

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

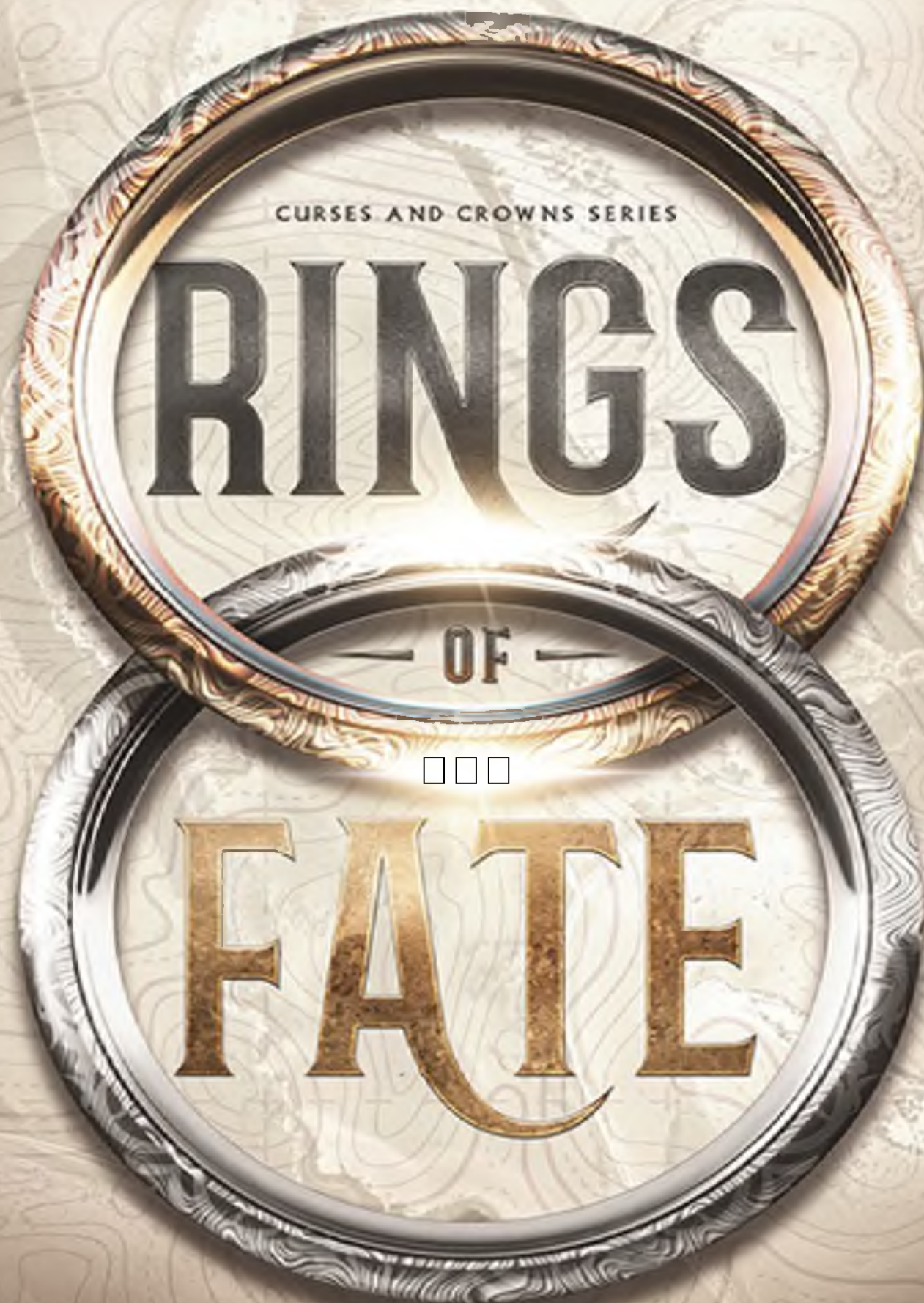
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MELISSA DE LA CRUZ

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MELISSA DE LA CRUZ

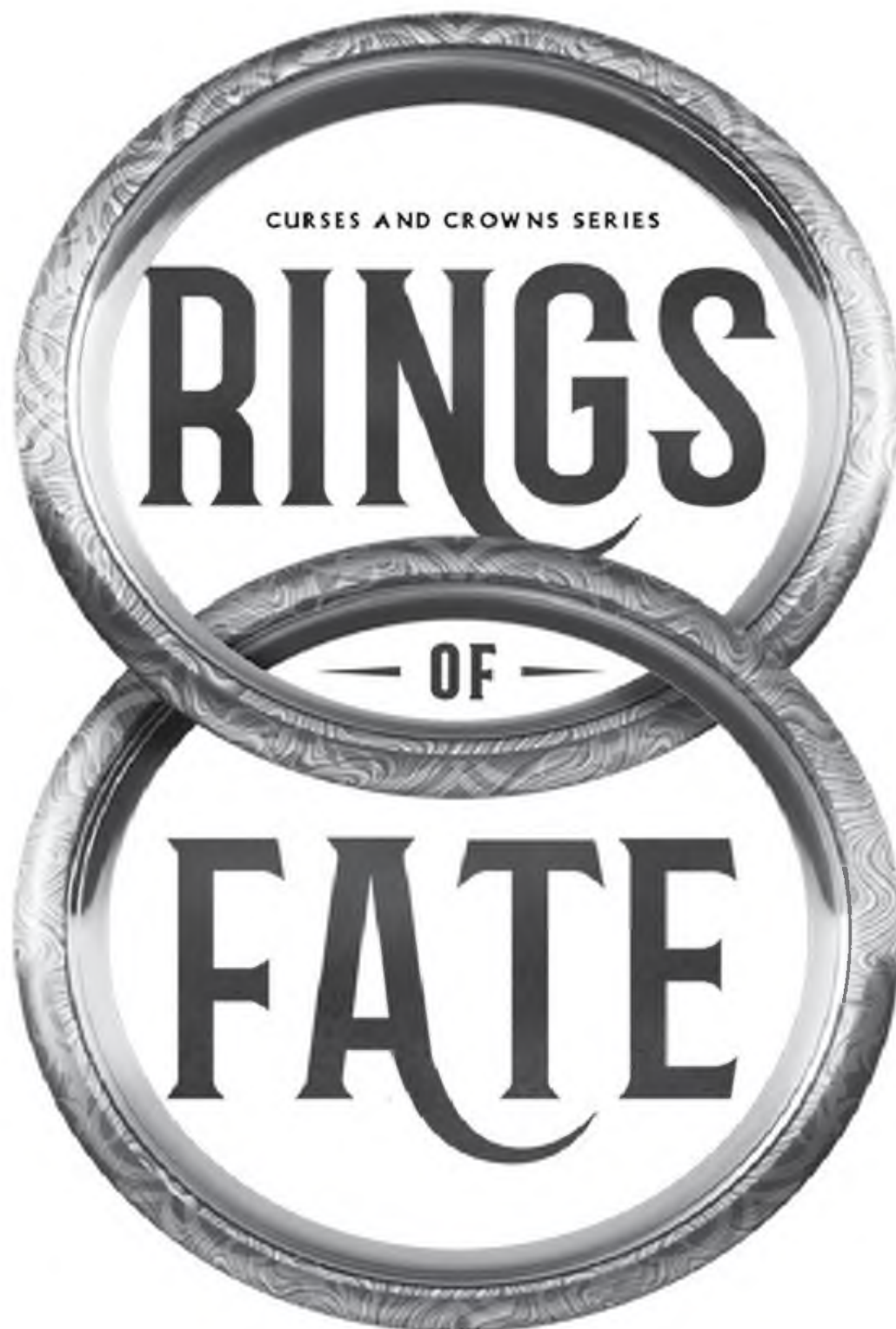
CURSES AND CROWNS SERIES

RINGS

OF

FATE

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MELISSA DE LA CRUZ

İçindekiler

1. [Telif Hakkı Sayfası](#)
2. [İthaf](#)
3. [Dünya Haritası](#)
4. [İçerik Uyarısı](#)
5. [Birinci Bölüm](#)
 1. [Birinci Bölüm](#)
 2. [İkinci Bölüm](#)
 3. [Üçüncü Bölüm](#)
 4. [Dördüncü Bölüm](#)
 5. [Beşinci Bölüm](#)
 6. [Altıncı Bölüm](#)
 7. [Yedinci Bölüm](#)
 8. [Sekizinci Bölüm](#)
 9. [Dokuzuncu Bölüm](#)
 10. [Onuncu Bölüm](#)
 11. [On Birinci Bölüm](#)
 12. [Onikinci Bölüm](#)
 13. [On Üçüncü Bölüm](#)
 14. [On Dördüncü Bölüm](#)
 15. [On Beşinci Bölüm](#)
 16. [On altıncı bölüm](#)
 17. [On Yedinci Bölüm](#)
6. [İkinci Bölüm](#)
 1. [On sekizinci bölüm](#)
 2. [On Dokuzuncu Bölüm](#)
 3. [Yirminci Bölüm](#)
 4. [Yirmi Birinci Bölüm](#)
 5. [Yirmi İkinci Bölüm](#)
 6. [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
 7. [Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
 8. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)

9. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
10. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)
11. [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
12. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
13. [Otuzuncu Bölüm](#)
7. [Üçüncü Bölüm](#)
 1. [Otuz Birinci Bölüm](#)
 2. [Otuz İkinci Bölüm](#)
 3. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
 4. [Otuz Dördüncü Bölüm](#)
 5. [Otuz Beşinci Bölüm](#)
 6. [Otuz Altıncı Bölüm](#)
 7. [Otuz Yedinci Bölüm](#)
 8. [Otuz Sekizinci Bölüm](#)
 9. [Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
 10. [Kırkıncı Bölüm](#)
 11. [Kırk Birinci Bölüm](#)
 12. [Kırk İkinci Bölüm](#)
8. [Dördüncü Bölüm](#)
 1. [Kırk Üçüncü Bölüm](#)
 2. [Kırk Dördüncü Bölüm](#)
 3. [Kırk Beşinci Bölüm](#)
 4. [Kırk Altıncı Bölüm](#)
 5. [Kırk Yedinci Bölüm](#)
 6. [Kırk Sekizinci Bölüm](#)
 7. [Kırk Dokuzuncu Bölüm](#)
 8. [Ellinci Bölüm](#)
 9. [Elli Birinci Bölüm](#)
 10. [Elli İkinci Bölüm](#)
 11. [Elli Üçüncü Bölüm](#)
 12. [Elli Dördüncü Bölüm](#)
 13. [Epilog](#)
9. [EK](#)
 1. [Hafızadan Önceki Zaman](#)
 2. [İlk Çağ](#)
 3. [İkinci Çağ](#)

4. [Üçüncü Çağ](#)
5. [Teşekkür](#)
6. [Yazar Hakkında](#)
10. [Çevrimiçi olarak bizimle bağlantı kurun!](#)

Önemli Yerler

1. [Kapak](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür
Hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik
tesadüfidir.

Telif hakkı © 2026 Melissa de la Cruz. Melissa de la Cruz ve Michael Johnston tarafından oluşturulmuştur. Her türlü
şekilde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya aktarma hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.
türev haklarla ilgili bilgi için lütfen yayıncıyla iletişime geçin.

Entangled Publishing, hikayelerin ilham verme, bağlantı kurma ve kalıcı değişim yaratma gücüne sahip olduğuna
inanır. Bu nedenle yazarlarımızın haklarını ve eserlerinin bütünlüğünü koruruz. Telif hakkı, yaratıcılığı sınırlamak
için değil, onu mümkün kılmak için vardır — yazarların kendi sesleriyle cesur, özgün hikayeler anlatmaya devam
edebilmelerini sağlamak için. Bu kitabın yasal bir kopyasını tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. İzinsiz olarak
kopyalamayarak, taramadan veya dağıtmadan, yazarların yazmaya devam etmelerine ve okuyuculara ulaşmalarına
yardımcı olursunuz. Bu kitap, mevcut veya gelecekteki büyük dil modelleri veya diğer makine öğrenimi araçları dahil
olmak üzere yapay zeka sistemlerini eğitmek için kullanılamaz. Bu hikayeler, makinelerin tüketimi için değil, insanlar
arasındaki bağları güçlendirmek için yazılmıştır.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave. STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Red Tower, Entangled Publishing, LLC'nin bir imzasını
taşımaktadır. Sarah Guan ve Justine Bylo tarafından
düzenlenmiştir.

Kapak tasarımı: LJ Anderson ve Bree Archer
Kapak görselleri: PixelSquid360 ve SpicyTruffel/GettyImages Kenar
tasarımı: LJ Anderson
Kenar görüntüsü: warmtail/AdobeStock
Kutu tasarımı: Elizabeth Turner Stokes
Kutu görüntüsü: Nadia Murash/Shutterstock
Orijinal kapak içi illüstrasyonu: Lilitt Wang
Orijinal iç harita resmi Amy Acosta ve Elizabeth Turner Stokes İç harita
çerçeve resimleri Sinung Wahyono/Shutterstock
ve Andrey_Kuzmin/Shutterstock İç
tasarım: Britt Marczak

HC ISBN 978-1-64937-695-4
E-kitap ISBN 978-1-64937-696-1

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir İlk Baskı
Ocak 2026

MELİSSA DE LA CRUZ'UN DİĞER ESERLERİ

ALEX & ELIZA ÜÇLEMESİ

BLUE BLOODS SERİSİ

DISNEY'İN DESCENDANTS SERİSİ

ENCANTO'NUN KIZI İKİLİSİ

KORKU KALBI ÜÇLEMESİ (MICHAEL JOHNSTON İLE BİRLİKTE)

SEKİZGEN VADI SERİSİ

KRALİÇE'NİN SUIKASTÇISI İKİLİSİ

ASLA SONRA SERİSİ

DOĞU YAKASI CADILARI ÜÇLEMESİ

Karanlığa Doğru

Jo & Laurie (Margaret Stohl ile birlikte)

Eski Kocamın Eski Kocas (Rachel Cohn ile birlikte)

Doğum Günü Kızı

Flört Etmenin Beş Aşaması Dalisay Ramos

Yıldızlar Hizalandığında

*Mike için, her şey için ve
Liz için, yazmama izin verdiği için*

DÜNYA HARİTASI

[Rings of Fate](#), küstah bir barmen ve lanetli bir prensin krallığı kurtarmak için bir araya gelmesini anlatan eğlenceli, macera dolu, yeni yetişkinlere yönelik bir romantik fantastik roman.

. Hikaye, tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içermektedir.

Bunlar arasında şiddet, kan, yaralanma, uyuşturma, tecavüz girişimi, kaçırılma, hapsedilme, işkence, kırbaçlama, infaz, tehlikeli durumlar, yangın, cinsel aktivite ve alkol kullanımı gibi unsurlar içerir. Savaş ve ailenin ölümü de ele alınmaktadır. Bu unsurlara duyarlı okuyucuların lütfen dikkat etmeleri rica olunur.

*"Eğer onu alan kişi bir kadınsa onunla evlen; benimle
evlenmeyeceksin!"*

— *Gül ve Yüzük*, William Makepeace Thackeray

BİRİNCİ BÖLÜM

PRENS VE BARMEN

Birinci Bölüm

Aren

Barmen olduğunuzda, evlilik teklifleri işin doğal bir parçasıdır. Bir ayyaş, barın diğer ucunda aşkı bulabileceği kadar kolay bir şekilde, bir bardak bira dibinde kurtuluşu bulabilir. Neyse ki ben hayır demeyi çok iyi bilirim.

"Hala hayır, Shep," diyorum kararlı bir şekilde. "Dün seni reddettiğimi hatırlamıyor musun?"

Bara bir bardak daha bira koyup, bu ay içinde onuncu kez evlenme teklifinde bulunan, cam gibi gözlü çiftçiye göz kırpıyorum. Bu ahmak hiç akıllanmayacak mı?

"Hadi ama. Ben ciddiym, Aren," diye geveliyor. Siyah, boncuk gibi gözleri odaklanmamış ve cam gibi. "Hayatınla ne yapacaksın? Bütün gün bardak mı yıkayacaksın? İyi bir eş olursun. Hep çalışıyorsun. Artık yerleşmenin zamanı geldi."

Bu adam beni yoruyor. Yoksa bu kasabadaki tüm erkekler mi? Aslında, hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Kemiklerime kadar yorgunum.

Ve daha yirmi beş yaşındayım.

Omuzlarım çöküyor, uzun ve derin bir nefes alıyorum. Shephard Belmis'in beni etkilemesine izin vermenin bir anlamı yok. O, oynanacak bir fare, ben ise kedi.

Onun içki arkadaşı, başka bir kırmızı yüzlü çiftçi, kafasının yanına sert bir tokat atıyor. "Onu rahat bırak, pislik. Sarhoşsun. Kadın sana birkaç kez hayır dedi bile."

"Bu son şansın! Evlen benimle, Aren. İyi bir eş ve anne olursun. O sağlam sırtınla. Evandale'deki en sağlam sırt, bu da bir şey demek!"

Bu piçin cesareti yok mu? En yakın uçurum nerede, kendimi hemen oradan atayım? Beni sadece çalışkan bir katır olarak gören bir adamla evlenmektense ölmeyi tercih ederim.

Yaşlı adama bakmadan, bezimi katlayıp bara düzgünce koyuyorum ve sevgili Shep'i dövmeye hazırlanıyorum. Ön kollarımı

yapışkan tezgaha yasladım, çenemi ellerimin üzerine dayadım ve kirpiklerimi kırıştırdım.

"Güçlü bir sırt! Ne güzel bir iltifat! Lütfen, daha fazla anlatın!"

"Eşim öldüğünden beri, çocuklarımla bakacak kimsesi kalmadı," diye sızlanıyor.

"Kimse mi? Sen burada oturuyor değil misin? Tabii sen bir..." Bir an durup, etkileyici bir şekilde nefesimi tutuyorum. "...hayalet değilsen!"

"Hay aksi! Ben hayalet değilim!" Ama bu maddi düzlemdeki varlığını açıkça sorguluyor, çünkü ellerini bulanık gözlerine götürüp bir saniye inceliyor. Aslında *yaşayan* yaşlı bir et yığını olduğuna ikna olduktan sonra devam ediyor. "Benim o yeteneklerim yok, anlarsın ya. Onlara sıcak yemek pişirecek ya da kıyafetlerinin temiz olduğundan emin olacak başka kimse yok... *Hiç*. Bir erkek kadınsız yaşayamaz... *Hiç*. Bu doğal değil."

Arkadaşı, biradan daha fazla sağduyuya sahip olduğu için inler, ama Shepherd onu görmezden gelir.

Sahte bir şaşkınlıkla elimi göğsüme vuruyorum. "Aman Tanrım! Hiç böyle düşünmemiştim. Kalbim... çok hızlı atıyor! Bir kıza nasıl tatlı sözler söyleceğini gerçekten biliyorsun. Bu çok... çok... beklenmedik!"

Beni bir çuval un kadar seksi hissettirmeyen tek *bir* evlilik teklifi için yapabileceğim şeyler.

Shep bar taburesinden kalkarken sendeliyor ve belli bir saygıyla başını eğiyor. Arkadaşı bu harekete açıkça alay ediyor. Gülmemi engelleyemiyorum.

"Ee, ne dersin, benim... *hic*... aşkım? Bana... karı olarak onurlandırır mısın? Karın olarak... bana?"

Uzun zaman önce mantıklı konuşmayı bırakmıştı, ama onun inancına hayranlık duymak zorundayım. Shep, başını sallarken sarkık gözlerini kırıştırır. Zavallı adam bir cevap bekliyor.

Shepherd Belmis'i ve sayısız diğer sıvı cesaretle sarhoş olmuş çiftçileri reddetme konusunda tecrübeliyim, ama dediğim gibi, çok yorgunum.

Hala sevmeye çalıştığım bu barı işletmekten yoruldum. Sabahtan akşama kadar ayakta durmaktan yoruldum. Kendime hiç zaman ayıramamaktan yoruldum, zaten hiç zamanım olmadı ki. Bu

dar görüşlü kasabadan bıktım. Düzenli müşterilerimden bıktım. Ailemden bıktım, onları ne kadar sevdiğim halde. O kadar bıktım ki çılgılık atabilirim.

Ve Shephard Belmis? Ondan en çok yoruldum.

Bu yüzden, bu gece bunu düzeltmek için ekstra bir adım attım. Arkamda asılı olan tahta tabelayı işaret ediyorum. Düzgün siyah harflerle yazılmış tabelada şöyle yazıyor:

BAR KURALLARI

TÜKÜRMEYİN.
ÇIPLAK AYAKLA
GİRMEYİN.
KUMAR
OYNAMAYIN.

ZEHİRLEME YOK (BIÇAK VE YUMRUKLARDA SORUN YOK).

Ve dün gece, aceleyle son bir kural daha ekledim.

EVLİLİK TEKLİFİ YAPMAK YASAK.

*BU KURALLARDAN HERHANGİ BİRİ İHLAL EDİLİRSE, MÜŞTERİ BÜTÜN BAR'A BİR TUR İÇKİ AÇMAK ZORUNDADIR.

Shep tabelayı okurken yüzünde ciddi bir şok ifadesi belirir.

"Kural kuraldır, Shep," diyorum sırtarak, bardağı silerek. Haklılığım kanıtlandı.

İçki arkadaşı gülmekten neredeyse ikiye katlanır. "Seni yakaladı, Shep," diye kahkahalarla güler.

"Ama, ama... hıç... Bu sefer ciddiym," diye kekeler Shep, hıçkırıklar arasında.

"Ben de," diye cevap veriyorum, onu alt ettiğim için sevinçle.

"Sen iyi bir eş ve anne olurdun," diye mırıldanıyor, ben temiz bardağı bırakıp barın sonuna doğru yürürken. "Seni kim ister ki... hic... benden başka!"

Kadınları nasıl etkileyeceğini gerçekten iyi biliyor.

Bir ipe uzanıp çekiyorum ve ağır bir pirinç çanı çalıyor. Çanın sesi tavernanın gürültüsünü kesiyor, alkoliklerin köpek düdüğü gibi. Dolu tavernanın gürültüsü bir anlığına kesiliyor, herkes başını bana çeviriyor.

Onlara en iyi sırıtışımı gösteririm. "İyi haberlerim var, serseriler! Bir sonraki tur Shep'ten!"

Herkes sevinç çılgınlıkları atıyor, o kadar yüksek sesle ki, döşeme tahtaları titriyor ve bardaki bardaklar birbirine çarpıyor.

Bara eğilip, Shep'in yıpranmış yüzüne yaklaşıyorum. Gözlerinde yeniden umut belirliyor. Dudaklarını büzerek bir öpücük bekliyor.

Bunun yerine, cebine uzanıp Alarice armasıyla damgalanmış gümüş bir sikke çıkarıyorum. "Bu bira için." Kalan üç sikkeyi de çıkarıyorum. "Geri kalanı ise evlilikle ilgili hakaret için."

İçki arkadaşı şimdi gülmekten gözyaşları döküyor ve Shephard itiraz etmeden önce paraları önlüğümün cebine atıyorum. Orada duran diğer paraların üzerine düşerek tınlarlar — bu ses, gecenin tamamen boşa geçmediğini hatırlatmaya yeter.

Kalabalığa bakıyorum. Burası tıklım tıklım dolu. Alçak banklar ve uzun, yıpranmış masalar çok fazla insanla dolup taşıyor. Çiftçiler ve işçiler, tüccarlar ve zanaatkârlarla omuz omuza, diz diz oturuyorlar ve hepsi de en iyi arkadaşları gibi kadehlerini tokuşturuyorlar. Hasat Ana festivali yarın başlıyor, bu yüzden ortalık çok neşeli. Evandale'de kutlama yapmak için pek fazla neden yok, çünkü mevsimler kadar öngörülebilir olan ağır iş günleri ve markiye ödenen yüksek vergiler var. İçtikleri bira, çiftçilerin zorlu emeklerinin ürünü. En iyi adamları bile beceriksiz aptallara dönüştürse bile, kendilerini şımarttıkları için onları suçlamıyorum.

"Altı fincan kahve lazım," diye, genç barmenim Bonnie düşüncelerimi bölüyor. Barın önünde tamamen baygın halde yatan Shep'i fark ediyor.

"Bir teklif daha mı?" diye sorar Bonnie, Shep'e doğru başını sallayarak. Bira dağıtmak için koşturmaktan biraz nefes nefese kalmıştır, yanakları da müşterilerinki kadar kızarmıştır. "Bu hafta kaç tane oldu?"

"Sayısını unuttum," derim, bir bardak daha doldururken. Bonnie, onları iskambil kartları gibi üst üste dizdi. Bu konuda uzmandır.

"Hiç düşünmez misin?" diye sorar Bonnie.

"Bu palyaçolardan biriyle evlenmek mi? Hayatta olmaz. Onlar eş aramıyorlar, evde barmenlik yapacak birini arıyorlar."

"Marki'nin kendisi evlenme teklif ettiğini duydum. Bu doğru mu?"

Sinirli bir şekilde iç çekerim. "O yaşlı sapık benden karısı değil, metresi olmamı istedi. İğrenç."

"O kadar da kötü olamaz, değil mi? Gözlerini kapat ve Albion'u düşün," diye şaka yapar Bonnie. "Yüzük olmasa bile hayatın garantiye girer."

Omurgamdan bir ürperti geçiyor. O iğrenç sapık, kasabanın en zengin adamı olsa da, kelimenin tam anlamıyla kasabanın en iğrenç insanlarından biri. Ama

bu her zaman böyle olmaz mı? Pislik herif, parasıyla benim pantolonuma girebileceğini sanıyor. İğrenç.

Bardan geri çekilip, yorgun, şekilsiz, bira ve arka tarafta şişte kızartılan domuz etinden yağ lekesi olan elbisemi işaret ediyorum. Standart barmen üniforması. "O adama yaklaşmaktansa, sonsuza kadar burada kalmayı tercih ederim. Kızların hayallerinde daha fazlası olmalı, değil mi?"

Marki, kasabanın Ticaret Odası başkanı olabilir, ama babam bana Raven's Beak'in anahtarlarını verdiği andan itibaren defterlerimi temiz tuttum ve borçlarımızı zamanında ödedim. Bana karşı elinde hiçbir şey yok.

"Daha fazlası mı? Evandale'de mi?" Bonnie, bir yığın bardağı kaldırırken, ustaca dengeleyerek, kahkahayı boğazında tutamadan güldü. "İyi şanslar. Ve dikkat et. O burada."

"Marki mi?"

"Aynen öyle," diyor ve ben de uyarı için minnettar olarak başımı sallıyorum. Bana anlamlı bir bakış atıyor ve tavernanın uzak köşesindeki gürültücü müdavimlerin masasına doğru yöneliyor.

Omuzlarım gevşiyor ve hüzünlü bir gülümseme takınıyorum. Sevgili Bonnie. Tertemiz teni ve hazır gülümsemesiyle, henüz on yedi yaşında ve başarılı bir çiftçinin yakışıklı oğluyla nişanlı. Yakında evlenecek ve sakın bir kasabada sakın bir hayat sürecektir.

Ama Bonnie yanılıyor. Dışarıda daha fazlası olmalı. Hayattan daha büyük şeyler istemek o kadar da kötü bir şey mi? Ozanların şarkılarında anlattığı türden bir aşk ve macera istemek? Asla itiraf etmem, ama lanet olsun, *daha fazlasını* istiyorum. Muhtemelen asla elde edemeyeceğimi bilsem de, masal gibi bir hayat *istiyorum*. Sadece bir kez olsun, benim gibi birini, ağzım bozuk olsa bile, olduğum gibi gören biri olsun istiyorum. Daha da ötesi, aşık olmak istiyorum. Bisküvi hamurunu oklava ile düzleştirebileceğim bir adama değil. Bazen bana karşı çıkabilecek, omurgası olan ve yükün bir kısmını omuzlayabilecek bir adam istiyorum. Ne kadar sağlam olursa olsun, arkamı kollayacağına güvенеbileceğim biri.

Ay'ı dilemek de aynı şey.

Kafamı sallıyorum. En azından barım var, yakında yeni bir barmen bulmam gerekse bile.

Elimde iki bardak bira ile kalabalık masaların arasından geçerek, yüzleri çelik kadar keskin birkaç paralı askerin işaret ettiği yere doğru ilerliyorum. Buralı değiller, ama bu olağandışı bir durum değil. Evandale, birkaç popüler yolun kesiştiği noktada bulunuyor, bu yüzden daha tehlikeli topraklardan kaçan gezginlerin geceyi geçirmek için uğradıkları, hatta daha uzun süre kaldıkları bir yer.

Ben içeceklerini servis ederken, paralı askerler sohbetlerinden başlarını kaldırmıyorlar. Görünüşe göre, Penrith'in gaspçı kralı kılıç kullanabilen herkesi işe alıyor, ancak bu adamların hiçbirisi bu riskin paraya değeceğine ikna olmuş değil. Kral Elgar, söz verdiği gibi askerlerinin tehlike primini artırır, bu adamlar Alarice'i savunmak için gönüllü olurlar. Gaspçının sınırlarını genişletmek ve Loegria ve Alarice'e savaş açmak istediğini fısıldayanlar olduğunu duydum, bu yüzden bu söylentilerde bir parça gerçeklik olabilir.

Boş bardaklarını toplarken yüzümde hafif, ilgisiz bir ifade tutuyorum, ama onlar benim varlığımı bile fark etmiyorlar.

Görmezden gelinmeye alışkınım. Müşteriler, ben içeceklerini servis ederken aralarında konuşurlar, seslerini alçaltırlar. Beni dinlemediklerini düşünürler ya da dinlediğimi umursamazlar, çünkü ben bir hiçim. Barmenler, dünyanın öbür ucundaki Penrith krallığının siyasetiyle ilgilenemezler. Kulak misafiri olsam ne zararı olur ki? Görünmez olmaya, sadece bir dekor parçası olmaya alışkınım ve bu durumdan memnunum. Evlenme teklif edilmesinden çok daha iyi, orası kesin.

Sanki ben orada değilmişim gibi fısıltılı konuşmaya devam ediyorlar. Kimse olmamak da avantajları var.

Sırtımda birinin bakışını hissediyorum ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Dönüp baktığımda, Evandale Markisi Lord Breadalbane'i, iki güvenilir uşağıyla birlikte bir masada görüyorum. O benim neredeyse üç katım yaşında, soğuk gözleri ve şehvetli bakışları, sanki onun önünde çıplak duruyormuşum gibi hissettiriyor.

Iyy. Lord Grabbyhands. Kızlar ona böyle diyor.

Uşakları birbirleriyle tartışırken, o bir canavarın akşam yemeğine bakar gibi bana bakıyor. Onu fark etmemiş gibi davranıp bakışlarından kaçınıyorum.

Masada tek başına oturan bir yolcuya doğru yürüyorum. Yanındaki grup aniden hasat şarkısı söylemeye başladığı için benim geldiğimi duymuyor. *Dört düzine yedi fahişe...*

"Ne alırsınız?" diye soruyorum, elim belimde.

Kadın şaşkınlıkla bana bakar ve gözlüklerini düzeltir. "Çay lütfen."

"Hepsi bu mu? Bir tamirci daha güçlü bir şey istemez mi?"

Kadın şaşkın şaşkın bakar. "Tamirci olduğumu nereden bildin?"

"Orta parmağında nasır var," diyorum. Tamirci ellerine bakar. "Bir tür alet tutuyorsun, küçük bir şey, ve uzun saatler boyunca. Buna göre, ya bir akademisyensin ya da bir tamircisin, ama parmaklarında mürekkep lekesi olmadığına göre, bu bir ipucu."

"Etkilendim."

"İşin bir parçası" diyorum ona. Yıllarca barda çalışmak, insanları okumakta iyi olduğum anlamına geliyor. Bir kişinin ağzından çıkanlardan çok, vücudundan daha fazla şey öğrenebilirsin.

"Nereye gidiyorsun? Eve mi?" diye soruyorum, Loegrian aksanını fark ederek.

Tinker başını sallar. "Burada bir arkadaşım ile buluşup birlikte yolculuğa çıkmam gerekiyor, ama o Penrith'ten geliyor ve henüz ortada yok."

Penrith'ten seyahat etmek, hakiki kralı birkaç on yıl önce devrildiğinden beri riskli hale gelmişti.

Ama son zamanlarda, Boreas'ın yok ettiği Estyrion'un Büyük Çölü'nde kaybolan gezginlerin hikâyeleri giderek artıyor. Evandale'in dışına hiç çıkmadığım için, bu hikâyelerin çiftçilerin uzun kış gecelerinde vakit geçirmek için anlattıkları abartılı hikâyelerden farklı olup olmadığını bilmiyorum. Ama kapımdan geçen çok sayıda korkmuş gezgin, Büyük Çöl'de karanlık bir şeylerin yeniden kıpırdadığını fısıldayarak geçiyor.

Titrememi bastırıp neşeli tavrımı sürdürüyorum; müşterilerim bir süreliğine dertlerini unutmak için tavernaya geliyorlar. "Eminim bir şeyi yoktur," diyorum, en güzel gülümsememi takınıyorum. "Arkadaşınla buluşacaksın ve birlikte yolculuğa çıkmadan önce onu

buraya getirip çok ihtiyaç duyduğu bir içki içireceksin." Bir başka kayıp yolcu olasılığı karşısında içimi kaplayan tedirginliği gizliyorum.

Bara geri dönmek üzereyken, ön kapı öyle bir güçle açılır ki, hala menteşelerinde asılı olmasına şaşırım. Bir düzine asker tavernaya dalar. Baştan aşağı Loegrian mavisı giysiler giymişlerdir ve bellerinde keskin, parlak kılıçlar vardır. Omuz omuza dururlar ve iri bedenleriyle girişı kapatırlar.

Bezimi önlüğümün cebine sokup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Raven's Beak'e her gün askerler gelmez. Silahlı olsalar da, sorun çıkarmaya gelmiş gibi görünmüyorlardı.

Ama Loegrian kraliyet muhafızlarının Evandale'de ne işi var?

Onların dramatik girişı, bekledikleri etkiyi yaratmadı çünkü, tabii ki, müşterilerimin çoğu onlara ikinci bir bakış bile atmadı. Herkes sohbet etmeye devam etti. Tamircinin yanındaki masa, yeni bir müstehcen şarkı bile söylemeye başladı. *Bir çiftçi evlendiğinde... Hayat boyu rahat eder...*

Kaptan — en azından göğsünde parıldayan madalyalara bakarak kaptan olduğunu düşünüyorum — öne çıkar. Etrafına bakar ve "Sessizlik!" diye bağırır.

Yarı sarhoş markiz dışında kimse ona aldırış etmez. Muhtemelen kaptanın parlak madalyalarından etkilenererek, muhafızlara doğru ilerlemeye başlar — güce çekilen bir karga gibi.

Tanrım, bu gece buna ihtiyacım yok.

"Size yardımcı olabilir miyim, beyefendiler?" diye soruyorum, Loegrialılara doğru ilerlerken. "Lütfen sessiz olup otursanız..." Bir masayı işaret ediyorum.

"Teşekkürler, hanımefendi," der kibarca. "Ama söz hakkı benim." Tavernaya geri döner. "Sessizlik!" diye tekrar bağırır, ama kimse dinlemez.

Tamam. Dişlerimin arasından keskin bir ıslık çaldım ve kalabalık, avdan geri çağrılan köpekler gibi sessizleşti. Herkes bana bakıyor.

"Hey, dinleyin! Bir duyuru var galiba," derim, askerleri işaret ederek.

Tüm gözler kaptana çevrilir, kaptan başını sallayarak teşekkür eder ve konuşmaya başlar. "Ben General Marcus Marcellus ve efendim, Loegria'nın veliaht prensi iki gün sonra buraya gelecek."

Tavernada mırıldanmalar yükselir. Bir prens mi? Evandale'de mi? Ne için?

General, kaptan değil, devam eder: "Majesteleri, gelinini aramak için krallığı dolaşıyor."

"Neden?" yaşlı çiftçilerden biri, kelimeleri peltek peltek konuşarak sorar. "Onu kaybetti mi?"

Bu soru gülüşmelere neden olur, ancak askerler hiç de eğlenmiyor.

"Majesteleri, Alarice gezisi sırasında, belki de bu köyden bir gelin almaya geldi."

"Evandale'den birini mi istiyorsunuz?" diye sorar başka bir kırmızı yanaklı çiftçi. "*Ben* iyi bir gelin olurum."

"Ben de," der bir başkası gülerек. Komşusunun yüzünü tutar. "Prensi öpeyim bakalım, *mwah!*"

Daha gürültülü kahkahalar. Askerler, Evandale'in en kalabalık sarhoşlar salonunda duyuruyu yapmak niyetindeydilerse, iyi bir yer seçmişler. Ama bu olağanüstü haber karşısında zihnim dönüyor ve tüm vücudum, şüpheli bir umut gibi hissettiren bir heyecanla titiyor.

Marcus Marcellus, tavırları ve yetkinliği rağmen, general olmak için çok genç görünüyor. Ayrıca dinleyicilerinden pek de memnun görünmüyor. "Prens, Loegria ve Alarice krallıkları arasındaki karşılıklı destek anlaşmasının şartları gereği, buraya bir gelin aramaya geliyor," diyor. İç geçirip adamlarına bakıyor. Şu ana kadar gördüklerinden pek etkilenmediği belli.

Aynı şekilde hissediyorum dostum.

General, etrafına bakarak, "Dietan aklını kaçırmış..." diye mırıldanır. "Bu bir hata."

"Henüz gidemeyiz efendim," diye mırıldanır bir asker.

"Emirlerimizi biliyorum." Tavernaya geri döner, burası her zamanki gürültüsüne dönmüştür. Herkes onu görmezden gelir. Çoğu sarhoş ve sabahleyin olanları hatırlayacaklarını sanmıyorum.

Ama ben? Ben bir fırsat görüyorum. Beynim hızla çalışmaya başlar.

Askerler, evlerine dönmek için masalarını terk eden çiftçilerin boşalttığı masalara otururken, ben de barın arkasındaki yerime geri dönüyorum.

Kesinlikle heyecanlıyım.

İşte beklediğim şey buydu: bu çıkmaz kasabadan kurtulmak için hayatımda bir kez karşımıza çıkacak bir fırsat.

Shephard başını kaldırıyor, alnının ortasında kırışık kolunun izi belirgin bir şekilde görünüyor. "Sanırım artık benimle değil, o prensle evleneceksin, ha?"

Prens mi?

Neredeyse gülmek üzereydim. "Ben mi? İmkani yok," dedim.

Prensle evlenmem mümkün değil... Tanrım, prens benden ne ister ki? *Ben...* fena görünmüyorum, sanırım, ama kibarca söylemek gerekirse, biraz kaba saba biriyim ve prens, ağzı bozuk ve zeki bir prenses istemez. "Daha iyi bir fikrim var," diyorum, biraz fazla yüksek sesle.

"Tabii ki vardır," tanıdık bir ses alaycı bir şekilde diyor.

Marki generalin yanına doğru son adımlarını atarken, ölü gözlerini bana diktiğinden emin olur. Yüzümde bir gülümseme tutmaya çalışırım.

Marki, generale elini uzatır ve general de onu sıkıca sıkar.

"General Marcellus, değil mi? Lord Breadalbane. Evandale Markisi. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Veliaht prens için bir gelin bulmak üzere birlikte çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Marki'nin sosis gibi parmaklarından generalin eldivenli eline altın sikkenin parladığını görüyorum. "Ve şuna dikkat edin," diyor, bana başını sallayarak. "O kurnaz biridir."

General başını sallar ve kaşlarını çatarak parayı geri verir. Sonra markizin yorumuna şaşkınlıkla bana bakar, ama ben onun oyununu biliyorum: kötü şöhret tohumları ekiyor. Ayak parmaklarımdan mideye kadar öfke dalgaları yükseliyor.

Şimdi, *iki* fikrim var...

İkinci Bölüm

Aren

"Ah." Parmakımı emip kanın tadına bakıyorum. Kız kardeşimin eteğinin yanında diz çöktüğüm yerde yeterince ışık yok. O kadar hızlı ve kuvvetli çalışıyorum ki iğne başparmağımın tırnağını delip geçti. Şimdi tek ihtiyacım olan, bir aylık maaşıma mal olan ipek kumaşın üzerine kanımı dökmek.

Dün, nadir bulunan dut ipek kumaşından biraz bulmayı başardım ve bir gecede kız kardeşlerim için iki elbise diktim. Sadece sekiz metre kadar alabildim, bu yüzden yaratıcı olmak zorunda kaldım ve annemin çeyizinden kalan nakış ve dantel parçalarıyla süsledim. Kendim söylemek gerekirse, çok güzel oldular.

"İyi misin?" diye soruyor Sonja.

"Evet, sorun yok," diyorum ona, kenarı dikmeyi bitirirken parmağımı kumaştan uzak tutarak. "Başparmağımı kaybetmek zorunda kalsam bile, mükemmel görüneceksin."

"Şaka bile yapma," diyor Sonja, eğilip parmağıma bir parça pamuk bağlarken.

Mum ışığında gözlerimi kısmaktan gözlerim ağrıyor, parmak uçlarım acıyor ve iğne yastığından daha fazla delik açtım, ama ikisini de parlatmaya kararlıyım.

Sonja'nın boy aynasındaki yansımasına dudaklarını bükerek baktığını fark ediyorum. Saçlarını kabartmasını izlerken, ikizlerin ne kadar büyüdüklerini fark ediyorum. Çok olgun, çok güzeller. Zaman nereye gitti? Gözlerimi kırptım ve birdenbire artık sümüklü çocuklar değil, yetişkin kadınlar oldular. Sonja ve Ophelia şimdi on sekiz yaşındalar, benden yedi yaş küçükler.

Anneleri gibi çok güzeller, kuğu boynu ve altın sarısı saçları var. Onlara hiç benzemediğim için sık sık doğumda bebeklerin karıştığını şaka yaparım. Babamın çarpıcı burnunu miras almamış olsaydım buna inanırdım, çünkü o burun benimkinden çok onun yıpranmış yüzüne yakışıyor.

"Loegria prensi!" Ophelia yataktan iç çekerek, vücuduna mükemmel oturan elbisesini giyer. Elini çenesine koyarak pencereden dışarı bakar. "Düşünebiliyor musun? Burada, Evandale'de? Sence nasıl biridir?"

"Umarım yakışıklıdır," diyor Sonja.

"Yakışıklı olmasa ne tür bir prens olurdu?" derim nazikçe, onun neye benzediğini hiç umursamadığım halde.

"Hiçbir tür prens olmaz," diyor Sonja.

İkisi de benim aksime harika prensesler olurdu. Kız kardeşlerim, kraliyet kökenli bir erkeğin bir eşte çekici bulacağı her şeye sahipler: Sonja zarif bir dansçı, Ophelia ise suluboya resim ve şarkı söyleme yeteneğine sahip. Ben ise sadece içki şarkıları söyleyip, onlara eşlik edecek danslar yapabiliyorum. Kız kardeşlerimin düzgün bir şekilde yerleştirilip bakılmasını sağlamak benim görevim. Onlar benim kalbimin hazineleri. Sonuçta onları ben büyüttüm.

Annemiz, kızlar henüz yürümeye başlamışken ve ben dokuz yaşındayken öldü. Babam Raven's Beak'i yönetirken, kızlara yemek pişiren, arkalarını temizleyen, hastalandıklarında onlara bakan ve elimden geldiğince onlara öğreten bendim. Babam hastalandığında, tavernayı devralmak ve ikizlere bakmak zorunda kaldım, ama ikisini de fazla şikayet etmeden yaptım. Kız kardeşlerim için her şeyi yapardım, bu benim hayal ettiğim hayat olmasa bile.

Gözlerimi işime çeviriyorum, yıllarca süren el işlerinden dolayı kırmızılaşmış ve pürüzlü ellerimdeki çirkin tırnaklarımı görüyorum. "Bitti," diyorum, dişlerimden bir iğne çıkarıp teneke kutuya geri koyuyorum. "Phi, buraya gel de ikinizi bir görebileyim."

Ophelia söyleneni yapar, yataktan atlayarak Sonja'nın yanına geçer, böylece uzun aynada elbiselerini inceleyebilirler.

İkisi de birbirlerinin görünüşüne hayranlıkla bakarlar. Kalbim kontrol edilemez bir gururla çarpar.

"Hasat Ana, harika görünüyoruz," diyor Sonja, ellerini yanlarından yukarı aşağı gezdirerek.

Onların arkasında durup, yaptığım işi ve kız kardeşlerimin güzelliğini hayranlıkla izliyorum. Onlara ömür boyu bakmak, iğne ve iplikle olan yeteneğimi kesinlikle mükemmelleştirmiştir. Ama içimde başka bir tür hayranlık, acı tatlı ve nostaljik bir duygu uyandırıyor ve gözlerimin köşesinde yanmaya başlayan gözyaşlarını zorla geri tutuyorum.

"Böyle yaparsanız prensin dikkatini kesinlikle çekersiniz," diyerek ikisinin de omzuna kolumu attım. "İçinizden biri bunu başarmalı, yoksa prens deli olacak."

Onlar için bu prensi kazanacağım, yemin ederim. Alarice'den bir gelin seçmesi gerekiyorsa, işte bu ülkedeki en güzel kızlar burada. Parmaklarımdaki bandajları gergin bir şekilde çekiştiriyorum.

"Ah, Aren," diyor Ophelia, gözleri yaşlarla parıldayarak. "Çok teşekkür ederim."

Parlak ve göz kamaştırıcı gülümsemeleri odayı aydınlatıyor.

Prens kız kardeşlerimden birine aşık olursa, diğerleri de onun maiyetindeki başka bir lordun dikkatini çekecektir. Ve sonunda, benim dışımda başka biri onlara bakmakla yükümlü olacak. Bir taşla iki kuş.

Kızlarımı tüm kalbimle sevdiğim kadar, artık büyüdüler ve ben de bir değişiklik olsun diye sadece kendime bakmaya hazırım — sonunda hayalini kurduğum hayatı yaşamaya.

Geçen yıl bu zamanlar, babam bana Raven's Beak Tavern'ı vaat etmişti. Kızlarımın her biri iyi bir evlilik yaptıkları gün, bana barın tapusunu vereceğini ve onunla istediğim gibi yapabileceğimi söylemişti. Hepsini satın Evandale'den temelli ayrılabilir, hayal ettiğim gibi dünyayı gezebilirim.

Bazen, gece geç saatlerde, Evandale'den uzakta doğmuş olsaydım nasıl bir hayatım olabileceğini hayal ederim. Belki bir akademisyen olurum. Ya da bir denizci. Uzaklara seyahat eden, dünyayı gören, her geçen gün hayatını şekillendiren, yarının ne getireceğini bilmeyen bir maceracı.

Ama bu sadece bir hayal. Ben sorumlu bir kızım, asla başını belaya sokmayan, her zaman iyi bir örnek olan bir kızım, çünkü bu, babamın uğraşması gereken bir sorun daha az demektir.

Arkalarında duran kendimi görüyorum ve iç çekiyorum. Sadece aynı karede bulunarak, özellikle de bu sıkıcı muslin elbiseyle, sahneyi mahvediyorum, bu yüzden geri çekilip tüm şöhreti onlara bırakıyorum.

...

Bir saat bile geçmeden, penceremizin dışında bir kargaşa çıkar ve dışarı baktığımızda, engebeli toprak yolda hafifçe sallanan yaldızlı bir araba geçiyor.

"O mu?" diye sorar Sonja, pencereye koşarak. "Zaten geldi mi?"

"Bir gün erken," diyorum.

"Gerçekten bir gelin istiyor olmalı," diyor Ophelia, pencereye gelerek bize katılıyor.

Etkileyici araba, atlı askerler eşliğinde yavaşça geçer ve kalbim sıkışır. Onun gibi bir prens, küfürlü konuşmayan, saçlarına ve kıyafetlerine özen gösteren ve en büyük hedefi güçlü kocasını memnun etmek olan bir gelini kesinlikle takdir ederdi.

Sonja ve Ophelia, Evandale'de en mkemmел seçimlerdir.

Üçüncü Bölüm

Dietan

Arabam Evandale'in merkezine doğru ilerlerken izleyenlere gülümser ve el sallarım. "Merhaba! Selam!" diye seslenirim, en çekici gülümsememi göstererek.

Ne de olsa ben, Loegria'nın veliaht prensi ve Alarice'in varisi, Dietan Cornwallis Arthur William Maximillian Conrad Barclay-Bruce Armandale-Macrae'yim. Epauletlerimdeki mücevherler kadar çok adım var.

Ben onların gelecekteki efendisi ve hükümdarıyım, bu anlaşmayı mühürlemek için şanslı bir Alarice kızıyla evleneceğim.

Kalabalığın tezahüratları etrafımda yükselip alçalıyor ve ben bu sonsuz yolculuğun monotonluğundan ziyade, çeşitli yüzlere odaklanmaya çalışıyorum.

"Bir başka çıkmaz kasaba," diye mırıldanıyorum, kimse duymasın diye dikkatli bir şekilde. "Bu kadar çok olduğunu kim bilebilirdi ki?" Haftalarca süren yolculuk ve bu arayışın tekrarlanması beni yıprattı. Belediye başkanıyla veya yerel lordla tanışmak, evlenme çağındaki tüm bekar kızların elini öpmek, ilgi gösterir gibi yapmak, gerektiği kadar sık sık "*hayır, o değil*" demek, sonra da bir sonraki durakta aynı şeyleri tekrar yapmak için yoluma devam etmek.

En azından bu sefer kimse arabaya domates atmıyor, ama her ihtimale karşı camları kapatıyorum. Uşağımın ipek ve kadifeden o kırmızı lekeleri çıkarmak için ne kadar uğraştığını hala hatırlıyorum.

Alarice krallığı gergin, benim krallığım Loegria'yı sınırlarını savunmasız bıraktığı için suçluyor. Son zamanlarda yollarda çok fazla haydut, çok fazla yağmacı var. Doğal olarak, barışı sağlayamadığı için babam Kral Donnell'i suçluyorlar. Antlaşmanın şartlarının, yani benim evliliğimin, bir an önce yerine getirilmesini talep ediyorlar. İşte bu yüzden buradayım.

Pencereden dışarı bakıp gözlerimi kırpiyorum, Evandale'in pastoral cazibesi beni şaşırtıyor. Son zamanlarda ziyaret ettiğim diğer boktan Alarician kasabalarının aksine, burası resim gibi: altın sarısı tarlalar, uzun ağaçlar ve kilometrelerce uzanan masmavi gökyüzü. Güneş ışığı, canlı renkli kır çiçekleri ve

çimli çayırların üzerine dökülüyor, her şeyi kaplıyor gibi görünüyor: evleri, yolları, hatta koyun otlaklarını ve domuz ahırlarını. Lundewic'in kalabalık sokaklarından ve önceki tur duraklarının kirinden bu kadar uzakken, derin nefes almak, temiz havanın tadını çıkarmak istiyorum. Bu... ferahlatıcı. Belki de bu iyiye işarettir.

Kimse domates fırlatmaya niyetli görünmediğinden, pencereyi açıp dışarıya eğildim ve rüzgârın saçlarımı dalgalandırmasına izin verdim. Parlak ışığa karşı gözlerimi kapatıp, cildimdeki sıcaklığın tadını çıkardım. Elbette, açık tenim muhtemelen yanacaktır, ama buna değer. Biraz güneş ruha iyi gelir ve şu anda ruhum alabileceği tüm ışığa ihtiyaç duyuyor.

"Ah, ne kadar güzel bir tur." Jared'in sesi, vagonun diğer tarafından düşüncelerimi kesiyor. O, koltuğa tembelce uzanmış, sıkıcı bir şekilde yarı kapalı gözleriyle bana bakıyor. Lord Jared Gruffudd Mackenzie, Glamorgan'ın sekizinci Dükü ve en eski arkadaşlarımdan biri, nadiren küçümsemesini gizler. Koyu kahverengi teni, yakışıklı yüzü ve nadiren ziyaret ettiği geniş arazileriyle -herkes gibi başkentin zevklerini tercih eden- Jared, krallığın en uygun bekar erkeği olarak benimle rekabet ettiğini övünebilirdi. Ama aslında oldukça alçakgönüllü olduğu için bunu yapmıyor. Bu yüzden arkadaşız. Şu anda huysuz olması dışında.

"Hiçliğin ortasındayız," diye devam ediyor. "Gerçekten Alaricianlı bir köylüyle evlenme saçmalığını sürdürmek zorunda mısınız?"

"Aptal olma," diye cevap veriyorum, ona bir bakış atarak.

"Ah, siktir git," diye karşılık verir, sırtarak. Bana her zaman şık bir kediye hatırlatır — güneşte saman balyasının üzerinde uzanan bir ahır kedisi gibi koltuklara eriyip gitme eğilimi. Çoğunlukla sıkılmış ve kayıtsızdır da.

"Bütün bu oyun saçma. Bir prens neden burada gelin arasın ki," diye pencereden dışarıya doğru belirsiz bir hareket yapar, "büyükbabanın sarayındaki tüm hanımlar arasından seçim yapabiliyorken? Burada, kadının dört toynuğu olduğu kesin," diye ekler, başını sallayarak.

Yüzümde gülümsemeyi koruyarak daha fazla köylüye el sallıyorum. "Annemin dediğine göre, görünüşe göre kadın düşkün olduğum şöhretim benden önce geliyor. Bu yüzden beni kabul edecek tek Alarician soylu kadınlar, sosyal statü peşinde koşanlar. Ayrıca, bunu gerçekten evlenmek için yapmıyorum

hatırladın mı? Henüz kimse gerçek görevimizi şüphelenmiyor." Ona dirsek atıyorum. "Ama hey, belki bu 'Alarician köylülerinden' biri *senin* dikkatini çeker, dostum. Ve belki Marcus'unkini de!"

Jared'in kahkahası arabayı doldurur. Bizim bu kasabalardan birinden biriyle evlenmemiz fikri ona açıkça saçma gelir. Krallığın evli kontesleriyle ilgilenmekle çok meşgul olduğu için yerleşmeyi düşünmez. Kocaları yaklaşan savaş hazırlıkları için ya da savaştan kaçmak için uzakta olan, sıkılmış, güzel, evli kontesler.

"Burada hiçbir şey yok," diyor, bir kez daha tembelce pencereden dışarı işaret ederek. "Tarlalar, tarlalar ve... bak, daha fazla tarlalar! Ve çok fazla koyun!"

"Meeee," diye meledim ve araba sallanarak ilerlerken yastıklı koltuğuma geri yaslandım.

Ama Jared huysuz ve bunu saklamaya çalışmıyor. "İhtiyacın olan bilgiyi etrafta sorup bu sahtekarlığı bırakmalıyız."

"Resmi görevimiz sadece Loegria'nın yeni kraliçesini bulmak değil, aynı zamanda halkın güvenini kazanmak ve gelecekteki tebaamın iyi niyetini kazanmak. Ve kim bilir, belki gerçekten biriyle tanışırım."

O homurdanarak cevap verir.

Onun göğsüne şakacı bir tokat atarım. "Maceracı ruhun nerede? Biraz iyimserlik seni öldürmez." Dikkatim, burnu akan ve ağzı açık bir şekilde arabaya bakan küçük bir çocuğa kayar. Ona ve gözlerini kısıp büyükbabasına el sallarım. "İyi günler, bayım!" diye seslenirim.

Jared alaycı bir şekilde gülümser ve birkaç gündür tıraş olmamış sakalını ovuşturur. "Benim macera anlayışım sıcak banyolar, kaliteli şaraplar ve aklını kaybetmemiş birinin eşlik etmesinden ibarettir," diye karşılık verir. "Lundenwic'teki saraya ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi."

Tartışmaya girmiyorum. İkimiz de yakın zamanda geri dönmeyeceğimizi biliyoruz.

Resmi olarak, benim görevim Loegria ve Alarice arasındaki bağları güçlendirmek, tıpkı yıllar önce ailemin Düşün Marşı ile yaptığı gibi. Onların evliliği, gerçekte felaket olsa da, kağıt üzerinde başarılıdır

. Ailem birbirinden nefret ediyor. Beni ve kız kardeşimi dünyaya getirmek için gereken süreyi birlikte geçirdiler.

Ancak evlilik kurumuna dair kişisel çekincelerim ne olursa olsun, her iki krallığın varisi olarak görevim açık: Alarice'li bir kızla evlenmek, antlaşmanın şartlarını yerine getirmek ve ortak savunma için topraklarımızı birleştirmek.

Büyükbabam, Alarice Kralı Elgar, beni varisi olarak atadı ve Penrith'in artan tehdidi ve Büyük Çorak'ta kıpırdanmaya başlayan gizemli güç karşısında birliği sağlamak için tahtın varis sırasını bozdu. Elgar'ın sürgüne gönderilen kardeşi Namreth, annemin soyundan tahtı devralacaktı, ama artık öyle olmayacak. Zamanı geldiğinde, güzel bir Alarician kıızıyla kendi varislerimi dünyaya getireceğim ve iki krallık benim yönetimim altında birleşecek.

Tabii ki, savaş söylentileri dolaşırken başkentten ayrılmam annemi pek heyecanlandırmadı. Babam da bunu neredeyse yasakladı.

Neredeyse.

Babam odadan çıkıp gittikten sonra, annem bana, alkolik ve kadın düşkünü olduğum hakkındaki söylentilerin başkentteki Kral Elgar'ın sarayına kadar ulaştığını ve orada uygun bir eş bulma şansımı mahvettiğini söyledi. Ben ise, yaptıklarımın haberinin Alarice'in uzak köşelerine kadar yayılmadığını söyledim. Ona, bir eş bulmak için en iyi şansımın yeni bir havuzda balık tutmak olduğunu söyledim.

Bu işe yaradı ve o da, Penrith'in gaspçısı yaklaşan savaş tehdidini gerçekleştirmeden önce, bir eş bulmak ve krallıkları birleştirmek için bu tura çıkmam gerektiğini kabul etti. Gelinim Alarice'den olduğu sürece, antlaşma onun soylu olup olmadığını umursamıyor.

Ancak buraya gelmemin *asıl* nedeni bu değil. Resmi olmayan görevim, sadece eş aramaktan çok daha fazlası.

Veliaht Prens, babamın sarayda gösteriler yapan soytarısı gibi benim oynadığım bir rol ve bu gelin arayışı, burada bulunmamın asıl nedenini gizlemek için uygun bir bahane. Bu görev tamamlanana kadar, bu köyden ya da başka bir yerden kimseyle evlenmeye niyetim yok. Antlaşma olsun ya da olmasın, evlilik beklemek zorunda.

Bunu ertelemekten rahatsız olduğumdan değil. Evlilik sadece kin, kavga ve mutsuzluk doğurur, bunu hayatım boyunca anne babamın örneğinde gördüm. İki insanın birbirinden nefret etmesini sağlamak için mükemmel bir yoldur. Neden kendimi buna mecbur olmadan daha erken maruz bırakayım ki? Hayatım zaten bir trajedi, yüklerime sevgisiz bir evlilik eklememe gerek yok.

Sonunda, araba Evandale'in kasaba meydanında sarsılarak durur. Düşüncelerimi toparlayamadan, sadık generalim Marcus kapıyı açar. Benden daha uzun ve iri, kahverengi tenli, düzgün kesilmiş sakalı ve sürekli somurtkan ifadesiyle, yetkinlik ve ihtiyatlılık yayar. Marcus kimseye güvenmez ve bunu saklamaya da çalışmaz. İncelik hiç onun güçlü yanı olmamıştır. Her zaman bir çatışma, bir tehdit, bir devrim, bir suikast için hazırdır. Bana yanlış bakan herkesi seve seve şişler.

Ben güneş ışığına çıktığımda, "Majesteleri" der.

Şüphecililiğimi bastırmaya çalışarak meydanı inceliyorum. İki katlı ahşap binaların at nalı şeklinde çevrelediği açık bir alanda bulunuyoruz. Burası... şirin. Belki de hoş sayılır? Ve kalabalık. Etrafımız hareketlilikle dolu. Elma, patates ve soğan kutuları sütunlar gibi istiflenmiş, ortada ise büyük bir odun yığını ateşe atılmayı bekliyor, büyük bir kızartma pişirilmeye hazır. Taze toplanmış kabaklar, büyük bir afişin yaklaşan hasat festivalini duyurduğu ahşap bir sahnenin yanında yığılmış.

Belli ki, partiye tam zamanında geldik.

Marcus bir gündür burada, maiyetimiz için konaklama yerleri ayarlıyor. Keskin bakışları toplanan kalabalığı tarıyor, eli içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına uzanıyor. Heyecanlı görünmüyor, ama Marcus asla heyecanlı görünmez.

"Hadi ama, o kadar da kötü olamaz," diyorum hafifçe, ama ondan coşku beklememem gerektiğini çok iyi biliyorum. Marcus mükemmel bir general ama tam bir keyif kaçırıcı. İkincisi, birincisinin mesleki bir tehlikesi olabilir.

Arabadan inerken bacaklarımı uzatıyorum. Jared'in sürekli şikayetlerinden kurtulmak rahatlatıcı, ancak ben de geçirdiğimiz bu haftadan sonra saraktaki süitimizi özleyorum. Bir iç çekmeyi bastırıp

bana seslenen belirli bir yüz aramak için yerlilere bakmamaya çalışıyorum. Tam olarak kimi aradığımı bilmiyorum, ama onu gördüğümde anlayacağımı umuyorum. Ama bana bakan yüzlerin hiçbiri aradığım yüz değil.

En iyisi devam edelim. Sesimi yükselterek onların mırıldanmalarını bastırıyorum. "Prensesimi bulmaya geldik!" diye gülümseyerek ilan ediyorum ve kasaba halkından kıkırdamalar ve hayret nidaları yükseliyor. Marcus ve Jared'ın yüzleri hiçbir şey belli etmiyor, ama düşüncelerini tahmin edebiliyorum: *Yine aynı saçmalıklar başladı.*

Devam ediyorum, kızaran ve ellerinin arkasına saklanan bir grup genç kadına el sallıyorum. Kasaba halkı meraklı ama temkinli bir şekilde etrafımızda toplanıyor.

Pencerelerden yüzler uzanıyor ve birkaç genç kadın kuyunun yanında dikkat çekici bir şekilde oyalanıyor. Saçları seyrekleşmiş ve dalkavukça bir havası olan yaşlı bir adam belediye binasının merdivenlerinde belirir ve bana doğru koşar. Zengin kıyafetlerine bakılırsa, açıkça soyludur. Beni tüylerimi diken diken eden sahte bir coşkuyla parıldıyor. Elimi tutar ve çok ıslak dudaklarıyla öper. Titrememi bastırıyorum.

Yirmi iki yaşında olmama rağmen, annemin sesini kafamda duyuyorum, bana görgü kurallarını hatırlatıyor ve krallığı bir arada tutmak için desteğine ihtiyacımız olan soyluları asla gücendirmemem konusunda sert uyarılar yapıyor. Kendimi gülümsemeye zorluyorum.

"Majesteleri," diye boğuk bir sesle konuşur adam. "Ben Lord Breadalbane, Evandale Markisi. Ziyaretiniz mütevazı kasabamıza şeref vermektedir. Dün geldiğinizi öğrendim, yoksa size layık bir karşılama hazırlardım. Biz mütevazı bir köyüz, ama herhangi bir isteğiniz olursa, halkımızın elinden geleni yapmasını sağlayacağım."

Elimi çekme dürtüsüne karşı koyuyorum. "Teşekkürler, Lord Breadalbane. Ama bu zevk tamamen benim."

Ne aptalca.

Evandale kesinlikle bundan daha iyi bir liderliği hak ediyor. Kasaba halkı pratik, çalışkan tiplere benziyor, ama bu yağcı, geri kalmış aristokrat, yüzüne tokat atılsa bile zorlu bir iş gününün ne olduğunu bilmiyor gibi görünüyor.

Yine de rolümü oynamalıyım, bu yüzden markizin beni belediye binasına kadar eşlik etmesine izin veriyorum. Burası kasabanın en görkemli binası, cilalı ahşap zeminleri ve altın varakla süslenmiş, dışarıdaki buğday tarlalarını andıran elle boyanmış duvarları var. Bizi bekleyen, danışmanlarımin yanında duran bir avuç yerel ileri gelen var. Bu gelin arama formalitesi hiç benim tarzım değil.

Partime işaret ettim. "Glamorgan Dükü'nü tanıtayım..." Jared abartılı bir reverans yaptı.

"Ve General Marcellus, Coventry Kontu ile tanışmıştınız zaten..."

Marcus şapkasını kolunun altına sıkıştırıyor, sert tavırları, yaşına uygun görünmesini sağlayacak kadar yumuşuyor, benden sadece birkaç yaş büyük.

Jared, Marcus ve ben okul günlerimize kadar uzanan bir geçmişimiz var. Sorumluluklar üstlenip savaşın tadını almadan önce, payımıza düşenden fazlasını yaptık.

"Onlar benim değerli dostlarım ve danışmanlarımdır. Karımı ararken verdikleri tavsiyeler paha biçilmezdi. Düşünün, gelecekteki kraliçe, tam da bu kasabada doğmuş." Kollarımı genişçe açıp, odada yükselen vatanseverlik gururuna gülümsüyorum. Kraliyet maiyeti kendinden emin bir şekilde başını sallıyor ve ben ekliyorum: "Evandale hakkında iyi hislerim var. Geleceğim burada!" Rotadaki her kasabada aynı şeyi söyledim ve her kasaba buna kanıyor.

"Elbette, bu büyük bir onur," diye yanıtladı markiz. Babamdan çok daha yaşlıydı ve kurbağa gibi, rahatsız edici bir varlığı vardı. Ailesinin konumunu yükseltmek için çaresizce, klanından birini benimle evlendirmek için can attığı acı bir şekilde belliydi. Bizi çelenkler ve meyvelerle süslenmiş büyük bir ziyafet masasına götürdü.

"Umarım yolculuğunuzda herhangi bir sorunla karşılaşmamışsınızdır," diyor markiz, hizmetçiler karamelize soğan, kızarmış yaban domuzu, reçelli keçi peyniri ve renkli kök sebzelerle süslenmiş tepsileri getirirken. Köylü yemeği, elbette, ama bu yemekler muhteşem görünüyor ve ağzımın suyu akıyor.

"Sorun yok," diye güven verici bir şekilde cevap veriyorum. "Penrith'in kervanımı açıkça saldıracağını sanmıyorum. Söylentiler doğru olsa bile, henüz savaşa hazır değiller."

Odadaki herkes gerçeği biliyor: Penrith'in güçleri Loegria ve Alarice sınırlarını test ediyor. Orduları pek de kurnaz sayılmaz.

Marki burnunu çeker. "Elbette değil. Kral Donnel ve onun Kader Yüzükleri'ne kesinlikle rakip olamazlar."

Midem bulanıyor ama yüzümü ifadesiz tutuyorum, masadan taze bir çörek alıp büyük bir ısırık alıyorum.

Kader Yüzükleri sadece aile yadigarı değil, eski Albion'un İkinci Çağı'ndan kalma güçlü silahlardır. Büyükbabam, annemle babam evlendiğinde bunları babama çeyiz olarak vermişti. İki krallığın ortak çıkarlarını birbirine bağlamak amacıyla yapılan gümüş yüzük Loegria'nın madenlerini, altın yüzük ise Alarice'in buğday tarlalarını simgeliyor. İki krallık, iç içe geçmiş yüzüklerin içindeki Whisting'in elemental gücü gibi sonsuza kadar birbirine bağlı.

Whisting, eski bir toprak büyüsüdür; eski rüzgar ruhları Anemoi'nin elemental güçlerini evcilleştirme yeteneğidir. Ustalar dağları düzleştirebilir, vadiler oyabilir, nehirlerin yönünü değiştirebilir ve göller oluşturabilir. Zamanın başlangıcında, ilk krallar ve büyücüler Whisting'i kullanarak ıssız, dağlık arazileri halklarının refah içinde yaşayabileceği yemyeşil bir ülkeye dönüştürdüler. Whisting, yaşamın nefesidir. Ne yazık ki, karanlık bir büyü'nün yeniden yükselişe geçtiği söylentileri doğruysa, Whisting hayatı da alabilir.

Yüzükler, Gaspçı'ya karşı en büyük savunmamızdır.

"Elbette, kimse Whisting'in gücüne meydan okumaya cesaret edemez," diyor markiz.

Onun hayranlık dolu sesi, odadaki tüm Alaricalıların yüzlerini dolduran umutla yankılanıyor, sanki babam tek başına hepsini Usurper'in gazabından kurtaracakmış gibi.

"Bu topraklarda güvende olmamızın tek nedeni Yüzükler değil," diyorum, sesim kesik kesik. Marki, Evandale'in tüm halkının önünde şövalyelerimizin cesaretini bu kadar umursamazca küçümsemesi canımı sıkıyor. Tam bir süvari alayıyla seyahat ediyorum, ayrıca Marcus'un kendisi de yürüyen bir kale.

Marki dudaklarını büzüyor. "Belki de böylesine kadim bir gücün varisi için, özellikle de karanlık Lundenwic'e dokunmamışken, bu kadar hafif konuşmak kolaydır. Bu tür bir büyü'nün vaadi, Usurper ve onun karanlık yaratıklarını uzak tutan tek şeydir."

"İşte bu yüzden, krallıklarımızın ittifakının yirmi beşinci yıldönümünde buradayım," diye cevap veriyorum, güven verici bir gülümseme takınıyorum. "Kraliçemi bulup, düğünle anlaşılmayı yerine getirmenin zamanı geldi. Tıpkı babamın ve annemin evliliğinin topraklarımızı birleştirdiği gibi, Loegria ve Alarice'in ittifakını mühürleyeceğiz."

Bu, markizin beklediği ipucu.

Ellerini çırpıp ve bir kapı açılır. Uzun bir kız sırası, ellerini önlerinde sıkıca tutarak, gözleri yere bakarak dışarı koşar. Başkentten sipariş edilmiş gibi görünen, brokar, ağır kadife ve kürkten yapılmış süslü elbiseler giymişlerdir. Beyaz saçları dışında hepsi markizle aynı renklere sahiptir: aynı kırmızı yanaklar, aynı sivri burun, aynı ince dudaklar. Bahisçi bir adam olsaydım - ki öyleyim - hepsinin onun kızları ve yeğenleri olduğunu söylerdim. Muhtemelen bazıları torunları da.

"Daha fazla uzatmadan, Prens Dietan, size bu ülkenin en seçkin hanımlarını tanıtayım: Breadalbane Hanesi'nin hanımları."

Söylediğim gibi.

Duvara dizilmişler, başlarına yığılmış, mücevherler ve süslemelerle bezeli saçlarının ağırlığıyla başları eğik.

En sondaki kız on dört yaşından büyük olamaz. Alışılmış, mükemmel gülümsemem bir an için titrer. Marki'nin bu kadar genç yaştaki kendi vesayetindeki kızı sunması düşüncesi beni dehşete düşürür.

"Oh, bu kadar çabuk tanışmak mı? Daha yeni geldim," derim, şaşırmış gibi davranarak.

"Kaybedecek vaktimiz yok," diye ısrar eder markiz, coşkusu hiç azalmadan. "Hasat festivali yakında başlayacak ve sizin şerefimize kutlamalar düzenledik. En iyisi sizi şimdi en seçkinlerimizle tanıştırmak, böylece kiminle daha yakından tanışmak istediğinize karar verebilirsiniz."

Jared'e bakarak sessizce yardım isterim, ama o sadece sırtışını derinleştirir. Marcus da stoik kalır ve yardım etmez.

Harika. Kendi başımın çaresine bakacağım.

Bir iç çekmeyi bastırarak, sıranın başındaki ilk kıza yaklaşıyorum. O, elinin sırtını öperken bana nazik bir gülümsemeyle reverans yapıyor.

"Ne güzel bir elbise," diyorum, sesim sabit, ifadem kibar. "Ve saçların... çok güzel."

Gençliğim boyunca sayısız kez yaşadığım bu tür karşılaşmalarda pratik yaptığım klişeler ağızımdan kolayca dökülüyor. Bir sonraki kıza geçip aynı işlemi tekrarlıyorum. Gülümsemem sabit kalıyor, Jared'ın sırtışı ve Marcus'un sert ifadesi ise kimsenin gerçeği tahmin edememesini sağlıyor: tüm bu tur bir komedi.

Evlenmek istesem bile, Albion'daki hiçbir kadın düğün gecemizde hakkımdaki gerçeği öğrendikten sonra benimle evlenmek istemez. En yakın iki arkadaşım, babam ve ben, hayatımın yarısı boyunca dünyadan, özellikle de annemden saklamak için komplo kurduğumuz tehlikeli bir sırrı taşıyorum. Babam hala ona güvenmiyor ve sırrım ortaya çıkarsa krallığımız tehlikeye girer.

Breadalbane kadınlarının sırasının sonuna geldiğimde, soğukkanlılığımı korumak için uğraşıyorum. En genç kız, on dört yaşındaki, reverans yapıyor ve ben de etkileşimimizi kısa tutarak ona nazikçe başımı sallamaktan öteye gitmiyorum. Marki iğrençliğin ötesinde.

"Ne sıcak bir karşılama!" diyorum, sinirimi gizlemek için geniş bir gülümsemeyle o zavallı adama dönerek. "Ama itiraf etmeliyim ki, tamamen bitkin durumdayım. Bana konaklama yerimizi gösterirseniz sonsuza kadar minnettar kalırım."

Marcus öne çıkarak, her zamanki verimliliğiyle konuşmayı devralır. "Bu taraftan, efendim," der ve kapıyı işaret eder.

Koşmadan, olabildiğince hızlı bir şekilde onu belediye binasından dışarıya kadar takip ediyorum, topuklarına basmamaya çalışarak. Meydanı geçerken, maiyetim beni kasaba halkının meraklı bakışlarından korumak için etrafımda koruyucu bir bariyer oluşturuyor, ama ben onlara geri çekilmelerini işaret ediyorum. Bırakın insanlar biraz daha baksınlar; ben bu yüzden buradayım. Pencerelerden yüzler uzanıyor ve birkaç seyirci, yakında *onların* prensi olacak olan ziyaretçi prensi görmek için boyunlarını uzatıyor. Başımı dik tutuyorum, yüzüm öne dönük. Yorgunum. Bunun temiz, basit ve hızlı olmasını istiyorum.

Meydanın kenarında bulunan iki katlı han, pek bir şey ifade etmiyor ama işimi görecektir. Şu anda tek endişem, köyün meraklı gözlerinden uzaklaşıp süitime ulaşmak.

köyün meraklı gözlerinden uzaklaşmak. İçeriye güvenli bir şekilde girdikten sonra, gerçekten önemli olan şeylere odaklanabileceğim.

Buraya gelme sebebim bir gelin bulmak değil. Bir büyücü bulmak için geldim.

Son bilinen yeri bu kasabanın yakınlarıymış. Bana yardım edebilecek tek kişi o, hem benim için hem de tüm Albion için.

Çünkü Kader Yüzükleri, babamın savaş odasındaki cam vitrinde güvenle saklanmıyor. Tanrılar aşkına, hayır. Omuzlarımın altında, kemik ve kanla kaynaşmış halde gömülü durumdalar.

Hayatım, onları içimden çıkarmaya bağlı. Ve dünyanın kaderi de öyle.

Dördüncü Bölüm

Dietan

Gece çöktüğünde, kimse fark etmeden odamdan çıkmayı başardım. Marcus ve Jared, beni korumak için benimle gelmek istediler, ama onları kalmaya ikna ettim. Bir kişinin dikkat çekmeden hareket etmesi, üç kişinin hareket etmesinden daha kolaydır.

Adamlarımın çoğu geceyi hanede geçirip sabahki gelin arayışına hazırlanıyor. Odamın dışında nöbet tutan muhafızlar tarafından görülmemek için, okul günlerimizde yaptığımız gibi sessizce pencereden dışarı çıkıyorum. Beni durdurma yetkisi kimseye olmasa da, bir prens bile adamları arasında yayılan dedikoduları bastırmak için güçsüzdür. Ancak, gelecekteki kralın bir büyücüyle görüşmesi gerektiğini tahmin edeceklerini sanmıyorum.

Çimlerin üzerinde sürünerek ilerliyorum, yıpranmış bir pelerinle kendimi örtüyorum, geniş kenarlı keçe şapkamın altında saçlarımı saklıyorum. Bir boyun atkısı yüzümü gizliyor. *Bu yeterli olmalı.* Bir çiftçi gibi görünüyorum, en azından öyle umuyorum.

Babamın casuslarının sağladığı az miktardaki bilgiyle bile, büyücünün genel yerini bulmak için daha fazlasına ihtiyacım var ve bir yerden başlamam gerekiyor.

Raven's Beak Tavern.

Evandale'in ana sosyal merkezine gidip bazı yerlilerle konuşmaya karar verdim. Önümde, sazdan çatılı, alçak ve bodur bir ahşap bina duruyordu. Dışarıdan bakıldığında, nemli ve iç karartıcı bir içki mekanı beklerdim, ama açık kapılardan ışık ve kahkahalar sızıyordu ve ben bir arının çiçeğe çekildiği gibi oraya çekildim.

İçeri girdiğimde, Lundenwic'te nadir görülen rahat bir sıcaklık ile karşılanıyorum. Taverna tıklım tıklım dolu ve kendimi tamamen görünmez hissediyorum, bu da beni hemen rahatlatıyor. Çevreme bakarken omuzlarım gevşiyor: uyumsuz masa ve sandalyeler, başımın üstündeki lambaların yumuşak ışığı.

Hava, tütün dumanı ve şöminenin gürültüsüyle doludur. Diğer müşterilerin çoğundan uzak, en uzak köşedeki bir masaya oturuyorum. Şapkamı çıkarmıyorum, ama odayı dikkatle gözlemliyorum.

konuşmaya açık olabilecek birini arıyorum. Buradaki çoğu kişi ya içkilerine dalmış ya da arkadaşlarıyla sohbete dalmış durumda. Yalnız oturan tek kişi benim.

Barın karşısında, tahminimce barın garsonu olan birini görüyorum. Burası benim krallığım olmasına rağmen, burası *onun* alanı olduğu bilinciyle doluyorum.

Bir elinde bir bardak bira, diğer eliyle ise çok güzel kalçasına dokunuyor. Şu anda onun hedefinde olan sarhoş adama birayı vermeyi reddediyor.

"Ama sana iyi davranırım. İyi bir koca olurum. Söz veriyorum." diye yalvarır adam.

"İşaretleri okumaktan çok boşboğazlıkta daha iyi olduğunu biliyorum ama Hasat Ana, Aldus, kuralları biliyorsun." Sinirli bir şekilde, barın arkasında asılı olan ve bir dizi kuralın yazılı olduğu tabelayı işaret ediyor. Bu kurallardan biri de tuhaf bir kural: evlilik teklifi yapmak yasak. Bu kuralın gerekliliği beni şaşırtıyor.

"Ama kalbim sadece senin için atıyor," diye tekrar dener.

"Geçen hafta Julia Falgren'e de aynısını söylemiştin." Barmen kız karşılık verir.

Etraflarındaki bazı müşteriler bu yoruma kıkırdar ve başlarını sallar. Bu iğneleyici söz doğru.

Barmen kız bir puan alır.

Adam, kadının elindeki birayı almaya uzanır. Kadın birayı çekip alır.

Bar kahkahalarla çınlıyor. Ben de gülüyorum. Bu, beklediğimden daha eğlenceli.

Aldus'un seviyesine çömelir ve onu uzun uzun ve sertçe bakar, ta ki o yetişkin bir adamdan ziyade küçük bir çocuk gibi görünene kadar.

"Bir sonraki tur senden." Bütün bar duyacak kadar yüksek sesle söyler ve cebine uzanıp birkaç bozuk para çıkarır. Adam hiç irkilmez. Hatta, sanki bu zevk tamamen ona aitmiş gibi davranır.

Kadın, turuna devam etmek için arkasını döner ve bar, bedava içkiler için alkışlar. Kadın, tedbir olarak, adamın birasını da yanında götürür.

Touché, barmen.

Ama bardaktan bir yudum alırken, gözlerinde geçici bir hüznün belirir. Evlilik kurumuna karşı kendi nefretim

, onun gibi canlı bir kadın, kasabanın sarhoşlarının geveleyerek yaptığı evlilik tekliflerinden daha fazlasını hak ediyor.

Beni yalnız ve içkisi olmayan bir şekilde fark eder ve sanki işaret almış gibi, enerjik barmen masama yaklaşır.

"Ne alırsınız?" diye sorar, daha önce yaptığı gibi bir kalçasını dışarı çıkararak. Gerçekten de çok güzel bir kalça.

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktığımda, yanaklarını süsleyen hafif çillerini fark ettim.

O, her kasabada önümde geçit töreni yapan narin, kıkırdayan, hassas kadınlara hiç benzemiyor. Hayır, o her yönüyle çarpıcı. "Bir şey sipariş edecek misin yoksa sadece zamanımı boşa mı harcayacaksın, şuradaki yaşı Aldus gibi?" diye soruyor.

gibi zamanımı mı boşa harcayacaksın?" diye soruyor.

"Söz veriyorum, evlenme teklif etmeyeceğim." "Hepsi öyle der."

"Menü var mı?" diye soruyorum ve onun keskin, koyu renkli gözlerinden boş bir bakışla karşılaşıyorum.

"Bu, bir parşömen kağıdına yazılmış, sunulan yiyeceklerin listesi mi?" diye tereddütle devam ediyorum.

"Menü nedir biliyorum, ama burası öyle bir yer değil. Ya ne istediğini biliyorsun ya da bizde yok," diyor sabırsızca.

"Bira var mı?" diye küstahça soruyorum.

Bana uzun ve sert bir bakış attı ve şaka yapma girişiminin işe yaramadığını anladım. "Var ama içebileceğinizi sanmıyorum," dedi düz bir sesle.

"O zaman bir bakalım, değil mi? Bir pint lütfen, nazik bayan. Bu mekanın spesiyalitesi nedir?"

"Senin gibi birinin bizim sunduklarımızı yeterince iyi bulacağından emin değilim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki ben ne tür biriyim?"

Bakışları ellerime, yüzüme ve yıpranmış pelerinine kayıyor. Gerçekte kim olduğumu anlamasının imkanı yok, ama onunla tartışmak kanımı kaynatıyor. "Sen, süslü tabaklarda sunulan minik lezzetlere alışkın birisin. Sallanan ve pişirilmesi çok uzun süren şeyler," diyor, sarayda servis edilen jöleli yemekleri ustaca tanımlayarak. "Burada çoğunlukla tuzlu jambon ve bisküvi servis ediyoruz."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama ben ikisini de seviyorum," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

"Öyle mi?"

"Daha iyisi aklıma gelmiyor."

Dudaklarının bir köşesi yarı gülümsemeye dönüşüyor, bu gece ilk kez gülümsediğini görüyorum. "Hemen geliyor. Birayla boğulmayın, lordum."

Evet, belki de yıpranmış pelerinimle kimseyi kandıramıyorum. O arkasını dönüp uzaklaşırken, topuzundan düşen bir tutam siyah saçını izleyerek iç çekiyorum. Bu kadın tanıdığım diğer kadınlara benzemiyor ve onun hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor.

Yakındaki bir masadan gelen kahkahalar dikkatimi çeker. Benim yaşlarımda bir grup erkek, masaya yumruklarını vurarak kahkahalarla gülüyorlar. Sonra onu görürüm.

Bir adamın kıvrıcık saçları ve gürültülü kahkahası kanımı donduruyor. Bir an sonra, gözlerimin bana acımasız bir oyun oynadığını anlıyorum. Bu bir hayalet değil, bir kimlik karışıklığı. Çünkü bu Cedric olamaz... Cedric çoktan öldü.

Omuzlarımin arasındaki bölge yanmaya başlar ve rahatsızlığı gidermek için sırtımı düzeltirim. *Olamaz, şimdi olmaz. Burada olmaz.* Ama bu acı hatıra, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kaçamadığım bir hatıra. İki yaramaz çocuğun ürkütücü kahkahaları, savaş odası, ay ışığında parıldayan yüzükler, yüzüklere uzandığımda Cedric'in yüzündeki ifade, karanlık. Çok fazla karanlık. O gece dünyam sonsuza dek değişti.

Bu anı hatırlayınca titriyorum. Sandalyeye oturup, yıllar önce babamın witan'ının bana öğrettiği gibi nefeslerimi sayarak, içimdeki Yüzüklerin gücünü kontrol etmeye çalışıyorum. Kendime, tavernada güvende olduğumu ve artık on yaşında olmadığımı hatırlatıyorum.

Küstah barmen, bir tabak bisküvi ve jambonla birlikte kahverengi bir bira bardağını masaya sertçe koyunca irkiliyorum.

"Sizi korkutmak istemedim," diye özür diler.

"Hayır, sorun yok," kendime gelerek söylemeyi başarırım. "Teşekkür ederim."

Barmenanın bakışları yumuşar ve bana gereğinden biraz daha uzun süre bakar. Dönüp gitmek üzereyken, onu durdurmak için elimi uzatırım, bileğine dokunmak üzereyken.

"Aslında merak ediyordum da..." Tekrar bana bakar ve ben söyleyeceğim sözleri unuturum. Delici bakışları doğrudan benimkilere kilitlenir ve ben her zamanki doğal tavrımı takınmak için çaba sarf ederim. "Ben, şey, birini bulmama yardım etmenizi umuyordum. Burada yaşıyor olabileceğini duydum."

Bu onun merakını uyandırır. Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? Kimi arıyorsun?"

"Sanırım adı Veteria mıydı?" Elimde tek ipucu bu. Loegria'daki kraliyet danışmanlarına yüzüklerin tarihini sordum ve bulabildiğim tüm eski, yıpranmış parşömenleri taradım, ve sürekli karşımıza çıkan tek isim bu.

Söylenene göre Veteria, onlarca yıl önce Alarice'i koruyan savaşçı cadılar ve şövalyelerden oluşan Vindar grubunun hayatta kalan son üyesi. Ancak grup dağılmış ve üyeleri, sihirleri ile birlikte neredeyse tamamen yok edilmiş. Ama Veteria hayatta kalmış.

Büyükbabam Kral Elgar sık sık, *özgür büyü tehlikeli bir büyü olduğunu* söyler. Vindar'ın yokluğunda Çorak Topraklar'da büyüyen karanlığın güç kazanması şaşırtıcı değil; şu anda onlara çok ihtiyacımız var.

Günümüzde, Whisting'i kullanmayı bildiğini iddia eden çoğu kişi, bir şeyler satmaya çalışan sahtekârlar ve şarlatanlardır. Ancak son zamanlarda, bir barajın patlamasının ardından Whisting'i kullanarak nehri durdurduğu ve tüm köyü kesin yıkımdan kurtardığı iddia edilen bir büyücü hakkında söylentiler dolaşmaktadır. Bu başarısının ardından saklandığı söyleniyor, ancak söylentilere göre Evandale'ye yerleşmiş. Bahse girerim ki söz konusu büyücü Veteria'dır.

Barmen kız çenesini hafifçe kaldırarak bana baktı. "Peki kim bilmek istiyor?"

"Kaba davrandığım için özür dilerim. Ben D..." Neredeyse gerçek adı söyleyecektim, dikkat çekmemeye çalıştığımı unutmuşum. "Dario." Aklıma gelen tek isim bu. Dario mu? *Cidden mi?* Yemin ederim, daha aptalca bir isim bulamazdım.

"Tamam, *Dario*," dedi, ses tonu bu ismin değerini benimle aynı şekilde değerlendirdiğini açıkça ortaya koyuyordu. "Evet, onu tanıyorum. Buradan kuzeyde, kasabanın dışındaki ormanda yaşıyor. En iyi şifacımızdır. Buradaki bilge kadınların çoğuna bildiklerini o öğretmiştir."

Elini önlüğünün cebine soktu ve bu barmen kızın ne tür küçük şifa büyülerine sahip olabileceğini merak ettim.

Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Onu bulmakta iyi şanslar," diye ekledi, şüpheli bir ifadeyle.

"Neden?"

"O sadece isterse bulunur. Yabancıları hoşlanmaz." Sonra eğilip kulağıma fısıldadı, "Ve onu arayan soyluları kesinlikle sevmez."

Kulağıma üflediği nazik nefes, ensemdeki tüyleri gardiyanlarım kadar dikleştirir.

Aklım karışıyor. Çok uzağa geldim; şimdi vazgeçemem. Alarice turunun tüm güzergâhı, Veteria ile konuşabilmem için beni buraya getirmek üzere özel olarak planlanmıştı. Şansımı denemeli ve onu ormanda aramalıyım. Başarısızlık söz konusu olamaz. Kararlılıkla dişlerimi sıkıyorum.

"Bilgi ve uyarı için teşekkürler, minnettarım," diyorum. "Gerçekten."

Barmen kız beni tekrar inceliyor, kolları şimdi göğsünde kavuşturulmuş durumda - yemin ederim, ona bakmayı bırakmalıyım - kaşları, sanki beni anlamadığı bir dille yazılmış bir kitap gibi okumaya çalışıyormuş gibi çatılmış. Sadece onaylayarak homurdanıyor ve sonra bir kez daha ayrılıyor.

Kendi düşüncelerimle baş başa kalmış, sessizce oturuyorum. On iki yıldır bu yükü taşıyorum, krallığın en büyük silahları bedenimde işe yaramaz bir şekilde saklı. Birinin Yüzükleri hak ettikleri yere geri götürmeme yardım etme ihtimali o kadar acı verici bir gerçeklik ki, kalbimde neredeyse tanıyamadığım bir şey uyanıyor: umut.

Bakışlarım, eski dostum Cedric ile karıştırdığım adama geri dönüyor. Kader daha merhametli olsaydı, belki de Cedric hayatta olsaydı böyle görünürdü. Gülümsüyor, gülüyor, yaşılanıyor. Artık bu yabancıyı görmeye dayanamıyorum.

O günkü merakım sadece beni değil, tüm krallığımı da lanetledi.

Yüzükleri kazara çaldıktan sonra, korkmuş on yaşındaki bir çocuğun yapabileceği tek şeyi yaptım: Olanları saklamaya çalıştım. Babamın krallığı savunmak için ihtiyaç duyana kadar kutuyu açmayacağını düşündüm, bu yüzden kaybolan yüzükleri

tüccarların gezgin turistlere sattığı taklit bir setle değiştirdim. Kimsenin fark etmeyeceğini düşündüm.

Tabii ki kral fark etti. O zamanlar bile Penrith'ten savaş davulları çalarken, bu büyük silahların elinin altında hazır olmasını sağlamak için bir nedeni vardı.

Babamın sık sık uyardığı gibi, bu karmaşaya kendim bulaştım, bu yüzden bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu.

Yüzüklerden gizlice kurtulmak için elimden gelen her şeyi denedim, ama o kadar derinlere gömülmüşlerdi ki, onları çıkarmak beni kesinlikle öldürecekti.

Bunu deneyen az sayıdaki şifacı, acı verici ve başarısız bir şekilde denedi. Her gece, o işkencelerin anıları ve ölümümün o kadar gerçekçi, o kadar korkunç görüntüleri ile boğuşuyorum ki, soğuk terler içinde uyanıyorum.

Yüzükler benim bir parçam haline geldi, bu yüzden düşünmeden bile onların gücünden yararlanabiliyorum. Kontrolsüz duygularım odamda fırtınalar yaratabiliyor; nefes almak kadar kolay bir şekilde kasırgalar ve hortumlar çağırabiliyorum. Tek bir kabusla çevremdeki her şeyi yok edebiliyorum ve bunu kontrol etmenin hiçbir yolu yok.

Ve benim yüzümden insanlar öldü.

Yüzüm soluyor ve kanım donuyor. Her gün beni rahatsız etmesine rağmen, bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Babam ve en yakın danışmanlarının benim için hazırladıkları bu tehlikeli görevi tamamlamazsam, ölümcül gücüm ve kendimden nefret etmem, kontrolümden daha da uzaklaşacak. Elimdeki çatal titriyor, jambon ve bisküviyi ağızma götürüyorum. Aptal gibi görünüyor olmalıyım.

Albion'a yönelik büyük tehdit gerçeğe dönüştü: Penrith'in Gaspçısı bize karşı harekete geçti. O, hakiki kralı ve Penrith kraliyet ailesinin geri kalanını öldürdüğünden beri bu günün geleceğini biliyorduk. Albion'un tamamını fethetme hırsını gizlemiyor.

Yakında babam, kapılarımıza dayanan düşmanları durdurmak için Kader Yüzüklerini kullanmaktan başka seçeneği kalmayacak ve sonra tüm krallık, tüm krallıklar, onların yerine bıraktığım sahte yüzükleri keşfedecek. Gerçek Yüzükler olmadan babam başarısız olacak, Loegria düşecek ve Alarice de kısa süre sonra onu takip edecek.

Ve ailem benim hakkımda başından beri haklı çıkacak: Ben sadece sorumsuz bir ezik değil, taht için uygun olmayan sorumsuz bir ezikim. Kesinlikle *iki* krallığa emanet edilmesi gereken bir lider değilim.

Yüzükler, bunca yıldır taşıdığım bir yük ve eğer hepimizi Gaspçı'ya karşı savunmak istiyorsam, çok geç olmadan Yüzükleri ruhumdan ayırmam gerekiyor.

Büyücü Veteria gerçek. O bana yardım edebilecek. Hedefe çok yaklaştım, neredeyse tadını alabiliyorum.

Tadı demişken, bisküviler ve tuzlu jambon gerçekten şimdiye kadar yediğim en iyileri. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Barmen kızın bana verdiği biradan bir yudum alıyorum. Nefesimi tutmak için göğsüme yumruk atarak, nefes nefese kalıyorum. Sert içkilere alışkındır ama Alarician birası bir öküzü bile bayılttırır.

Şaşkınlıkla bardağın içindekine bakıyorum. Barmen bana bir tür şaka mı yaptı? Ama hayır, Raven's Beak Tavern'daki diğer tüm müşteriler de aynı kahverengi zehri içiyor gibi görünüyor. Bakışlarımı, barda eğlenceli bir gülümsemeyle beni izleyen barmen'e çeviriyorum.

Kendi pintini kaldırdı, bana göz kırparak bana doğru eğdi ve bir dikişte içti.

Boğazım yanmasına rağmen, ona gülümserim ve ona karşılık veririm, kupayı tekrar dudaklarıma götürür ve içkiyi bitiririm. Artık ne bekleyeceğimi bildiğim için sığağa hazırlıklı olabilirim ve barmen biraz etkilenmiş görünüyor. Tavernadan ayrıldıktan sonra bile gülümsemesi peşimden geliyor.

Geceye doğru ilerlerken dünya altımda sallanıyor. Yıldızlar parlak ve ışıltılı bir şekilde görünüyor ve yaz sonunun sığağına rağmen rüzgâr açık tarlaları keserek kızarmış yanaklarımı serinletiyor ve zihnimi rahatlatıyor.

İçimdeki Whisting de rahatlamış hissediyor. Açık havada, daha önce hiç hissetmediğim kadar hafifim, sanki kollarımı açıp uçabilirmişim gibi. İçimdeki sıvı cesaretle, büyücüyü bulup bana yardım etmesini ikna etme konusundaki güvenim on kat artıyor.

Ay ışığının aydınlatığı berrak gökyüzü, tekrarlayan kabuslarımı uzak bir anı gibi gösteriyor. Haftalardır, krallığımın etrafını saran

Her tarafımdan o kadar karanlık ve kötücül güçler tarafından kuşatılmış durumdayım ki, ruhumda saklı olan söndürülemez gücü serbest bırakmaktan başka seçeneğim yok. Bu gücü asla kontrol edemiyorum, bu yüzden her gece *her şeyi* yok ediyorum: düşmanlarımızı, kendimi, hatta tüm dünyayı. Uyandığımda, bu büyüünün bana geleceğimi gösterdiğini biliyorum — öleceğimi.

Halkımın bir deyişi vardır: *Kader Rüzgârları tüm insanlar için eser*. Ve benim kaderim, on yaşımdan beri Yüzüklerle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı.

Kasaba meydanında tek başıma durup başımı geriye eğiyorum ve derin bir nefes alıyorum, rüzgârın beni sarmasına izin veriyorum. Veteria burada. Şimdi aristokrasiden nefret eden ve sihirle kendini gizleyebilen bu büyücüyü bulup, onun düzenini yok eden hükümdarları kurtarmasını istemeliyim.

Bu kaderden kurtulup Yüzüklerden sonsuza dek kurtulmam için tek şansım o.

Beşinci Bölüm

Dietan

Hancıhanedeki yatağında, nefes nefese ve yüzüm kızarmış bir şekilde uyanıyorum. Odanın havası etrafımda dönüyor. Pencere kapalı olmasına rağmen, dalgalanan perdeler duruluyor ve çiçek vazosu masanın kenarında sallanmayı bırakıyor. Kendimi toparlayıp, kolumla gözlerimi koruyarak, bir başka kabus daha geçip giderken titriyorum. Savaşa yaklaştıkça kabuslar daha da kötüleşiyor gibi. Artık hiç iyi bir uyku çekemiyorum.

Karanlık büyüünün Loegria'nın kapılarına çoktan ulaştığına dair içimde kötü bir his var. Gücüm beni tamamen ele geçirmeden önce büyücüyle konuşmam gerek.

Kapıma sert bir vuruş duyunca, ayağa fırlıyorum. Kapının diğer tarafında Jared'ın sesini duyuyorum. "Orada mısın dostum?"

Giysilerimi giyerken homurdanıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Jared kapıyı açar ve odamın dağınıklığına bakar. "Görünüşe göre dün gece biri eğlenmiş," der, alaycı bir gülümsemeyle.

"Ha, biliyorsun," diyorum, oyuna devam ederek.

Jared içeri girer, kapıyı kapatır ve yüzündeki neşeli ifadeyi siler. O gerçeği biliyor: Yıllardır bir kadınla yatmadım. En son yattığımda, ölüm ve felaketle sonuçlandı ve o günden beri beni rahat bırakmayan bir suçluluk duygusu. Bu Yüzükler çıkarılana kadar başka biriyle yatmayacağıma yemin ettim. Ama tabii ki, çapkınlık şöhretim evlilik ihtimalini ortadan kaldırdı. Daha stratejik olarak, eğer biri çapkın prensin alışkanlıklarındaki ani değişikliği fark etseydi, doğrudan babama ve Yüzüklere yöneltecek sorular sorardı. Jared yalanımı sürdürmeme yardım ediyor.

Sarayda, hâlâ kadınları, partileri, kaliteli şarabı ve eğlenceyi seven biri olarak tanınıyorum. Kimse benim bekâr olduğumu, sözde fethettiğim kadınlarla sadece flört ettiğimi ama onları asla yatağıma atmadığımı, onları daireme çıkarmak yerine her zaman bir arabayla evlerine gönderdiğimi tahmin edemez. Kadınlar bundan çok kırılıyorlar — nabızı atan herkesi yatağına atan prensin reddi — bu yüzden asla

aslında uyumadıklarını yatmadıklarını bana benimle
Bunun yerine, onlar benim benim itibarımı daha da
parlatıyorlar.

"Kötü bir gece mi geçirdin?" diye Jared sempatiyle soruyor. Yüzümü
buruşturuyorum. Onun acıma duygusunu istemiyorum. Botlarımı giyip
kapıyı açıyorum.

Omuz silkiyorum. "En kötüsü değildi. Sanırım suyu test etme ve
sevimli bayanlarla tanışma zamanı geldi."

"Aynen öyle dostum," diye cevaplar Jared, yine o sırtışını takınarak.
"Bazı köpekbalıklarına hazır ol."

Kahvaltı sırasında bana günün gündemini ve en son istihbarat
raporlarını özetliyor. Loegria'nın Penrith sınırında kara büyü ve garip
yaratıklar daha sık görülmeye başlanmış, ancak araştırma için gönderilen
kraliyet bilginleri hiçbir şey bulamamışlar. Bu da, Gaspçı'nın kurnaz
davrandığı ve bir şeyler sakladığı anlamına geliyor. Kötü haberler için
henüz çok erken. Dün gece içtiğim biradan dolayı hala akşamdan
kalmayım,

ve ilk fincan sert, siyah kahvemi içene kadar bulanık ve gözlerim
miyop gibi. Babama büyüsunü geri verebilmek için, yakalanması zor
büyücüyü bulmaktan başka bir şey istemiyorum, ama önce, tüm
Evandale'in gözü önünde Loegria'nın neşeli prensi rolünü oynamam
gerekiyor.

"Biliyor musun, buraya alışmaya başladım," diyor Jared ekmeğine
tereyağı sürerken. "Buradaki kadınlar..." Gözlerinde bir ışıltı belirliyor,
kelimeyi ararken, sonra parmaklarını öpüyor.

"Dünden beri fikrini değiştirmişsin."

"Şey, artık bu kasabanın neler sunabileceğini gördüm ve haklıydın.
Taze yüzlü taşralı kızlar tam da ihtiyacımız olan şey."

Tabağıma gülerek bakıyorum. Jared'ın ruh hali genellikle rüzgar kadar
değişkendir ve açıkça görülüyor ki, arkadaşım güzel yüzlere karşı bağışık
değil. "O zaman bugün iyi bir gün."

"Bekle de gör," diyor Jared.

"Bir gelin mi buldun?"

"Aslında iki tane."

"İki mi? Benim sadece bir taneye ihtiyacım var. Loegria veya
Alarice'in çok eşli bir evliliği kabul edeceklerinden emin değilim,"
diyorum, eğlenerek.

"Kız kardeşler. İkizler. Göreceksin."

Yine güldüm. Jared her zaman moralimi düzeltmeyi başarır. "Jared,
yine aşık mı oldun?"

Acı çekmiş gibi bir ifade takınarak göğsünü tutar ve dramatik bir şekilde geriye doğru sendeler. Tam o sırada General Marcus içeri girer ve Jared ile benim aramda duran kahvaltı masasına oturur. "Seni bekliyorlar," der Marcus, ağzında sosisle. "Kadınlar, yani."

Marcus'un gözlerinin parıldamasından, onun da aşık olduğu anlaşılıyor. "Sen de mi?" diyorum.

Marcus rüya gibi bir iç çekişle, "Sadece bekle..." der.

Jared, Marcus ve ben dışarı çıktığımızda kutlamalar tüm hızıyla devam ediyordu. Bir dördü jig çalıyor, meydandaki dansçılar müziğin ritmine göre dönüyordu. Bayraklar rüzgarda dalgalanıyordu. Bira bolca akıyordu. Çiçek taçları takmış, yanakları pembe genç kadınlar birbirlerine sarılırken gülüyor, yüzlerinde parlak gülümsemeler vardı.

Ne güzel bir manzara, değil mi? Ne yazık ki, hiçbirini gelinim olarak seçmeyeceğim. Hepsini hayal kırıklığına uğratacağımı bilmek kendimi çok kötü hissettiriyor, ama Alarice ile yaptığımız anlaşmayı yerine getirmek için evlendiğim kadını kazara öldürürsem ortaya çıkacak diplomatik krizden daha iyidir. Sorunumu çözene kadar bu oyunu oynamaya devam edeceğim.

Ancak Veteria, Evandale'den ayrılmadan önce Yüzükleri kaldırabilirse, belki kendime bir köy gelini bulabilirim.

Meydanın ortasında, markiz diğer kasaba yetkilileriyle birlikte bir sahnede duruyor. Kalabalığın içinden geçen beni fark ediyor ve heyecanla el sallıyor.

Ona doğru yavaşça yürüdüm ve markiz bana atladı, sahnenin ötesinde, benimle birlikte olmak için sırasını bekleyen bekar kadınları işaret etti. Dün tanıştığım akrabaları elbette en önde duruyorlardı.

"Majesteleri," diyor markiz, "tam zamanında geldiniz."

Jared, bu kasabanın kızlarının görülmeye değer olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Bazıları buğday sapları kadar düz sarı saçlı, bazıları kahverengi tenli ve sıkı bukleli, bazıları ise parlak ve pürüzsüz siyah saçlı, diğerleri ise dalgalı kumral saçlı. Bazıları uzun boylu ve kıvrımlı, diğerleri ise küçük ve minyon. Hepsi de bir erkeği ağlatacak kadar güzel yüzlere ve vücutlara sahip.

Yine de, kara gözlü, siyah saçlı barmen kızdan hiçbir iz yoktu - tabii ki ben aramıyordum.

"En uzak çiftlikten gelen bakireler sizi selamlamaya geldiler," diyor markiz, sahneden uzanan sıraya işaret ederek. Bana umutla bakıyorlar.

Kızlar tek tek yaklaşıyor, reverans yapıyor ve kendilerini tanıtıyor. Her yeni yüzle sırtımdaki Yüzükler seğiriyor olsa da, alıştırılmış gülümsemem ve zarafetimle onları büyülüyorum.

Kısa sürede yanaklarım ağrıyor ve o kadar çok el öptüğüm için dudaklarım kuruyor. İki kadın birden öne çıktığında, öncekilerin hepsini gölgede bırakan güzellikleriyle, çift görmeye başladığımdan eminim.

Bunlar Jared'in bahsettiği ikizler olmalı.

Kızların omuzlarına narin bukleler halinde dökülen keten rengi saçları, yaz öğleden sonralarında buğday tarlası gibi altın rengi parılıyor. Eğitimli olmayan gözlerimle bile, elbiselerinin bölgedeki en kaliteli ipekten dikildiğini anlayabiliyorum. Kumaş, onların muhteşem vücut hatlarına yapışarak her kıvrımı sarar ve her bir özelliği vurgular. Bu elbiseleri diken kişi, kesinlikle usta bir terzidir. Kaşlarım yükseliyor. Bu ikisi bir baloya katılırsa, kraliyet sarayındaki hanımlar öfkeden köpürürler.

Bu köy kızları böyle bir lüksü nasıl karşılayabilirlerdi? Marki ve çevresi dışında kasabanın çoğu mütevazı insanlardan oluşuyordu. Büyükbabam savunma harcamalarını karşılamak için kısa süre önce vergileri artırmıştı ve vatandaşların bunun sıkıntısını çektiğini biliyordum. Tabii biri düşmana bilgi satmamışsa... Ama Evandale'de kim bu kadar değerli bir bilgiye sahip olabilirdi ki? Bu fikir hayal ürünü gibi görünüyordu.

"Ophelia ve Sonja Bellamore, Majesteleri," diyor markiz kaşlarını çatarak.

Sırayla ellerini tutup, dudaklarımı onların sıcak tenlerine bastırıyorum. İkizler kızarıyor ve tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorlar. Yan tarafta, Jared bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

"Elbiseleriniz şimdiye kadar gördüklerim kadar güzel, bir prensesin giymeye layık," diyorum, çünkü bu doğru.

Kıkırdayarak birbirlerine bakıyorlar, mor gözlerinde heyecan parlıyor. Yanaklarına gümüş mika pudrası sürerek irislerinin rengini ortaya çıkarmışlar. Gerçekten de güzellikleri

ancak ben kendimi etkilenmemiş buluyorum, çünkü düşüncelerim dün geceki barmen kızda kalmış. Neden burada değil? Bir prensle evlenmek istemiyor mu? Neden ona adını sormadım?

Umutla parlayan yüzleri olan güzel kız kardeşlere geri dönüyorum. Arkadaşlarımla neden bu kadar etkilenmiş olduğunu anlayabiliyorum, ama sahte görevim yine acımasız geliyor. Büyücüyle konuşana kadar, bu kadınların hiçbirisiyle evlenemem, o dikkatimi dağıtan barmenle bile. Ama markiz, danışmanlarım, ikizler, herkes beni umutla izliyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Söyleyin bana," diye başlıyorum, kibar bir sohbet konusu bulmaya çalışarak, "bu elbiseleri kendiniz mi yaptınız?"

Sağdaki, küstah bir gülümsemeyle Sonja başını sallıyor. "Hayır, Majesteleri."

"Kız kardeşim yaptı," diyor ikizi Ophelia gururla.

"Kız kardeşiniz yetenekli bir terzi, benim şatomda yer almaya layık."

"Teşekkürler, Dario," kalabalığın içinden üçüncü bir ses yükselir.

Konuşan kişi sahnede değil, sahnenin yanında duruyor. Keten çuval bezi elbisesiyle soğan ve patates torbalarıyla uyum içinde, ama o yüzü her yerde tanırım. Dün geceki barmen kız. Aradığım kişi.

Çenesini kaldırıp, gözlerinde bir ışıltıyla bana bakıyor, elleri belinde. Kız kardeşlerine hiç benzemiyor, ama yine de gözlerimi ondan ayırmak zor geliyor.

"Prens Dietan'a biraz saygı göster," diye bağıırır markiz.

"Özür dilerim," diyor, neredeyse alaycı bir şekilde derin bir reverans yapıyor. "Benim hatamdı. Onu başka biri sandım."

Onun sırttan, kıkırdayan bir bakire olmadığı ve bir prensi kapmaya hiç ilgi duymadığı için meraklanmış olsam da, kaşlarımı çatıyorum. Bir barmen iyi bir casus, düşman için mükemmel bir muhbir olabilir. O güçlü Alarician biralardan bir tane fazla içmek, iyi bağlantıları olan bir tüccarın veya yüksek rütbeli bir memurun ağzını açabilir. Alarice ve Loegria'nın her yerinden gelen yolcuların ağzından her türlü sır dökülebilir. Barmenlere kimse iki kez bakmaz, onun ne kadar çok şey duyabileceğini fark etmez. Sonuçta bana büyücüden bahseden oydu. Başka neler biliyor? Kız kardeşlerinin elbiselerini gerçekten kendisi mi dikti? Öyleyse, ipek kumaşın parasını kim ödedi?

? Onun şüpheli olmaktan başka bir şey olamayacağına dair çok fazla tesadüf var.

Gözlerimi kısarak onun dürüst bakışlarına karşılık verdim.

Bu kadın kim?

Altıncı Bölüm

Aren

Biliyordum. Dün geceki adam prensmiş.

Şüphelerim vardı, ama prensin Evandale'de korumasız dolaşacak ya da Raven's Beak'e tek başına girecek kadar aptal olacağını düşünmemiştim. O cilalı botları ve bakımlı saçlarıyla, onun prensin maiyetinden biri olduğunu, hiç zorlu bir iş görmemiş şık bir lord olduğunu düşünmüştüm. Başparmağında askerlerinki gibi nasırlar vardı, ama ellerinde hiç kir ya da leke yoktu; rahat bir hayata alışkın bir adamın elleriydi.

Onu izlemekten kendimi alamadım. Onun yüzü, daha önce görmediğim tek yüzdü. Altın sarısı saçlarını şapkasıyla gizlemiş olsa da, ipeksi saç telleri alnına düşmüştü. Zayıf ama kaslı biriydi, bu yüzden masa başında saatlerce oturan bir bürokrat olamazdı. Mavi-yeşil gözleri kapakları altında gizliydi, hatta hayalet gibi görünüyordu. Kimsenin onu fark etmemesi beni şaşırttı. O zaman onun kendini gizlemede usta olduğunu anladım.

Dietan, *Prens* Dietan, Raven's Beak'in kapısından içeri girdiğinde, onun ne olduğunu tam olarak anladım: bir yalancı. Ve yalancılarla uğraşacak vaktim yok.

Kalçamı sahnenin kenarına dayayıp, o yine kız kardeşlerimle konuşurken kendimi kıpırdamamaya zorluyorum. Kendisi için fazla yakışıklı, bu da çok sinir bozucu. Haklıydım, yakışıklı olmasa nasıl bir prens olurdu ki?

En azından kız kardeşlerimle flört ediyor. Planım işe yarıyor. Ophelia ya da Sonja onun dikkatini çekerse, ikisi de rahatlayacak, babam da öyle. Hayatım sonunda bana ait olacak. Ama bir prens neden kimliğini gizlesin ki? Kızlarım için endişelenmeli miyim? *Dario, hadi oradan.*

Gözlerimi kısıyorum. Dün gece o berbat kılıkta gizlice dolaşarak neyin peşindeydi? Neden bana Veteria'yı sordu? Bir prens, saraydan bu kadar uzakta bir şifacı araması normal değil. Belki hastadır, ya da... Belki gizlice iktidarsızdır ve bir çare arıyordur. Belki de bu yüzden başkentteki o akraba prenseslerden birine kur yapmıyordur. Zaten hepsi onun kuzenleri değil mi?

Sonja sözünü bitirdiğinde, prens bana doğru bir bakış attı ve sanki hasat kraliçesi ya da onun gibi saçma bir şey seçilmişim gibi içimi heyecan kapladı. *Ne oluyor?* Belki de hasta olan benimdir.

Dietan sahnenin kenarına gelir ve doğrudan bana seslenir. "Kız kardeşlerinizin elbiseleri çok güzel."

Marki'nin onaylamayan bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Düşüncelerimi toparlayıp omuzlarımı gevşetmeye çalışarak sert bir reverans yapıyorum. Dietan kız kardeşlerimin güzel olduğunu söylemedi, sadece elbiselerinin güzel olduğunu söyledi. *İlginç.*

Altın rengi kaşını kaldırır. "Bir barmen böyle lüks bir malzemeyi nasıl karşılayabilir?"

Ne övgü ama, pislik herif. "Sıkı çalışan ve bütçesini iyi yöneten herkes bunu karşılayabilir, Ekselansları," diye cevap veriyorum.

Kalabalık topluca nefesini tutar. Marki'nin bir zamanlar yaptığı gibi, onun eğilip bana vurmasını beklerim. Ama şaşırtıcı bir şekilde, prens sadece güler. "Korkarım ki bu konuda haklısın. Ben iş hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Gözlerini benden ayırmadan sahneden atlayıp bana yaklaşır. Beklediğimden çok daha uzundur ve üzerimde yükseldiği hali sinir bozucu bir şekilde tatmin edicidir. Of, neden ona bakarken kendimi bu kadar *kadınsı* hissediyorum?

"Sen benimle tanışmak için sırada değilsin," diyor, bana öfkeyle bakan sabırsız kızların sırasını görmezden gelerek. "Neden kendine de güzel bir elbise yapmadın? Evlilik için değerlendirilmek istemiyor musun?"

"Seninle mi?"

"Benim neyim var?" diye soruyor nazikçe.

Büyük ağzımı kapalı tutmam gerektiğini biliyorum, ama zaten nezaketin sınırlarını çoktan aştık. Üstelik, bunu o başlattı. Parlak botlarını, kadife paltosunu ve apoletlerini incelerken kaşlarımı çatıyorum — gece karanlığında görünen gölgeli bir yabancından ziyade, tam bir prensin kıyafeti.

Dürüst olmak gerekirse, dün geceki adamı çok daha fazla beğendim, ama kız kardeşlerim bir prensi hak ediyorlar ve ne kadar zengin ya da unvanlı olursa olsun, onlara layık olmayan bir adamın bakımına teslim etmeyeceğim. Onunla

"Senin sorunun ne bilmek ister misin?" diye soruyorum.

"Senin sorunun ne biliyor musun?" diye soruyorum. "Sen bir erkeksin."

"En son baktığımda öyleydi."

"Eş arayan erkekler, para ödemek zorunda olmadıkları bir hizmetçi isterler." "Ama sen bir prenses olacaksın. Çalıştırdığım birçok hizmetçim var."

"

Haklı. "O zaman neden bir eş istiyorsun?" diye soruyorum.

"Prenslerin evlendiği olağan nedenlerden dolayı. Krallıkları birleştirmek, tahtın varlığını garanti altına almak, hanedanlığı sürdürmek, bu tür şeyler."

Doğru. Bir prenses, bu aptalca yakışıklı prensden daha kötüsünü de bulabilirdi, ama o kesinlikle bir şeyler saklıyor. "Evet, ama evlilik aptallar içindir," diyorum.

Bu, onun sırtışını bir gülümsemeye dönüştürdü. Huh. Bunu beklemiyordum. Kasabada prenses olmak istemeyen tek kız olarak onu gücendireceğimi sanmıştım. Gücendiyse de, hiç belli etmiyor. Hiç de bile.

"Komik, ben de hep öyle derdim," diyor gülümseyerek. "Ama bir gün, belki de yeteneklerine layık bir erkek bulursun, hanımefendi." Sonra bana göz kırpmıyor.

Aptal herif.

Diğer herkes, prens sahneye çıkıp bana bir daha bakmadan bir sonraki kıza doğru ilerlerken ona dönüyor.

Böyle saçmalıklara vaktim yok. En azından onun sadece güzel bir yüze sahip olmadığını anladım. Ona aptal dediğimde bile sinirine hakim oldu, zeki ve esprili biri gibi görünüyor.

Sahnenin sonunda kız kardeşlerimle buluşuyorum ve onlar zarifçe sahneden iniyorlar, ipek etekleri hışırdarak ellerinin arkasında fısıldaşıp kıkırdıyorlar. Onları takip ederek meydana geçiyorum, omzumun üzerinden sahneye son bir kez bakıyorum ve Prens Dietan'ın bana doğru baktığını görüyorum, yüzünde anlamlı bir ifade var. Onun bakışlarından gözlerimi ayıramıyorum, ama etkileyici bir kaş çatma yapıyorum. Aynı kaş çatmayı, kavgacı tavernacılara da yaparım, onları dışarı atmadan önce evlerine kaçmalarını sağlarım.

Peki Prens Dietan? O hiçbir yere kaçmıyor. Göz kırpmıyor. Yine! Lanet olsun, belki de gözünde arpacık vardır.

Hırsıyla dönüp, şaşkın halimle oradan uzaklaşıyorum. Tanrıçaya şükür, hasat festivali var. Yılın tek çalışmak zorunda olmadığım gecesi. Bir kez olsun eğlenmeye kararlıyım, sıcak şarabımı yavaşça yudumluyorum.

Gün batımı gökyüzünü koyu pembeye boyar ve hava soğur. Kasaba meydanının ortasındaki şömine ateşine yaklaşır ve dansçıların sıkışık toprakta zıplamalarını ve dönmelerini izlerim. Çoğu, Sonja da dahil olmak üzere, ayakkabılarını çoktan çıkarmış ve çıplak ayakla dans etmektedir. Sonja tüm adımları bilir ve o kadar zarif hareket eder ki, insanlar onu izlemek için etrafında toplanır, davul ritmine alkış tutar ve onu tezahüratlarla destekler. Kraliyet muhafızlarından bazıları da bakmak için geliyor. Sonja'nın saçları biraz dağınık ve elbisesinin eteklerinde kir olsa da, ona bakmamak zor. İpek kumaştan o çamur lekelerini çıkarmak zor olacak, ama fazla üzerinde durmamaya çalışıyorum. Umarım Dietan da izliyordur.

Herkes harika vakit geçiriyor, her ne kadar zor bir yaz olsa da, yağmur yetersiz, güneş fazla, hasat beklentilerin altında ve kralın savunma vergileri olsa da. Ama yakında yine yağmur yağacak. Gri gökyüzü ve çamur bir lütuf, tanrıçanın bir armağanı. Yaklaşan fırtınanın kokusunu alabiliyorum. Yeni bir şeyin kokusu gibi.

Kasabanın en dedikoducu çiftçilerinin oturduğu masanın önünden geçiyorum. Evandale'in köklerinden filizlendiğini gören bir avuç yaşlı insan. İnsanlar hakkında konuşmayı severler, ama en azından bunu yüzlerine karşı yaparlar. Çoğu zaman onları görmezden gelirim, ama bu gece konuşmalarını duymadan edemiyorum.

"Bu imkansız! Kilandrarlar çocuk masallarıdır! Alarice'de olamazlar!" diyor Melvin Brody.

"Penrith'ten köprüyü geçmedikleri sürece..." diye itiraz ediyor Silas Hong, ama Jones Holden onun sözünü kesiyor.

"Saçma. Köprü yıkıldı. Kilandrarlar bile o uçurumu uçarak geçemez. Penrith'ten Alarice'e giden tek yol Loegria'dan geçiyor."

"O kadar saçma mı? Kara büyü havada. Savaş geliyor."

Albion'daki tüm çocuklar, eski büyücü Skiron'un öğrencisi olan Lord Boreas the Unbeliever'in hikayesini ve onun Whisting'i nasıl yozlaştırdığını bilir. O, bu büyük yeteneği

Görünmez Ölüm'e dönüştürdü ve onu, diğer müritlerini katletmek ve dünyayı kendi iradesine boyun eğdirmek için kullandı. Sonra Boreas, korkunç suikastçılar yarattı: rüzgâr ve nefretten oluşan iğrenç yaratıklar, korkunç Kilandrılar.

Kafamı sallıyorum. Eski kafalılar. Savaş tehdidi yeterince gerçek, ama geri kalanı doğru olamaz. Çocukların kabusları yeryüzünde dolaşıyor mu? Muhtemelen bira konuşuyor.

Kimse endişeli görünmüyor. Beni saran titremeyi omuzlarımdan silkeliyorum. Büyüyle yaratılmış ve yıkım için yaratılmış gölgeli, kötü yaratıklar Evandale'den ne isteyebilir ki? Elma mı? Buğday mı? Kereste mi? Jambon ve bira mı?

Kafamı sallıyorum. Adamlar yanılıyor. Kesinlikle bira konuşuyor.

Ayaklarım ağrıyor. Bütün gün ayakta durdum ve çaresizce ayakkabılarımı çıkarıp uzanmak istiyorum. Şarap beni sıcak ve sersemletiyor. Çocukluk arkadaşım dans etmeyi teklif ediyor ama ben havamda değilim.

Ophelia'yı sahnenin yakınındaki bir masada otururken buluyorum, çenesini eline dayamış, prensin yönüne bakıyor, gözleri yarı kapalı, gülümsemesi küçük ve umut dolu. Dietan ve kraliyet maiyeti, markizle birlikte sahnedeki yüksek masada oturuyorlar. Kadehlerini birbirine çarpıp gülüyorlar, harika vakit geçiriyorlar. Prens birkaç gün içinde ayrılacak, bu yüzden yakında seçimini açıklayacak olmalı.

Kız kardeşimin yanına oturup içkimi uzun ve sert bir yudumla içiyorum. Evandale'deki şaraplar bile serttir, ama ben onun içtenliğini, evimin tadını seviyorum. Belki de bu yüzden keyifsizim. Bugünün başarılı geçtiğini bilmek tatlı ve acı bir duygu. Kızlarım prensin dikkatini çekti. Bir tanesi yakında evlenecek ve tüm hayallerimiz gerçek olacak. Ama lanet olsun, onları özleyeceğim. Gitmelerini istemiyorum. Bu düşünceyle gözyaşlarımı geri çekiyorum.

Ophelia rüya gibi iç geçiriyor. "O çok yakışıklı, değil mi?"

Ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Prens mi?" Kupa üzerinden ona sert bir bakış atıyorum. Ateşin ışığı altın sarısı saçlarına yansıyor ve gülümsediğinde parlak beyaz dişleri ışıltıyor. Değişken mavi-yeşil gözleri, yakasındaki safir broş gibi mavi renkte parlıyor. "Sarışınlar senin tipinse, fena değil sanırım."

"Prens değil! Lord Jared demek istedim..."

"Bekle, kim?"

"Onun yanındaki."

Baş masaya bakıyorum. Hmm. Bu Lord Jared yeterince yakışıklı, sanırım, kendini beğenmiş bir kedi gibi nazik ve kendinden emin. Ama o bir prens değil.

"Benden onunla dans etmemi istedi." Ophelia ona dikkatle bakıyor ve sanki ona büyü yapılmış gibi, bu süre boyunca gözlerini kırpmadığından eminim. Bu o kadar saçma ki, neredeyse içkimi tükürecektim.

"Prensi çok beğendiğini sanıyordum."

"Fena değil, sanırım," diyor Ophelia.

"Sanırım mı? Şimdiye kadar onun kucağına oturmuş olacağını sanıyordum. Buradaki en yakışıklı erkek o."

Ophelia yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle bana döner. "Oh, fark ettin demek."

"Neyi fark ettim?"

"Prens Dietan'ın ne kadar yakışıklı olduğunu," diye alay ediyor.

İnlerim. "Görünüş her şey değildir." Güzel insanlar genellikle hayatı kolayca yaşarlar, kibirli ve sığdırlar, çevrelerindeki acıları fark etmezler. Kız kardeşlerim bu kuralın istisnalarıdır. "Belki görünüşü güzeldir, ama hepsi bu kadar."

"O zaman onu bu kadar sevmiyorsan neden onunla evlenmemi istiyorsun?" diye sorar Ophelia.

Gözlerimi devirdim. "Çünkü bir kez prenses olduğunda, bir kez kraliçe olduğunda, güvende olacaksın. İstedğin her şeye sahip olacaksın." Bu sabah prens, *hizmetimde birçok hizmetkarım olduğunu* söyledi. "Hayatın boyunca bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacaksın," dedim.

"Peki ya prenses olmak istemiyorsam?"

Gülmemek zor. "Herkes prenses olmak ister." Kalabalığı işaret ediyorum. "Başkente kadar uzanan genç kızlar sırasını görmedin mi?"

Ophelia uzun bir süre bana baktı, gözleri sertleşti ve dudakları düz bir çizgiye dönüştü. "Hasat Ana, ne var? Mutlu olmamı mı istiyorsun, yoksa bir prensle evlenmenin aptalca bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu iki şey birbirini dışlamaz."

"Biliyor musun, öyle davranmıyormuş gibi yapan biri için çok yargılayıcısın."

Hatalı olsa da, sezgileri beni hazırlıksız yakaladı. Kalbim sakinleşti ve düşüncelerimi toparlamak için bir dakika bekledim. "Sadece ikiniz için en iyisini istiyorum. Senin ve Sonja'nın biraz güvenlik bulmanızı istiyorum. Siz Evandale'deki en güzel ve en iyi kızlarsınız ve ikiniz de en iyisini hak ediyorsunuz."

"Peki Lord Jared kimse mi?" Ophelia öfkeyle sorar. "Lord Jared'in o prens kadar olmasa da, herhangi bir kızı mutlu edebileceğini iddia ederim."

İç çekiyorum. Ophelia her zaman inatçı olanıydı.

"Karar vermeme yardım ettin. Şimdi ona o dansı hatırlatacağım," diyor Ophelia. Ayağa kalkıyor ve merdivenlerden sahneye çıkıyor. Dietan ve Jared ayağa kalkıp ona dönüyorlar. Ophelia reverans yaparken Jared'a ne dediğini duyamayacak kadar uzaktayım, ama büyük bir şaşkınlıkla Jared gülümser, elini alır ve öper. Prens de şaşırmış gibi görünüyor, çünkü gözleri benimkilere takılmadan önce ikisi arasında bakışlarını gezdirir.

Yakalandım! Dönüp izlemiyormuş gibi yapıyorum, ne kadar işe yararsa artık. Sonja'yı arıyorum, ama Sonja dans etmeyi bırakmış, genç generalle konuşuyor. Elleri önünde birleştirilmiş, kalçalarını bir yandan diğer yana sallayarak gülümsüyor ve onunla gülüyor.

Şimdi de Marcus'un gülümseme sırası. Huysuz askerin böyle gülümsediğini görmek garip. Bir dakika, herkes yanlış kişiye mi aşık oluyor? Kız kardeşlerimin ikisi de prensle flört etmiyor. Plan bu değildi. Başka yerlerde, özellikle de lordlar ve generallerle mutluluğu bulmalarına kızmamam gerektiğini biliyorum, ama onları kraliyet ailesi gibi göstermek için bu kadar zaman ve para harcadıktan sonra, daha azıyla yetinmelerini görmek beni rahatsız ediyor.

Ophelia ve Jared sahneden birlikte ayrılırlar, konuşup gülümserler. Jared ağzını Ophelia'nın kulağına yaklaştırır ve hatta merdivenlerden inmesine yardım etmek için elini beline koyar. İkisi tamamen aşık görünüyorlar.

Prensin şok olmuş ya da kızgın görünmesini bekliyorum, ama o da sırtıyor, sandalyesine yaslanıp onları sevgiyle izliyor. Neden

kıskanmıyor? Başka bir kız mı dikkatini çekti? Adamlarının kasabanın en güzel iki kadını eğlendirmelerine seve seve izin veriyor gibi görünüyor.

Altın prens yine bana baktığımı fark ediyor ve markizin kırmızı burunlu yüzü kişisel alanıma girerken bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. İğrenç. Bu iğrenç adamın yaklaşmasını engellemek için tekrar sahneye dönüyorum.

"Aren," diye homurdanıyor.

"Lordum." İç çekiyorum. Bu pislik şimdi ne istiyor? Bir yudum almak için içkimi kaldırıyorum, ama markiz elini bardağın üzerine koyarak onu masaya geri koymamı sağlıyor. Kırıışık eli solgun, parmakları hastalıklı bir mavi renkte. Üzerinde alkol kokusu alıyorum ve ekşi kokudan geri çekiliyorum.

"Ne yapıyordun? Prensle." Gözleri cam gibi ve uzak, şüphesiz içtiği bira miktarı yüzünden, ama yılan gibi soğuk kalıyorlar.

"Kız kardeşlerimi prensle tanışarak görevimi yerine getiriyorum," diyorum, dudaklarımın bir gülümseme oluşturmamasını ve bir yüz buruşturma olmaması umuduyla.

"Kız kardeşlerin değil, sen," diye tükürüyor. "Gerçek adayların dikkatini çalarak Evandale'i alay konusu yapıyorsun."

Şimdi onun gerçekte ne istediğini anlıyorum. Prensle benimle ilgilendiğini düşünüyorsa, bira gerçekten de adamın beynini çürütmüş demektir. Daha dik oturup ellerimi belime koyuyorum. "Gerçekten *benden* korkuyor musun?" Alaycı bir şekilde göğsüme elimi koyup, yanaklarım kızarıırken bile zorla gülümsüyorum. "Prens senin aileden kimseyle ilgilenmiyor diye mi?" diye soruyorum, o kızlara sempati duysam da. Prens olmak gibi bir hedefleri olmasa bile, prensle evlenmek Breadalbane evinden ve markizden uzaklaşmak için bir fırsat olurdu. En ufak bir provokasyonla onları kemeriyle dövdüğü herkesin malumu.

"Prens, senin aileden daha iyi bir eş hak ediyor," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Senin tek iyi olduğun şey samanlıkta sevişmek."

"Peki," derim, hakaretini kabul ederek elini bardağımdan çekirim. Keşke tamam olsaydı, kafasına vururdum. "Hatırlattığınız için teşekkürler

Hatırlattığınız için teşekkürler, lordum. Gidecek başka bir yeriniz yok mu? Konuşacak daha önemli insanlar yok mu?"

Marki her zamanki gibi çirkin ve iğrenç bir şekilde kaşlarını çatıyor, ama yine de çekip gidiyor, kalabalığın içinde kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana dik dik bakıyor.

Prens hala beni izlediğini fark ettim. Ona gözlerimi kısarak baktım, o da kaşlarını kaldırdı. Kendisine yakışmayacak kadar sorun çıkarıyordu. Ve sonra, markiz beni yeterince kötü bir ruh haline sokmamış gibi, prens sinir bozucu derecede çekici ağzının köşesini yarı gülümsemeyle kaldırdı.

Yeter artık. Şarabımın kalanını bir yudumda içip, ayakkabılarımı alıp, gürültücü eğlencecilerin masaları arasında yolumu bulmaya çalışıyorum. Dansçıların, şarap fıçılarının ve tahta sopalarla kılıç oyunu oynayan, bir sonraki Prens Dietan rolünü kimin oynayacağı konusunda tartışan çocukların yanından geçiyorum.

Meydanın kenarına vardığımda durup bir binanın köşesine yaslanıyorum, başım dönüyor. *Dur biraz.* O kadar da içmedim ki.

Duvardan kendimi itiyorum ve gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyor. Gözlerimi kuvvetlice kırıp başımı sallıyorum. *Kendimi topla,* diyorum içimden, ama dünya ayaklarımın altında sallanıyor. O şarap çok sertti. Eve gidip uzanmam lazım; tüm bu çöpçatanlık saçmalıklarını yarın hallederim. Belki o zamana kadar kız kardeşlerim ve o lanet prens akıllarını başlarına alırlar ve prens onlardan birini gelini olarak seçer. Prens bana en ufak bir ilgi gösterdiğini düşünüyorsa, markiz kesinlikle hayal görüyor.

Bütün bu olayda bir şeyler ters gidiyor, sanki ayakkabımın içine diken girmiş gibi. Alnıma avucumu bastırıyorum. Şarap kafamı karıştırıyor.

Köşeyi dönüyorum ve yolun sonunda Raven's Beak'in önünde asılı duran yuvarlak tabelayı görüyorum. *Neredeyse vardım.* Başım dönüyor, bir elimi ahırın kapı çerçevesine dayıyorum. İçeriden gelen koku burnumu yakıyor ve zihnimi biraz berraklaştırıyor.

Bu kadar sarhoş olsam da, bir şeyden eminim: o prens kızlarımdan biriyle bir yere gitmeden önce, neden kılık değiştirip ortalıkta dolaştığını ve bir şifacı aradığını açıklayacak.

Yalanlara tahammülüm yok. Prens Dietan gibi çekici bir prens olsa bile.
Kahretsin! Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. *Cazip
mi?* Burun kıvırıyorum. Evet, şarap çok sertti.

Yedinci Bölüm

Aren

Karanlık sokakta, Raven's Beak tabelasının tanıdık silüetine doğru sendeleyerek ilerliyorum. Eğlencenin müziği uzaklaşıyor; köy boş, herkes partide ve yolumu sadece ay ışığı aydınlatıyor. Arnavut kaldırımlarında tökezleyip her seferinde küfrediyorum.

Sonunda Raven's Beak'e ulaştığımda, dengemi sağlamak için merdivenlerin dibindeki bir bağlama direğine tutunuyorum. Her şeyin tehlikede olduğunu hatırlatan karanlık kapıya kaşlarımı çatıyorum. *Tamam*, karar veriyorum. *Kız kardeşlerim mutlu olduğu sürece, bir lord ve bir general ile evlenmek yeterli sanırım.* Onlar evlendikten sonra, burayı satıp buradan gidebilirim.

Bir adım daha atamadan sallanıp neredeyse düşüyordum. Neyim var benim? Bayılmamak için yanaklarıma tokat attım, ama görüşüm grileşti ve daraldı.

Bir şeyler çok ters gidiyor. Hasat festivalindeki şarap asla bu kadar güçlü değildir. Sadece bir kadeh içtim. Öyleyse neden her şey dönüyor?

Sırtımdan diken diken bir ürperti geçiyor: Sarhoş değilim. Zehirlenmişim.

Mavi lekeli parmaklar zihnimde canlanıyor. Bir el bardağımın üzerine bastırdı. Marki'nin kendini beğenmiş yüzü sırtıyordu.

O sapık içkime ilaç kattı.

Annem gibi Veteria ile bitkisel ilaçlar üzerine çalıştım ve markizin içkime şeytanın nefesi adında bir ilaç kattığı anlaşılıyor. Bu, tatlı kokulu, çan şeklindeki mavi bir çiçek, insanı rahatlatıp uykuya dalmasına yardımcı oluyor, ancak yeterli miktarda alındığında kişiyi bilinçsiz hale getiriyor. Ama neden... oh hayır...

Mide bulantısı yükseliyor ve eğiliyorum, midemde kalan şeytanın nefesi'ni dışarı çıkarmak için kendimi zorluyorum. Onu dışarı çıkarmam lazım. Gece, yalnızım. Kimse yardım etmez eğer...

Mide bulantısı geçiyor ve gözlerimi hızla kırıyorum. Şimdi bayılmamam lazım. O merdivenleri çıkıp güvenli bir yere ulaşmalıyım. Panikleyen biri değilim, ama nefesim kesik kesik ve kalbim deli gibi atıyor.

Arkadan ağır ayak sesleri yaklaşıyor. Ay ışığında bir gölge yaklaşıyor.

Siktir! Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, nabzım kulaklarımda çılgınca atıyor. Bacaklarım sıvı gibi hissediyorum, ama kendimi zorlayarak ilerliyorum, başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Hava üzerime baskı yapıyor, sanki gece beni boğuyormuş gibi.

Ağır ayak sesleri hızlanıyor. Yaklaşıyor. Çok yakın.

Tavernanın ön kapısına çıkan üç basamağa bakıyorum. Asla başaramayacağım. Direği bırakıp binanın yanındaki karanlık sokağa doğru sendeleyerek ilerliyorum. Harika bir plan değil, ama zehir beni ele geçirirken burada öylece duramam. Neyse ki, ayakkabımı alıp beni takip eden kişiye sertçe fırlatacak kadar aklım başımda.

Bir çığlık, ardından bir küfür duyulur.

Bu markiz. Tabii ki o. Kolayca kenara çekiliyor. Çift görüyorum, ayakta zor duruyorum, ama yumruklarımı kaldırıyorum. "Çekil önümden, pislik!"

Marki giderek büyüüp küçülüyor gibi görünüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Kafamı sallayarak karanlığa karşı mücadele ediyorum. Bu, karaborsa şeytan nefesi daha güçlü; bunu Evandale'deki herkesten daha fazla güce ve bilgiye sahip pahalı bir şifalı bitki satıcısından almış olmalı.

"Yerini bilmeliydin," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Yakalayın onu!"

Gölgelerin içinden adamlarından biri ortaya çıkar. Onu Beak'ten tanıyorum. Beni belimden yakalar. Çığlık atarak debelenirim ve kulağına yumruk atmaya başlarım. Acı içinde uluyarak beni tavernanın duvarına çarpar. Yavaş olabilir, ama yine de benden daha güçlüdür.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Kafamı bir kez daha sert ahşap duvara çarpar. Kaçmaya çalışırken tekrar çığlık atarım, kıvrılıp dönerim ve kolumu geri çekip ona tekrar vurmaya çalışırım.

Ama pislik herif elimi yakaladı ve bileğimi sertçe sıktı. Kırılmasından korktuğum için inledim.

"Prens senin 'kasabadan ayrıldığını' öğrenene kadar bekle," diyor markiz, dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle. "Sen ortadan kalktığında, benim güzel kızlarımdan birini seçmekten başka seçeneği kalmayacak."

Bu adam, prensin benimle ilgilendiğine inanmak için başka bir evrende yaşıyor olmalı. Ama sonuçta bu markiz.

Marki'nin uşağı benden daha uzun, daha ağır ve kaçma şansım yok, ama o sarhoş, bu yüzden Beak'te geçmişte başıma gelen benzer durumlarda işe yarayan şeyi yapıyorum. Son gücümü toplayarak dizimi kaldırıp onu tam hayalarına tekmeliyorum. O da bağırarak, kendini daha fazla saldırıdan korumak için içgüdüsel olarak eğiliyor.

Kaçıyorum. *Koş, koş*, diyorum kendime, ama karanlık içime işliyor. Göremiyorum, çılgılık atamıyorum ve bacaklarımı istediğim gibi hareket ettiremiyorum.

"Yakala onu, seni aptal!" diye bağırır markiz.

Yine yaklaşıyor ve ben göğsüne yumruk atıyorum, ama demir kadar sert bir şeye vuruyorum ve tüm elim yanıyor. *Tanrım, çok acıdı.*

"Zırh mı giyiyorsun?" uyuşmuş dudaklarımla boğuk bir sesle soruyorum.

Bu korkak, giysilerinin altında çelik bir yelek giyiyor, ben ise sadece ince keten bir elbise giyiyorum. Aniden aklıma bir fikir gelir ve onun yüzüne, gözlerine yumruk atarım, ama o tam zamanında başını çevirir. Mendilini burnuma ve ağızma bastırır, şeytanın nefesinin iğrenç kokusu boğazımı yakar. Beni boğuyor, parmakları nefes borumu sıkıştırıyor. Nefes alamıyorum. Her şey yine griye dönüyor, siyaha dönüşüyor. Gücüm tükeniyor. Artık savaşamıyorum.

Tam o anda, birdenbire güçlü bir rüzgar esiyor. Uşağın eli koparılıyor ve görünmez bir güç onu baş aşağı fırlatıyor, bana yaptığı gibi onu duvara çarpıyor.

Gökyüzü çatırdayıp tıslayarak kendi başına bir hayat sürmeye başlamış gibi görünürken, ben de doğal olmayan, buz gibi havayı büyük yudumlarla içime çekiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp öksürüyor ve kusuyorum. Ellerim morarmış boynuma gidiyor. *O da neydi?*

Marki'nin pusuda beklediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum, ama o devrilmiş bir arabanın altında ince kumaşlardan oluşan bir yığın haline gelmiş.

Ama burada başka biri daha var.

Bir adam devrilmiş markizi yumruklarıyla dövüyor, gök gürültüsü gibi darbelerle tekrar tekrar vuruyor,

Marki bağılıyor ve küfrediyor, "Yeter! Yeter!" diye bağılıyor.

Ama yabancı acımasızdır.

Buz gibi fırtına uluyor ve Boreas geri dönmüş gibi caddeyi dolaşıyor, ağaçları sallıyor ve panjurları tıkırdatıyor. Bir enkaz girdabı bize doğru geliyor.

Ne oluyor böyle?

Rüzgârın etkisiyle ayağa kalkmakta zorlanıyorum. Tüm vücudum ağrıyor, her hareketim yeni bir acı uyandırıyor. Arnavut kaldırımlarına yığılıyorum, ama burada kalamam. Buradan olabildiğince uzaklaşmak istiyorum. Hasat Ana, sadece eve gitmek istiyorum. Ama etrafımda fırtına koparken ve karanlıkta yumrukların ete çarptığı ses yankılanırken, kapıya çıkan merdivenleri tırmanacak kadar bile gücüm yok.

"Dur! Lütfen! Yalvarıyorum!" markiz ağılıyor.

"Ona bir daha dokunursan, kafanı koparırım!" diye bağıır yabancı, soğuk bir rüzgâr esintisiyle.

Hayır... Olamaz...

Tek görebildiğim, markizi yakasından kaldırıp onu zorla iten bir gölge. Markiz, daha önce ona attığım ayakkabıya takılıp kaçıyor. Adamı da onun peşinden koşuyor.

Bir an için zafer duygusu beni canlandırıyor, ama hala ayakta duramayacak kadar güçsüzüm. Her şey soğumuş, titriyorum.

Şimdi etrafımda beni dik tutan güçlü eller var. Yabancı. Yosun ve odun dumanı, ocak ve rahatlık kokuyor. Soğuk rüzgar kesildi. Beni kollarında tutuyor ve ben onun kollarında eriyorum. "Hey, sorun yok. Artık güvendesin. Hadi ama, sakın bayılma." Sesi sıcak ve nazik. Nazik.

Durun. Bu sesi tanıyorum.

Uyanık kalmak için mücadele ediyorum, ama nafi. Gömleğine tutunuyorum, ama karanlık üzerime çöküyor.

"Üçüncü kez karşılaşıyoruz ve hala adını bilmiyorum," diye mırıldanır.

Ona söylemeden önce dünya karardı.

Sekizinci Bölüm

Dietan

Tüm vücudum öfkeyle titriyor, ama aynı zamanda bunu durdurmak için burada olduğum için rahatlamış hissediyorum. Dünya, kötü insanlarla dolu kötü bir yer. Bu kadını güvenli bir yere götürmeliyim.

Onu taşımak oldukça kolay ve ben bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum, sırtımdan kaymaması için onu sıkıca tutuyorum. Onu savaş alanı eğitiminde çalıştığımız gibi, un çuvalı gibi omzuma attım. Bunun ne kadar kötü görüldüğünü biliyorum, ama onu bir ara sokakta baygın halde bırakamam.

Her şeyi gördüm. Festival sırasında barmen kızı izliyordum ve o da sürekli bana bakıyordu, ikimiz de hızlıca göz teması kurup sonra bakışlarımızı kaçırıyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Bana sunulan kadınlardan biri değildi, ama evli de görünmüyordu. Belki de yokluğunda bir aşkı özlüyordu? Bu düşünce omurgamdan aşağı bir güç dalgası gönderdi, bu yüzden zihnimi onu terk etmeye zorladım.

Bu kadın casus ise, oldukça beceriksiz bir casus, ama belki de en iyi casus, en az beklediğiniz kişidir. Belki de benim böyle düşünmemi istemektedir. Casus olsun ya da olmasın, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Her an nerede olduğunu takip ediyordum.

Kız kardeşi masama gelip Jared'a dans etmeyi teklif ettiğini hatırlattığında, tam da o anda o iğrenç markizin kirli elini kızın yüzüne koyduğunu gördüm. Partiden ayrılırken ne kadar garip bir şekilde dengesizleştiğini fark ettim. Artan bir korkuyla, markiz ve adamlarından birinin onu takip ettiğini izledim.

O hasta piçin neyin peşinde olduğunu bilmiyordum, ama iyi bir şey olmadığı kesindi. Öfkeyle o kadar kör olmuşum ki, bütün kasabayı paramparça edebilirdim. Öfkemi yumruklarıma yönlendirmek zorunda kaldım, yoksa sırtımdaki Yüzükler Evandale'i paramparça edecekti ve o zaman bile, az kalsın öyle olacaktı. Yumruklarım yanıyor, hala markizin ağzına vurduğum yerden akan kanla ıslak. Dişleri yumruğumun tüm şiddetini aldı.

ve o piç kurusu, sefil hayatının geri kalanında çorba içmek zorunda kalacağı için bir parça tatmin hissediyorum.

Bu kasabaların bazıları ciddi şekilde yeni bir yönetime ihtiyaç duyuyor. Jared'e bunu, Alarice'de kral olduğumda uygulayacağım reformlar listesine eklemesini söyleyeceğim.

Barmen inliyor ve gözyaşları gömleğimi ıslatıyor — ya da belki de salyasıdır. En azından bilinci yerine geliyor gibi görünüyor. Nefes alıyor, ama çabalarken bile ıslak bir bez gibi gevşek. Onu daha sıkı tutuyorum. Bekar olmama rağmen, sırtımda hissettiğim göğüslerinin ve ellerimin altındaki uyluklarının hoş hissine karşı bağışık değilim. Onu omzumda daha yukarıya yerleştiriyorum ve o inliyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

Bütün köy hala partide, ama onu bu halde oraya geri götüremem. Olanlardan sonra, eminim ki o da eve gitmek isteyecektir. Homurdanıyor ve zayıf bir şekilde yumruklarıyla belime vuruyor.

"Yürüyemezsin," diyorum. "Seni eve götüreceğim. Nerede yaşıyorsun?" O inliyor ve titrek parmağıyla caddenin aşağısını işaret ediyor.

Ana yolda ilerliyorum. "Buraya mı?"

Anlaşılmaz bir cevap mırıldanıyor ve sanırım "bırak beni" gibi bir şey duyuyorum. Yine hareket ediyor, inatla benim tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor.

"Seni bırakmayacağım," diyorum. "Güvenli bir yere varana kadar."

"Ben iyiyim," der, sanki kendi ağırlığı kadar Alarician birası içmiş gibi. "Bırak beni."

"Ayakta duramıyorsun, yürümek ne kelime," diyorum.

"Ben *iyiyim*," diye tekrarlar. En azından mücadele etmeyi bırakmıştır. Rahat bir nefes alırım.

Bir dakika sonra, yumuşak bir sesle "Dur. Burada" der.

Ev, Evandale'deki diğer tüm evler gibi, pencerelerinde çiçek kutuları olan şirin bir kulübe. İçeride tek bir mum loş bir şekilde titriyor. Onu kapıya kadar taşıyorum ama kollarımda hareket edemeyen bir kadın varken içeri girmekte tereddüt ediyorum. Bunun yerine, botumla hızlıca kapıyı tıklatıyorum.

İçeriden ayak sesleri geliyor ve kapı açılıyor, burnu belirgin yaşlı bir adam ortaya çıkıyor. Oyma tahta bastırığa derin bir şekilde eğilmiş, ince beyaz saçları ensesinin dibinde düşük bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış. Zaten geceliği giymiş, ama kollarımda sıkıca tuttuğum genç kadını görünce uyanık hale geliyor. Onu şimdi düşürmeyeceğim.

"Merhaba, beyefendi. Girebilir miyim?" diyorum. "Sanırım bu sizin kızınız?"

Adam başını sallar ve soru sormadan kenara çekilir. Küçük bir arka odayı işaret eder.

İçeride tek kişilik bir yatak var. Kumaş parçaları, dikiş masası ve kadın şekline doldurulmuş saman çuvalı bulunan masaya yaslanmış bir raftan sarkıyor. Mankenlerden çok korkuluklara benziyorlar. Demek kız kardeşlerinin elbiselerini burada dikmiş.

Babası yatak başındaki lambayı yakarken, onu dikkatlice yatağına, patchwork yorganının üzerine yatırıyorum.

Geri çekilip, babasının buruşuk elini kızının alına bastırmasını izliyorum.

"Aren?" diye soruyor babası. "Beni duyabiliyor musun?"

Aren. Demek adı bu.

İnler ve gözlerini açar, ama bakışları odaklanmamıştır. Oturmaya çalışır, ama babası elini omzuna koyar ve onu tekrar yatırır.

"Ne oldu?" diye soruyor babası, bana bakarak.

"Yardıma ihtiyacı vardı," diyebiliyorum sadece, yaşlı adam kanlı yumruklarımı fark etse de.

Aren'i kontrol ederken dudakları incilir, sonra başını sallar. "Ona yardım ettiğin için şanslıyız. Suyu ve dinlenmeye ihtiyacı var. Sabaha kadar iyileşir." Yatağının yanındaki boş sürahiyi inceler ve ağır adımlarla odadan çıkmaya başlar.

"Lütfen, izin verin," derim ve sürahiyi elinden alırım.

Loş evin içinden geçip mütevazı mutfak tezgahında bir içme suyu sürahisini buluyorum.

Dökmeyi bıraktıktan sonra, babasının uzaktan "Hadi, hadi. Hepsini çıkar" dediğini duyuyorum, ardından kusma sesi geliyor. Aren'e biraz mahremiyet sağlamak için bir süre bekledikten sonra odaya geri giriyorum.

Kapıda yeniden görüldüğümde, Aren bir kovaya öksürüyor. Kaşlarını çatarak bana dik dik bakıyor. Bütün gün boyunca bana gösterdiği aynı hor görme duygusunu hâlâ hissettiği belli. *Onu markizin kaçırma girişiminden kurtarmam hiçbir şey ifade etmiyor mu?* Kovayı babasına uzatıyor ve o da görev bilinciyle alıyor.

"Hemen dönerim," diyor bana.

Köşedeki küçük bir sehpanın üzerinde boş bir lavabo fark ediyorum. Kenarına katlanmış havluyu alıp Aren'in üzerine eğilip ağzındaki tükürüğü siliyorum. "İşte oldu. Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

Aren hala inleyerek yatağına geri düşer ve cevap vermez. Battaniyeyi çenesine kadar çeker. Bezini bir kenara bırakıp odasını inceleyerek kendimi oyalarım. Tek lambanın gölgeleri uzundur. Barmen önlüğü duvardaki küçük bir askıda asılıdır, yanında bir kadın portresi vardır. Annesi olduğunu tahmin ediyorum, çünkü Aren'in ikiz kız kardeşlerine çok benziyor. Ama Aren'in gözleri ona ait, fark ediyorum.

Yatağının ayak ucundaki sandığa oturuyorum, onu henüz terk etmek istemediğime kendim de şaşıyorum ve açıkça hoş karşılanmayacak bir şekilde onunla ilgilenmekten kaçınmak için parmaklarımı dizlerime vuruyorum. Zehirin etkisi azalmış gibi görünüyor; battaniyelerini toplayıp, saçları dağınık ve terli bir halde, sefil bir şekilde kıvrılıyor. Nispeten zarar görmemiş gibi görünmesine seviniyorum.

"Neden?" Aren sonunda yarı inilti yarı ağlama sesiyle soruyor.

"Sanırım bunu açıklayabilecek tek kişi markizdir."

"Hayır, o değil. Neden sen?"

Bu soru beni şaşırttı. "Neden sana yardım ettiğimi mi soruyorsun?"

Bana bakıyor, kaşları çatık, alt dudağı dışarı çıkmış, kaşlarını çatmış, ama cevap vermiyor.

"Albion'da neden yapmayayım ki?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde. Ben bir prensim, şövalyeler tarafından eğitildim. Onun bulunduğu durumda olan herkese yardım ederdim

—bu, herhangi bir beyefendinin yapacağı şeydir.

Cevap vermez, ama beni izlemeye devam eder, belki de çok yorgun olduğu için fazla konuşamaz.

eşliğinde kız kardeşlerinin kahkahalarıyla

adımlarını yakından takip ediyorum. Aren'in yatak odasına kol kola giriyorlar, mutlu ve neşeli görünüyorlar, ama beni görünce aniden duruyorlar.

"Oh! Prens Dietan, neden..." Ophelia başlar, ama sonra yatakta yatan, solgun ve terleyen Aren'i görürler ve yanına koşarlar.

"Ne oldu?" diye sorar Sonja. Aren dinlenmek ister, ama kız kardeşleri bir çift tavuk gibi onun etrafında telaşlanırlar. Ophelia nemli alnından saçlarını geriye doğru tararken, Sonja endişeyle yorganı düzeltir.

Parmak eklemlerimi kaplayan kurumuş kana bakıyorum ve onu pantolonumla siliyorum. Aren ilk konuşmadıkça ben hiçbir şey söylemeyeceğim.

"Sadece çok fazla içtim," diye mırıldanır.

Belki de markizin intikamından korkuyordur. Markizin ciddi bir şekilde cezalandırılmasını şahsen sağlayacağım. Markizin adamının elleri Aren'in boğazını sıkarken yüzünde dans eden sevinç ifadesini hatırlamak bile içimde beyaz sıcak bir öfke alevleniyor. Sırtımdaki Yüzükler parmaklarımı seğirtiyor ve Aren'in yatak odasında bir fırtına koparmamak için onları yumruk haline getirmek zorunda kalıyorum.

"Prens beni eve kadar eşlik etti," diye devam ediyor

Aren. Kız kardeşleri onay için bana bakıyorlar.

"Onu buraya getirmek en azından yapabileceğim bir şeydi," diyorum, Aren'in sözlerini takip ederek. Sonuçta, bu yarı yarıya doğru.

Ophelia ve Sonja birbirlerine bakışırlar, tek bir bakışla konuşmaktan daha fazlasını ifade ederler, ancak onun şu anki durumunda daha fazla ısrar etmezler. Babaları, bir yığın temiz havluyla geri döner. Varlığımın yardımcı olmaktan çok dikkat dağıtıcı olabileceğini biliyorum, bu yüzden izin isteyerek ayrılırım.

"Majesteleri," der Ophelia. "Size çok, çok minnettarız."

"Aren'e kötü bir şey olsaydı, biz asla..." Sonja gözyaşlarıyla sözlerini yutuyor.

"İyi olduğuna sevindim," diyorum. "Onu sizin yetenekli bakımınıza bırakacağım."

Derin bir reverans yaparlar ve ben kapıda durup onların kız kardeşlerine bakmaya devam etmelerini izlerim. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ne yapabiliriz?" Ophelia endişelenir.

Aren dirseklerinin üzerine doğrulur. "Aslında, bir şey var. Kızlar, pencere kenarından biraz bitki toplayın — papatya, lavanta.

Onları bir dilim zencefil ile suya batırın. Bu kafamı boşaltmama yardımcı olur. Ve bana kurutulmuş ilaçlarımı getirin.

Koridora çıkıyorum ve kız kardeşleri istenen eşyaları toplamak için koşuşturduktan sonra sessizce evden ayrılıyorum. Odasından hala ışık yayıldığını, ona bakan ailesinin gölgelerinin duvarlarda titrediğini görebiliyorum ve tarif edemediğim bir acı hissediyorum — başından beri benim olmayan bir şeyin geri dönmesini arzuluyorum.

Onu koşulsuz olarak çok seviyorlar. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Aren

Gece berbat geçti, ama sabaha kadar zehirin etkisinden kurtuldum ve öğleden sonra Raven's Beak'e geri döndüm. Bütün gün yağmur yağdı, sanki gökyüzü çok uzun süre tuttuğu nefesi bir anda büyük bir hızla dışarı üfler gibi. Nem, vücudumun her yerinde hissettiğim ağrıyı hafifletmiyor, ama ben hasta olduğumda bile hiç izin almayan biriyim. Kız kardeşlerim, dinleneceğim tek günün öldüğüm gün olacağını söyleyerek benimle dalga geçerler. Ama onlar bilmiyorlar ki: Bugün buradayım çünkü Albion'da o piç markizin beni korkutup eve saklanmama izin vermem mümkün değil. Yüzümü göreceksin.

Kız kardeşlerime gerçekte ne olduğunu anlatmadım, ama onlar benden hikayenin devamını öğrenmek için ısrar etmeye devam ettiler. Tabii ki, o lanet prensin nasıl bizim eve geldiğini bilmek istiyorlardı ve bu konuda benimle dalga geçip, aramızda bir çekim olduğunu uyduruyorlardı. Ama ben onlara hiç de öyle olmadığını söyledim. Sadece biraz fazla şarap içmiştim ve o da beni eve kadar geçirmişti. Prens bir beyefendidir, değil mi? Hepsi bu. Hikayenin sonu.

Dün gece neler olabileceğini düşünmek bile beni titretir, bunu itiraf etmek istemiyorum. Hâlâ o parmakların beni boğduğunu hissedebiliyorum. Mümkün olduğunca çabuk, giydiğim elbiseyi paçavraya çevireceğim.

Kimsenin hasarı görmesine izin veremem, bu yüzden annemin eski eşarbını boynuma gevşekçe bağladım ve morlukları gizledim. Hâlâ annemin kokusu var, ev yapımı portakal kabuğu ve yasemin parfümü gibi. Belki de sadece hayal ediyorum ve aslında hiçbir kokusu yok. Ama bunca yıl sonra bile, annemin kokusu günümün küçük bir kısmını rahatlatıyor, yağmurdan sığınacak bir yer arayan, sıcak bir yemek isteyen ve ateşin başında dinlenmek isteyenlere içki döküp yemek servis ederken.

Günün sonunda, gece çöktükten sonra, ağır bir kova dolusu artıkları taşıyarak domuzları beslemek için arkaya çıkıyorum. Hala yağmur yağıyor. Sokakta hareket eden bir gölge gördüğümde donup kalıyorum — aynı sokakta...

Kalbim çarpıyor ve işini bitirmek için geri geldiğini düşünerek tekrar titremeye başlıyorum. Çığlık atmak istiyorum. Kanım kaynıyor; öfke, sıcak ve şiddetli, beni dolduruyor. Farkına varmadan, yumruklarımı sıkarak onun peşinden koşuyorum. "Hey! Piç kurusu!" Yağmur sesimi boğarken bağıriyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun..."

Ama o dönünce, karşımda markiz ya da adamlarından biri değil.

"Sen." Ne diyeceğimi bilmiyorum, ama öfkem birdenbire sönüyor, sanki sağanak yağmur onu söndürmüş gibi. Omuzlarım düşüyor. Hâlâ titriyorum, ama şimdi soğuktan.

"Ben," diye cevaplar prens. Yün bir başlık takmış, yüzünün çoğunu gizliyor, ama tavernanın ışığı keskin burnunu ve yüksek elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyor. "Bugün daha iyi hissediyorsun galiba, çünkü yine bana bağırmaya başladın." Bana yine o çekici gülümsemesini gösterir.

"Oh, o konuda..." Kendimi savunamadığım için minnettarlık, rahatlama ve utançla doluyum.

O ise sanki önemsiz bir şeymiş gibi eliyle işaret eder. Belki de önemsiz bir şeydi. Sonuçta, ona hayran olan tüm kadınlara kıyasla, ben onun için bir hiçim. Beni kurtarmak için yeterince centilmen davrandı.

"Özür dilerim, Majesteleri. Sizin olduğunuzu bilmiyordum," diyorum sonunda. "Dietan... Lütfen, bana Dietan deyin."

"Dario değil mi?" Gülmeden edemiyorum.

"Sonuçta, gerçek ismimi tercih ederim." O da benimle birlikte gülüyor.

Her şeyden sonra birlikte gülmek güzel. Ama yağmur ikimizin üzerine sağanak yağıyor ve domuzlar akşam yemeğini istiyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyor. Cevap beklemeksizin, elimden çöp kovasını alıyor ve içindekileri domuz ahırının alçak çitinden geçerek yalaklara döküyor.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," derim, o da bana geri verirken parmaklarımız birbirine değiyor.

"Dietan. Lütfen."

Kafamı sallıyorum. Sanki bir prensi ilk adıyla çağıracaktım gibi. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Hırsız gibi giyinmiş, sokaklarda dolaşıyor. Dün gece beni kurtarmış olsa da ona güvenemeyeceğimi kendime hatırlatıyorum.

"Ormana yürüyüşe çıkmak istiyorum," diyor, sanki etrafımızda fırtına kopmuyormuş gibi. Bir gök gürültüsü ikimizi de irkildir. "Öyleyse, izin verirsiniz..."

"O tarafa gidersen kaybolursun," diyorum ona, çenemi onun gittiği yöne doğru uzatarak.

"Oh, tamam. O zaman diğer tarafa gideceğim." Dün geceki gibi bana göz kırpar ve ters yöne doğru yola çıkar.

"Gizlice dolaşmak gibi komik bir alışkanlığın var," diyorum.

Bu onu yine durdurur. Arkasını döner ve sanki onu ormanda önemli bir işten alıkoyuyormuşum gibi iç geçirir. "Bir şey yapabilmek için bunu yapmak zorundayım. Gördün mü, prens olmanın sorunu da bu. Nereye gidersem gideyim tanınıyorum."

Yağmur daha da şiddetini artırır ve tek deri ayakkabımı sıırılsıklam eder. "Ama ormanda tam olarak nereye gidiyorsun?" diye sorarım, bu beni ilgilendirmiyor olsa da.

"Bu özel bir bilgi," diyor, parmağını sallayarak.

Alaycı bir şekilde güldüm. Onun bu şakacı tavırları sinirimi bozmaya başlamıştı. O sinir bozucu simetrik yüzü bile biraz daha az yakışıklı görünüyordu. "Nereye gittiğini söylersen, sana yardım edebilirim. Aksi takdirde, orada kaybolursun, sana söz veriyorum."

Prens ormana bakar ve sonra bana döner. Dudaklarını yalar ve teklifimi düşünürken kaşlarını çatır.

Bu arada, soğuktan öleceğim. Beni alıkoyacağını bilseydim, pelerinimi giyerdim.

Sonunda bana yaklaşıyor, tavernanın ışığına giriyor. Yağmur yüzünü kaplıyor, cildi yumuşak ışıktaki parlıyor. Biraz daha dik duruyorum. Onun önünde küçük görünmeyeceğim. Neden bu kadar sinir bozucu derecede uzun boylu?

Ama bana bakışları beni küçük hissettirmiyor. Bana bakarken gözleri neşeyle parlıyor.

"Sana söylersem, seni öldürmek zorunda kalırım," diye fısıldadı.

Sesi şakacı. Dün gece markize yaptığı tehdit gibi gelmiyor. *Ona* inandım. Ama onda hala beni rahatsız eden bir şey var.

"Hayır, yapmayacaksın," diyorum. "Beni öldürmekten bahsediyorum."

Yine gülüyor. Güzel bir gülüşü var, eğlenceli, zengin ve sıcak. "Sanırım yapmayacaksın."

"Hadi ama, kimseye söylemem. Söz veriyorum."

Gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarımı tutuyor. Bir an nefes alamıyorum.

"Tamam. Sanırım sır saklamakta oldukça iyisin," diyor, sanki bir sonuca varmış gibi.

Bekliyorum, ama başka bir şey söylemeyince, ben soruyorum: "Dün gece beni neden kurtardın?"

O sadece yanımdan geçip gidebilirdi. Prensler başkalarının, özellikle de benim gibi önemsiz insanların uğruna kendilerini tehlikeye atmazlar. Bir prensin bu kadar zahmete girmiş olması, benim hiç beklemediğim bir nezaket göstergesiydi. Benim için parmak eklemlerini kanatmıştı; bana bez uzattığında fark ettim. Kız kardeşlerim öyle isterse, prens onların kalbini kırmayacağına inanmaya başlıyorum.

Gözleri parlıyor ve boğazını temizliyor. "Bu, şövalyelik denen küçük bir şey. Duymuş muydun?"

"Evet, duydum." İşte bu. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Sadece görev. Kimse izlemiyor olsa bile prens olmayı *özellikle* iyi beceren bir adam.

Ona teşekkür etmeye çalışıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Soğuk yağmur yağmasına rağmen yanaklarım yanıyor. "Kendime bakabilirim. Halledebilirdim." Bu bir yalan, benim bile inanmadığım bir yalan, ama ona itiraf etmektense kendimi çatıdan atmayı tercih ederim.

"Elbette. Ama ara sıra yardım almak güzel, değil mi?"

Hâlâ çok yakınımda duruyor ve şarkı söyler gibi Loegrian aksanı kalbimi hızlandırıyor. Belki de onun bir beyefendi olması iyi bir şeydir. Şövalye ruhlu bir prens, kız kardeşlerimden birine iyi bir eş olur.

Gece geç saatte ormana girmeye cesaret edecek kadar aptalsa, belki de olmaz. "O büyücüyü göreceksin, değil mi?"

Sessizce kaşlarını kaldırıyor, tereddüt ediyor, yine şüpheli görünüyor.

"Evandale hakkında bir şey bilseydin, gece o ormanda yürümek iyi bir fikir olmadığını bilirdin. Orada ne olduğunu bilmiyorsun, özellikle de bu günlerde. Bir ayı ya da daha kötüsü tarafından yenilebilirsin. Orada her türlü yaratığın olduğunu duydum."

"Oh, nişanlanmadan önce ölmeyi planlamıyorum, merak etme. Yakında bir duyuru yapılacak," diye bağıarak geriye doğru yürüdü.

Demek bir gelin seçmiş.

Kesinlikle Sonja ya da

Ophelia'dır.

Belki de bu yüzden beni kurtarmaya geldi, onlar için asil kahraman rolünü oynamak için. Bu düşünce bir an için canımı yakıyor, ama o öne dönünce dilim çözülüyor. "Karına da böyle mi davranacaksın? Gecenin bir yarısı gizlice kaçıp, ona gerçekte ne yaptığını asla söylemeyecek misin?"

Bu onu yine durdurur. Omzunun üzerinden bana seslenir ve sesi sağanak yağmurun sesini bastırır. "Güven bana, Aren Bellamore, eğer karım olsaydın, sırrımı ilk bilen sen olurdun."

Huh. O benim adımı biliyor. Tabii ki bilir, ailem ona kim olduğumu söylemiş olmalı. Onun dudaklarından çıkan ses, bir melodi gibi kulağıma hoş geliyor. Bu soğuk yağmurda beni beklenmedik bir sıcaklıkla dolduruyor.

Prens, ilk başta düşündüğüm gibi kibirli, aldatıcı bir adam olmayabilir, ama içgüdülerim hala bana onun bir şey sakladığını söylüyor, gelecekteki kralın bir ayı tarafından yenilme riskini göze alacak kadar önemli bir şey. Prens tam bir yalancı. Belki de bu kasabadan hiç gelin almadan ayrılması daha iyi olur. Onun gitmesini izliyorum, ormana kaybolana kadar.

Onuncu Bölüm

Aren

Ertesi akşam kapı çalınır. Kısa bir an panikleyerek komşumuz yaşlı Bay Singh'in yine düştüğünü düşünürüm, ama gelen bir ulakçıdır. Hem de kraliyet ulakçısı — kapımda böyle birini göreceğimi hiç düşünmemiştim. Üniforması tertemizdir — ütülü bir ceket ve kraliyet ulakçı tugayının amblemini taşıyan bir şapka.

"Ophelia Bellamore ve Sonja Bellamore hanımlara mektuplar," der ve her biri katlanmış ve mühürlenmiş iki adet aynı parşömen kağıdı uzatır.

Hareketsiz bir şekilde mektuplara bakıyorum, sonra mekanik bir hareketle onlara uzanıyorum. Mektuplar Loegrian kraliyet armasını taşıyor ve bu geç saatte teslim edildiklerine göre, çok önemli oldukları anlaşılıyor. Elçiye teşekkür edip, kızlara dönmek için topuklarımı döndürüyorum. Ophelia ve Sonja, şöminenin yanında babamla oturuyorlar, yüzlerinde merak dolu bir ifade var.

"Sanırım bunlar sizin için," diyorum ve her mektubu alıcısına uzatıyorum. İkizler mektupları almak için neredeyse havaya zıplıyorlar.

"Oh!" diye bağıyor Sonja, kraliyet mührüne bakarak. "Duyuru, gerçekten oluyor, değil mi?"

"Ne yazdığını bile bilmiyorsun." Şöminedeki odunları karıştırarak babamın rahat olduğundan emin oluyorum. Elimi tutup sıkıyor. Kurtuluşumuzun bu kadar kolay olacağına inanmak zor. Ne hissedeceğimi veya ne yapacağımı bilemiyorum, kalbim hızla atıyor ve alnımda ter damlaları oluşuyor.

"Planımızı unutma, Sonja," diyor Ophelia. "Ne olursa olsun, birlikte kalacağız."

Sonja başını sallar. "Sarayda ikimiz için de bir yer olmalı, yoksa ikimiz de gitmeyiz." Sonra kıkırdayarak birbirlerine sarılırlar.

Kızlarım için mutlu olmak istiyorum, ama aynı zamanda, o iki mektubun ağırlığı - ağır parşömen, kraliyet mührü, zarfların üzerine zarif bir şekilde yazılmış isimleri - her zaman dışarıdan bakan o tanıdık hissi uyandırıyor.

zarfların üzerine zarif bir şekilde yazılmış isimleri — her zaman dışarıdan bakan o tanıdık hissi uyandırıyor.

Ophelia ve Sonja birbirlerine bakarak cesaretlerini toplarlar ve mektupları birlikte açarlar. Okumaya başladıklarında heyecanla zıplarlar.

"Ee, ne yazıyor?" Göğsümde umut kabarıyor, onların bulaşıcı neşesi benim kalıcı hayal kırıklığımı bir kenara itiyor.

"Yarın öğleden sonra ikimiz de kraliyet heyetiyle bir görüşmeye davet edildik," diyor Ophelia, bana mektubunu uzatırken, Sonja ise mektubunu altın değerindeymiş gibi sıkıca tutuyor. "Bir duyuru yapılacak!"

Prensin dün gece söylediklerine rağmen, bunun bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Dietan'ın kendisine sunulan seçeneklere hiç ilgi göstermediğini sanıyordum. Arkadaşları Jared ve Marcus, kız kardeşlerime ondan çok daha fazla ilgi gösteriyorlardı, ama sanırım kraliyet ailesi üyeleri farklı davranıyor.

Babam ve benim ikizlerle birlikte duyuruya davet edilmememiz bana tuhaf geldi. Prensin müstakbel nişanlısının ailesi, prensin evlilik teklifine tanık olmak için davet edilmeliydi. Bunun, prensin başka bir kızı seçtiği için olduğunu düşünmeye cesaret edemiyorum.

Keskin bir pişmanlık duygusu beni soğuk su gibi vurur, ama ben onu bir kenara iterim. Kız kardeşlerimin geleceği ve benim özgürlüğüm hedefimdir. Öyleyse neden ağlamak üzereyim, sanki bu sefer dışarıda kalmanın hissi çok fazla geliyormuş gibi? Çenemi kaldırırım. Bütün bunlar için çok mantıklı biriyim. Kızlarımın sonsuza dek mutlu yaşayacakları hayatlarının başlangıcına tanık olmak istiyorum, hepsi bu.

"İçinizden biri kesinlikle prensin dikkatini çekmiş," diyorum güven verici bir şekilde, babama bakarak, o da onaylayarak başını sallıyor.

Sonja burnunu çeker. "Aren, bana senden başka bir şey sormadı."

"Beni mi sordu? Ne zaman?"

Ophelia başını sallar. "Dün öğleden sonra geldi, ama sen Beak'taydın. İyi olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Ona senin hep çalıştığını söyledik," diyor Sonja. "Dün gece onu gördün mü?"

Yanaklarım kızarsa da omuz silkiyorum. Kızlar fark etmiyor. Mektuplarını tekrar okumaya dönmüşler.

Ophelia her zamanki gibi hayalperest bir gülümsemeyle gülümser. Sonja davetiyeyle kendini yelpazeler. İçimde bir koruma duygusu uyanır. İkisi de çok genç ve masum görünüyorlar, ama dünya acımasız bir yer. Umarım, dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini asla tam olarak öğrenmezler.

Kendi garip hüznümü bir kenara bırakıp, onları küçükken yaptığım gibi kucakladım, yakında gerçek bir taç takacakları altın sarısı başlarının tepesine öpücükler kondurdum.

"İkinizle de gurur duyuyorum," diyorum onlara, boğazımda bir hıçkırıkla. "Gelin, yatın da yarın en iyi halinizle uyanın."

Ama gece geç saatlerde, tek ses kız kardeşlerimin derin nefesleri ve babamın ara sıra horlaması olduğunda, uyanık yatarak kendimi yalnız kaldığımda mutlu olacağıma ikna etmeye çalışıyorum. Özgürlüğüme kavuşacağım. Hep istediğim şey bu değil miydi? Sorumluluklarım, kocam ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyen kimse olmadan dünyayı dolaşmak. Öyleyse neden uyuyamıyorum?

...

Sabah, yağmur pencereye vururken, kız kardeşlerimi giydiriyorum ve onlara yaptığım en güzel ikinci elbiselerini giydiriyorum. İkizler boy aynasının önünde dönüp, işlemeli başlıklarından ayak bileklerindeki çanlara kadar ne kadar güzel göründüklerine hayranlıkla bakarken, ben de gülümsemeden edemiyorum, her ne kadar hala davet edilmeyi hak ettiğimi düşünsem de. Bugün tamamen onlara ait bir gün ve kızlarımla kendilerini güzel, önemli ve kraliyet ailesine layık hissetmelerini sağlıyorum. İkizler odaya girdikleri andan itibaren kimse gözlerini onlardan ayıramayacak.

Ayrılmadan önce babam bizi yanına toplar. Bize katılmak için çok zayıftır; yağmur yağdığında sertleşen kalçası daha da fazla ağrır. Kızlar onun önünde diz çökerler, gözlerinde yaşlarla gülümserler.

"İkinize de kutsamamı veriyorum," der, yaşlılıktan yıpranmış sesiyle. Onlara hayranlıkla bakarken kalbim boğazıma gelir. Sonuçta onlar annemin aynadaki görüntüleridir. Babam yalnızdır ve geriye sadece biz kalmışız. Ailesinin yarısını bırakıp, onları

ama cesurca gülümsüyor ve onun da benim kadar onlarla gurur duyduğunu biliyorum.

"Her şey yoluna girecek, Aren," diye teselli eder ikizler kasaba meydanına doğru yola çıkmak için yağmurluklarını toplarken. Ayak bileklerindeki çanlar her adımda çınlar. "İkisi de mükemmel birer prenses olacak ve kesinlikle kız kardeşlerini saraya getirecekler."

"Bu bir rüyanın gerçekleşmesi," diyorum, kalbim belirsiz bir hüznle sıkışırken.

Üçümüz sağanak yağmurda zorlu bir yürüyüşe başlıyoruz. Ben önde yürüyor, kızların evimizden kasaba merkezine giderken eteklerinin çamurlanmaması için önlerine tahtalar seriyorum. Bizim hızımızla salona varmamız kolayca bir saat sürer. Geride kalan tahtayı alıp tekrar önlerine koyarken sırtımı zorluyorum.

"Aren, sıırıslıklamsın. Bırak da çamurda yürüyelim! Kimse eteklerimizin kenarlarına bakmayacak," diyor Ophelia üzgün bir şekilde.

"Evet, en azından yardım edelim," diye ekliyor Sonja, bana yardım etmek için eğiliyor.

Onu uzaklaştırıyorum. "Yaptığım elbiseleri mahvetmeyin," diyorum onlara, bir sonraki tahtayı kaldırırken. "İkiniz de mükemmel görünmelisiniz. Bu benim işim. Siz kendi işinizi yapın, ben de benimkini yapayım."

Tartışmanın bir anlamı olmadığını düşünüyorlar. Bunun yerine, benim emeklerimin boşa gitmemesi için eteklerini biraz daha yukarı kaldırmaya özen gösteriyorlar. Belediye binasına vardığımızda, sıırıslıklam olmuşum, sırtım ağrıyor ve ellerim kıymıklarla dolu. Tam zamanında yetişiyoruz.

Onlar girişin iki yanındaki silahlı muhafızların önünden geçerken ben de onları takip ediyorum. Nefesim hızlanıyor, göğsüm bu anın ailemiz için taşıdığı anlamın ağırlığıyla beklentiden sıkışıyor.

"Salonun arkasından izleyeceğim," diyorum. Davet almamış olmak gibi küçük bir şey, kız kardeşlerimin hayatındaki bu önemli anı kaçırmama engel olamaz. "İşte, yağmurluklarınızı ve şemsiyelerinizi bana verin," diyorum ve tahtaları dışarıda bırakıyorum. Sırıslıklam olmuşum ve botlarım çamurla kaplı, ama kızlarım sanki rüzgârla uçarak gelmiş gibiler, elbiseleri tertemiz ve gülümsemeleri güneş kadar parlak.

"Siz Bellamore ikizleri olmalısınız," diyor kraliyet üniformalı bir adam hafifçe eğilerek. "Lütfen beni takip edin."

Kız kardeşlerimin eşyalarını palto dolabına kaldırıyorum. Sonra botlarımdaki çamuru elimden geldiğince temizleyip büyük odaya giriyorum.

Kalabalığın arkasında tereddüt ediyorum. Marki kesinlikle burada olacak ve midem korkudan bulanıyor. Bu onun en kötü kabusu: Bellamore ikizlerinden birinin, prensin kalbini kendi kanından olan birinden daha çok kazanması.

Ama belediye binası o kadar kalabalık ki, kalabalığın içinde kaybolmak çok kolay. Evandale'in önde gelen vatandaşlarının yanı sıra, marki etrafında toplanan Ticaret Odası üyelerinin çoğu ve Loegrian başkentinden gelen saray mensupları da burada. Herkes prensin gelmesini beklerken, ortalık spekülasyonlarla çalkalanıyor.

Podyuma bakıp, üst düzey yetkililerin yüzlerini tarıyorum, ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Muhtemelen tipik bir kraliyet tarzında görkemli bir giriş planlamıştır. Yağmurun soğuğu botlarıma sızarken dişlerim takırdıyor ve omuzlarım titriyor. Odanın arkasındaki gölgelere yapışıyorum, herkesin lüks ve kuru kadife ve kürkleri içindeyken benim bu halimden utanıyorum.

Sonunda tören başlıyor. Prensın arkadaşı Lord Jared, odanın önündeki yükseltilmiş platformun ortasına geçerek herkese gülümsüyor. Ophelia'nın neden ondan etkilendiğini anlayabiliyorum. Kendinden emin, nazik ve kibar bir tavrı var. Sonja ve Ophelia'yı odanın sağ tarafında, sahnenin önündeki minderli koltuklarda otururken görüyorum. Sadece ikisi var, fark ediyorum, prensle evlenmek isteyen diğer genç hanımların hiçbiri yok, bu da iyiye işaret. İkizler başlarını birbirlerine doğru eğiyorlar.

Dedikoducu kız öğrencilerden pek de farklı değiller.

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

"Herkese hoş geldiniz," diye başlıyor Lord Jared. "Bu çok özel günde bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederiz..." Dışarıdaki fırtınayı işaret ediyor ve bu, gülüşmelere neden oluyor. Loegria'nın çoğunun, yağmurun ona güvenen insanlara şans getirdiğine dair Alarician'ın görüşünü paylaşmadığını duydum.

"Prens Dietan'a bir eş bulmak için Evandale'e geldiğimizde, ilk başta şüpheliydim. Sonuçta Evandale, Lundenwic'teki sarayımızdan çok uzaktır. Ama bu toprağın güzelliğini görmeye başladım."

Takdir dolu bir mırıldanma duyulur.

"Loegria halkı olarak Alarice krallığıyla sınırlarımızı paylaşıyor ve ticaret yapıyor olmamız büyük bir şans. Prens, bu hayırlı haberi duyurmak için bugün hepinizi bir araya getirmekten büyük mutluluk duyuyor."

Demek bir gelin seçildi.

Kalabalık heyecanla beklerken, ben bu haberi duymaya kendimi hazırlıyorum. Kim olacak acaba? Belki de Sonja'dır, çünkü Lord Jared Ophelia'ya açıkça aşık ve Dietan arkadaşını Jared'in yanında durmaya değer görüyor gibi görünüyor. Evet, prens kesinlikle Sonja'yı seçti, Sonja öne eğilmiş, dudakları aralık.

Ah, Sonja. Onun için mutluyum. Harika bir Loegrian prensesi olacak. Neşeli ve tatlı bir kız, Alarice'i gururlandıracak. Söz verdiğim gibi, düğününde mutlu bir kalple dans edeceğim, aynı kontrol edilemez kalp mideme çökmeye başlasa bile.

Dikkatimi kalabalığı tarayan Lord Jared'e çeviriyorum. Prens *nerede?* Neden podyumda değil? Belki Lord Jared nişanı duyurur ve Dietan ile Sonja'yı birlikte sahneye çıkarır?

Lord Jared aniden endişeli bir ifade takınır. Öksürür. "Affedersiniz. Biraz gerginim." Ellerine bakar, sonra tekrar kalabalığa bakar, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi. "Ophelia Bellamore." Jared elini ona doğru uzatır. "Lütfen bana katılır mısınız?" Odada bir hayret nidası yükselir. Oh, sonuçta Ophelia.

Prens Ophelia ile evlenecek. Herkes ona bakıyor, hatta dengesiz kız kardeşini ayağa kaldırmaya çalışan Sonja bile.

Ama Ophelia kısa sürede toparlanır, özellikle de Jared'in bakışlarıyla karşılaşınca. Yüzündeki ifade gevşer, eteğini toplayıp yaklaşır, sanki uçuyormuş gibi zarif adımlarla yürür, gülümsemesi göz kamaştırıcıdır. Ayak bileklerindeki çanlar, sessizliğe bürünmüş odada yüksek sesle çınlar.

Ama Dietan nerede?

Neden podyumda değil?

Ophelia onun yanına ulaştığında Jared, "Bugünkü duyuru Prens Dietan adına yapılmamaktadır" diye duyurur.

Oda şaşkın fısıltılarla ınlar ve ben nefesimi tutarım.

Sonra, aniden Lord Jared tek dizinin üzerine çöker. Işıl ışıl parlayan Ophelia'ya bakar.

"Prens'in aksine, ben bu yolculuğa bir gelin bulmak için çıkmadım. Kimsenin bana bu kadar mutluluk getirebileceğini, şairlerin ve ozanların haklı olduğuna inanmamı sağlayacak bir gülümsemeye sahip birinin olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sen, sevgili Ophelia, bu dünyada gerçek aşkın var olduğuna beni ikna ettin. Seninle tanıştığımdan beri aldığım her nefeste bunu hissediyorum."

Kimse konuşmuyor. Benim gibi, orada bulunan herkes bunun Dietan için bir tören olduğunu varsayıyordu. Ophelia'nın Jared'dan hoşlandığını biliyordum elbette, ama bu beklenmedik bir şeydi.

"Ophelia, kalbimi göğsümden aldın." Nefes nefese bir kahkaha atıyor ve ben hayretler içinde kalıyorum. O kendini beğenmiş lord gerçekten çok gergin. "Seni gördüğüm anda, benim için tek kişi olduğunun farkına vardım. Bana en büyük onuru bahşeder ve karım olmayı kabul eder misin?"

Ophelia "evet" demiş dememiş, salon alkışlarla çınlamaya başlar. Jared ayağa kalkar ve Ophelia'yı öper, Ophelia da Jared'ın yüzünü tutarak ona karşılık verir. Tam olarak anlamasam da, diğerleri gibi ben de yüksek sesle alkışlarım. Prens, Jared adına davetiye göndermiştir. Dietan henüz bir gelin seçmemiştir.

Rahatlama hissi beni kaplar, ardından sinirlilik gelir. Prens Ophelia'yı seçmediği için neden rahatlamış olayım ki? Prens hala Sonja'yı seçebilir. Ayrıca, ona güvenip güvenemeyeceğimi hala çözmeye çalışıyorum.

Gözlerimden yaşlar süzölürken, çok mutlu görünen Ophelia'ya odaklanmaya çalışıyorum. Prens olmayacak, ama soylu bir hanımefendi olarak yaşamaktan mutlu görünüyor. Lord Jared'ın evlenme teklifinde bulunacağını biliyor muydu? Biliyor olmalı. Kraliyet heyetinin tebriklerini kabul ederken çok zarif, kusursuz ve saray hayatına hazır görünüyor.

Ophelia boynunu uzatıp, odanın arkasında, benim olacağımı söylediğim yerde kalabalığı arıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana doğru geliyor. Güneş ışığı kadar parlak. "Oh, Aren! Ne kadar

harika değil mi?" diyor, çamur ve yağmur suyu giysilerimi ıslatmış olmasına rağmen kucaklanmak ve okşanmak için kollarını açıyor.

Yakında benim yapabileceğim her şeyden daha görkemli yüzlerce elbiseye sahip olacak. Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıyorum, eteğine çamur bulaştırıyorum. Kız kardeşim hala ailesine ihtiyaç duyuyor. *Bana* ihtiyacı var. Çok heyecanlı, ama tanıdığı her şeyi geride bırakma düşüncesi gözlerinde bir dehşet yaratıyor, sadece benim yatıştırabileceğim türden bir korku.

"Senin için çok, çok mutluyum, canım," diye fısıldıyorum. "Harika bir hanımefendi olacaksın." Kısa süre sonra Sonja da gelir ve üçümüz ağlıyoruz.

Lord Jared de bize katılır ve sevgilisini kollarının arasına alırken gururla gülümser. Gözyaşlarımı silip kendimi toparım. Berbat göründüğümü bilsem de, Loegrian sarayının büyük lordlarından biriyle tanışmak için en güzel gülümsememi takınırım.

"Lordum, Sonja ile tanıştınız, ama size ablam Aren'i tanıtayım," diyor Ophelia.

Lord Jared nazikçe selam verir ve ben de karşılık olarak beceriksizce reverans yaparım. Dizlerimi ne kadar eğmem gerektiğini hiç bilemiyorum.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, lordum," diyorum. "Şaşırdığımı söylemek yetersiz kalır. Bunu beklemiyordum."

"Ben de beklemiyordum," diye cevaplar, yanakları kızarır. "Ama bunun kader olduğunu biliyorum."

"Siz şanslı bir adamsınız. Babamız burada değil, ama size hayır duası ediyor," diyorum.

"Gerçekten çok şanslıyım." Boğazını temizler ve rahatsız bir şekilde ayağında hareket eder. "Ophelia, sizin ve babanızın davetiyeleri almadığınızı söyledi. Marki, Evandale'deki tüm ilgili vatandaşların, özellikle de

—"

Elimi kaldırıyorum. Şimdi her şey anlaşılıyor. Prens beni kasıtlı olarak listeye almamış, bunu markiz yapmış. *Adi herif*. Çenemi kaldırıp gülümsüyorum. "Lütfen, önemsemeyin. Babam zaten gelemedi, ama ben buradayım, lordum."

Jared elimin sırtını öper. "Artık bir aile olacağımıza göre, bana Jared de. Lütfen babandan benim adıma özür dile ve ona şunu söyle

onun rızasını minnetle kabul ettiğimi söyleyin. Ophelia, Sonja'nın bizimle gelmesine izin vermezsem beni kabul etmeyeceğini çok açık bir şekilde belirtti. Kız kardeşlerinize iyi bakacağımı bilin; ikisi de Lundenwic'te hiçbir şeyden mahrum kalmayacak."

Ophelia elimi sıkıyor. "İkimiz de saraya taşınacağız, Aren!"

"Ah canım, ne giyeceğiz?" diye sorar Sonja.

"Aren, bize bir şey hazırlaman gerekecek. Saraya köylü gibi giyinerek gidemeyiz." Ophelia gülüyor.

Jared gülümser. "Aren'i bu zahmete sokmaya gerek yok. Korkmayın, ikiniz her şeyin en iyisine sahip olacaksınız." Ophelia'ya döner. "Gel, aşkım. Tanışman gereken insanlar var." Ophelia başını sallar, eteğini toplayarak koluna girer.

"Birlikte çok tatlılar," der Sonja, kolunu omuzlarıma atarak.

Ben de onaylayarak başımı sallarım.

"Seni özleyeceğiz," diyor Sonja. "Mümkün olduğunca sık bizi ziyarete gelmelisin."

Sonra genç general yanına gelince o da hızla uzaklaşır. "Bayan Bellamore," der Marcus. "İçeceklerden almak ister misiniz?"

Sonja gülümser ve kızarır. "Çok isterim."

Sonja generalin koluna girerken ben de ona nazikçe gülümsüyorum. Görünüşe göre Sonja kendi evlilik teklifini çok uzun süre beklemek zorunda kalmayacak. Yakışıklı general gözlerini ondan ayırmıyor.

Sonra yine tek başıma kalıyorum. Mutluluğum acı tatlı. Ophelia evlenecek. Sonja da yakında onu takip edecek. İkisi de Loegria'daki saraya taşınacaklar. Onlara bakacak iyi erkekler buldular ve ben de sonunda özgür olacağım. Onlara karşı görevimi yerine getirdim ve Raven's Beak artık benim olacak, istediğim gibi kullanabileceğim. Öyleyse neden göğsüm bu kadar boş hissediyor?

Çünkü kızlarımı özleyeceğim, elbette. Çok uzakta olacaklar. Gözlerime sıcak gözyaşları doluyor ve başparmağımla öfkeyle siliyorum. Böyle mutlu bir günde tekrar ağlamayacağım.

Jared, Ophelia'ya bir kadeh gül şarabı getirmek için odanın benim tarafına geri döner ve diğer kadehi bana uzatır.

Ona kibarca teşekkür ediyorum ama başımı sallıyorum. İçmek istemiyorum. Hasat festivali çok yeni bitti.

"Sorabilir miyim, prens nerede?" Neredeyse *aptal prens* diyecektim, ama kendimi zamanında yakaladım. Dietan'dan hiçbir iz yok, arkadaşının nişanını kutlamak için bile gelmemiş. "Belki de mutluluğa alerjisi vardır?"

Jared yüzünü buruşturur ve benim reddettiğim kadehten bir yudum alır. "Ah, Prens Dietan... Kendisi rahatsız. Bunu hayatta kaçırmazdı, ama aramızda kalsın, bütün gün odasından çıkmadı. İyileşecektir, eminim. Bu kadar seyahat ve..."

"Ve gece yarısı ortadan kaybolmak?" "Fark ettin."

Jared iç çeker.

"Tavernamda olan biten birçok şeyi fark ederim. İyi olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle. Buralarda başını çok fazla belaya sokamaz, değil mi?" Jared gülümseyerek yorumladı.

İkna olmamış bir şekilde başımı sallıyorum. Bu süslü aristokratlar, saraylarının dışında nasıl hayatta kalacaklarını gerçekten bilmiyorlar. Sonuçta, Dietan, ona açıkça yapmamasını söylediğim halde yağmurda ormana doğru uzaklaştı. Eminim Jared, Dietan'ın utanç verici bir şekilde kaybolduğunu saklıyordur.

Ne aptalca.

On Birinci Bölüm

Dietan

"Ben bir aptalım."

Ayağım, karşılaştığım ellinci çukur gibi hissettiren bir çukura batıp dizlerime kadar donmuş çamura batınca, bir hata yaptığımı kabul etmeye hazırım. Neden Aren'i dinlemedim ki? Bana, bu ormanda tek başıma ölümle karşılaşacağımı söylemişti. Ama gururum pes etmeme izin vermedi. Dürüst olmak gerekirse, çaresizlik de.

Her yerim kir içinde ve yağmur dinmek bilmiyor. Açlıktan ölüyorum ve donmak üzereyim. Kendimi çukurdan çıkarırken gökyüzüne lanet okuyorum ve barmeni de lanetliyorum. Onu ve sağduyusunu lanetliyorum.

Loegria'da yağmur bir seferde birkaç dakikadan fazla sürmez, hava huysuz bir çocuğun ruh hali kadar çabuk değişir. Ama Alarice'de durum tamamen farklıdır — acımasız, bitmek bilmeyen bir sağanak yağmur. Bu toprağın şimdiye kadar tamamen sular altında kalmamış olması bir mucize gibi görünüyor. Aren bana doğru yönü gösterdikten sonra, önceki gün yardımsever bir kasaba sakini tarafından benim için çizilen haritaya baktım. "Ormanın diğer tarafında, Halved Hill'in hemen ötesinde. Kulübesi vadiyi görüyor, kaçırman imkansız."

"Kaçırmamak mı, hadi oradan," diye kendi kendime mırıldanıyorum. Orman sonsuz gibi görünüyor, büyük meşe ve köknar ağaçlarıyla sıkıca kaplı, ama pek koruma sağlamıyor. Yakındaki bir ağacın damlayan yaprakları altında sığınacak bir yer buluyorum ve gücümü toplamak için çömeliyorum. Ormanı nefret ediyorum. Ağaçları nefret ediyorum. Çamuru nefret ediyorum, yağmuru nefret ediyorum. Evandale'i nefret ediyorum. Kendimi nefret ediyorum.

Dişlerim takır takır titrerken, pelerininimden bir kez daha haritayı arıyorum, ama o da çamurla kaplı. Titreyen parmaklarımla temizlemeye çalışıyorum, ama mürekkebi bulaştırıyorum, nehirleri ve sınırları büyük bir lekeye dönüştürüyorum.

Haritayı buruşturup bir su birikintisine atıyorum. Fırtına, krallığın sırları ve askeri casuslukla ilgili tüm ihtiyatımı silip süpürüyor. Herkes benim nereye gittiğimi merak etmeye başlayacaktır.

Mide ağrısı hakkındaki yalanım sadece bir gün kadar tutacaktır. Sadık Jared, benim ve krallığın iyiliği için *acele*ci davranmamasını söyledim ama yine de dikkatleri başka yöne çekmek için gönüllü oldu. Nedense, beni dinlemediğini düşünüyorum. Bu kadar çabuk ve bu kadar aşık olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Jared'in nişan kutlamaları, herkesin dikkatini ancak bir süreliğine dağıtabilir. Yakında Evandale halkı, odama yiyecek girmediklerini ve odamdan lazımlık çıkmadığını fark edecek. Hizmetçiler odamı boş bulacak ve sonra kasaba halkı beni aramaya gelecek. Onların beni ormanda kaybolmuş ve titreyerek bulduklarını, görevimin gerçeğinin ortaya çıktığını düşünmek beni ürpertir. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim; ama belki o zaman babamın danışmanları cesedimden Yüzükleri çıkarabilirler.

Hadi ama dostum. Kalk. Yapabilirsin.

Büyücü kadının kulübesi buralarda bir yerde olmalı. Yağmurdan dolayı neredeyse hiçbir şey göremiyorum ama doğru yöne gittiğime eminim.

Çamurdan başka bir şey olmayan bedenimi ayağa kaldırıp, orman zemininin hafif eğimini takip ederek zorlukla ilerliyorum. Dikkatli adımlar atıyorum. Tek bir yanlış adımda başka bir çamur çukuruna düşebilirim, ya da daha kötüsü, boynuma kadar bir çukura batabilirim.

Yürürken başka hiçbir canlı, hayvan ya da insan görmüyorum. Tek arkadaşım, yanımda yürüdüğünü hayal ettiğim Aren.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum hayali arkadaşıma, onun küçümseyen bakışı cezadan da öte. "Seni dinlemeliydim..."

Dişlerim takırdıyor ve gerçekten deliye dönüyor olabilirim, özellikle de Aren'in bana eşlik ettiğini hayal ederek kendimi teselli ediyorsam. Sinir bozucu barmen beni açıkça gülünç buluyor ve ben de ona hak veriyorum. Çoğu kadın bu durumda beni teselli etmek için fırsat kollardı, ama Aren'in bana laf atmaktan başka bir şey yapmayacağını tahmin edebiliyorum. Belki de soğuktan ölüyorum.

İkinci bir çift bot sesi duyuyorum, ardından dalların kırılma sesi. Hızla dönüyorum. Ama hiçbir şey yok — sadece yerden bir battaniye gibi yayılan, ağaç kökleri ve yosunların üzerinde kıvrılan yoğun bir sis var.

Kulaklarım beni yanıltıyor olmalı. Kafamı sallayıp, yoluma devam etmeye çalışıyorum. Bir adım daha atıyorum, ama yine aynı ses geliyor — ayak sesleri gittikçe yaklaşıyor.

Her zaman yanımda taşıdığım hançere uzanırken kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyor. Yoğunlaşan sise bakıyorum. Etrafımdaki ağaçları zar zor görebiliyorum.

"Merhaba?" diye sesleniyorum. Sis, sözlerimi boğuyor gibi.

Sırtımdaki yara izlerinin etrafındaki deri acı verici bir şekilde geriliyor. İzlendiğime dair belirgin bir his, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Korku beni sarar ve ben tüm gücümle koşmaya başlarım, ağaçların arasından geçerek, ciğerlerim yanarken, bacaklarım ağrıyarak. Beni takip eden her neyse, hemen arkamda. Ses gittikçe yaklaşıırken omzuma bakarım, ama tek gördüğüm sis.

Sonra dönüp bakıyorum ve o karşımda duruyor. Aren.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Soğuk, hayali düşüncelerimi gerçekmiş gibi gösteriyor.

"Yavaşla, aptal," diye azarlıyor kalıntı, ağır ağır nefes alıp vererek.

Tanrım, sesi bile ona benziyor.

Nemli havada nefesinin kıvrımları yüzünün etrafında dolanıyor ve beni daha da büyülemeye devam ediyor. Siste adeta ruhani bir varlık gibi görünüyor. Bir büyücü, hayır, bir sihirbaz, tamamen kendine özgü.

"Orada durup bana sanki bir sazan gibi bakacak mısınız?" Sonra "aptal erkekler" hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve ben bunun *gerçek* Aren olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum.

"Aren? Gerçekten sen misin?"

"Majesteleriyle tekrar tanıştığımıza memnun oldum," diyor, reveransındaki abartılı hareketiyle alaycılığını vurguluyor.

Bu kesinlikle gerçek Aren, aç ve çılgın hayal gücümün ürünü değil.

"Seni dinlemeli ve yanımda götürmeliydim," diye patladım. "Ahh, pişmanlık duygusuyla tanıştın ve onun ne kadar değişken bir kız olduğunu gördün, ha?" "Burada ne yapıyorsun?"

"Sence ne yapıyorum?"

Ona da kaybolup kaybolmadığını soracaktım ki fark ettim. Beni aradığı için buradaydı. Benim için endişelenmişti.

Huh. "Peki neden beni aramaya geldin?"

"Nişan töreninde yaktın..." Demek Jared bunu gerçekten yaptı. "Korkunç bir şekilde kaybolduğunu düşündüm. Benim gözetimim altındaki veliaht prensi kaybedemezdim, değil mi? Bilirsin, ülke, görev, onur? Bunların önemli olduğu söylenir."

"Çok duygulandım," diyorum, elimi kalbime koyarak. "Gerçekten önemsiyorsun."

Aren, yüzündeki saç telini üfleyerek bir nefes verir. Her zamanki sinirli hali, bariz bir endişeyle gölgelenmiştir ve bu da kalbimi sıkıştırır.

"Seni geri götürmeliyiz ki pub'ı açabileyim. İnsanlar nişanı kutlamak isteyecekler."

Midemde bir boşluk oluşur. Ama Veteria'yı henüz bulamadım. Daha doğrusu, o beni bulamadı. Aren'in sözleri kafamda yankılanır. Büyücünün bulunmak istemediği açıktır. Sahip olduğum tüm umutlar sisin arkasında kaybolur.

"Hadi ama. Yola çıkalım," diye uyarıyor Aren, ama ayaklarım yerden kalkmıyor. Onları çamura saplayan çamur değil, hayal kırıklığı.

"Ama yine de Veteria'yı görmem gerek..." Sözümü yarım bırakıyorum.

Aren durur ve bana döner, çarpıcı yüz hatlarında acıma benzeri bir ifade belirir. Acınası bir halim olmalı.

"Sana söyledim..." diye başlar.

"O sadece isterse bulunabilir. Biliyorum," diye sözünü kesiyorum, kendime ve kaderime son derece acıyarak.

Aren, sinirlenerek ellerini havaya kaldırıncaya kadar bana gözünü kırpmadan bakar.

"Peki!" diye sinirli bir şekilde söylüyor. "Bunu yapmamam gerekiyor." Bana parmağını sallıyor.

Dönüyor, ama eteğinin altı ağır çamurla kaplı olduğu için kumaş botlarına dolanıyor. "Veteria! Yardımına ihtiyacımız var!" diye rüzgara bağırıyor. "O bir kraliyet mensubu olabilir, ama tamamen kötü biri değil!"

Ne kadar da etkileyici bir destek.

"Lütfen!" diye gri gökyüzüne yalvarır.

"Bu işe yaramaz." Aren'i geçip, kasabaya geri döneceğimi düşündüğüm yöne doğru yürümeye başlıyorum ki, hayvan derileriyle örtülü, gözleri inci gibi beyaz bir yaşlı kadın yolumu kesiyor. Elini kaldırıyor ve birdenbire havada geriye doğru fırlıyorum. Sırt üstü çamurun içine düşüyorum ve her şey karanlığa gömülüyor.

...

İlk hissettiğim şey acıdır. Vücudum ağrıyor, kaslarım sertleşmiş ve acıyor. Kapalı göz kapaklarımdan ışık sızıyor. Uyanırken, acı daha da derinleşir ve beni daha da uyandırır. Yavaşça gözlerimi aralar ve kükreyen bir ateş görürüm. Yumuşak kürklerle örtülü, sıcak bir karyolada yatıyorum.

"Hayattasın," diyor sert bir ses ve ben neredeyse yerimden zıplıyorum.

"Ne yazık ki," diyor tanıdık bir ses.

Daha önce gördüğümüz yaşlı kadın, kürk yığınının neredeyse ayırt edilemeyecek kadar kambur bir şekilde ateşin yanında oturuyor. Süt beyazı gözleri alevlere boş boş bakıyor. Aren, yanında buharlı bir içecek dolu bir kupa tutuyor. Nedense giysilerim ıslak ve çamurlu değil, temiz ve kuru. Veteria küçük bir kadın, yani Aren bana giysilerimi çıkarmama yardım etmiş. Bu düşünce beni utandırıyor.

"Davetsiz misafirlere pek aldırmam," diyor Veteria, başını yana eğerek. "Niyetinizi bilmiyorum." İkinci cümleyi Aren'e bakarak söylüyor. Aren, annesi tarafından azarlanıyormuş gibi utançla kupasına bakıyor.

"Hanımefendi, size zarar vermek istemiyorum, sizi temin ederim," diyorum. Onu dikkatle izliyorum, ne kadar görebildiğini, gerçekten kör olup olmadığını merak ediyorum. Gözlerini kırpmadan bakmaya devam ediyor.

Bir an durup kendimi topluyorum. Tek odalı bir kulübedeyim, tek ışık kaynağı şömine. Yağmur, cama sıkıca çekilmiş kalın perdelerin arkasındaki pencereye vuruyor. Üzerinde kavanozlar ve tencereler bulunan küçük masalar var. Meyve ve sebzelerin bulunduğu kapalı kaplar raflarda dizili. Kurutulmuş otlar, açıkta kalan ahşap kirişlere demetler halinde asılı ve eğik bir kitaplık, tozlu kitapların ağırlığı altında çökmüş durumda. Masada, dökme demir tavadan yeni çıkmış, buharlı bir somun ekmek duruyor. Karnım guruldayarak açlığını ele veriyor.

Ayaklarımın dibinde kıvrılmış siyah-gri bir kedi dışında sadece üçümüz varız. Turuncu gözünü açıp beni inceler, sonra tekrar kapatıp uykuya dalar. Çok çeşitli kurutulmuş otlara tekrar bakarım. Hepsi yerel olamaz. Birisi onları toplamak için çok zaman harcamış ve uzaklardan nadir bulunanları temin edecek kaynaklara sahip.

Veteria ateşe bir odun daha atıyor ve ateşi karıştırıyor. Sessizliği beni tedirgin ediyor.

Sonunda konuşur. "Seni vizyonlarımda gördüm. Sen Loegria'nın lanetli prensisin. Ölümle lanetlenmiş olan ve tüm Albion'u da beraberinde götürecektir olan."

On İkinci Bölüm

Dietan

Battaniyeyi üzerime daha sıkı çekiyorum. Yüzükler, lanetimden bahsedilince uğuldamaya başlıyor. "Bu yüzden yardımını istemeye geldim," diyorum. "Senin beni..." Boğazımı temizliyor ve Aren'e hızlıca bir bakış atıyorum. "...iyileştirebileceğini duydum."

"Seni iyileştirmek mi?" Veteria gülerek başını sallar.

Azarlanan bir çocuk gibi gözle görülür şekilde soluyorum. Aren bunu hemen fark ediyor. Lanetlendiğimi bilmesi yeterince kötü, ama geri kalanını da bilmesi? Tanrılar, sakın!

Aren rahatsız bir şekilde ayaklarını ileri geri hareket ettirir. Garip sessizliği bozmak için boğazımı temizlerim — umarım bu, Aren'in izin isteyip gitmesi için bir işarettir. Veteria'ya bakar, sonra bana, sonra tekrar Veteria'ya. Veteria ona anlamlı bir şekilde başını sallar.

Aren, artık kuru olan pelerinini sandalyeden alır ve omuzlarına atar. "Siz konuşurken ben dışarıda olacağım," der ve ön kapıyı açarak, kapalı verandadaki tahta sallanan sandalyeye doğru gider. Kapı kapanır kapanmaz, gerginlik artar.

"Neden *seni iyileştirebileceğimi* düşündün?" diye suçlar Veteria.

"Çünkü sen bir şifacısın, efsanevi bir şifacı," derim, biraz yağ çekmenin yardımcı olabileceğini düşünerek.

"Lanet ruhunla iç içe geçmiş durumda. Kimse seni öldürmeden onu kaldıramaz."

Bunu duymak için bu kadar yolu gelmedim. Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum. "Bana Whisting kullandın," diyorum. Beni havada geriye savurdu, sihir onun elini sallaması kadar kolaydı. "Kim olduğun ve ne yaptığınla ilgili hikayeleri duydum; geçen kış sel sırasında Beddlegert'i nasıl kurtardığını. Eğer onu kontrol etmeyi biliyorsan, eğer gerçekten Vindar'ların sonuncusuysan, bana nasıl yardım edebileceğini de bilmelisin."

"Whisting bilgisi bir laneti bozmakla aynı şey değildir," diyor. "Ayrıca, uzun zaman önce erkeklerin endişelerinden kendimi uzaklaştırdım. Çok fazla kişi beni ve ailemi kendi amaçları için kullandı."

Bir zamanlar kendi köyümü kurtardım, ama artık hiçbir krala boyun eğmeyeceğim."

"Ama ikisi birbiriyle bağlantılı ve halkımızı kurtarmak için sizden alçakgönüllülükle yardım istiyorum."

Yaşlı kadın süt rengi gözlerini bana çevirip alaycı bir şekilde soruyor. "Whist'in gücüne sahip olduğunu nasıl iddia edersin?"

Cevap olarak, gücü çağırırım ve avucumun içinde bir rüzgâr fırtınası yaratırım.

Rüzgâr yüzüne çarptığında Veteria şaşkınlıkla ağzını açar. Geriye doğru sendeler. "Bu olamaz," der.

Ellerimi kaldırıp gücün daha fazlasını kendime veriyorum, ama o hızla benden uzaklaşıyor ve ben onu kontrol edemiyorum. Rüzgâr küçük kabini dolduruyor, kavanozları deviriyor, tabureyi devriliyor ve masayı yere çarpıyor.

Aren'in endişeli yüzünün pencerede belirdiğini görüyorum, ortaya çıkan kaosu izliyor.

Yaşlı kadının yüzü sertleşir ve rüzgarlar etrafında dönüp toz bulutları oluştururken başını sallar. Duvarlar titrer. Kedi karyolanın altına kaçır.

"Yeter artık," diyor Veteria, sesi fırtınanın gürültüsünde neredeyse duyulmuyor.

Dişlerimi sıkıp fırtınanın bana itaat etmesini isterim, ama fırtına daha da şiddetlenir. Ona sadece yeteneklerimi kanıtlamak istemiştım, ama büyü kendi iradesine sahiptir.

"Kontrol et," diyor Veteria.

"Yapamam," diye dişlerimi sıkarak, paniğe kapılmamaya çalışıyorum.

Hayal kırıklığıyla dişlerini gösterir, sonra kollarını genişçe açar ve ayağını yere vurur. Hava sakinleşir, uzattığı ellerinde toplanır. Rüzgarı yönlendirir, bana geri iter. Sendelerim, karyolaya düşerim. Sırtımdaki Yüzükler sakin bir uğultuya dönüşür.

Düzensiz bir nefes alıyorum. Kedi, geri dönmenin güvenli olup olmadığını kontrol etmek için karyolanın altından kafasını çıkarıyor. Kulübenin kapısı açılıyor ve Aren eşikte beliriyor.

"Tanrıça adına, o da neydi?" diye sorar, gözleri kedinin süt tabakları kadar büyümüştür.

Veteria öfkeye yakın bir şiddetle bana bakar, bakışları o kadar yoğun ki geri çekilirim.

"Demek taşıdığın lanetin şekli bu. Bu büyüü öğrenmedin, ama bir şekilde senin bir parçan oldu."

Yüzünde anlaşılmaz bir duygu belirir. Beni dışarı atacak mı, hatta öldürecek mi acaba? Yaşamama izin verilemeyecek kadar tehlikeliyim.

Ama asıl endişelendiğim Veteria değil. Aren biliyor. Kapıya koşmadı, ama bir milim bile kıpırdamadı.

"Bunu ben istemedim. Hiçbirinin olmasını istemedim. Nasıl kullanacağımı ya da durduracağımı bilmiyorum. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Lütfen." O kadar gerginim ki, son kelimedede sesim kısılıyor. Ona anlatmalıyım.

O tek kelime - *lütfe* - etkili olmuş gibi görünüyor. Ne kadar çaresiz olduğumu biliyorum ve belki de bana acıyor. İnliyor ve şakaklarını ovuşturuyor.

"Söyle bana, evlat," diyor. "Bu gücü nasıl elde ettin?"

Bir prens ve lider olmama rağmen, Veteria'nın önünde kendimi yeniden on yaşında gibi hissediyorum. Aren'in sabırsızlıkla cevabımı beklemesi, kendimi daha da mercek altında hissetmeme neden oluyor. "Genç ve aptal olduğum zamanlarda, babamın savaş odasında Kader Yüzüklerine dokundum. Uyandığımda Yüzükler yok olmuştu, ama bu kalmıştı." Dönüp omuzlarımin arasındaki gömleğimin arkasını çekerek, derime kazınmış iç içe geçmiş daireleri ortaya çıkardım.

O da uzanıp kağıt gibi parmaklarıyla onlara dokundu. Kaşları çatıldı. "Yüzükler seni seçmiş o zaman."

Aren'in keskin bir nefes aldığını duydum. "Yüzükler mi?" diye mırıldandı.

"Öyle mi oldu?" Aren'i görmezden gelerek Veteria'ya doğrudan soruyorum.

"Rüzgâr, amacını bulduğu yere gider. Açıkça görülüyor ki, amacını senin ruhunda bulmuş."

Vay canına, bu hiç de uğursuz gelmiyor. "Yüzükler bilinçli mi?" diye inanamadan soruyorum. Albion'da kendimi neye bulaştırdım böyle?

"Whisting asla yanılmaz."

"Bu sefer yanılıyor. Ondan kurtulmam, Yüzükleri kral olan babama geri vermem gerekiyor."

Veteria bana kaşlarını çattı. "Bana yardım için yalvararak geldin, ama söylediklerimi sorguluyorsun?"

Karşılık vermekten kendimi alıkoyuyorum. O haklı; bu konuda benden daha fazla şey biliyor

—babam ve danışmanlarından bile daha fazla. Antik gelenekleri bu şekilde anlatan tanıdığım tek kişi o. Ama neden bu benim başıma geldi, kraliyet atalarımın hiçbirinin başına gelmemişken? Başka bir açıklaması olmalı.

"Senin bir amacın var, sevgili çocuğum," diyor. Sonra iç çekerek devam ediyor:

"Kaderin Yüzükleri, Alba Kahini tarafından gizlice, rüzgâr ruhları Anemoi'nin gücünü hapsetmek ve Lord Boreas'ı yenmek için yapılmıştı. Aksi takdirde Albion, Boreas'ın elinden çıkan sapkın büyü'nün ürünü olan Görünmez Ölüm ve Kilandrar'ın kötülüklerine yenik düşecekti. Ancak bu kara büyü geri döndü. Soluduğumuz havanın içinde. Sadece Yüzüklerin sahibi onu yenebilir."

"Boreas'ın Görünmez Ölüm hakkındaki tüm bilgisi, Kilandrar ile birlikte onunla birlikte yok edilmiş olmalıydı," diyorum.

"Eğer gerçekten buna inanıyorsan, sana Penrith'e giden bir köprü satabilirim," diyor, üçüncü çağda yıkılan Penrith ve Alarice arasındaki köprüye atıfta bulunarak. Kahkahalarla gülüyor.

"Kilandrar gerçek mi? Çocuk masalı değil mi?" diye sorar Aren, benim kadar sarsılmış olduğu belli.

"Sırtındaki giysiler kadar gerçek." Yaşlı kadın bir an durur. "Üzgünüm. Keşke sana daha fazla yardımcı olabilseydim," diyor Veteria.

Bu çok kesin bir cevap gibi geliyor, bir reddetme gibi. Onu bana yardım etmesi için ikna etmeye devam etmeliyim.

"Eğer Usurper, Kilandrar'ı yeniden canlandırdıysa ve senin dediğin gibi iğrenç yaratıklardan oluşan bir ordu topluyorsa, babam Kader Yüzükleri olmadan savaşa girerse, o ve ordusu hayatta kalamaz. Loegria düşecek. Ve Loegria düşerse, Alarice de düşecek. Bu konuda yalnızım ve iki krallığı da tek başıma kurtaramam."

Yine ateşin başına oturur. "Ama Kader Yüzükleri onda. Sen." Gözleri odada boş boş dolaşırken, solmuş parmağıyla beni işaret eder. Aren'in yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamıyorum, ama endişeli olduğunu düşünüyorum.

Beni en ufak bir şekilde bile önemseydiğini düşünmek içimi biraz ısıtır.

Son bir ricada bulunuyorum. "Lütfen. Gördüğünüz gibi, bunu kontrol edemiyorum. Onları içimden çıkarmam lazım." Kontrol edemediğim sihir gibi, çaresizlik içimden taşıyor. "Sihirinizle halkımı kurtarmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Kral Osian ne olacak?" diye sorar Aren. Bakışları masumdur, ama Veteria bu sorudan açıkça sarsılmıştır.

"Benim evimde onun adını anma!" diye bağırır. Böylesine küçük bir kadının böylesine büyük, heybetli bir ses çıkarması neredeyse inanılmazdır. "O davaya ihanet etti. O bir beyefendi değil. Kendini kral, Büyük Çorak'ı da egemenliği olarak adlandırıyor, ama o deli ve acımasız. Onu aramayın."

Aren, pelerininin köşesini tedirgin bir şekilde sıkıştırır.

"Ama gezginlerin Osian'ın güçlü kara büyüünden fısıldaştıklarını duydum. Belki o yardım edebilir," diye ekler Aren, önerisini savunmaya çalışarak. O barda gerçekten her şeyi görüyor ve duyuyor.

Ben de aynı hikayeleri duydum ve dürüst olmak gerekirse, Veteria beni hayal kırıklığına uğrattırsa Osian da listemdeydi.

"Sen onun rakibi olamazsın, genç adam," diye uyarıyor Veteria. "Onun tavsiyesini almaya çalışmamalısın."

"Ama sen bana yardım etmezsen başka seçeneğim yok."

Mahkemeye geri dönüp babama, generallerine, danışmanlarına ve önemli herkese başarısız olduğumu söylemeyi hayal bile edemiyorum. Annem zaten benim bir utanç kaynağı, acınası bir prens adayı olduğumu düşünüyor. O, herkesi uzak tutmak ve içimdeki tehlikeden korumak için taktığım maskeye herkesten daha fazla inanıyor. Talihsiz, olgunlaşmamış bir çapkın gibi görünen dış görünüşüm, bedenimde hapsolmuş sihir kadar büyük bir illüzyon.

Boş ellerle babamın yanına dönemem. Onun aptal, bencil oğlunun kendisine verilen tek görevi yerine getirememesi yüzünden birçok krallığın tehlikeye girdiğini ona söyleyemem. Hayır, bu benim çözmem gereken bir sorun. Bunu başaracağım, ya da denerken öleceğim ve arkadaşlarımdan halkım için son fedakarlığım olarak cesedimden Yüzükleri kesmelerine izin vereceğim.

"Bu Kral Osian'ı bulmalıyım ve belki de..." Aklımda yarı şekillenmiş bir plan dolaşıyor ve nefesim çaresizlikle hızlanıyor. "Osian

Büyük Çöl'ü yönetiyor, değil mi?"

"Söylentilere göre Engel şehrindeymiş," diye araya giriyor Aren. Veteria, zayıf kalpli birini öldürebilecek bir bakış atıyor ona, ama Aren öyle değil.

Bütün bu yolu, dünyanın öbür ucuna tekrar gitmem gerektiğini öğrenmek için geldim. Bu yüzden, bir bahaneye ihtiyacım var. İnsanlar, Loegria'nın Veliaht Prensi'nin Büyük Çöl'de ne işi olduğunu merak edecekler. Bu haber kesinlikle Gaspçı'nın kulağına gidecektir.

Bir büyücü aramak için gelin aramış gibi yaparak Evandale'e geldim. Belki de çözüm yine bir oyun oynamaktır.

"Düğün Marşı," diye mırıldandım, kendi hızlı düşünme yeteneğimle gurur duyarak. Bir gelin seçtikten sonra, kraliyet geleneğinin gerektirdiği gibi, birleşmemiz için eski Alba Kahini'nin kutsamasını almak üzere Alarice ve Loegria'yı geçmemiz gerekecek. Alba, yıkılmış Estyrion krallığına yakın ve oraya vardığımda, sınırı geçip Büyük Çoraklık'a sızabilirim.

Büyüçüye geri dönüyorum. "Kral Osian'ın hayatta olduğundan emin misin?"

"Bundan iyi bir şey çıkmaz, sevgili prens. Eve dön, gaspçıyı yenmek için başka bir yol bul ve kendini özgür kıl."

Ama ben dinlemiyorum. Sonunda umutla kafam çok karışık. "Elbette, tüm ülkenin iyiliği için..." diye başlıyorum.

Ancak Veteria'nın somurtkan yüzünden, sabrının tükendiği açıkça belli. İnci gibi gözleri parıltıyor.

"Bildiğim her şeyi anlattım, şimdi gidin buradan. İkiniz de," diyor, bileğini çevirerek. Büyük bir rüzgar beni havaya kaldırıyor.

...

Bir sonraki anda, sağlam zeminde duruyorum, rüzgâr hafif bir esintiye dönüşüyor. Aren, kaldırım taşlarında dengesini yeniden kazanmaya çalışıyor. Büyücü kadının kulübesi yok olmuş ve Evandale'e geri döndüğümü fark ediyorum.

Hava henüz kararmamış, yani Aren'in Raven's Beak'i açma zamanı yaklaşmış. Bu gece nişanı kutlamak için oldukça kalabalık olacağına eminim.

"Teşekkür ederim," diyorum, biraz fazla yumuşak bir sesle.

"Dediğim gibi, bu benim görevim, sanırım." Bana dönüp gözlerimin içine baktı ve bakışları yüzümü kızartmaya başladı. Aniden boğazım kurudu ve öksürdüm.

"Ne gördüğünü veya duyduğunu bilmiyorum, ama lütfen. Tek kelime bile etme. Birçok hayat tehlikede." Şimdi beni tamamen farklı görüyor olmalı. Şımarık bir prens değil, lanetli, acınası ve mahkum bir adam.

"Kimse yok," diye cevaplar. Onun alaycı tavrının olmaması, haklı olduğumu düşündürüyor. Eteğinin kenarını çamurdan uzak tutarak dönüp Beak'ın ön merdivenlerine doğru yürür. O eteğin, kız kardeşlerine aldığı gibi en kaliteli ipek olduğunu hayal ediyorum. Ama onu artık biraz daha iyi tanıdığım için, eminim ki o etek sıradan pamuktan yapılmıştır. O, lüks şeyleri sevdikleri için saklar.

Aren sessizce arkasını dönüp bana zayıf bir gülümseme atıyor ve tavernaya giriyor.

...

Raven's Beak'ten kahkahalar yükseliyor ve bu ses bana neredeyse yabancı geliyor. Evandale'e döndükten sonra yürüyüşe çıkmaya karar verdim, bir plan yapmaya. Ama şimdi, yine insanların arasına döndüm.

Ben tavernaya adımımı attığımda rüzgar kapıyı açar ve herkes konuşmaya devam etmeden önce kim olduğunu görmek için başlarını çevirir. Kimse benim eski püskü pelerinim ve şapkamla ikinci kez bakmaz. Ben sadece bir şeyler atıştırmak için uğrayan başka bir yolcuym. Ormana girdiğimden beri bir şey yemedim ve bir ayı kadar açım.

Ama barın arkasındaki Aren, gözlerini benden ayırmıyor. Bana bir bardak bira doldururken kaşlarını kaldırıyor.

Denizde sürükleniyormuşum gibi, kendimi daha da kaybolmuş hissediyorum. *O biliyor*. Birkaç gece önce oturduğum masaya doğru yönelmeden önce, sersemlemiş bir şekilde ona el sallıyorum. Sandalyeye çöküyorum, arkamda çıtırdayan ateş, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlık veriyor bana.

Büyücü kadının bana söylediklerini düşünürüm. Görevim henüz bitmedi ve devam edersem sadece kendimi değil, başkalarını da öldürebilirim. Kayıp krallık Estyrion'a giden yol tehlikelidir, özellikle de savaş tehdidi baş gösterirken. Gaspçı ya da ajanları beni bulursa, mükemmel bir rehine olurum. Alarice ve Loegria'dan geçerek yoluma devam etmek için Dügün Marşı'nı bahane olarak kullanmam gerekecek

Bu, Penrith'in casuslarından gerçek amacımı gizlemenin tek yolu. Kraliyet evliliği, Alba Kahini tarafından kutsanmalıdır.

"İyi misin?" diye soruyor Aren, köpüklü bira dolu bir kupa ile yaklaşarak. Kupayı masama koyuyor. "Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

"Evet, teşekkürler," diyorum ve bir dikişte içiyorum. İlk seferinde servis ettiği bira kadar sert görünmüyor, ya da belki Veteria ile görüşmemden sonra daha fazla sıvı cesarete ihtiyacım var, bu yüzden bir tane daha istiyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha, planım şekillenmeye başlarken.

Görünüşe göre, sonuçta bir gelin seçmek zorunda kalacağım. Korkusuz, zeki ve yetenekli bir gelin. Parşömenler ve ustalar tarafından öğretilmeyecek şekilde dünyayı bilen biri. Bu kişiyi yakında bulmam gerekecek.

Masada bayılmadan önce hatırladığım son şey, birlikte seyahat ettiğim kişiyi sevmezsem Büyük Çöl'e giden yolun çok uzun olacğıydı.

On Üçüncü Bölüm

Aren

Ertesi sabah, tahmin ettiğim gibi, prensi bıraktığım yerde, masanın üzerine yığılmış, elinde hala boş bir kupa ile buldum. Ağzı açık ve yüzünün altında salya birikmiş. Ölü olmadığını anlamamın tek yolu, yüksek sesle horlamasıydı.

Dün gece Alarician birasını kendi ağırlığı kadar içti ve bu kadar çabuk bu tadı sevmesine hayran kaldım. Özellikle kötü bir gün geçirmişti ve her pint'i aç karnına, yenilenen bir kararlılıkla içti. Onu durduramadan, başını masaya koydu ve kapanış saatinden sonra bile kıpırdamadı.

Benim de bir kalbim var. Bu yüzden dükkânı kapatmadan önce, omuzlarına eski bir battaniye örttüm ve geceyi burada geçirmesine izin verdim.

Şimdi, yağmurlu bir sabah, önümde uyuyan adamı yeni bir anlayışla seyrediyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Şu haline bak, sarhoş ve lanetli bir aptal gibi bayılmış. Bu haldeyken bile hoş görüldüğünü itiraf etmeliyim. Altın rengi kirpiklerinin yanağına düşüşünde belli bir çocuksu kırılma var. Saçlarına dokunmak için neredeyse elimi uzatıyorum, çok yumuşak görünüyorlar.

Prens Dietan'ın horlaması kesilir ve öksürür, sonra tekrar horlamaya başlar.

Kıkırdayarak onu rahat bırakıp mutfağa gidip bugünkü yemeği hazırlamaya başlarım. Taş fırını yakıp, kilerdeki malzemeleri düzenlerim, yakında bozulacak olanları listelerim, böylece önce neyi kullanacağımı ve kasap ve en sevdiğim çiftçilerden başka ne sipariş etmem gerektiğini düşünebilirim.

Ama Veteria'nın kulübesinde yaşananlar kafamda dönüp duruyor. Aklımdan çıkmıyorlar.

Gizlilik. Karizmatik görünüş. Gelin arayışı. Tüm sinir bozucu davranışları farklı fırça darbeleriyle örtülüyor.

Dün gece Ophelia'nın nişan kutlamalarıyla meşguldüm, daha da fazla içki, müzik ve yemek vardı. Siparişler gelmeye devam ederken, prensin yaşadığımız günün ardından kutlamaya katılıp katılmayacağını merak ettim.

Gece yarısını geçtikten sonra, prensin gelmeyeceğini neredeyse unutmuştum, ta ki kendini daha da eziyet etmiş gibi görünüp ortaya çıkana kadar. Adam için üzüldüm, yüzü çok bitkin ve uğursuz görünüyordu. Bu sırrı başka kim biliyor? Bu yükü tek başına mı taşıyor? Bu ağır bir yük.

Ama şimdi onun gece kalmasına izin verdiğim için pişman olmaya başladım. Acıma duygum galip geldi. Hiç kalkacak mı acaba?

Ben kahvaltıyı hazırlamaya başlasam da o hala dışarıda horluyor. Sosisleri, bolca viski pastırmasını, çırpılmış yumurtaları ve pul pul tuzlu domatesleri kızartıyorum, hatta en sevdiğim tereyağlı bisküvileri bile hazırlıyorum, tencere ve tavalarla her zamankinden daha fazla gürültü yapıyorum ama hiçbir şey onu uyandırmıyor gibi görünüyor. Bisküvilerin pişmesini beklerken tavernayı açıyorum, diğer masalardaki sandalyeleri ve tabureleri aşağı indiriyorum. Ateşe birkaç odun daha atarım. Prens, yanından geçerken biraz kıpırdanır ve yüzükler hakkında bir şeyler mırıldanır. Umarım yakında Sonja'ya vereceği yüzüğü hayal ediyordur, krallığın kaderini omuzlarına yükleyen yüzükleri değil.

Onu uyandırmalı mıyım? Müşteriler yakında gelecek ve sabahın bu saatinde birinin, prens olsa bile, barda baygın halde yatmasına izin veremem. İşlerim için kötü olur. Omzuna sertçe dokunup sallıyorum.

Birden uyanır, dağınık saçlarının altında bulanık bir bakışla. "Ne?" diye mırıldanır, kafası karışmış bir şekilde.

Gerçekten zor bir gece olmuş. "Aç mısın?"

Bana göz kırpıyor. "Uh, tabii?" Elini saçlarının arasına sokuyor.

Mutfakta, bisküviler mükemmel bir şekilde tereyağlı ve altın sarısı rengindedir. Zaten dolu olan tepsiye birkaç tane eklerim ve bir demlik çay ile tamamlarım. Ana odaya geri döndüğümde, Dietan'ın biraz uyanmış olduğunu görürüm. Her şeyi önüne koyduğumda gözleri büyür. "Hepsi benim için mi?" diye sorar.

Bu kadar zahmete girdiğim için biraz utanarak başımı sallıyorum.

"Çok fazla yemek var. Bana eşlik etmeyecek misin?" O da ziyafete işaret ediyor.

Kabul etmeliyim ki, akşamdan kalma bir sarhoş için oldukça nazik ve çekici biri. Barın arkasına dönmeden önce bisküvilerden bir tane alıyorum. Gözümün ucuyla, sanki daha önce hiç yemek yememiş gibi yemesini izliyorum.

"Beni geceyi burada geçirmeye izin vermenize şaşırdım," diyor, büyük bir lokma yumurta ve bir yudum çay arasında.

"Ben de silahlı muhafızlarla birlikte yatmadığını görünce şaşırdım. Bütün bu zaman boyunca dışarıda mıydın?"

"Neredeyse."

"Senin için paniğe kapılmadılar mı?" diye soruyorum, kraliyet muhafızlarının prenslerini aramak için Evandale'i didik didik aramamış olmalarını merak ederek.

Benim sorumu geçiştirmek için bir parça domuz pastırması sallıyor. "Hayır, Jared ve Marcus beni idare ederler. Ara sıra biraz mahremiyetim olsun diye izin veriliyor," diyor. "Bu arada, bu inanılmaz." Ağzına bir çatal dolusu daha tıktırıyor.

"Mahremiyet, ha?" Gençliğindeki düşüncesiz davranışları hakkında söylentiler olduğunu hatırlıyorum, bu da ayrıcalıklı bir prensin yaşam tarzına uygun görünüyor. Ama dünden sonra, bu söylentilerin tamamen hayal ürünü olduğundan şüphelenmeye başladım.

Dietan burnunu kırıstırır. "Evet, muhafızlarım Marcus'un kraliyet gece görevini üstlenmesinden muhtemelen rahatlamışlardır."

"Dur tahmin edeyim, onları rahatsız eden horlama mı, salya akıtma mı?" diye gülüyorum.

Masada kalan salyaya bakıp gizlice koluyla siler. "Horlamam," diye itiraf eder.

Buna memnuniyetle gülümserim.

Dietan yemek yerken odanın içindeki her şeye bakıyor, meraklı gözlerle etrafını inceliyor ve ben aramızdaki rahat sessizliğin hiç de rahatsız edici olmadığını fark ediyorum. Tecrübelerime göre, bir erkeğin sürekli konuşmaması nadir bir durumdur. Ben günün barını hazırlarken, o bir inilti çıkarır ve ben dönüp ona bakarım.

Benim tereyağlı kurabiyelerimden birini ısırmış. "Bu, ağzıma koyduğum en lezzetli şey olabilir."

"Öyle mi? Ağzına başka ne koyuyorsun?" "Bilmek istemez misin?" Dişlerini göstererek gülümsüyor.

Kızarmamaya çalışıyorum.

Dietan bir ısırık daha alıyor. "Ciddiyim. Sen, hanımefendi, üç şeyde harikasin: navigasyon, kollarımda bayılmak ve bisküviler. Biliyor musun, sana aşık olmuş olabilirim."

Gözlerimi devirdim. "Sıraya gir, dostum."

"Şaka yaptığımı sanıyorsun." Kırılmış görünüyor. "Hangi kısmı?"

Dietan bir an beni izler, çatalını çevirir. "Kurabiyeler konusunda şaka yapmıyorum," der. "Saray mutfaklarını utandırırısın."

Harika bir aşçı olduğumu biliyorum, ama yine de Loegrian başkentindeki şık şefler kadar iyi olduğumu duymak içimi ısıtıyor.

Kaşlarını oynatıyor. "Biliyorsun, evlenirsek, her sabah kahvaltıda bana bunu yapman gerekecek."

"Ha." Omuz silkiyorum, birdenbire moralim bozuluyor. *Sanki mümkünmüş gibi.*

"Ne?" diye soruyor.

İç çekiyorum. "Sen de benim için yapabileceklerimle ilgilenen başka bir erkeksin." *Ama kim olduğumla değil.* "Seni kurtarmak da dahil, eklemeliyim." Ona anlamlı bir bakış atarım ve bu sefer kaşlarımı kaldırma sırası bende. Tüm düşünceleri kahvaltı ve bisküvilerle meşgul. Bana dair hiçbir şey sormadı. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor ve umursamıyor da — ne bir erkek olarak ne de gelecekteki hükümdarım olarak. Yine fincanları parlatmaya başlarım.

Çatalını bırakıp boğazını temizledi. Ona baktığımda, tabağının üzerine eğilmiş, kaşlarını çatmış, yüzü daha da genç görünüyordu. Sanki en saçma şeyi söylemişim gibi bana bakıyordu. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? İnsanları kullandığımı mı? Ben öyle biri değilim. Beni tanısan anlardın."

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum. "Veteria'yı kullanmak istedin. Ve şimdi de Kral Osian'ı kullanmak için bir plan yapıyorsun. Bu arada, on koçan olacak."

"Böyle bir ziyafet için çok ucuz," diyor, benim iğnelememi görmezden gelerek.

"O zaman yirmi, uyandırma servisi ve battaniye dahil," diyorum düz bir sesle ve gözleri kısılıyor. "Elbette bu kadar lüksü karşılayabilecek durumda olan sensin."

Bakışları boğazımdaki fuların üzerine düşer ve ben aniden yüzümü çevirip barın arkasında bardakları dizmeye odaklanırım. Sandalyenin sürtünme sesi ve ayak sesleri duyarım. Şimdi barın arkasında, tam arkamda duruyor.

"Bu arada, nasılsın?" Sesi yumuşak ve bu sesin bana verdiği hislerden nefret ediyorum — sakinleştirici ve rahatlatıcı. O gecedan tanıdığım ses bu. Derin. Nazik. *Güven verici.*

"İyiym."

"Hâlâ acıyor mu?"

Bir fincanı sıkıca tutarak duraksıyorum. Evet, hala acıyor, ama bu çılgın adam gelip kahramanlık yapmasaydı çok daha kötü olabilirdi.

"İyileşmek ne kadara mal olur? Çünkü sahip olduğum her şeyi veririm," diye fısıldadı.

Nefesim boğazımda düğümlenir ve omzumun üzerinden baktığımda, kaşlarının arasındaki kırıışıklığın derinleştğini, dudaklarının köşelerinin aşağı doğru indiğini fark ederim. O yüz, tıpkı büyükbabası gibi altın sikkeye basılmaya layık bir yüz.

"Endişelenme," diyorum sonunda, başımı eğip sanki bu bardağı temizlemeye tamamen dalmışım gibi. "Kendime gayet iyi bakabilirim. Ve prensleri ormanda kaybolmaktan kurtarabilirim. Yardıma ihtiyacım yok."

"Bu yüzden mi aday listesine adını yazdırmadın?" diye soruyor aniden.

"Seninle tanışmak için mi?"

"Aynen öyle. Evlilikle ya da prenslerle ilgilenmiyor musun?"

Sonunda dönüp gözlerine bakıyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Evlenmek gibi bir niyetim yok," dediğimde sesim istemeden sertleşiyor. "Hiçbir erkeğin hizmetçisi ya da yük hayvanı olmak istemiyorum. Kendi yüküm yeterince ağır, başkasının yükünü de taşımak istemiyorum."

Bu sözler, gözlerinde bir anlık bir incinme belirirken, zırhında geçici bir çatlak oluşturur. Her zamanki cazibesıyla çabucak toparlanır.

"Ne kadar korkunç bir değerlendirme," diyor Dietan. Sesi alçaltıp bana doğru eğiliyor, sanki büyük bir sır veriyormuş gibi. "Kabul ediyorum, annemle babamın evliliği kavga ve düşmanlık dolu bir katliam."

"Gördün mü?"

"Ama gerçek aşk diye bir şey mutlaka vardır," der, prens gibi çekiciliğini ortaya çıkararak. Yakından bakınca çok kırılğan görünüyor. "Olmak zorunda, değil mi?"

"Benim için değil." *Elbette*, bir kadının sevilmesi ve değer verilmesi gerektiği gibi sevilmek ve değer verilmek için gerçek aşkı her şeyden çok istediğimi ona söylemiyorum. Ama bu diğer kızlar için geçerli. Daha güzel kızlar için.

erkeklerin bende gördüğü tek şey, para ödemek zorunda olmadıkları bir hizmetçi. Ve bu prens de, sonuçta bir erkek.

"Senin için değil mi?" diye soruyor, gerçekten şaşırmış gibi görünüyor.

"Asla," diyorum, neredeyse buna inanır gibi. "Hiç evlenmek istemiyorum. Seyahat edeceğim ve kitap okuyacağım. Sonuçta ben iyi bir denizciyim."

"Kulağa hoş geliyor," diyor. "Ama yalnızlık da var."

"Kendi başıma olmayı seviyorum," diyorum açıkça.

O başını eğiyor. "Varlığımı hoşnutsuz bulduğunu anlıyorum, bu yüzden seni rahat bırakacağım."

Oh, bu sözlerim onu incitmiş gibi görünüyor. Bir barmen kızın bir prensi incitmesinin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Kalbim çok hızlı atıyor ve itiraz etmek istiyorum: *O kadar sert demek istemedim!*

Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Neden bana ilgi gösteriyor? Sadece yararlı olduğum için, diye hatırlatıyorum kendime. Onun sırrını biliyorum. Şu anda bana iyi davranmak zorunda, beni sessiz tutmak zorunda. O utanmaz bir çapkın ve bunun hiçbir anlamı yok. O lanetli bir prens, ben ise sadece bir barmenim. Arkanı dönüp bir yığın bulaşık bezini katlamaya başlıyorum.

Dietan sessiz, ama hala orada olduğunu anlayabiliyorum. Aramızda uzun ve ağır bir sessizlik oluyor, ta ki o bardan kalkarken taburenin sürtünme sesini ve ardından masaya düşen madeni paraların ağır tıkırtısını duyana kadar.

"Kraliyet kahvaltısı için teşekkürler," diyor.

Onun ses tonunu tam olarak anlayamıyorum. Alaycı mı? Soğuk mu? Yoksa tamamen samimi mi? Anlayamıyorum. Önemli değil.

Kız kardeşlerim yerleştiklerine göre, o da Evandale'den ayrılacak ve bu bir an önce gerçekleşmeli. Bu düşünce boğazıma düğüm olsa da. Elbette kızlarımı özleyeceğim. Ve o da onlara zarar vermeyeceğine söz vermeli.

Ağır botlarının kapıya doğru geldiğini duyunca tekrar arkama bakıyorum. Pelerinini başının üzerine çekip boğazından sıkıca kapatıyor. Yağmurun içine çıkamadan, babam merdivenleri yavaşça çıkıyor.

Hasat Ana, neden bu havada dışarı çıktı? Beni kontrol etmeye gelmiş olmalı. Hasat şenliği gecesinden beri endişeleniyor. Babam bastonuna ağır bir şekilde yaslanarak ayaklarına bakıyor ve prens onunla konuşunca irkiliyor.

"İyi günler, efendim," diyor Dietan, sesi güçlü. "Ne hoş bir sürpriz."
Müdahale etmek istiyorum ama ne yazık ki babamın gülümsemesi genişliyor. Uzun zamandır böyle gülümsememişti.

"Majesteleri! Ne büyük şans! Sizi bu kadar erken burada görmek beni şaşırttı."

"Evet, bu tavernayla ilgili harika şeyler duydum. Burası sizin, değil mi?"

"Benim, ama burayı kızım işletiyor. Onunla gurur duyuyorum."

"Evet, gerçekten. Evandale'e geldiğim için çok mutluyum. Burada beni tetikte tutacak, sadece en kaliteli ipek giysileri giymeyi hak eden bir kadın olmalı!"

Beni alay ediyor. Pislik. Bana bir gelin bulmaya geldiğini, barmen bulmaya değil, hatırlatıyor. Öfkeyle, kral cinayeti işlemek yerine, barı üçüncü kez öfkeyle silerken kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, kızım Ophelia mutlu bir yuva kurduğuna göre, ikizi Sonja'nın da yakında uygun bir eş bulmasını umuyorum," diyor babam yumuşak bir sesle.

Dietan bir an şaşırmış gibi görünüyor, sanki bu fikri hiç düşünmemiş gibi, bu da beni şaşırtıyor.

"Daha ne kadar kalacaksınız, Majesteleri?" diye soruyor babam.

"Hava izin verirse, yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağımızı düşünüyorum. Fırsat verilirse, biraz daha kalmak için birkaç neden düşünebilirim. Ne yazık ki, belki de misafirliğimi fazla uzattım."

Bunun üzerine Dietan, babamın elini sıkıp yağmurun içine kaybolur ve beni sessizce öfkelenmeye bırakır.

On Dördüncü Bölüm

Aren

O akşam, belediye binasında Ophelia ve Jared için gerçek bir nişan partisi düzenlenir. Prens, arkadaşının evlilik teklifini kaçırdığı için telafi etmek amacıyla partinin ev sahipliğini yapar. Belli ki büyük bir gösteri yapmak istemektedir, birkaç saat öncesinden Raven's Beak'ten yiyecek ve içecek siparişi verir, bu da beni nişanlısının ailesi olarak partiye katılmak yerine her şeyi hazırlamak için koşturmaya zorlar.

Beni sinirlendirebileceğini düşünüyorsa, yanılıyor. Bu zorluğun üstesinden gelebilirim ve masrafları o karşılayacaksa, kız kardeşimin hayal edilebilecek en görkemli ziyafetle uğurlandığından emin olacağım.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını, Bonnie ve bir avuç kraliyet askerinin yardımıyla bira fıçılarını belediye binasına taşıyarak ve yılın en taze hasadından hazırlanan doyurucu yemeklerle büyük masayı hazırlayarak geçiriyorum.

Bu arada, gereksiz emirler yağdırarak etrafta dolaşan markizi fark etmemiş gibi davranıyorum. Ancak Dietan'ın yüzüne verdiği hasarı memnuniyetle not ediyorum. Markizin görüntüsü hala beni titretse de, her yerde Loegrian askerleri olduğu için kendimi daha güvende hissediyorum. Markiz de benden uzak duruyor. Onu iyi tanıımıyorsam, benden kaçtığını düşünürdüm. *İyi.*

Kutlama nihayet başladığında, gülümser ve misafirlerimizle neşeyle sohbet eder, babam adına tebrikleri kabul eder ve herkesin bardağı ve karnının dolu olduğundan emin olurum. Salon kahkahalarla doludur ve flütün trili bir sonraki dansın başladığını haber verir.

Prens Dietan, şenliğin merkezinde tüm ihtişamıyla hüküm sürerken, dinleyicileri etrafına toplayarak seyahatlerini anlatıyor. "İşte orada, bir elimde bir tabak ıstiridye, diğer elimde düşesin köpeği, balkonda bir kasırga içinde kilitli kalmıştım." Herkesin gülmesi için gülümseyerek bir ara veriyor. Muhtemelen bu hikayeyi o kadar çok kez anlatmıştır ki, ne zaman gülüneceğini tam olarak biliyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, o anda dükün yanına koşamazdım, değil mi?"

Daha gürültülü kahkahalar. "Kapıyı tekmelemeye çalışırken, kim gelip beni kurtardı dersiniz? Eşsiz Lord Jared."

Herkes, müstakbel damada kadehlerini kaldırarak alkışlar. "Lord Jared!"

Dietan'ın karizması ve sohbetleri yönlendirme yeteneği, yetenekli bir kılıç ustasının düellosunu izlemek gibidir. Ne zaman şaka yapacağını, ne zaman birini gülümsetmek için övgüde bulunacağını, beceriksiz bir sözü nasıl geçiştireceğini bilir.

Ama bana hepsi çok boş geliyor, sanki yıllardır neşeli prens rolünü oynamak için pratik yapmış gibi. Şifacının kulübesinde yaşadığı çaresizliği, yalvarışlarını, korkusunu hatırlıyorum. Ama bu gece onunla ilgili değil. Ondan en az yirmi adım uzak durmaya özen gösteriyorum, kendimi onun etrafında meşgul ediyorum.

Bu gece Ophelia ve Jared için.

Evandale'nin birçok geleneğinden biri, mutlu çifte kişisel olarak yemek yedirerek refah ve iyi şans getirmektir. İkisi de aynı derecede kızarak yüksek masada otururlar ve çeşitli köylüler tarafından kaşıkla yemek yedirilirler. Kafalarını hangi yöne çevirirlerse çevirsinler, bir çatal dolusu pot pie, reçel veya crumble ile karşılaşır. Onlara odaklanmaya çalışıyorum, ama aynı zamanda Dietan'ın yönüne her baktım sık sık yakalamaya bir asansörünün onun sesbilinçsizce dikkatimi ona çekiyor. Onun varlığı bile beni rahatsız ediyor. Hala onun bir arkadaş bulmayı umduğunu söylediği şeyi kafamdan atamıyorum. onu tetikte tutacak bir kadın.

Şansım yaver giderse, bugün o alçak, bariton sesi duyacağım son gün olacak ve sonra ondan sonsuza kadar kurtulacağım.

Tereyağlı krema ile kaplanmış ve yenilebilir kır çiçekleriyle süslenmiş, kule şeklinde pişirilmiş bir pastayı keserken, omzumda o çok tanıdık sesi duyarım.

"Çok meşgulsün. Hiç mola vermiyor musun?"

Bıçağım pastanın üzerinde duruyor, ama arkamı dönmüyorum. Sesi bile damarlarımda enerji dolaşmasına neden oluyor. Adrenalin yüzünden ellerimin titrememesini sağlıyorum ve pastayı yavaşça dilimleyip parçaları tabaklara bölüyorum.

"Bu benim işim, Majesteleri."

"Sana söyledim, bana öyle hitap etme. Sadece Dietan de."

"Hayır. Üzgünüm, Ekselansları, ama burada geleneklere bağlı kalırız. Nowhereland'da olmamız, görgü kurallarımız olmadığı anlamına gelmez."

Gülümsüyor. "Ekselansları. Bu hoşuma gitti. Hey, partiye katıl, olur mu?"

"Bulaşıkları yıkamak istemiyorsan olmaz." Söz konusu kirli bulaşıklar, yağmur suyu ve köpükle dolu dev bir küvette dışarıda ıslanıyor. Hemen ilgilenmezsem, partiden sonra bütün gece uyanık kalacağım.

"Tabii, neden olmasın?" Omuz silkiyor. "Yardım ederim."

"Oh, lütfen. Sanki hayatında hiç bulaşık yıkamışsın gibi!"

Daha da geniş bir gülümsemeyle, "Haklısın. Adamlarıma yaptırırım. Hadi ama, hiç kendine zaman ayırmıyor musun?"

Temiz tabakları alırken gülüyorum. Dietan duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış, bana bakıyor. Neden bakıyor? *Sinir bozucu adam.* Gözlerine bakmayı reddediyorum.

"Seni ayakta tutacak bir kadın bulmaya gitmen gerekmez mi?" diye soruyorum.

"Onu bulmadığımı da nereden çıkardın?"

"Diğer kız kardeşim Marcus generalinle bir ilişkisi var gibi görünüyor, yani onun çoktan birini bulduğunu düşünüyorum." Köşede baş başa fısıldaşan ikisini gözetliyorum. Bunu söylememeli miydim acaba? Sonja hala bir prenses olabilir.

Dietan'ın yeşil-mavi gözleri parlıyor ve yaz güneşi gibi görünmeleri sinir bozucu. "Kız kardeşinden bahsetmiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Başka bir kadına ilgi gösterdiğini hiç fark etmedim, bu da onun niyetinin en iyi ihtimalle yüzeysel, en kötü ihtimalle kayıtsız olduğu anlamına geliyor. Bu gizemli kadına sırrını anlatacak mı? Yoksa kadın, kocasının gerçekte kim olduğunu bilmeden hayatına devam edecek mi? Kimi seçerse seçsin, ona acıyorum.

Dietan aramızdaki mesafeyi kapatır ve ben şaşkınlıkla geri adım atarım.

Şu anda o kadar yakın ki, kolonyasının kokusunu alabiliyorum ve bu koku başımı döndürüyor. Tanrım, neden bu kadar güzel kokuyor? Bu koku o kadar güçlü ki, düzgün düşünmemi imkansız hale getiriyor. Beni markizden kurtardığı anın anısı birdenbire aklıma geliyor — omzunun yüzüme değdiğinde nasıl hissettiğim, kokusunun beni bir güvenlik vaadi gibi sardığı

güven vaadi gibi beni sarmaladığı. Göğsüm sıkışıyor, içimde özlem ve pişmanlığın kafa karıştırıcı bir karışımı dolanıyor.

"Hey, uh, gitme. Sana bir şey sormam lazım," diyor. "Eğer bisküvilerle ya da krallarla ilgiliyse, kız kardeşimin partisi bitene kadar bekleyebilir partisinden sonraya kadar bekleyebilir," diyorum savunmacı bir tavırla, geri çekilmeye devam ederek. Ophelia bu gece bir olay çıkarmamızı hak etmiyor.

Birkaç adım yaklaşır. "Hayır, çok daha önemli bir şey." Başını bana doğru eğerek fısıldar, "Senin gibi maceracı bir kadının kabul edeceğini umduğum bir iş teklifi." Ne demek istediğini sormak üzereyken, ikimiz de aynı anda tüm odanın bize baktığını fark ederiz. Olay çıkarmamak için çok uğraştık ama nafile.

"Lanet olsun," diye mırıldanır Dietan. Hızla toparlanıyor, dik durup kalabalığa kaygısız bir gülümseme atıyor. Ama sonra, benim büyük dehşetime, prens bir dizinin üzerine çöküyor ve parlak bir yüzük çıkarıyor.

Ne *oluyor*? Rüya görüyor gibi hissediyorum. Ağzım açık kalıyor ve utançtan hemen kapatıyorum.

Ama bu bir rüya değil. Lanet olası bir kabus. Dietan yakışıklı yüzünde umutla bana bakar. Tüm salonun duyabileceği şekilde şöyle der: "Sevgili alaycı barmenim, Evandale'li Aren, benim gelinim olma şerefini bana bahşeder misin?"

Çevremizdeki herkesin olanları anlaması biraz zaman alır, ben de dahil, ve bir sessizlik çöker, müzik yayların gıcirtısıyla bir anda durur. Sanki herkes nefes almayı kesmiştir. Gözümün ucuyla Ophelia ve Sonja'nın sırtıttığını görürüm.

Ama Dietan neredeyse hiç kıpırdamıyor. Hiç rahatsız görünmüyor. Sadece o deniz ve gökyüzü rengi gözleriyle bana bakıyor. "Bunun sadece mühür yüzüğüm olduğunu biliyorum, ama daha sonra sana gerçek bir tane alacağım."

Ona bakarken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Cevabımı beklerken yüzü çok yakışıklı, hatta savunmasız görünüyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki düşünemiyorum.

Diz çökmüş bir prens, görülmeye değer bir manzara. Kimse kıpırdamıyor. Kimse nefes almıyor. Ben olduğum yerde donmuşum. Kalbim göğsümde çarpıyor

ve ellerim soğuk.

Dietan bir kez daha boğazını temizliyor. "Ee, evlenecek misin? Yani benimle evlenecek misin?" Sonra da yüzsüzce göz kırpmıyor.

O adi herif. *Bir iş teklifi* olduğunu söylemişti. Nefes veriyorum. Bu aşk meselesi değil. Bu, onun uydurduğu bir tür plan. Ona tokat atmak istiyorum. Bunun yerine, yumruklarımı sıkıp "Kesinlikle hayır" diyorum.

On Beşinci Bölüm

Dietan

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Aren'in ardından kapı çarpıp kapanmasına rağmen kimse konuşmuyor. Tüm gözler bana dönüyor ve herkes şüphesiz merak ediyor: Hiç kimse bir prensin evlilik teklifini reddetmiş miydi?

Garip sessizlikte biri öksürüyor.

İşlerin böyle gelişmesini beklemiyordum. Tabii, belki de Aren'e planımı önceden anlatmalıydım. Ama bu sabahki konuşmamızdan sonra onu tekrar gördüğümde çok heyecanlandım ve görevime başlamam gerekiyordu.

O mükemmel. Kalbimde ufak bir acı hissetmeme rağmen, benimle evlenmek zorunda kalmayacağı için rahatlayacağından eminim!

Ona, hayatında bir daha asla garsonluk yapmak zorunda kalmayacağı kadar altın vereceğim ve bu maceradan sonra istediği kişiyle evlenebilecek. O açıkça çelikten yapılmış; görevde karşımıza çıkabilecek her şeyle başa çıkabilir. Ayrıca iyi bir arkadaştır ve yolculuk boyunca beni tetikte tutacaktır.

Dahası, kalbini kıramayacağım birine ihtiyacım var. Aren'in benden nefret ettiğinden eminim.

Ama kafamdaki düşünceler, mükemmelce uydurulmuş küçük yalanlar gibi boş geliyor. Belki de onu kullanmak isteyen adamlar kadar ben de kötüyüm... ama daha az tehlikeli şekillerde.

Ayağa fırlıyorum. "Aren, bekle!"

Onun peşinden yağmurun içine koşarım, sokaklarda sıçrayarak ilerlerim. Tavernasına doğru gidiyor ve kapıdan içeri girerken ona yetişirim.

Ama Raven's Beak'e adımımı attığım anda, kafama bir kupa fırlatılır...

Son anda eğilip kaçıyorum ve kupa duvara çarpıp parçalanıyor.

Herkes belediye binasındaki partide olduğu için taverna boş. Aren barın arkasında duruyor ve aramızda bir bariyer oluşturuyor. Bu mesafeden bile gözlerinin nasıl parladığını görebiliyorum.

Oh, kahretsin.

Elimi yüzüme götürüyorum. *Ne yaptım ben?*

Onu incitmek istemedim. Nasıl incitebilirdim ki? O benden hoşlanmıyor bile. Tabii ki, yine de teklifime evet diyeceğini ya da en azından beni dinleyeceğini düşündüm. Ona zahmetleri için ödeme yapacağımı ve benimle evlenmek zorunda olmayacağını açıklığa kavuşturacağım. Bu fikir, bana asla kimseyle evlenmek istemediğini, prensle bile, söyledikten sonra aklıma geldi. Seyahat etmekten başka bir şey istemediğini söylememiş miydi? Herkes için kazan-kazan durumu.

"Beni küçük düşürmeye cüret etme," diye çılgın gözlerle bağılıyor. Hiç kimse bana bu kadar öfkelenmemişti.

"Ne demek istiyorsun? Seni küçük düşürmek gibi bir niyetim yok," derim, ellerimi kaldırarak onu sakinleştirmeye çalışırım. "Açıkçası bu tepkiyi beklemiyordum. İnsanlar genellikle beni sever. Senin mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Beni gülünç duruma düşürüyorsun ve ben buna tahammül edemem! Prens ol ya da olma, bana böyle davranamazsın!"

"Bu şaka değil, yemin ederim!" Ona yaklaşırken, bana inanması için çabalıyorum. "Senin gibi kurabiye yapan bir kadınla herkes evlenmek ister..."

Başıma bir kupa daha fırlatıyor ve ben yine eğiliyorum, seramik parçaları duvardan sekip etrafa saçılıyor.

"Sen de diğerleri gibisin!" diye bağıırır. "O tabelayı görmüyor musun? Okumayı bilmiyor musun?" diye bağıırır ve ev kurallarının yazılı olduğu tahtayı gösterir. Kurallardan biri de "Evlilik Teklifi Yapmak Yasaktır"dır.

"Sorun yok, sorun yok! Bir sonraki tur benden! Bütün turlar benden!" diyerek onu yatıştırmaya çalışıyorum.

Bir sonraki kupa çok yakın bir yere düşüyor. *Kahretsin*. "Tamam, teslim oluyorum —lütfen—bir dakika dinler misin?"

Belki Aren'in öfkesi dağılmaktadır — ya da daha büyük olasılıkla, kupaları bitmiştir, çünkü şimdi sadece orada durmakta, elleri yanlarında yumruk haline getirilmiş, gözleri öfkeyle parlamaktadır.

"Teşekkür ederim," diyorum, dik durmaya çalışarak. "Söylediğimde ciddiydim, sen benim için mükemmelsin. Bekle ve gör!" Bir tabak almak için hareket ediyor ama durup konuşmama izin veriyor. "Sebeplerim olduğunu biliyorsun ve o teklifi tüm kalbimle yaptım. Ama

sen ağzımı her açtığımda kafama vurmakla tehdit ettiğin için bunu açıklamak zor."

Aren, bildiği tüm küfürleri kendine saklıyormuş gibi dudaklarını sıkıştırır. Bakışlarının sıcaklığı bir şenlik ateşi yakacak gibidir.

"Söz veriyorum, teklifim şaka değil. Benim geleceğim, herkesin geleceği buna bağlı. En azından teklifimi tartışabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Senin gibi berbat, şımarık bir prensle asla evlenmeyeceğim."

"Harika. Bu mükemmel. Ben de seninle evlenmek istemiyorum. İşte bu yüzden seni seçtim. Oturup beni dinler misin?" Yakındaki bir masa ve sandalyeleri işaret ettim.

Cevabım onu şaşırtmış olmalı, çünkü yüzündeki ölümcül bakış kayboldu. "Ne?"

"Ben de seninle evlenmek istemiyorum dedim."

"Biliyordum." Aren, sanki büyük ve acı verici bir şey boğazına tırmanmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Yüzü buruşuyor ve gözleri cam gibi parlıyor.

Kahretsin! Ne zaman ağzımı açsam, bir gaf yapıyorum. Gerçekten kalpsiz bir şey söylemiş olabileceğimin farkındayım, ama öyle demek istemedim. Aceleyle açıklamaya çalışıyorum. "Evandale'e gelmemin gerçek nedenini biliyorsun. Taşıdığım Yüzükler. Veteria. Gelin arayışı bir hileydi. Gerçek şu ki, kimseyle evlenmeye niyetim yoktu, ama evliymiş gibi davranmak için senin yardımına ihtiyacım var."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Keşke evet deseydi de tüm bunları yaşamamış olsaydık." Mendilimle alnımı silerim. "Şimdi herkesin buna inanması için gerçekten bana aşıkmiş gibi davranman gerekecek, yoksa işim biter."

Kafası karışmış bir şekilde alnını kırııştırıyor. Bu biraz sevimli.

"Seni şaşırtmak istememiştim, ama herkesin gözü üzerimizdeyken aklıma gelen ilk şey buydu. Ve bunun çok romantik olduğunu düşündüm," diyorum. "Gerçekten inandırabileceğimi düşündüm."

Aren alaycı bir şekilde güler. "Neden evet diyeceğimi düşündün ki?"

"Zekam mı? Yakışıklılığım mı?" Gülerek soruyorum. O gülmüyor. "Ve unvanım mı? Ben bir prensim, biliyorsun."

Yanlış cevap. Gözlerini kısarak başını eğdi ve sanki ezmek üzere olduğu bir böcekmişim gibi bana baktı. "Bana gerçeği söyle. Neden benimle evlenmek istediğini söyledin?"

Riskli olduğunu biliyorum, ama başka seçeneğim yok. Alarice ve Loegria'da gösteriş yapmak, her hareketimi izleyen Usurper'ın casuslarını kandırmak için bir geline ihtiyacım var. Böyle bir şeyi başka kimden isteyebilirim ki?

"Bildiğin gibi, Büyük Çorak'a gitmem gerekiyor."

Bu onun dikkatini çekti.

"Hayır, gitmemelisin." Endişeyle başını sallar. "Sana Kral Osian'dan bahsettiğimi biliyorum ama Veteria gitmemen gerektiğini söyledi."

"Çok geç. Beni dinle! Alba Kahini'nden evliliğimizi kutsamasını isteyeceğimizi söyleyerek, benim için mükemmel bir kamuflej olursun."

Beni uzun bir süre inceler. "Bu delilik."

"Nasıl geldiğini biliyorum... ama dinle. Usurper'ın muhbirlerine fark ettirmeden Kral Osian'ın kalesine gitmem gerekiyor. Kolumda bir gelin varken, Düğün Marşı eşliğinde sınırları geçebilir ve Alba'da Kahin'in kutsamasını alabilirim. Birleşme antlaşması, mevcut gerilimleri savaşa dönüştürmeden kraliyet evliliğini şart koşuyor."

Bana şüpheyle bakıyor, eli hala gerektiğinde tabağı fırlatmaya hazır.

"Lütfen. Aksi takdirde Loegria ve Alarice'in ikisi de mahvolur. Ve Kilandrar beni bulur ve öldürür."

Hâlâ bana bakıyor, koyu renkli gözleri tiksinti yerine empatiyle parlıyor.

Aramızda bir anlayış oluşur ve ilk kez, gerçekten görüldüğümü hissedirim. Bu benim şansım ve ben de onu değerlendiririm. "Waste'e yapacağım bu yolculuk için bir örtbas hikayesine ihtiyacım var ve sizden yardımınızı rica ediyorum. Karşılığında benden ne isterseniz yaparım. Bu bir iş teklifi, şartlarınızı söyleyin. Ödeme istiyorsanız, uç katına çıkarırım. Bu kasabadan çıkıp seyahat etmek istediğinizi söylemiştiniz, değil mi? Bu iş bittiğinde benimle evlenmek zorunda değilsiniz. Sadece göstermelik.

"Savaşın gölgesinde başkenti terk ettim ve benim yokluğumda babam her gün, bensiz olarak Usurper ile yüzleşmeye hazırlanıyor. Ancak bu, son ve gerekli bir adım. Kaderin Yüzükleri bende ve Penrith istila etmeden önce onları benden çıkarmam gerekiyor."

Aren, sanki birçok şeyi aynı anda hesaplar gibi, beni dikkatle izlemeye devam ediyor. Eğer hayır derse, tüm planımı yeniden düşünmem gerekecek. Bir planım olacağından bile emin değilim.

"Eğer evlenmezsek birleşme antlaşmasına ne olacak?" diye soruyor. "Kahin'in kutsamasını aldıktan sonra?"

"Gerçekten benimle evlenmek zorunda kalacağından mı endişeleniyorsun?" Ortamı yumuşatmak için gülümsüyorum, ama ifade gergin, sanki yüzümü buruşturmuşum gibi. Her şeyi yanlış anlıyorum. "Yüzüklerle işim bittiğinde - ve elbette yardımın için sana cömertçe ödeme yaptıktan sonra - Düşün Marşı sırasında aşılabilir farklılıklarımız olduğunu keşfettiğimizi söyleyebiliriz. Sana bunu söylemezler, ama Düşün Marşı'nın yapılmasının nedenlerinden biri budur: yeni nişanlanan çifti haftalarca kasaba kasaba dolaştırıp birbirlerini öldürüp öldürmediklerini görmek. Ailemin bunu birkaç kez neredeyse yaptığını duydum."

Aren gülüyor, parlak ve hoş bir sesle, ve ben neredeyse yolculuğumuz sırasında beni öldürmeyeceğine ikna oldum.

"Düşünden önce ayrılırsak ve boşanma olmazsa, en kötü skandal olmaz. Halk, Usurper yüzünden gergin; neden onlara zararsız bir dedikodu konusu vermiyoruz? Doğrudan dedemin sarayına gidip, içten özürlerimi sunacağım ve eminim ki benim yeniden bekar olduğum için çok sevinecek olan bir grup asil Alarician hanımefendiyle tanışacağım." Gözlerimi devirmeden edemiyorum. Aren yine gülüyor. Ama sonra gözleri omzumun üzerinden bir şeye kayıyor ve endişeyle büyülüyor.

Birdenbire, öyle bir kuvvetle geriye doğru çekiliyorum ki, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor. Kısa bir süre havada uçtukten sonra yakındaki bir masaya çarpıyorum. Sırtımda bir ağrı hissediyorum ve başka bir masaya çarparak onu devirdiğimde gözlerimin önüne beyaz noktalar geliyor.

Kulaklarım çınlıyor ve ağrı omurgamdan yukarıya doğru yayılıyor. İstem dışı gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor. Sersemlemiş ve nefes nefese, kendimi dikleştiriyorum. Karanlığın yarattığıyla yüz yüze geliyorum. Midem bulanıyor.

Beni bulmuşlar.

Bu, rüyalarımı süsleyen canavar. Vücudunun içinden tavernanın diğer tarafını görebiliyorum, somut bir şekil alıyor. Gri

toz ve kir, insansı bir kasırga gibi etrafında dönüyor ve her geçen saniye daha da güçleniyor. Dokunaç benzeri uzantılar vücudundan uzanarak bana doğru geliyor.

Kömür siyahı gözleri, tuhaf bir şekilde hareketsiz ve değişmeden bana bakıyor, rüzgardan oluşan bu yaratık bir başka saldırı için kendini kaldırıyor.

İç çekiyorum.

Kilandrar geri döndü.

On Altıncı Bölüm

Aren

Bu da ne böyle? Yaratık birdenbire ortaya çıktı, sanki sis gibi havadan eriyip çıktı ve Dietan'ı duvara fırlattığında, tek yapabildiğim yolumdan çekilmekti. Titreyerek barın arkasına saklandım ve tezgahın üstünden gözetledim.

Bu olamaz.

Kilandrar gerçek değil. Aksini söylense de beynim gerçeği kabul etmiyor. Ve şimdi o pisliklerden biri benim barımda.

Vadimizde kasırga olmaz. Kasırganın ardında bıraktığı yıkımı duydum sadece; toprağı kararttığını, tarlaları ve evleri parçaladığını, ağaçları köklerinden söktüğünü, yoluna çıkan her şeyi yok olana kadar parçaladığını. Onu durdurmak için yapılabilecek hiçbir şey yok.

Ve Raven's Beak'in içinde olan da bu. Dietan'ın önünde yaşayan bir kasırga duruyor, odadaki havayı emerek gittikçe kararan ve büyüyen bir kasırga. Şöminedeki ateş zayıflıyor ve alevler dışarıya doğru fırlayarak yarattığın girdabına çekiliyor, sonra da sönüyor.

Her şey karanlığa gömülüyor, ama yine de onun şeklini seçebiliyorum, tükürdüğü ölü ateşin közleriyle birlikte dönüyor. Şimdi daha da güçlendi, rüzgârları pencereleri içeriden dövüyor, başımın üstündeki rafta duran bardakları ve ayaklarımın altındaki döşeme tahtalarını sallıyor. Çatı, konserve şeftali kavanozunu açar gibi yırtılıp kopacakmış gibi görünüyor.

Rüzgârları vahşi bir hayvan gibi uluyor ve tanrım, bu Kilandrar'ın sesi. *Loegria Prensi...* diye bağırır gibi bir sesle, pencerenin boşluğundan keskin rüzgârlar esiyor. Bu korkunç sesi duymamak için ellerimi kulaklarıma kapatıyorum.

Dietan ayağa kalkıyor ve beni şaşırtacak şekilde, sanki beni Kilandrar'dan korumak istercesine kollarını açıyor, ama yaralı görünüyor ve çok yavaş hareket ediyor.

Kilandrar, Dietan'ı yakalar ve havaya kaldırır. Ayakları çaresizce sallanırken, yaratıkla boğuşmaya çalışır, ancak

tutunacak sağlam bir şey yoktur. Kilandrar'ın kolu Dietan'ın boğazını sarar. Boş bir tütün içinden rüzgârın esmesi gibi korkunç bir ses çıkar.

Dietan'ın ağzı çaresizce hareket eder, gelmeyen havayı solumaya çalışır. Gözleri şişer, ayakları tekmeler. Çaresizce yaratığa karşı iterek uzaklaşmaya çalışır, ama havada asılı kalır, örümcek ağında asılı bir sinek kadar çaresizdir. Dişlerini göstererek kendi boğazını tırmalar.

Yaratık, Dietan'ın ciğerlerindeki havayı alıyor. Onu öldürüyor.

Oh, Hasat Ana, bir şeyler yapmalıyım. Ama ayaklarım yere çakılmış, korkudan felç olmuş durumda.

Kilandrar onu tüketirken büyür. Dietan'ın yüzü solgunlaşır, dudakları maviye döner. Kan çanağına dönmüş gözleri yukarı doğru döner. Onu boğuyor, markizin adamının bir zamanlar bana yaptığı gibi, hayatını elinden alıyor...

Aniden öfkeyle doluyorum ve düşünmeden bulabildiğim en yakın şeyi, demir tavamı kapıyorum. Barın arkasından koşarak çıkıyorum ve tavayı yüksekte sallıyorum. İleri atılıp yaratığın kafasına vurmak için sallıyorum ama tavanın rüzgarı delip geçmemesi beni şaşırtıyor. Bunun yerine, yaratığa sertçe vurduğumda demir tava içi boş bir gong gibi ses çıkarıyor.

Dietan'ı düşürdü. Tekrar vuruyorum, yine tatmin edici *bir gong sesi!*

Dietan öksürür, nefesini geri kazanırken kendi nefesi boğazında kalır. Gözleri kapalı bir şekilde yuvarlanır ve yüzüne renk dönerken nefes nefese kalır.

Düşmüş prensin önüne koşarak, tavayı kılıç gibi önümde tutuyorum. Kilandrar kendini toparlayıp bana dönünce, tüm vücudum titriyor. Derin siyah gözleri parıldıyor.

Albion'da ne yapıyorum ben?

Kaçmalı, buradan gitmeliyim. Ama tüm vücudum korkudan titriyor olsa da, Dietan'a tekrar zarar vermesine izin veremem, vermeyeceğim.

Ölümün karşısında duruyorum. Binlerce çığlık atan rüzgârın öfkesi ile bana bağılıyor, ama kulaklarımı kapatmak için tavayı bırakmaya cesaret edemiyorum. Ne dediğini anlamıyorum, ama öfkeli olduğunu biliyorum.

Peki, biliyor musun? Ben de kızgınım. Öfkeliyim. Ne halt ediyor bu, barımı mahvedip misafirlerime saldırıyor?

"Onu rahat bırak!" diye bağıyorum. Saçlarım, kükreyen fırtınada topuzumdan düşmüş, yanaklarımı kırbaçlıyor. Rüzgâr gözlerimi yaşartıyor, ama kendimi zorlayarak gözlerimi açık tutuyorum, önümde tıslayarak daireler çizen Kilandrar'dan gözlerimi ayırmıyorum.

Demir tavama bakıyorum, sonra tekrar Kilandrar'a, zihnim hızla çalışıyor. *Ona nasıl vurdum? Tekrar vurabilir miyim?*

Kilandrar saldırır. Tavayı bir kez daha sallayarak onun uzvunu savururum ve çarpmanın etkisi tavadan elim ve koluma kadar yankılanır, kemiklerim çan gibi titrer. *Bu çok acıtıyor.*

Geri çekilir ve vurur. Tekrar savuşturmaya çalışırım ama ıskalarım. Bu sefer Kilandrar beni yere devirir.

Omzum tavernanın zeminine çarptığında yere yığıldım ve acıdan çığlık attım. Kilandrar dönerek rüzgarda duman gibi hızlı bir şekilde Dietan'a doğru ilerledi, ama ben kolumdan ve sırtımdan geçen ateşi bastırarak ona doğru koştum. Kilandrar Dietan'a dokunamadan tavayı onun kafasına doğru salladım.

Kilandrar üzerime atlayarak, öfkeli bir patlamayla beni yere yapıştırır. Rüzgardan oluşan ağzı, nefret ve öfke dolu bir kasırga gibi yüzümün hemen önünde açılır ve Hasat Ana, onun ciğerlerimdeki yaşamı emdiğini hissedebiliyorum. Tavayı düşürürüm — nefes alamıyorum — öleceğim — ama aniden iğrenç yaratık ulumaya başlar.

Karanlık kütlesinden bir kılıç ucu çıkar ve tam ortasından geçer. Dietan'ın kılıcı.

Bir kesik. Bir kesik daha.

Prens ayağa kalkar, Kilandrar'ı parçalar, kılıcı elementali yararak onu parça parça eder.

Kilandrar bana sırtını dönerek Dietan'a saldırıyor, onu şiddetli rüzgârlarla dövüyor, ama prens yerinde duruyor. Ayaklarını tavernanın zeminine sabitliyor ve kılıcını bir dansçı gibi kullanıyor. Her vuruşla şiddetli rüzgârlar sönüyor gibi görünüyor.

Dietan acımasızdır, bir darbeyi diğerinin ardından vurur. Gözleri öfkeyle büyümüştür, alnında ter damlaları vardır.

Ama Kilandrar bir yılan gibi kendini kaldırır ve çığlık atan, öfkeli bir fırtına çağırır.

Fırtına tavernanın etrafında şiddetle esiyorken, ben kendimi yer döşemelerine yapıştırıyorum. Tüm masalar ve sandalyeler devrilmiş durumda. Bardaklar ve tabaklar havada uçuşuyor, ancak rüzgâr bir dakika öncesine göre yarı yarıya zayıflamış. Dietan'ın kılıcı bulanık bir gölge gibi, gümüş rengi bir ışık çizgisi olarak arkamda acımasızca ilerliyor.

Dietan her vuruşunda yaratık zayıflıyor, gücü azalıyor.

Kilandrar'ı duvara doğru iter, rüzgarı tuğla ve ahşaba sıkıştırır. Barın üzerine atlar ve kılıcı başının üzerine kaldırır, sonra son darbeyi vurur. Büyük bir çatırtıyla, yaratık bir hayalet gibi tavernanın etrafında bir tur atar, sonra kapıdan dışarıya, yağmurun içine kaybolur, uluyan rüzgarlarda kaybolan bir hava esintisi gibi.

Dietan kılıcını indirir ve gözleri benimkilerle buluşur. "İyi misin?" diye sorar.

"Öyle
düşünüyorum,"
diyorum. "İyi."

Rahat bir nefes alıp arkama yaslanırken, tavernanın kapısı tekrar açılır ve fırtınanın sesini bastıran bağırışlar duyulur. Dietan'ın muhafızları, Jared ve Marcus önderliğinde içeriye koşar.

"Ne oluyor burada!" diye bağırır Marcus, kılıcını kınından çıkararak.

"Beni bırakın! Peşinden gidin!" diye bağırır Dietan, parmağıyla işaret ederek. Dağınık sarı saçlarını sert ve kararlı gözlerinden çekip alır.

Adamları başlarını sallar ve karanlık ruhun peşinden koşarak geceye doğru kovalamaya başlarlar.

Kilandrar gittiğinde, tavernanın içindeki hava normale döner. Ocağın içindeki ateş bile bir köz yakalar ve yeniden alevlenir. Çatırdayan alevler, düzensiz nefeslerimizden başka duyulan tek sestir.

Ona doğru sürünerek yaklaşırım, iyileşmiş görünmesinden rahatlamış ve -kabul etmek istemem ama- kılıç kullanma becerisinden etkilenmişimdir. O da bana şaşkın ama hayranlıkla bakar.

"Canın yandı, değil mi?" diye sorar. Titreyen eliyle başını tutar. "Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam."

Cevap verecek gücüm yok. Raven's Beak berbat durumda: her yerde kırık camlar, parçalanmış bardaklar ve tabaklar, Dietan'ın düştüğü masa ise parçalara ayrılmış. Ama en azından bina hala ayakta. Bunun için Tanrıça'ya şükürler olsun.

Ayağa kalkıp tavamı alıp göğsüme sıkıca bastırıyorum. Nedense onu tutmak bana rahatlık veriyor. Gerçekleşen olayın farkına varınca hasarı inceliyorum. Ben, *biz*, az önce kötü bir element ruhuyla savaştık ve hayatta kaldık.

"Hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attın," diyor. Gözlerindeki hayranlık bakışı samimi.

"Bir tavayla mı?" diyorum şaşkınlıkla, elimdeki tavaya bakarak. Zayıf bir kahkaha atıyor. "Diğer silahlar kadar iyi bir silah."

"Ama bunun onu delip geçeceğini sanmıştım, vurmayacağını."

Dietan başını sallar. "Evet. Kılıcımın ona nasıl zarar verebileceğini de bilmiyorum. Parşömenlerde Kilandrar'ın insan ordularını sanki buğday saplarıymış gibi kestiği yazıyor." Ayağa kalkarken, dişlerini göstererek nefes nefese kalır. Kamburunu çıkarır, kolunu arkasına uzatır. "Sırtım..."

Bir sandalyeye doğru topallayarak yürümeye çalışıyor, ama dik duramıyor. Hemen koşarak dirseğinden destek oluyorum. Derin bir nefes alıyor, yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor.

"Bu tarafa." Onu fırının hala açık olduğu mutfağa götürüyorum. Bonnie'nin basamak olarak kullandığı yedek sandalyelerden birine oturtuyorum. Sandalyede ters oturuyor, koltuğun arkasına yığılıyor, yüzünü ahşap çerçeveye bastırıyor.

"Hadi." Gömleğinin eteğine uzanıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne kadar kötü olduğunu bir bakalım." Gömleğini yukarı çekiyorum, ama o elini benim elimle durduruyor.

"Bekle..." diyor, nefesi kesiliyor. "Bir şifacıya ihtiyacın olabilir."

Benim pes etmeyeceğimi çok iyi bildiği için, sıkıntılı bir nefes verir. Yavaşça, gömleğini başından çıkarırım. Kaslı vücuduna, sırtındaki heykel gibi çizgilere bakmamaya çalışırım. Gördüğümde yüzümü buruştururum. Sırtının alt kısmında yatay olarak yayılan büyük mor bir çürük vardır. Masanın kenarı neredeyse mükemmel bir düz çizgi bırakmıştır. Çürük derisinden birkaç büyük kıymık çıkıntı yapmaktadır.

Hala bacaklarını kullanabildiği için şanslı. Daha kötüsünü de gördüm, ama bunun günlerce hissedeceğini biliyorum.

Ama dikkatimi çeken tek şey bu değil. Omuz bıçakları arasında kesişen iki halka şeklinde beyaz yara izi var. Yara izleri derin, çıkıntılı ve kalın. Sanki sıcak demirle derisine damgalanmış gibi acı verici görünüyorlar — ki bunu sadece hayvanlarda görmüştüm. Göğsüm sıkışıyor. Veteria'da bunları fark etmemiştim.

O gerçekten Kaderin Halkaları'na sahip.

Onlar onun bir parçası. Henüz tam olarak iyileşmemiş, hala acı veriyor gibi, taze görünüyorlar. Onları görmemi istemedi.

Gözlerimi ondan ayırıyorum ve fark etmemiş gibi davranıyorum. Onun iyiliği için. Belki de taç için.

"Kıpırdama," diyorum ona. "Durumu daha da kötüleştireceksin." Tek yapabildiği, bir kez daha iç çekmek.

Çekmeceden bir pense alıp, dolaptan temiz bir bez getiriyorum ve tatlı su haznesinden bir sürahi dolduruyorum. Bez parçasını suya batırıp sıkıyorum. Dietan hareketsiz oturuyor, göğsü sandalyenin arkasına yaslanmış, ama nefes alışığı düzensiz ve kasları spazm geçiriyor. Onun için şunu söylemeliyim ki, neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Beni yere attıklarında omzum ağrımaya başlıyor, ama bunu görmezden geliyorum.

"Hazır ol," diye uyarıyorum, arkasına yaklaşarak.

İlk kıymığı çıkardığımda, daha dik oturur ve nefesini tutar.

Birkaç dakika boyunca kıymıkları çıkarmak için uğraşıyorum, sonra kanı silip sırtına soğuk bir bez bastırarak acıyı hafifletiyorum. Dolaptan, Bonnie ya da ben mutfakta kesik ya da yanık aldığımızda kullandığımız merhem kavanozunu çıkarıyorum.

Arkasından bir sandalye çekip kutuyu açıyorum.

"Kendini tehlikeye atarak beni kurtardın. Teşekkür ederim," diyor.

"Evet... sen de beni kurtardın, yani ödeştik."

Sessizce merhemi sürüyorum. Yağmur çatıya vuruyor, fırındaki ateş çıtır çıtır yanıyor ve duyulan tek ses Dietan'ın zorlu nefes alıp verışı. Dokunuşlarımı nazik tutuyorum ve bakmamaya çalışıyorum. Ama parmaklarım onun sıcak tenine değdiğinde, ne kadar

uzak olduğumuzun farkındayım. Elimi uzatıp boynundaki ince tüyleri dokunabilirim.

Ama yapmıyorum. Bunun yerine, raflardaki reçel kavanozlarını, hala soyulması gereken bir kasedeki elmaları inceliyorum ve... Bir şekilde, bakışlarım yara izleriyle dolu halkaların izlerine geri dönüyor. Gerçekten onun derisinin altında mı? Tanrım, ne büyük bir yük.

"Bu çok iyi geldi. Teşekkürler," diyor.

Boğazımı temizleyip parmaklarımı bezle sildim. "Adamların her an geri dönebilir," dedim, kapıyı gözetleyerek. "Demek peşinde olan şey bu, ha? Kilandrar mı?"

"Evet."

"Seni öldürmeye çalıştı."

"Evet."

"Bu daha önce de oldu mu?" "Evet."

Onun sırtına kaşlarımı çatıp, o görmese de gözlerimi deviriyorum. "O şey geri dönebilir. Neden senin peşindeydi?"

Başparmağını yaralarına doğru uzatarak, fazla hareket etmemeye çalışıyor. Kaderin Yüzükleri. O rüzgar canavarı, Dietan'ın onları taşıdığını nasıl biliyordu? Pek zeki görünmüyordu. Tabii, Dietan'ın da pek zeki olduğunu düşünmüyorum.

Bu benim için kötü bir şey. Bu gece gördüklerime göre, o aptal olmaktan uzak ve çok cesur.

"Bunu başka bilen var mı? Yüzüklerini kastediyorum?" diye soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Pek fazla değil. Babam, Jared, Marcus... hepsi bu. Yaptığım bu karışıklığı düzeltmem gerek, ama yapabilir miyim bilmiyorum."

"Merhemlerin etkisini göstermesi için şimdi sıcak kompres yapman gerekiyor," derim ayağa kalkarken. Bunun benim için ne anlama geldiğini düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var - tehlikeli büyüler ve kraliyet sırlarına karışan bir taşra barmeni.

Fırının önünde sıcak ekmeği sarmak için tuttuğumuz bezlerden biriyle geri dönüyorum. Hâlâ yüzünü kollarının arasında saklıyor, ama loş ışığa rağmen dudaklarının şeklini, çenesinin kesimini ve acı hissettiğinde ara sıra kaslarının seğirmesini görebiliyorum. Prens olsun ya da olmasın, ona acımamak elde değil.

Ona dokunmak istiyorum, onu teselli etmek istiyorum, ama onun sırtına sıcak bir havlu örtmekle yetiniyorum. O bana, Kader Yüzüklerini nasıl bu kadar acımasızca derisinin altına yerleştirdiğini anlatıyor. İki genç çocuk, arkadaşlar, hazineye göz atmak için savaş odasına gizlice giriyorlar. Bir dokunuş ve sonra tam bir karanlık. Çocukça cehalet onu bu kadere mahkum etmişti.

Onlar, onun krallığını ve benim krallığımı koruyan tek şey.

Bu da demek oluyor ki, bizi koruyan tek şey o.

Bu, onun bana ilk kez tüm gerçeği söylediğini, kendini savunmasız bıraktığını fark ediyorum. Veteria'nın kulübesindeyken, sırrını bilmemi istemediği açıkça belliydi. Sadece birkaç gündür tanıdığı rastgele bir barmen kıza bu kadar çok şey açığa vurmaması gerektiğini düşünüyorum ve onun güveni beni ısıtıyor. Tüm o gizlilik, tüm o sır saklama — çünkü çocukken bizi kaybetmiş olabileceği bir savaşı önlemeye çalışmanın yükünü sırtında taşıyor. Gerçekten sinir bozucu *o/sa* da, onu sert bir şekilde yargıladığım için üzgünüm.

Konuşmasını bitirdiğinde, yüzünde umut ve kararlılık arasında gidip gelen bir ifadeyle bana bakıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ve gerçekten deli kralın onları ortadan kaldırmana yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?" İlk başta bu benim fikrim olmasına rağmen, bunu başarabiliyorum.

"Evet," diyor. "Bu yüzden sana evlenme teklif ettim. Evlenir misin?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Aklını mı kaçırdın? Az kalsın ölüyordun,

ben de neredeyse ölüyordum, ve sen hala bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun," diyor. Sözlerinin ağırlığı gerçek gibi geliyor. Ben de onun gibi, bilgi yüküyle bir şekilde damgalanmış durumdayım. Ama bunu istemiyorum. Ben bunu hiç istemedim, ama sanırım o da istememişti.

Artık bildiğime göre, onun gelini gibi davranmak zorunda mıyım? Onunla Büyük Çöl'e sevinçle mi gideceğim? Kız kardeşlerimin hiçbirinin onun ilgisini çekmediğine aniden rahatlayarak yüzüm soluyor. "Değerli bir inek gibi kasaba kasaba dolaşmaktansa, demirci maşasıyla sağlıklı bir dişimin çekilmesini tercih ederim..."

Beni sertçe keser. "Bak, gerçeği bilen dört kişiden birisin."

"Beş," diye araya girerim, alt dudağımı ısırarak, derin düşüncelere dalmış bir şekilde.

"Anlamadım?"

"Veteria'yı unuttun," diye düzeltiyorum.

"Tamam, bu krallıkta gerçeği bilen beş kişiden biri. Kilandrar geri döndü. Birinin neler yapabileceğini gördün. Yüzlerce kişinin neler yapabileceğini hayal et. Herkes tehlikede, kız kardeşlerin, baban, değerli tavernan da dahil."

"Veteria'nın söylediği ne olacak? Deli kralı aramamamız gerektiği. Korkmuyor musun?"

"Gaspçı elini gösterdi. Tek bildiğim, Yüzükleri babama geri götürmezsem, onları durduracak hiçbir şey kalmayacağı. Hepsi. Tıpkı hafızaların ötesindeki çağda yaptıkları gibi dünyayı yeniden şekillendirecekler. Her şey, herkes yok olacak."

Dudaklarımı biraz daha ısıırıyorum. Hepsi doğru. Ama...

"Sana yardım edemem," derim sonunda, başımı sallayarak. "Üzgünüm. Seninle evlenemem, sahte de olsa. Sorumlulukları olmayan başka bir kız bul. Bana burada ihtiyaç var. Ailemin bana ihtiyacı var. Onları kurtarmak için bile olsa terk edemem."

Dudaklarını sıkıştırıp gözlerini kapatır, yüzünde bir anlık acı belirir, sonra geçer. "Gerçekten mi? Kız kardeşlerin başkente gitmediler mi? Onların işleri halledilmedi mi?"

"Hâlâ babam var," diyorum zayıf bir sesle. "Onu bırakamam. Üzgünüm." "Eminim Jared onu da memnuniyetle yanına alır, ve senin

kız kardeşleri ve yeni çalışanları ona çok iyi bakacaklardı."

Bu cazip bir teklif, bunu kabul ediyorum. Babamın bir sarayda konaklayıp, her isteğinin yerine getirildiğini hayal ediyorum. Onun yaşında, tanıdığı herkesten koparıldığını hayal ediyorum.

"Evandale'den asla ayrılmazdı, hangi kızlar onu buna zorlayabilir ki?"

Dietan bana bakmaya devam ediyor ve ben de hiç tereddüt etmeden ona bakmaya devam edince, derin bir nefes alıyor.

"Peki, öyleyse." Ayaklanırken inler, lavabonun sağındaki tezgaha topallayarak gider ve dün gecedan kalan bir şişe Alarician birasını eline alır. İçeriğini çalkalar ve uzun bir yudum alır.

Ona dehşetle bakıyorum. "Bu mu? Cevabın bu mu?"

Yorgun bir şekilde başını bana doğru eğerek, parlak mavi-yeşil gözleriyle beni inceliyor, sanki hala burada olduğuma şaşırmış gibi. Daha önce benimle evlenmem için o kadar ısrarcıydı ki, kasabadaki herkesin önünde evlenme teklifinde bulunmuştu. O kadar ısrarcıydı ki, krallıkların kaderi benim kararımdan geçiyordu. Ve şimdi burada, sanki bu önemli değilmiş gibi davranıyor.

Tabii ki önemli değil. Ben onun için diğerleri gibi sadece kullanabileceği biriyim. Başka bir kadın bulacaktır.

"Bütün bunlardan sonra, sen sadece... iyisin?" diye suçluyorum onu.

O, sandalyeye geri otururken yüzünü buruşturur. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Büyük Çorak'a tek başıma gitmenin başka bir yolunu bulmam gerekecek... Ama şimdilik, çok, çok, çok sarhoş olacağım," der. Sonra, kimseyi kandıramayan bir göz kırpmasıyla ekler, "Acıyı unutmak için."

Bez parçasını tezgahın üzerine atıyorum. "Aptal." Onu mutfakta kendi haline bırakıp, mahvolmuş yemek odasını süpürmeye başlıyorum.

Dietan, yaklaşan tehlikeden kurtulmanın bir yolunu aramak yerine kendini sarhoş etmekle meşgulken, benim zihnim çalışmaya başlar.

Onunla evlenmek mi?

Olmaz. Yalan olarak bile, dünyayı kurtarmak için bile.

Kabul ediyorum. Çok korkuyorum.

Ben bir savaşçı değilim. Kızlarım küçükken onlara uydurduğum hikayelerdeki gibi, cesur kahramanlıklar ve mutlu sonlar hayal eden küstah bir maceracı da değilim. Ben sadece küçük bir kasabada, tavernadan başka bir geleceği ve umudu olmayan sıradan bir barmenim. Ama Evandale'den ayrılıp krallığın dört bir yanını gezmek, benim hep hayalini kurduğum şey değil miydi?

O lanet prens benimle evlenmek istemiyor, bu yüzden ilk başta hayır dedim. Ayrıca, krallığı kurtarmak neden *benim* sorunum olsun ki? Bunun için krallar, prensler ve ordular yok mu?

Ve hala babamı da düşünmem gerekiyor. Evandale'de kalıp ona bakmak yerine dünyayı dolaşacaksam, asla çok uzağa gidemem. Ona bakmam gerekiyor. Önlük bağlarım her zaman ön kapiya bağlı kalacak.

Ama Dietan'ın söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Bir kez olsun kızlarımın babama bakmasına izin vereyim. Onların imkânları var.

Hoşuma gitse de gitmese de,
söylediği mantıklıydı. O zaman ne
istiyorum?

Süpürmeyi bırakıp yerdeki boş bir noktaya bakıyorum. Kemiklerim ağrıyor. Omzum hiç olmadığı kadar şiddetli ağrıyor ve tek istediğim bir gün boyunca uyumak.

Çıkmadan önce duyduğum son ses, Dietan'ın mutfakta başka bir şişe açtığı sesiydi.

Kraliyet sarhoşu.

On Yedinci Bölüm

Aren

Ertesi sabah, Dietan'ı önceki gün olduğu gibi tavernada baygın halde buldum. Mutfakta, onu bıraktığım yerde hâlâ derin uykundaydı, ancak bu sefer sandalyeye düzgünce oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını geriye eğmiş, boynu açıkta ve havaya maruz kalmış haldeydi. Bir prens için boynunu bu şekilde açıkta bırakmak, bir sunum gibi sunmak için fazla güvenilirdi. Bana sorarsan, işi bitirmek için sabit bir kılıcı göze alıyor. Açıkça, şefkatli muhafızlarla çevrili olmaya çok alışmış. Ya da belki de ben sadece sinirliyimdir.

Onun etrafındaki boş şişeleri sayarken ona kaşlarımı çatıyorum. Ne dağınıklık ama. Tatlı su havuzundan bir bardak su alıp yüzüne döküyorum. *Al bakalım, majesteleri.*

Sarı saçlarından beyaz gömleğine su damlarken, öksürerek ve nefes nefese uyanır. "Vay canına, dünkü tatlı uyanışa ne oldu?" diye sızlanır, yüzündeki suyu koluyla silerek, tatmin edici bir şekilde kızgın görünür. "Kahvaltı var mı?" diye umutla sorar.

"Artık gitmelisin," diyorum ona kış günü sıcaklığıyla. "Kraliyet maiyetin bekliyor."

Sonuçta, ayrılmayı planladıkları gün bugün.

Cebini boşaltırken ağzını ince bir çizgiye getirir ve kalın bir altın sikke yığını tezgahın üzerine koyar. "Bira için, tatlı kızım," der. "Ve tavernanı düzene sokmak için."

Bana bile zor gelen bir gülümsemeyi zorla yapıyorum. Onarım için fazlasıyla yeterli olan bozuk para yığını kontrol ediyorum. Ama bu, huzurlu kasabama doğal olmayan bir terör ve yıkım getirmemi telafi etmeye yeterli mi?

Gün ışığının berraklığında, onun buradan gitmesini istiyorum. Bu aptal lanetli prens hayatımdan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyi.

Arka kapıya doğru yürür ve kilidi açarım, Dietan sandalyeden sertçe kalkarken kapıyı yağmurlu sabaha doğru genişçe açarım.

"Çıkışınız, Ekselansları," diyorum.

O da başını sallar. "O zevk bana ait." Dışarı çıkmak üzereyken durur, yüzü solgunlaşır.

"Ne? Ne oldu?" diye soruyorum ihtiyatla. Kemiklerim bin yıllık gibi hissediyorum. Sinirlerim paramparça. Daha fazla sürpriz kaldırabileceğimi sanmıyorum. *Şimdi ne olacak?*

Sessizce kapıyı işaret ediyor.

Dışarıda, yerde bir adam yüzüstü bir su birikintisinde yatıyor.

Harika. Bir sarhoş daha.

Ama hiç hareket etmiyor.

Kusma isteğini bastırırken, soğuk bir korku omurgamdan aşağı kayıyor. Tanrım, *hayır.*

Dietan ileri atılır ve adamı çamurdan çevirir.

Nefesim kesilir. O, kraliyet muhafızlarından biridir; bira fıçılarını belediye binasına taşımaya yardım ettiğini hatırlıyorum. Yüzü hala dehşet içinde donmuş, gözleri şişmiş, ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açık. Ama üzerinde kan izi yok, şiddet gördüğüne dair hiçbir işaret yok. Sadece... nefesi kesilmiş gibi görünüyor.

Dietan parmaklarını adamın boynuna bastırıyor. Kafasını sallıyor ve sonra bana bakıyor, şok olmuş bir halde. "Kilandrar," diyor.

Midem korku ve suçluluk duygusuyla bulanıyor. Onu Raven's Beak'ten kovduktan sonra onu öldürmüş olmalı. Muhtemelen biz yaralarımızı sararken, tam da bu noktada Kilandrar tarafından öldürülmüş ve biz hiçbir şey duymamışız.

Cesede bakıyoruz.

Sonra, dünyadaki konumunu hatırlar gibi, Dietan adamın cesedine eğilir ve sessizce bir dua okur. Düşmüşlerin Sözleri'ni tanırım, ruhlardan adamın altın tarlalarına giden yolu bulmasına yardım etmelerini ister. Dietan bitirdiğinde elleri titriyor.

"Bu adamı ve Albion'a yaptığı hizmetleri kutsayın," diye fısıldar Dietan. "Hayatını bana armağan ettiği için ona teşekkür ederim. Yolculuğunuz hayırlı olsun."

"Yolun açık olsun," diye tekrarlarım.

Son bir kez başını sallayan Dietan, topuklarının üzerine oturur ve yüzündeki saçlarını geriye iter. Yağmur onu iliklerine kadar ıslatırken, çaresizce gökyüzüne bakar. Cansız bedenine baktıkça korkum daha da artar. Bir adamın hayatı, rüzgâr kadar dokunulmaz bir büyüyle söndürülmüştür.

rüzgar kadar dokunulmaz bir büyüyle söndürüldü. Kilandrar gibi yaratıkları kim durdurabilir? *Benden onlarla tekrar yüzleşmemi nasıl isteyebilir?*

Dietan'ın bana baktığını hissedebiliyorum ve onun bakışlarıyla karşılaştığımda nefes almakta zorlanıyorum. Gözleri inançla dolu; kararlılığı kalbimi sızlatıyor. Yağmur ve gözyaşları yanaklarından birlikte akıyor. O öfkeli ve cesur, ve şu anda her zamankinden daha fazla, Loegria'nın prensi. Asil ve gururlu, halkının acılarını omuzlarında taşıyan bir prens.

...

O sabahın ilerleyen saatlerinde, kraliyet arabaları yola çıkmak için yeniden doldurulur ve atları çamurda tepiner, yola çıkmak için sabırsızlanırlar. Ama kız kardeşlerim onlarla birlikte değildir. Lord Jared, Ophelia ve Sonja geride kalmaları emredilmiştir. Dün gece Kilandrar'da üç kişi hayatını kaybetmişti ve seyahat etmek çok tehlikeliydi. Prens, arkadaşına ve kalan birkaç muhafızına kasabayı güvenli hale getirmelerini ve sonra ikizleri güvenli olduğunda Lundenwic'e götürmelerini emretti.

Evandale halkı, prens ve maiyetinin ayrılışını izlemek ve veda etmek için toplanmış, ama ben hariç. Benim burada başka bir amacım var.

Yaklaştığımda Dietan'ın adamlarıyla birlikte kalan çantaları güvenli hale getirdiğini görünce şaşırdım. Bu dünyada sahip olduğum her şeyi, güvenilir tavamı ve şifalı otlar torbamı da içeren bir sırt çantası taşıyorum.

Sabahtan beri karar vermekte zorlanıyordum.

"Tamam. Yapacağım," diye önsözsüz bir şekilde ilan ediyorum. "Seninle evleneceğim." Seyirciler coşkuyla alkışlıyorlar. Marki, mutlu kalabalığın arasında öfkeyle titriyor. Sanırım benim için endişelenmekte haklıymış.

Sadece Dietan'ın duyabileceği kadar sesimi alçaltıyorum. "Yani, seninle evleniyormuş gibi yapacağım."

Şaşırtıcı bir şekilde, o başını sallar. "Hayır."

"Hayır mı?" diye homurdanırım. Bu sinir bozucu adamı boğazlamak istiyorum. "İstediğin bu değil mi?" dişlerimi sıkarak gülümserim. "Çok sevineceğini sanmıştım."

Tanrım, beni yalvartacak mı? Bazı erkekler böyle şeyleri sever. Ama ben yalvarmayacağım; onu öldüreceğim.

Son kayışı da bağladı. "Bu sabah Raven's Beak'ten ayrıldıktan sonra, saatlerce kasabada dolaştım, senden istediğim şeyi, önümüzde bizi bekleyen tehlikeleri düşündüm ve bir hata yaptığımı fark ettim."

O eğilip gözlerime bakar ve ikimizin de az önce tavernamda yaşadığımız dehşeti hatırladığımızı anlarım. Kasaba halkı için bu, krallığın geleceği hakkında derin bir tartışma değil, tatlı bir sevgililer sohbeti gibi görünüyordur. Muhafızın şişkin gözleri ve acı dolu yüzü aklımdan çıkmıyor. "Sormakla hata ettim. Seni tehlikeye atmayacağım," diyor, yorgun ve yirmi iki yaşından çok daha yaşlı görünüyor. "Yapamam."

"Ama seninle Alba'ya gitmezsem, görevin ve iki krallık da tehlikeye girer," diye hatırlatıyorum ona. "Bana ihtiyacın var." Onu bu ölüm yürüyüşüne beni de götürmesi için ikna etmeye çalıştığıma inanmıyorum. Yalvarmayacağım demiştim ama.

"Hayır. Aren, fikrimi değiştirdim. Seni bu işe karıştıramam. Bu çok tehlikeli. En başından beri sana bunu sormamalıydım."

Sahte evliliğimiz başlamadan önce, tüm kasabanın önünde benden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

"Ama sordun ve cevabım evet," diyorum sert bir sesle. "Evandale'e bir gelin bulmak için geldin, değil mi? İşte, o burada."

Cevap vermediğinde, ısrar ediyorum. "Planladığın şey buydu, hadi yapalım." Cesaretimi kaybetmeden önce, sözümüne inanması için içimden ona yalvarıyorum. Kalabilirim, eve gidip Lord Jared'in koruması altında bu kabuslardan saklanabilirim.

Dietan beni dikkatle inceler. "Emin misin?"

"Üç katını ödeyeceksin demiştin, değil mi?" Ona en güzel gülümsememi gösterip fiyatımı söylüyorum. Bu, onun dediği gibi, sadece bir işlem, daha fazlası değil. Lord Jared'in yardımıyla ya da yardımı olmadan babamın ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayabilirim ve tüm bunlar bittiğinde özgürlüğümü de koruyabilirim.

Tabii hayatta kalırsam.

Sonunda, o da pes eder. "Kabul edersem, sorun çıkarsa hemen muhafızlarımla birlikte ayrılacağına söz vermelisin. Buraya geri döneceksin ya da saraya ya da gitmek istediğin başka bir yere gideceksin. Seni tehlikeye atamam, yoksa kendimle asla barışık yaşayamam."

"Anlaştık." Sanki benim için fark etmezmiş gibi omuz silkiyorum, ama içimden bir ses, gelecekte beni gönderebileceğini söylüyor.

Kendime para için burada olduğumu söylüyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onun o canavarlarla tek başına yüzleşmesine izin veremeyeceğimi biliyorum.

"Sen bunu istemiştin, değil mi?" diyorum, sanki onun ne düşündüğü umurumda değilmiş gibi.

O daha da büyük bir omuz silkmeye karşılık veriyor. "Peki. Sen bilirsin, Aren," diye pes ediyor. Gözlerinin ardındaki acıyı görebiliyorum ve önümüzdeki yolun engebeli olacağını biliyorum.

Dietan kalabalığa dönerek resmi olarak nişanlandığımızı duyurur. Kalabalık bu habere sevinç çığlıkları atar.

Evandale halkı olayların hızlı gelişmesinden şaşkın olsa da, bunu sakinlikle karşılar. Kraliyet gelini bulunmuştur! Hem de kendi kasabalarında! Tüm partileri sonlandıracak bir parti düzenlenmeliydi, ancak prens ve nişanlısı (normalde böyle bir partinin cateringini üstlenecek olan) hemen ayrılmak zorundadır.

İkizleri kalabalığın içinde bulduğumda mutluluktan kendilerinden geçmişler. "Oh, Aren! Prenses olacaksın!" diye bağıyor Sonja.

Ama Ophelia'yı kandıramam. Ellerimi ellerine alır ve beni kendine çeker. "Ama söyle bana, onu seviyor musun? Seni mutlu ediyor mu?" diye sorar. "Onun prens olması umurumda değil."

Hala küçük kız kardeşlerimi kandırabileceğimi umarak hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyorum. "Yeterince mutluyum. Ve onu sevmeyi öğrenebilirim, sanırım?"

Ophelia kulağıma fısıldıyor. "Umarım öyle olur, sevgili kardeşim. Sen dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun."

"Sarayda görüşürüz!" diyor Sonja neşeyle.

"Kendine iyi bak, canım," diyor bastonuna yaslanan babam.

Bonnie veda etmeye gelir ve benim yokluğumda Raven's Beak'e bakacağına söz verir. Babam bir alıcı bulana kadar işi o yürütecek. Ona hızlıca veda öpücüğü verdikten sonra daha fazla kalmaya cesaret edemem. Bir dakika daha kalırsam fikrimi değiştirebilirim. Ya da ağlayabilirim. İkisi de kötü.

Arabaya atlayıp pelerinimi çıkardığımda, prensin bana küçük, memnun bir sırıtışla baktığını fark ettim. Ben de ona sırtıtarak karşılık verdim. *Dayanılmaz adam.*

"Ne?" diye soruyorum.

"Fikrini değiştireceğini biliyordum," diyor.

Yanaklarım kızarıyor. "Kapa çeneni."

"Sen birinin yardımına gelmeyi reddedecek türden biri değilsin." Özellikle birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, neredeyse büyölenmiş durumdayım. Ama sonra ekliyor: "Ya da belki de bana karşı koyamıyorsun." Karşımdaki koltuğa doğru eğiliyor ve kaşlarını oynatıyor, ben de yine ona sinirlenmeye başlıyorum. Flört etmeyi hiç bırakmayacak mı?

"Kapa çeneni dedim." Vagon hareket etmeye başladığında pencereden dışarı bakmıyorum, çünkü kasabanın arkamda kayboluşunu izlemek istemiyorum. Önümüzdeki tehlikeler göz önüne alındığında fazla kendini beğenmiş olan Dietan'ın önünde ağlamayacağım.

Dizlerimiz birbirine değmesin diye vagonun duvarına yaslanıyorum. "Sadece isimde nişanlıyız, bayım."

Dietan yalvarırcasına ellerini kaldırır. "Hanımefendinin emri."

İKİNCİ BÖLÜM

DÜĞÜN MARŞI

On sekizinci bölüm

Aren

Yolculuğumuz sessizlik içinde başlar.

Evandale'den Loegria'ya doğru güney yönünde toprak yolda sarsılan arabadan pencerenin dışındaki kırsal manzaranın değişmesini izliyorum. Dietan arabanın diğer tarafında kitap okurken, manzara hoş bir dikkat dağıtıcı oluyor. Birkaç saat sonra, hayatımda hiç gitmediğim kadar uzağa seyahat etmiş oldum.

Evandale'den ayrıldığımız ana yolda ilerledikçe hava da açılıyor. Evandale, batıda uzakta bir dağın gölgesinde yer alıyor ve bu dağ, çanak şeklindeki vadisinde yağmur bulutlarını topluyor. Güneye doğru ilerledikçe gökyüzü koyu griden gümüş rengine dönüşüyor ve ardından güneş ışınları arasında mavi renk beliriyor, Alarice topraklarını meşhur altın rengi güzelliğine büründürüyor.

Alarice'in doğu kısmının çoğu düzlükler ve tarlalardan oluşur, ancak yoğun ormanlar ufku karartır ve bu ormanlar, kasabaların eteklerindeki tarım arazileriyle yer yer kesintiye uğrar. Bu kasabalardan bazıları, bir prens ve nişanlısının ziyaretini hak edecek kadar büyük veya önemlidir. Dietan seyahat programını öğrenmiş ve gideceğimiz yerler hakkında bana biraz bilgi veriyor: Bir kasaba kumaş boyama için önemli bir merkezdir; bir diğeri ise başkentinde çok popüler olan bir meyve türü yetiştirir. Birden fazla kez, araba bir koyun sürüsünün geçmesi için durur ve ben de onlara atıştırmalıklarımızdan birazını pencereden atarak ikram ederim. Dietan bundan eğlenmiş görünüyor.

Büyük Çorak'a kadar seyahat etmek beni endişelendiriyor, ama en azından ailemin güvende olduğunu düşünüyorum. Ophelia ve Sonja'nın geleceği güvence altında ve onlar, tüm Evandale halkı gibi, Lord Jared'in koruması altında kalacaklar. Dietan, kasabanın güvenliğini sağlamak için yeterli sayıda asker bıraktı.

"Kilandrar Evandale'e geri dönecek mi?" diye soruyorum, hala pencereden dışarı bakarak. Dietan, sanki ona seslendiğime şaşırmış gibi, elindeki kitaptan başını kaldırıyor. Kitap, eski savaşların tarihsel bir anlatımı gibi görünüyor.

"Sadece ben oradaysam. Onların peşinde olduğum benim," diyor emin bir şekilde.

"Nasıl emin olabilirsin?" Mavi-yeşil gözlerine bakarak gerçeği arıyorum.

"Emin olamam. Ama bildiğim bir şey var ki, ben ayrıldıktan sonra kasaba çok daha güvenli hale geldi." Bu sözler ağzından çıktığında, yalan söylemediğini anlıyorum. Orada avlanmayacağı için kasaba daha güvenli. Jared ve küçük bir ordu kasabayı koruduğu için daha güvenli. Bu bir rahatlama.

Hâlâ Kilandrar'ın peşimizden gelip arabamıza daldığını hayal etmemek için elimden geleni yapmam gerekiyor.

Pencereden dışarıya, hızla geçen sonsuz tarlalara bakarken, onun teklifini kabul etmeme neden olan şeyin ne olduğunu hala bilmiyorum. Hayallerimde bile, bir gün bir prensle birlikte krallıklar boyunca Düğün Marşı'na eşlik edeceğimi hayal etmemiştim - hele ki onun *gelini* olarak. Bu çok komik.

Ama yardıma ihtiyacı var, bu kesin.

Ve benim hakkımda haklı. Ben her zaman başkalarının yardımına koşan biriyim. Ayrıca, bir macera yaşamak istiyorum. Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum ve Raven's Beak'te kalırsam bunu asla öğrenemeyeceğim.

Dietan gittiğinde onu özleyeceğimden en ufak bir endişe duysaydım bile, o duyguyu derinlere gömdüm. Karşımda oturan adama karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey. Ortak düşmanlarımızın gözü önünde bir oyun oynuyoruz. O rol yapıyor, ben de öyle.

...

Seyahat grubumuz öğleden sonra bir kez mola veriyor ve mallarını satmak isteyen çiftçilerden ekstra erzak satın alıyor. Taze toplanmış mantar ve patatesler çok rağbet görüyor ve onlarla yapacağım yahniyi şimdiden hayal edebiliyorum.

"Oh, bak, bunlar trüf mantarı!" Çok sevindim. Trüf mantarı Evandale'de nadir bulunur. Onları burnuna yaklaştırdım.

Dietan gözlerini benimkilerden ayırmadan uzun uzun kokluyor. "Bunları yedim," diyor. "Çok lezzetliler."

"Ama çok pahalı," diye hayıflanıyorum.

"İzin ver," diyor o, tümünü ödeyerek. "Unutma, artık benim prensesimsin."

Şu anda içindeki trüf mantarları beni çok heyecanlandığı için, ona market çantasıyla vurmaktan kaçınıyorum. "Adamlarınızın diğer tezgahtan aldığı patateslerin üzerine rendeleyeceğim."

"Tanrılar, lütfen yapın" diye kabul eder. "Açlıktan ölüyorum."

Vagonun içine yerleşirken, dün geceki saldırının görüntüleri hala zihnimi meşgul ediyor. General, üç askerin öldürüldüğünü söyledi ve bunların son olmayacağını biliyorum. Kilandrar, Dietan'ın derisine gömülü Yüzüklerin peşindeyse, kesinlikle geri döneceklerdir. Ufukta hareket eden bir gölge gördüğümde, bizi takip edip etmediğini merak etmeden edemiyorum ve titriyorum.

"Kilandrar Penrith'ten geldi, değil mi?" diye Dietan'a soruyorum.

Yine kitabının üstünden bana bakıyor. Yolculuğumuzun çoğunda sessizce pencereden dışarı bakıyordum. Önlüğüm ve barım olmadan, müşterim olmayan bir prene ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark ettim. Uzun bir yolculuk olacak.

"Emin olamam," diyor dikkatlice. "Ama büyük olasılıkla. Babamın casusları öyle düşünüyor."

"Yani, söylentilerde olduğu gibi, Penrith'in gaspçı kralı aslında geri dönen Boreas mı?"

"Kim bilir? Penrith, gaspçı hakiki kralı öldürüp tahta çıktığında sınırlarını kapattı. O zamandan beri, her iki yönden de bilgi toplamak zorlaştı. Sorguladığımız mülteciler neredeyse hiçbir şey bilmiyorlar." Kitabı kapatıp yanındaki boş koltuğa fırlatıyor, belki de yakın zamanda okumaya devam edemeyeceğini hissediyor.

Bana çapraz oturuyor, kendi penceresine yaslanmış. Uzun bacakları vagonun büyük bir kısmını kaplıyor, bana çamurlu botlarım ve aceleyle hazırladığım çantam için dörtte bir yer kalıyor. Adamlarının çantamı diğer bagajlarla birlikte saklamasına izin vermedim. Kilandrarlar gerçekten peşimize düştüyse, şifalı otlarıma veya güvenilir tavama ihtiyacım olabilir.

"Ama Kader Yüzükleri sende olduğuna göre, Whisting'i kullanabilmen gerekmez mi? Veteria'nın evinde bu gücü kullandığını gördüm. Dün gece Kilandrar'a karşı neden kullanmadın?" diye soruyorum.

Dietan iç çeker. "Sana söyledim. Bu güçle lanetlenmiş durumdayım, ama onu kontrol edemiyorum. Whisting'in kendi iradesi var. Nadiren beni dinler. Tipik

düşünmüyor musun?"

"Hiç kontrol edemiyor musun?"

Gözleri sertleşir; başını sallar.

"Peki ya Kilandrarlar? Onlar da kontrol altında mı?" diye soruyorum.

"Kilandrarlar tamamen akılsız yaratıklar gibi görünmese de, Boreas'ın iradesinin uzantıları oldukları düşünülüyor. En azından efsanelere göre öyle. Onlar hakkında istediğimiz kadar bilgiye sahip değiliz."

Dün gece gördüklerimi düşünerek kaşlarımı çattım. "Ama konuşabiliyordu. Adını biliyordu. Seni bulması söylenmiş olmalı."

"Kilandrar'ın Alarice sınırını geçmesi beni daha çok endişelendiriyor.

Söylentilere göre şimdilik Loegria'nın güneyinde bulunuyorlar, ama eğer zaten buradalarsa... Bu, daha hızlı hareket etmemiz gerektiği anlamına gelir." Dietan inler ve gözlerini siler, yakışıklı yüz hatları çöker.

Sorumluluğun ağırlığı onu yıpratır. "Sadece Bu sefer bir tane, ama daha fazlası gelecek."

Bu açıklama bizi tekrar sessizliğe boğdu.

Yemek zamanı geldiğinde, vagon, Dietan'ın görevlilerinden biri pencereden ikimize sandviç ve su uzatacak kadar durur ve sonra tekrar yola çıkar. O kadar açım ki sandviçi bir çırpıda yiyorum ve bitirdiğimde tadını çıkaramadığım için üzülüyorum. Ekşi mayalı ekmeğin içinde tatlı soslu bir çeşit füme domuz eti vardı. Bir gün tekrar düzgün bir mutfağım olduğunda aynısını yapabilmek için lezzetlerini deri günlüğüme not ediyorum.

Dietan son sandviçini bitirir ve parmak uçlarındaki sosu yalar, bu da... dikkatimi dağıtır. Ona temiz bir peçete uzatırım.

"İkimizin de onu vurması garip. Kilandrar'ı kastediyorum," diyorum. Saldırıdan nasıl kurtulduğumuzu bilmiyorum.

"Oldukça iyi bir vuruşun var." Diye gülümsüyor.

"Biraz şans ve bar kavgalarını ayırmak için yaptığım pratik." Dietan gülünce ben de gülümsemeden edemiyorum.

O başını sallar. "Bence kendini yeterince takdir etmiyorsun. Sen biraz sert birisin."

Memnuniyetle kızarıyorum. Bu, bana yaptığı ilk samimi iltifat. "Sadece şans. Ama yine de işe yaraması

."

Dietan düşünceli bir şekilde başını yana eğip elindeki sandviç kağıdını buruşturur. Kağıdı yanındaki koltuğa bırakır ve ben ona kızgın bir bakış atarım.

Yüzümdeki ifadeyi fark eder. "Ne?"

Onun yanındaki buruşuk kağıda ve onun güzel, cilalı botlarının etrafındaki vagon zeminine saçılmış kırıntılara anlamlı bir şekilde bakarım, sonra tekrar onun yüzüne bakarım. Onun masum bakışları ve yakışıklı şaşkınlığı bu sefer beni etkilemeye yetmez. Dudaklarım kıvrılır. "Gerçekten mi?"

"Ne?" diye tekrar sorar.

"Sanırım herkesin senin arkandan temizlik yapmasına o kadar alışmışsın ki, bunu hiç düşünmüyorsun."

Dietan bir an beni inceler, kaşları yavaşça yükselir.

Sanırım bu, bir köylü bir yana, onun ayrıcalıklı yetiştirilmesini eleştiren birkaç kişiden biri.

"Hanımefendi emrederse, bir dahaki sefere mola verdiğimizde birine arabayı temizletirim," diyor.

Bir dakika, kendi pisliğini bile temizlemeyecek mi? İnanamayan bir homurtu çıkararak başımı pencereye yaslarım. "Bu kadar pislik olmak zorunda mısın?"

"Ben mi? Pislik mi?" diye sorar, sahte bir üzüntü taklidi yaparak. "Bak, burada da istediğini yapmakta özgürsün, nişanlım. Kimse seni engellemiyor. Temizlemeni önerebilir miyim? Tabii, istersen."

Ona, en güçlü Kilandrar'ı bile donduracak bir bakış atarım.

"Önerimi geri çekiyorum," der, ellerini havaya kaldırarak teslim olur.

Kağıdı alıp onun ardından temizlik yapma dürtüsü, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibidir. Ellerimi kucağımda sıkıca birleştiriyorum, ama kıpırdamayı reddediyorum. Düzenli olmasını seviyorum. Kilerdeki eşyaları düzenlemeyi, fincanları güzel ve düzenli bir şekilde istiflemeyi, Beak'in zeminlerinin süpürülüp temizlenmesini seviyorum, müşteriler her gece onları kirlitse bile. Ama Dietan'ın hizmetçisi olmayı reddediyorum, Albion için bile.

Yola çıkalı sadece bir gün oldu ama Şimdiden onu öldürmek istiyorum.

Alçak tavanlı vagonun büyük bir kısmını kaplayan geniş bir esnemeyle, gömleği belinin üstüne kayarak, zayıf kaslarla sertleşmiş düz bir karın ortaya çıkıyor.

Bakmıyorum tabii.

Bu, benim karnımı kelebeklerle titretmiyor. *Kendine gel.* Muhtemelen beni bu karmaŐadan uzaklaştırmak için bilerek yapıyor. Ve bu tamamen işe yarıyor.

Botlarım hala çamurlu ve Dietan'a bakmamaya zen göstererek onları yanındaki koltuğa koyuyorum. Tanrı, daha sonra bununla uğraşmak zorunda kalacak zavallı hizmetçiyi korusun.

"Oh, hadi ama, tam uzanmak üzereydim!" diye sinirli bir Şekilde haykırıyor.

Çok ocuka, ama ona aynı Şekilde karşılık vermek iyi geliyor. Ophelia'nın demircinin oğlunu nasıl kızdırdığını hatırlatıyor bana.

"Ne dedin? Burada istediğim her Şeyi yapabileceğimi mi? Peki, bacaklarımı uzatmak istiyorum... bir prenses gibi."

Elinin tersiyle koltuğun üzerindeki kiri silkeliyor, ama kurumuş çamur çok ince olduğu için kumaŐa daha da yapışıyor. Hayal kırıklığıyla i çekiyor. "O zaman sana katılmaktan başka seçeneğim yok galiba."

Bu hiç de planladığım gibi gitmiyor, özellikle de Dietan homurdanarak yanıma yerleŐince. O da ayaklarını kaldırıp ayak bileklerini çaprazlar ve sırtarak "Daha iyi" der. Omuzu omzuma yaslanır. *Ugh.*

"Bir sonraki kasabaya varmamız ne kadar sürer?" diye soruyorum. "Birkaç saat, aşağı yukarı."

"Saatler mi?" Onunla bu kadar uzun süre bu kadar yakın mesafede seyahat ettiğim için gerçekten pişman olmaya başlıyorum. O çok... *yakın.*

"Tabii dışarı çıkıp yürümek istemiyorsan. O bakıŐınla kesinlikle yolu açabilirsin. Herkes senden çok korkacaktır." Dietan kıkırdar, kollarını kavuşturur, çenesini göğsüne doğru çeker

ve gözlerini kapatır.

Ona bakıyorum. Uyumuyor.

Bence artık tartışmak istemiyor.

...

Araba aniden durur ve sarsıntıyla uyanırım. Kafamın sıcak ve sert bir şeye yaslandığını fark ederim. Dietan'ın omzundan kendimi çekerek dik otururum ve yanağımdaki yumuşak gömleğinin hissini silmek için yüzümü silerim. Dolu bir mide ve arabanın hafif sallanması beni uykuya daldırmış olmalı.

"Ben bulaşıcı değilim," diyor, bana şaşkınlıkla bakarak. "Gerçekten bu kadar kötü bir insan mıyım?"

"Neden beni kendinden uzaklaştırmadın?" diye karşılık verdim.

"Neden böyle bir şey yapayım ki? Çok rahat görünüyordun," diyor. "Ayrıca, hoştu. Rahattı."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Neyse ki, kapı açılıp sıcak öğleden sonra güneşine adım attığımda, bu konuyu bir daha açmadı.

Dışarıda mırıldanmalar var, görünüşe göre bir düzine kadar insan arabayı çevirmiş. Evandale'in güneyinde Elspeth adında bir kasabaya vardık. Burası, tıbbın yanı sıra dekorasyon amaçlı da sıklıkla kullanılan çiçek tarlalarıyla ünlü. Uzakta sıralar halinde uzanan güzel mavi çiçekleri görüyorum ve markizin beni uyuşturmak için kullandığı şeytanın nefesi bitkisinin burada yetiştirilip yetiştirilmediğini merak ediyorum. *Alçak herif.*

Dietan elini uzatarak kapıda yeniden beliriyor.

Arabadan eşyalarımızı toplarken başımı kaldırıyorum, çünkü yine kendi eşyalarını toplamaya üşeniyor. Kitabını ve pelerinini bekleyen eline veriyorum.

Yüzünü kalabalıktan uzaklaştırıp bana doğru çevirir, gülmekten patlayacakmış gibi görünür. Kırılmam gerektiğini hissediyorum, ama nedenini bilmiyorum. Dietan eşyaları arabanın koltuğuna koyar ve tekrar elini uzatır.

Benden ne istediğini anlayamadığım için kıpırdamıyorum.

Boğazını temizledi. "Hayranlık duyan tebaaların seni bekliyor, sevgilim," dedi anlamlı bir şekilde ve ancak o zaman hatırladım: Oynamam gereken bir rol vardı. Prensesler bagajla uğraşmazlar.

"Bana öyle deme," diyorum ve sonunda elini kabul edip arabadan iniyorum.

Tezahüratlar ve alkışlar üzerimize yağmur gibi yağıyor ve Dietan beni köye tanıtırken etrafımdaki coşku beni şaşırtıyor. Elini başının üzerine kaldırırken, sanki savaştan dönen galip askerlermişiz gibi, elini benimkine sıcak bir şekilde koyuyor. Evandale'den gelmiş olabilecek insanların yüzlerine bakıyorum; sert, bronzlaşmış ve yıpranmış ama gülümseyen yüzler. Tezahürat ediyorlar ve alkışlıyorlar.

Dietan ellerimizi indirir ve parmaklarımı sıkarak dikkatimi çeker.

Soru dolu bir bakışla gözlerimi genişletiyorum.

"Bana vurma," diye mırıldanıyor.

Nedenini sormadan, beni kollarına alıp sıkıca sarılır. Bir eli hala benim elimi tutarken, diğer eli nazikçe ama sıkıca belimin alt kısmına konur. Kimse bana daha önce oradan dokunmamıştı ve ben donakalıyım.

"Beni istediğin gibi görünmeye çalış," diyor, yine ağzının köşesinden konuşuyor.

"Ne?"

Yaklaşır ve dudaklarıma öpücük kondurmak üzereymiş gibi görünür, ama son anda başımı çeviririm ve dudakları yanağıma konar. Şaşırmışsa da bunu belli etmez, sanki başından beri bunu yapmak istemiş gibi nazikçe yanağıma bir öpücük kondurur.

Oh.

Kalabalık onaylayarak bağırıyor, ama ben hiçbir şey duymuyorum. Sanki vücudumdaki her sinir birden güneşe dönmüş gibi. Vücudunun benimkine değdiği her yeri çok net bir şekilde hissediyorum.

Dudakları sıcak ve yumuşak. Sakalları, garip bir şekilde hoş bir şekilde cildimi zımpara kağıdı gibi kaşındırıyor. Nefesi boynumu gıdıklarken, parmakları sırtımda hafifçe kıvrılıyor. Diğer eli benim elimi bir eldiven gibi sarıyor. Bana o kadar yakın ki, sakalının başlangıcını, her gülümseme çizgisini, gözlerinin altındaki yumuşak cilde dokunan her kirpiklerini görebiliyorum. O çok güzel. Gerçek bir prens.

Neyse ki, uzun süre kalmıyor, ama yumuşak dudaklarının yanağıma değdiği kısa an sonsuzluk gibi geliyor.

Gözlerini açtığında - bugün derin yaz gökyüzü gibi mavi - gülümsediğinde gözleri parlıyor.

"Aferin," diye fısıldıyor.

O uzaklaşırken, şöminenin başında otururken birdenbire kar fırtınasına kapılmış gibi hissediyorum. Sırtımda onun sabit tutan eli olmasaydı, sendelerdim. Kadınlar bayılmak derken bunu mu kastediyorlar? Lanet olsun. Ona karşı böyle hissedemem. Bunların hepsi sadece numara.

Hareketsiz durup düşüncelerimi toparlamaya ve kızarmamaya çalışıyorum, etrafımda neler olup bittiğinin pek farkında değilim. Dietan, kasabanın belediye başkanını selamlıyor ve beni ve maiyetini tanıtıyor. Seçtiğı gelinle yaptığı büyük turda köyün misafirperverliğine teşekkür ediyor.

Küçük kızlar ayaklarımızın dibine pembe ve mavi çiçek demetleri bırakıyor. Yaşlı kadınlar omuzlarımıza çelenkler takıyor, onları o kadar yükseğeyerleştiriyorlar ki, yeşillik ve çiçek yığınlarının üzerinden zar zor görebiliyorum. Burnum onların baş döndürücü kokusuyla doluyor, başım dönüyor. Bu sırada Dietan, sanki benim bunaldığımı biliyormuş gibi elimi sıkıca tutuyor. Ve ben de bunalmış durumdayım, çünkü beni öptüğü yerdeki cildim hala karıncalanıyor.

Çelenklerin yüzümü gizlediğı için minnettarım, çünkü aksi takdirde herkes benim tamamen şaşkın olduğumu fark ederdi. Ne oluyor böyle? Bu adamdan nefret ediyorum. Belki nefret etmiyorum, ama onu pek önemsemiyorum. O sadece aptal bir prens. Üstelik, o düzgün bir ilk öpücük bile değildi.

Ama kendimi bulutların üzerinde süzölüyormuş gibi hissediyorum ve kendimi hanın içine çekilmeye bırakıyorum. Bu bir rahatlama; hemen kendimi evimde hissediyorum. Hanlar her yerde aynıdır: zemin katta bir taverna vardır ve arka taraftaki merdiven üst katlardaki odalara çıkar.

Dietan'ı takip ederek merdivenlerden yukarı çıkıp hanın en güzel süitine giriyorum. Tabii ki burası, Dietan'ın alışık olduğu lüks ortamdandır ziyade Evandale gibi küçük bir kasaba, ama oda temiz, yatakta yeni çarşaf var ve komodinin üzerinde bir vazoda taze çiçekler duruyor.

Yatak.

Oh.

Evlenmemiz gerekiyor. Aşık olmamız gerekiyor.

Sadece bir yatak var.

Burada onunla birlikte uyumamı mı bekliyor? Evandale'de gelin ve damatlar düğün gecesine kadar aynı yatağı paylaşmazlar, ama

belki Loegrialılar işleri farklı yapıyordur. Vücudum arı kovanı gibi uğuldamaya başlar, ama sormadan, küçük bir ayak banyosu istasyonuna götürülürüz: buharlı bir su küvetinin önünde, yağlar, süngerler ve havlularla donatılmış iki sandalye. Pencereleden güneşin sıcaklığı içeri girmesine rağmen, odanın her yerinde mumlar yakılmıştır. Bu, odaya belirgin bir romantizm katmaktadır.

Annem olacak yaşta yaşlı bir kadın, banyo yakınındaki bir minder üzerinde diz çökmüş, gülümseyerek ikimizi bekliyor. Annemi düşününce gözlerim biraz yaşarır. Beni burada, bir prensin gelini olarak görse ne düşünürdü? Gurur duyar mıydı? Yoksa düzenlememizin gerçeğini anlatsam benim için endişelenir miydi? Gitmemi mi yoksa kalmamı mı söylerdi?

Oturduktan sonra, iki kız çiçek çelenklerimizizi çıkarıyor, sonra çiçeklerin yapraklarını ayırıp havanda ezmeye başlıyorlar. Bu kasabanın geleneklerini bilmiyorum ve hiç onur konuğu olmadım, ama sanırım bunların hepsi törenin bir parçası. Dietan çok rahat görünüyor ve bana güven veren bir gülümseme atıyor, bu da midemde keleklerin daha da uyanmasına neden oluyor, ben de onun yaptığını yapıyorum.

Kızlar öğütülmüş yaprakları suya serpiştirir ve kadın bunun üzerine bir dua eder. Dietan başını eğdi, ben de aynısını yapıp onu göz ucuyla izledim. Kadın elini suya daldırdı ve ıslak başparmaklarını ikimizin alınına koydu.

"Bu, güvenli yolculuklar için yapılan bir ritüel," diye fısıldar Dietan. Alarice'in dört bir yanındaki gelenekler hakkında bu kadar bilgili olmasına isteksizce hayran kalırım. "Bu ritüel, ayaklarına her zaman ihtiyacın olan yolu bulma yeteneği kazandırması için yapılır."

"Ve kafana da onu bulduğunda bunu anlayacak zekayı," diye ekler kadın, kendi alnını işaret ederek. Gülümser ve sonra ayrılır.

"Devam et," diyor Dietan, sonunda yalnız kaldığımızda.

Ayaklarımı küvete sokuyorum ve zevkle iç çekiyorum.

"Kraliyet üyesi olmak fena değil, ha?" diye sorar, kendi ayaklarını da suya sokarken. "İşin avantajları."

"Bizim için mi? Oh, harika. Ama o zavallı kadınlar muhtemelen bütün günü bizim gelişimiz için hazırlık yaparak boşa harcamışlardır. Hiç bunu düşündün mü?"

"Aslında, pek değil," diye cevaplar Dietan kayıtsızca.

"Gerçekten mi? Sence onun başka görevleri yok mu? Masaya yemek koyacak işi? Bunun yerine yapması gereken işi?" Elimi ayak banyosuna doğru sallıyorum.

"Sanırım bu şekilde düşünmemiştim," diyor Dietan.

"Belki de düşünmelisin. Bu küçük nimet için para ödüyor muyuz ki?"

Dietan, çenesini kaşıyarak kısa bir süre düşünür. "Herkesin iyi bir şekilde tazmin edilmesini sağlayacağım."

"Öyle yap."

İşimiz bittiğinde Dietan bana bir havlu uzattı. Ayaklarımı kurulayıp ayağa kalktım. Süit, benim yatak odam ve ikizlerin yatak odalarının toplamından bile daha büyüktü. Uzak duvardaki masaya bir sürü yiyecek dizilmişti. Kurutulmuş etler, peynir ve meyveler. Şaşırdım; Evandale'deki gibi bir ziyafet olacağını ve bir gösteri yapmamız gerekeceğini düşünmüştüm. Mahremiyet içinde yemek yiyebildiğim için minnettarım. Mutfak yok ve sıcak bir yemek hazırlayacak vaktim de yok, bu yüzden trüf mantarları sonraya kalacak.

Yatağı tekrar fark ediyorum ve yanaklarımın banyo suyu kadar sıcak olduğunu hissediyorum. Dietan burada mı uyuyacak? Özel hayatımızda bile bu oyunu sürdürmemizi mi bekliyor? Ben tam olarak neye imza attım?

Dietan kendi ayaklarını kurularken, benim orada bir kaya gibi durduğumu fark eder. Sarı saçları gözlerine düşer ve onu daha da çocuksu gösterir. "Seni öpmek seni susturmak için yeterli olacağını bilseydim, daha önce yapardım."

"Ha," diyorum sadece, topuzumdan düşen bir tutam saçla oynayarak. Onun dokunuşuyla nasıl donduğumu fark ettiğini bilmek beni iki kat daha fazla telaşlandırıyor.

Dietan kaşlarını çatıyor. "Beni öpmüş gibi yapamayacak kadar benden nefret mi ediyorsun?"

Sinirlenerek yumruklarımı
sıkıyorum. Gülümsemesi
kayboluyor.

"Sadece beklemiyordum, hepsi bu," diyorum. "Beni şaşırttın."

Dietan, artık bana karşı alıştığı gibi, yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırır. "Benim suçum değil. Kalabalık bir iki öpücük bekliyor. Ne de olsa bu bir Düşün Marşı. Onlara konuşacak bir şey vermeliyiz

ve bu sadece bir öpücük. Yani, bu senin *ilk* öpücüğün falan değil ki."

Vazodaki çiçekler kadar kızardığımı biliyorum, çünkü aniden başka yere bakıyor. "Oh hayır, sakın bana hiç yapmadığını söyleme. Seni öyle biri olarak gördüğümünden değil..." Tehlikeli bir alana girdiğini hissetmiş olmalı, çünkü sözünü kesiyor. "Nişanlıymış gibi davranmamız gerektiğini biliyordun. Özellikle öpüşmek gibi küçük bir şeyde, biraz tecrüben olduğunu varsaymıştım."

Ne düşünüyordu? Barmen olduğum için kasabadaki tüm çiftçi ve çıraklarla oynadığımı mı sanıyordu? Hem utanmış hem de sinirlenmiş durumdayım.

Hayatım boyunca kız kardeşlerime baktım. Hayatım boyunca babama, eve ve Beak'e baktım. Hayatım boyunca kendimi güzelleştirmek ya da bir erkeğe hayran olmak için hiç vaktim olmadı. Geceleri gizlice kaçıp "bir öpücük kadar küçük" bir şey yapmak için hiç vaktim olmadı. Daha çok, pencerede umutlu bir genç adamın, şehir meydanında gezindikten sonra kız kardeşlerimden birini eve götürmesini beklerdim.

Öpücük küçük bir şey değildir. Sırf yapmak için yapılan bir şey değildir.

Yirmi beş yaşında olduğum ve hiç öpülmediğim kimin umurunda?

"Dur, sen hiç kimseyi öpmedin mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, yüzüm kızarıyor ve çenem sıkılaşıyor. "Öpmedim." Bu kadar önceden düşünmemiştim. Onu öpmem gerekeceğini hiç düşünmemiştim — prensesler sadece gülümser ve el sallar, değil mi?

Birini öptüğümde, bunu içtenlikle yapmayı planlarım. Yıllar geçti ve kimse beni öpmedi, ben de belki de kimse beni öpmek istemiyor diye düşündüm.

"Oh," diyor sadece. Bunun kişisel bir çatışma konusu olduğunu hissediyor olmalı, çünkü büyük bir sürprizle, gülmüyor ya da şaka yapmıyor. "Üzgünüm. Senin duygularını dikkate almalıydım..."

Sözleri samimi görünüyor. Ama neden benim duygularımı umursasın ki? Bu anlaşmanın bir parçası değil. O bu kadar... nazik davrandığında nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

"Şey, endişelenmiş olursan diye söylüyorum, burada birlikte yatmayacağız. Senden bunu istemezdim," diyor Dietan, sessizliği bozarak

Kapıyı açıyor ve benim dolap olduğunu sandığım odanın, kendi yatağı olan bir yatak odasına açıldığını görüyorum. "Gece benimle yatmak zorunda kalacağını düşünmeni istemedim. Yani... Bilirsin, yanımda yatmak, değil..." Şimdi de o kızarıyor.

Midem burkuluyor. "Tamam. Harika. Bu konuda anlaşabiliriz." Rahatladım ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğradım ve nedenini bilmiyorum. Hasat Ana, onunla burada yatmak mı *istedim*? Bu düşünce beni kızartıyor; aynı anda hem harika hem de korkunç hissettiriyor.

Beni inceliyor, elini düşünceli bir şekilde diğer odanın kapı koluna koyuyor. Saçında çelenklerden düşen birkaç çiçek yaprağı var ve onları çıkarmak için uzanmak istiyorum ama yapmıyorum. Mesafemi koruyorum.

Ağzını açar, sonra asıl söylemek istediği şeyi söylemekten vazgeçer. Bir süre sonra, "Bak, seni üzdüğüm için özür dilerim. Bir dahaki sefere daha iyi olacağım. İlk öpücüğün özel olmalı. Ben bir aptalım. Özür dilerim." der.

Bir prens. Özür diliyor. Bu yeni bir şey ve gerçek gibi geliyor. Ama sonra onun tek diz çöküp elimi istediği anı hatırlıyorum, oysa bu sadece bir hileydi, omuzlarının arasında taşıdığı sorunu çözmek için bir yoldu. Bu, Evandale'deki herkes için de çok gerçekçi görünüyordu. Prensler sıradan insanlardan özür diler mi ki?

Çenemi kaldırıyorum. "Önemli değil."

Başını hafifçe eğip onaylar ve arkasından kapıyı kapatarak çıkar.

Bekliyorum, yan odada hareket ettiğini dinliyorum, kalbim hızla atıyor. Ayaklarının parke zeminde hareket ettiğini, gardırop kapısının kapanırken çıkardığı yumuşak sesi, kendini yatağın üzerine attığında yatağın çıkardığı sesi duyuyorum. Sonra sessizlik oluyor.

Bu arada, kendi yatağımın köşesinde oturup günün olaylarını düşünmeye başlıyorum. Kız kardeşlerim, babam, Evandale'den ayrılmam gibi düşünceler aklımdan geçiyor.

Ama aslında tek düşünebildiğim, duvarın diğer tarafındaki Dietan. O kadar yakın ama sanki bütün bir dünya kadar uzak. Hafif esinti dantel perdeleri ayırıyor ve batmakta olan güneşin ışığında çiçek tarlalarını görüyorum. Ben

uzun zamandır onunla seyahat ediyorum ve sırf kendisi olduğu için onu kızdırmak için bu intikam savaşını sürdürürsem, bu süre daha da uzun gelecek.

Ondan özür dilemeliyim, değil mi? Ona sert davrandım ve ilk özür dileyen o oldu. Bu adil olur.

Kapısına doğru yürüdüm, elimi kaldırıp kapıyı çalmak için tereddüt ettim. Biz sadece isim olarak nişanlıyız. Bu görevin başarısı için karşılıklı yatırım yapan iş ortaklarıyız. Sınırları belirlemem ve hiçbir sınırın aşılmadığından emin olmam gerekiyor, ama... itiraf etmeliyim ki, göstermedim ama yanağıma öpücüğünü çok sevdim.

Sonunda kapıyı

çaldım. "Evet?"

diye seslendi.

"Ben de üzgünüm," diyorum, kapının arkasından duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bir dahaki sefere beni öptüğünde daha hazırlıklı olacağım."

Cevap vermediğinde, uykuya dalmış olabileceğini düşünürüm, ama bir süre sonra tanıdık bariton sesini ve sesindeki gülümsemeyi duyarım. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Aren

Ayak sesleri beni uykumdan uyandırır. Hâlâ yarı uykulu durumdayım, kapalı göz kapaklarımın ardında sabahın erken saatlerinin loş ışığı var. Üzerimde birinin geçtiğini hissediyorum. Kız kardeşlerimden biri olmalı. Raven's Beak'i açmak için geç kalmış mıyım diye merak ediyorum, ama sonra evimden çok uzakta olduğumu ve omzumdaki elin bana yabancı olduğunu hatırlıyorum. Birden uyanıyorum ve üzerimde duran genç bir kadın görüyorum. O da irkiliyor.

"Kimsin sen? Burada ne yapıyorsun?" Bir yanım bir suikastçının neden hizmetçi gibi giyindiğini merak etse de, en kötüsünü varsayıyorum.

"Oh! Çok özür dilerim, hanımefendi. Ben Lydia. Ben sizin gelin yardımcınızım." "Gelin yardımcınız... ne?"

Lydia bana biraz benziyordu: aynı ten rengi, yaklaşık aynı boy, koyu saçlar ve gözler. Saçında örgülerine dokunmuş kurdeleler vardı. Aksanı Loegrian'dı. Geniş omuzluydu ve ön kollarında belirgin kasları vardı. Şu anda belinde birleştirilmiş elleri, çalışan kadınların elleri gibi nasırlıydı.

"Ben senin düğün yardımcınım," diye tekrarlar. "Sen prensle seyahate çıkarken her ihtiyacını karşılamak için buradayım. Biliyorsun sanıyordum..." Sanki yanlış bir şey yapmış gibi endişeli görünüyor.

Derin bir nefes alıp, beni Dietan'dan ayıran duvara öfkeyle bakıyorum. Lydia'dan bana bahsetmeyi hiç düşündü mü acaba?

Sinirlenerek tamamen uyanırım. Bir nedime olacağını bilseydim, zavallı kızın boğazına atlamazdım. Bir hafta önce, onun yerinde olmak benim yerimde olmaktan daha olasıydı.

Dietan'ın bana başka neler söylemediğini sadece tahmin edebilirim.

"Hayır, özür dilerim," diyorum. "Beni korkuttun. Çok sessizsin."

Kız eğilerek özrümü kabul eder. Ben yorganı atıp esnediğim sırada, odamda telaşla dolaşarak, evde alıştığımndan daha ayrıntılı bir sabah rutini hazırlar. Dün bütün gün arabada oturmaktan sırtım ağrıyor ve omurgam harika bir şekilde çatırdıyor.

Lydia, kıyafetlerimi hazırlarken, yıkamam için küçük bir leğen ve havlu getirir.

Su soğuk, beni uyanık tutarak yoluma devam etmemi sağlıyor. Yüzümü kurularken Lydia'nın hazırladığı giysileri fark ediyorum. Bunlardan biri, daha önce gördüklerime benzemeyen bir seyahat paltosu. Ağır yünden yapılmış, Loegrian mavisii renkte boyanmış, yağmur ve güneşten korumak için büyük bir kapüşonu var. Ön kısmında süslü nakışlar ve boncuklar var. Ceket dizlerimin altına kadar uzanıyor ve kesimi belden aşağıya doğru genişliyor, son moda şehir silüetini yansıtıyor. Gösterişli değil ama sade de değil, tam da her zaman giymek istediğim ama kendime yaptırmaya cesaret edemediğim türden bir ceket. Pratik ama şık. Hayran kaldım. Ellerimi ceketin her bir parçası üzerinde gezdirerek, her ayrıntının tadını çıkarıyorum.

"Terzi, her ilmeğe kristal ve inci ekleyerek Loegrian tarzında dikiş yapmıştır, ancak ben düğmelere Alarician düğümleri ekledim, böylece sana daha çok evindeymişsin gibi hissettireyim diye," diyor Lydia gururla.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Lydia başını sallar, gülümsemesi küçük ama alçakgönüllüdür. "Benim için bir onurdu."

Gözlerimi kırıştırtarak gözyaşlarımı silerken, içimi özlem dolu bir vatan hasreti kaplıyor. Bu küçük ev dokunuşları, neden yaptığım şeyi yaptığımı hatırlatıyor bana.

"Prens Dietan bunu sizin için özel olarak yaptırdı," diyor. "Beğeneceğinizi umuyor."

"Çok beğendim," diyorum ona, içim içime sığmıyor. Her nasılsa, onun beni düşündüğü fikri beni terletiyor, bunun kişisel bir şey olmadığını bilsem de - prenses adayı olarak görünmek için güzel kıyafetlere ihtiyacım var.

Lydia ceketimi giymeme yardım ediyor, her düğmeyi parmaklarıyla sıkıca ilikliyor. Tam uyuyor. O saçımı düzeltmeye başlarken aynada kendime bakıyorum ve bir an için bir barmen değil, halkın benden beklediği kraliyet gelini görüyorum. Gelecekteki kraliçe. Bir an için ben de buna inanıyorum.

Aşağıda Dietan ile kahvaltı için buluştuğumda, beni paltoyla görünce gözleri parladı. "Bu yolculukta karşına çıkacak her şeye hazır görünüyorsun," dedi.

"Tabii, ölümcül bir tavayla başa çıkılabilecek şeyler olduğu sürece." Gülümsemeden edemiyorum ve Dietan'ın gülümsemesi daha da derinleşiyor.

...

Elspeth'ten şafak vakti ayrılırız ve güneydeki ana yola yeniden katılarak iyi bir hızla ilerleriz. İkmalimizi tamamlamış ve morallerimiz yüksek olduğu için saatler çabucak geçer.

Atları beslemek ve sulamak için Port Tyralis'te tekrar durduğumuzda, Dietan bana bu küçük kasabanın bölgesel ticaret için önemli olduğunu söyler. Bu sefer, Dietan beni arabadan indirmesine hazırlıklıydım. Tüm gözler benim üzerimdeydi, Dietan'ın müstakbel gelini. Prens kalabalığa hitap ederken elimi sıkıca tutuyordu, ama ben tek kelime bile duymuyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, o da bunu derimden hissediyor olmalı. Dudaklarım heyecandan titriyor.

Dietan bana bakıyor, kaşını kaldırmış, hazır olup olmadığını soruyor. Hazır olduğum kadar hazır olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum. Kalbim bir at gibi çarpıyor, ama o eğildiğinde, sadece dudaklarını bir kez daha yanağıma değdiriyor.

Oh.

Bu çok hoş. Sakallarının cildime değdiğini ve nefesinin boynumda hissediyorum, bir anlık bir rahatlama, dünyanın geri kalanının eridiği kısa bir saniye, sadece onun dokunduğu yer var.

Sonra biter.

Ama ben bir öpücüğe, gerçek bir öpücüğe hazırlandım. Bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Dün olanlardan sonra artık beni öpmek istemiyor mu? Kısa süre sonra elini de çekiyor, yanıma yaklaşıyor ve an sona eriyor. Kalbimdeki garip acıyı gözlerimi kırparak gidermeye çalışıyorum.

Sonra yüzü bulanık görüşümde eriyor, gözleri yumuşak, dudakları hafifçe kıvrılmış. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Kesinlikle iyiyim."

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun." "Hiç de değil."

"Hiç mi? Şimdi hayal kırıklığına uğrayan ben oldum."

Dudaklarımı ısıırıyorum. Ellerimi boynuna dolayıp onu boğmak istiyorum, ama yapmıyorum. Bir prensesin yapacağı bir şey değil bu.

...

Farkına varmadan, tekrar yola çıkmışız. Her yeni kasabaya uğradığımızda, elini tutuyorum ve sonra ne olacağını biliyorum. Yanağıma bir öpücük. Hepsi bu.

Yine de kalabalıklar performansımızdan memnun görünüyor.

İnsanlar alkışlıyor ve birkaç kasaba daha geçtikten sonra gerçek bir gösteri yapmaya karar veriyoruz. Kollarında rahatlayarak, elimi sırtında gezdirip onu kendime yaklaştıırken, onun beni daha aşağıya eğmesine izin veriyorum. Dietan'ın beni sıkı ama nazikçe tutuşunu takdir etmeye başlıyorum. Boynuma burnunu sürüp omurgamda titremeye neden olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Dudakları cildime baskı yapıyor. Bir keresinde, dudaklarını çeneme doğru sürükleyerek neredeyse boynuma kadar indirdi. Biraz nefesimi tutamadan inledim.

"Oops, bu sefer kendimi kaptırdım," diye mırıldanıyor sonra.

Eminim ne yaptığını çok iyi biliyor. Bir daha asla dudaklarımdan öpmeye çalışmıyor ve her öpmediğinde içim biraz daha ölüyor.

Onu gerçekten öpmek istiyor muyum? *Onu mu?* İğrenç. Ama ya öpmek istiyorsam?

Sonraki birkaç gün de aynı şekilde geçer. Değişen tek şey hava durumudur. Bir gün yağmur fırtınasına yakalanırız ve arabanın tekerlekleri çamura saplanır, onu çıkarmak için herkesin çabası gerekir. Dietan ve ben bile itmeye yardım ederiz, soğuk çamurda neredeyse dizlerimize kadar kayar ve kayarız. Yeni paltomu kirletme riskini göze alamadığım için sırlıslıkam olurum.

Büyük kasabalarda kutlama ziyafetleri için birkaç kürsüye otururuz ve küçük kasabalarda özel yemekler paylaşıyoruz. Her han bir öncekinden daha sıcak ve rahat, her odada ayrı yataklar var — her zaman ayrı. Mümkün olduğunda Dietan kendi özel odasında kalıyor, bu da gece boyunca odalarımızın önünde nöbet tutan muhafızlarının dikkatinden kaçmıyor. Adamlarıyla yemek yemeye hiç kalmıyor, ki bu alışılmadık bir durum, ve dinlenme zamanı geldiğinde her zaman odalarımız arasındaki kapıyı kapatıyor.

Prensle seyahat etmenin biraz daha az sinir bozucu hale geldiğini itiraf etmeliyim, özellikle de onun kötü alışkanlıklarını işaret ettiğimden beri. Artık kendi arkasında temizlik yapmaya çalışıyor ve ben de bu konuda ona sızlanmamaya özen gösteriyorum.

Lydia ve ben, yatak odamı paylaşarak daha da yakınlaştık, çünkü gelin nedimem olan, kız kardeşlerimden biraz daha büyük olan bu genç kadının

Dietan'ın adamları gibi bir çadırda uyumasını hayal edemiyorum.

Bir gece, şehirler arasında, köyden farksız başka bir küçük kasabaya vardık. Tek bir han vardı ve tek bir odası vardı, o da bana ve Lydia'ya verildi, geri kalanlar ise gece gökyüzünün altında çadır kurmak zorunda kaldılar.

En azından hanın kullanabileceğim düzgün bir mutfacı var ve sonunda topladığımız trüf mantarlarını kızarmış domuz eti ve patatesle birlikte servis edebiliyorum. Hatta sarımsaklı ekmek pişirecek vaktim bile var. O gece, hanın avlusundaki ateşin etrafında, maiyetteki herkese doyurucu bir yemek servis ediyorum.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi yemektir," diyor Dietan yemeğini bitirdikten sonra mutlu bir şekilde.

"Aynen öyle," diye onaylıyor Marcus. Askerler kadehlerini kaldırıyor ve bazıları, ellerinden hiç ayırmadıkları kılıçlarını

"Ah, hepimiz kurutulmuş et ve bayat ekmekten bıkmışız," diye kızarak geçiştiriyorum.

"Hayır, cidden, şimdiye kadar yediğim en iyi yemektir," diyor Dietan.

"Raven's Beak'teki kahvaltı için de öyle demiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Çünkü o kahvaltı da şimdiye kadar yediğim en iyi yemektir. Tekrar kurabiye yapabilir misin?" diye soruyor.

"Belki." Omuz silkiyorum. Sonra daha alçak bir sesle ekliyorum, "Ama bence onları hak etmiyorsun."

O gülüyor. "Sert olma." "Şımarık prens."

"Alaycı barmen."

"Sence bu canımı mı yakıyor? Daha çok uğraş, Ekselansları."

Bir an ciddi, hatta biraz incinmiş gibi görünüyor. "Aren, bu gece tartışacak halim yok."

"Peki, ben de." Diye iç çekerim. Gerçekten, ona neden bu kadar kötü davrandığımı bilmiyorum. Kendime, *birinin* onun prens egosunu kontrol altında tutması gerektiğini söylüyorum.

Onu yalnız bırakıp, kamp ateşinin diğer tarafında tek başına oturan Marcus'un yanına yürüdüm. Marcus, kucağında bir defter ve yanında bir yığın kağıtla parşömen üzerine bir şeyler yazıyordu.

Yakındaki bir kütüğün üzerine oturduğumda başını kaldırıp bana bakar. "Yine yaşlı bir evli çift gibi didişiyorsunuz," der Marcus ve bakışlarını tekrar kağıdına çevirir. "Neden onu bir akşam odana davet etmiyorsun? Belki o zaman daha az huysuz olur. Sen de."

"Pardon?" Atları yerleştirmeye yardım eden Dietan'a bakıyorum. Hafif akşam esintisiyle kahkahası kolayca duyuluyor. Atlardan birinin kendisine karşı tavır aldığını söyleyerek şaka yapıyor ve avucundaki elmayı ona yediriyor. Aniden üşüyerek ceketimi daha sıkı çekiyorum ve ateşin ısısına minnettar oluyorum.

"Siz ikiniz ayrı odalarda kalıyorsunuz. Buna gerek yok. Artık ikinci çağda değiliz. Kimse sizden, ahem... evlenene kadar beklemenizi beklemiyor, bu yüzden uygun davranışlar sergilemeye çalışmayın. Artık kimse bunu yapmıyor, en azından Loegria'da," diyor Marcus.

"Öyle değil... O öyle ayarladı." Bu durumdan utanıyorum. Adamlar, Dietan'ın beni gerçekten istemediğini, sadece antlaşmayı yerine getirmek için uysal bir taşralı kızla evlendiğini düşünüyor olmalılar. *Sonra tekrar erkek fahişe olmaya devam edebilir, diye* birinin söylediğini duydum. Bunun bir komedi, bir maskaralık olduğu için ayrı odalarda kaldığımızı bilmediklerini sanıyorum. Ama Marcus, ilişkimizin gerçek olmadığını mutlaka biliyor olmalı.

"Ona davetiye göndermekle kastettiğim buydu," diyor Marcus anlamlı bir şekilde. "Onun oldukça kötü bir şöhreti olduğunu biliyorum, ama özünde o bir beyefendi."

"Oh... Bilemiyorum..." diyorum, bu düşünceyle yüzüm kızarıyor.

"Ben şahsen prensin yerleşmeye karar vermesine sevindim," diyor ve bana tam olarak anlayamadığım anlamlı bir bakış atıyor. "Aramızda kalsın, onun asla doğru kişiyi bulamayacağını düşünüyordum."

"Buna inanmak zor," diyorum. "O herkesi sever. Çok flörtçüdür."

Marcus başını sallar. "Hepsi numara. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Güven bana. Hiçbir kadına *böyle* davranmaz. Genelde kavga edecek kadar ilgilenmez. Sanırım bu yüzden seni seçti."

Sessizleşirim, etrafımdakileri gözden geçiririm, içlerinden birkaçı bize bakmaktadır. Bu nazik dev adama güvenmeye başlamıştım. Hepimizi güvende tutuyor. Öyleyse ne demek istiyor?

"Ne kadar biliyorsun..." Dietan'ın Kader Yüzükleri hakkında kime anlattığını hatırlamaya çalışırken sözlerim kesiliyor. Marcus sadece adamlarına rol yapıyor, değil mi? Hiçbir şey söylememeliyim. Ama neden bana romantik tavsiyeler veriyor?

"Dietan hakkında ne kadar bilgim var mı?" diye soruyor Marcus. "Onun inatçı olabileceğini biliyorum, ama ne zaman gerçekten mutlu olduğunu da anlayabiliyorum." Yumuşak bir gülümsemeyle, bir an için genç yüzündeki sert ve odaklanmış çizgiler yumuşuyor. "Bir süredir mutlu değil. Hepimiz savaştan endişe duyuyoruz."

Marcus, Dietan'ın endişesini fark etti. *Dietan'ın planı hakkında ne kadar bilgi sahibi?* Cevap vermiyorum, özellikle de Dietan ateşin diğer tarafına oturup dirseklerini dizlerine dayayarak sarımsaklı ekmeğin bir parçasını kopardığında.

Marcus, sanki o da onun hakkında konuştuğumuzu belli etmek istemiyormuş gibi gazetesine geri dönüyor. Dietan, sanki biliyor gibi sırtıyor ve konuşmanın konusu olmak ona büyük bir tatmin veriyor gibi görünüyor. Bu adam ilgiyi gerçekten seviyor.

Ben ona ilgi göstermeyi reddediyorum. Ateşe dönüp, bir çubukla ateşi körüklüyorum. Odunlar patlayıp çıtırdıyor, karanlık gökyüzüne kıvılcımlar saçıyor, aysız gecede başımızın üzerinde parıldayan yıldızlara katılıyorlar.

Marcus, konsantre olmak için kaşlarını çatarak kalemle bir şeyler yazıyor. Çalıştığını, bir generalin akşamlarını meşgul eden önemli yazışmalarla uğraştığını varsaymıştım. Yanındaki yığının en üstündeki kağıt, askeri bir brifing gibi görünüyor ve bu da beni, barışçıl Düğün Marşımızın birçok yönden sadece güzel bir illüzyon olduğunu hatırlatıyor. Tehlikeli zamanlarda insanları sakinleştirmek için yapılmış.

Ama sonra defterine bakıyorum ve sayfanın üst kısmındaki ismi fark ediyorum.

"Sonja'ya mektup mu yazıyorsun?" diye sordum.

Marcus elini kağıdın üzerine koyar, ama geniş avucuyla bile onu gizleyemez. "Anlamadım?" der masumca.

"Kız kardeşime mektup yazıyorsun!"

Dietan bile eğlenmiş görünüyor. Gülümsemesi genişliyor. "Romantik piç," diyor, ancak on ya da yirmi yıllık bir dostluğun getirebileceği alaycı bir tonla.

"Önemli bir şey değil," diyor Marcus. "Sadece onu düşünüyordum ve..." Gözleri ateşe bakarken yumuşuyor. "Jared, kızların ve tüm Evandale'in güvende olduğundan emin olmalı."

"Ellerinden geleni yapacaktır," diyor Dietan, kaşlarını çatarak çenesini kırıştırıyor. "Senden sonra hayatımı emanet edebileceğim tek kişi o."

"Tanrıya şükür," derim ve tanrıçaya sessizce dua ederim.

Bir an sonra Marcus inler. "Bu bir felaket! Ben şair değilim." Kağıdı kol mesafesinde tutar, sanki mesafe onu iyileştirecekmiş gibi. "Saha raporu gibi geliyor."

Ben gülerim, bu da Marcus'u hayal kırıklığına rağmen gülümsetir. "Sana yardım etmemi ister misin?" diye sorarım.

"Mektubu yazmamı mı?" "Gerçekten mi?" Umutla bana bakar.

"Kız kardeşimi tanıyorsam, senden gelen bir mektup onu çok mutlu eder."

Marcus mektubu bana uzatır. Gülmemeye çalışırım; gerçekten bir rapor gibi görünüyor. Garip bir şekilde, gününün klinik bir programı gibi.

Yüzümdeki ifadeyi görünce "Berbat" diyor.

"Hayır, o kadar da kötü değil!" diyorum, yalan söyleyerek. Dietan ellerini ağzına kapatıp gülüyor, ben de ona susmasını işaret ediyorum.

"Marcus, birini ne kadar sevdiğini kelimeler olmadan ifade etmede çok daha iyidir," diyor Dietan, kaşlarını oynatarak.

daha iyi ifade ediyor," diyor Dietan, kaşlarını oynatarak.

Erkekler. Dudaklarımı ince bir çizgiye getiriyorum. "Bilmeme gerek olmayan bir detay."

Şimdi ikisi de bana gülüyor ve ben de gülüyorum, onların yanında hiç olmadığım kadar rahatım. Yolculuk başladığından beri, buraya ait olmadığımı, sahtekar gibi hissediyordum. Ama şu anda, hepimiz arkadaşız.

Marcus elini uzatır ve ben mektubu geri veririm. Yenilgiye uğramış bir şekilde mektubu buruşturur ve ateşe atar. Çukurun dibinde yanan bir mektup yığını olduğunu fark ederim. Bir süredir bunu yapıyormuş.

"Baştan başlayalım," diyorum ona. "Kendin hakkında konuşmak sana garip geliyorsa, onun hakkında konuş."

"Ne söyleyeyim?"

"Dans etmeyi seviyor, o yüzden belki de onu bir dahaki görüşünde onunla dans etmek istediğini, gülümsemesini görmek istediğini, onu kollarının arasına almak istediğini yazabilirsin... Onun kalp atışlarının bir şarkı gibi ritmini hayal ettiğini. Bu yardımcı olur mu?"

Marcus başını sallar. "Tamam, bunu yapabilirim. Teşekkürler. Yine de şehit ailelerine yazılan mektuplardan daha zor, bu da bir şey ifade ediyor." Yeni bir kağıda bir şeyler karalamaya başlar.

General'e cesaret verici bir şekilde gülümsediğimde, Dietan'ın alevlerin üzerinden beni izlediğini fark ettim. Şaşkın bakışlarıyla karşılaştığımda dudakları kıvrıldı. Aniden başka yere baktım, birden ateşin yüzüme çok yakın olduğunu hissettim. Bana öyle baktığında ne düşüneceğimi bilemedim. Bana böyle bir mektup yazdığını hayal etmeye çalıştım, ama yapamadım.

"Dikiş, yemek pişirme, şimdi de şiir... Yapamayacağın bir şey yok mu?" diye sorar Dietan.

Ona bakmıyorum, özellikle de sesindeki alaycı tonu duyabildiğim için. Ateşi tekrar körüklüyorum. "Aslında, beni rahatsız eden insanlara tahammül etmek konusunda pek iyi değilimdir."

"O zaman, bana uygun birini buldum," diyor.

"Bana katlanıyorsun, değil mi?"

"Senin b a n a katlandığın gibi. Ve ikimiz de bu konuda pek iyi değiliz, değil mi? Birbirimize katlanmakta?"

Ona sert bir bakış attım, ama o sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Neden onu bu kadar sinir bozucu buluyorum... bu kadar sinir bozucu derecede çekici? *Bunun nereye varacağını biliyorum*, kendime söylüyorum, *ve oraya gitmeyeceğim*.

Marcus, dışlerinin arasından büyük bir hava akımıyla, sanki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyormuş gibi, gülüşünü defterinin arkasına saklıyor.

"Merak etme Aren, seninle birlikte olmaktan çok memnunum," diyor Dietan.

Uygun bir alaycı cevap bulamayınca, ikisine de iyi geceler dilerim.

Bazı şeyler asla değişmez. Adam hala bir yalancı.

Yirminci Bölüm

Aren

Sonunda, Alarice'in en güney sınırından iki günlük yolculuk mesafesindeki Fawnsreach kasabasına varıyoruz. Krallıklar arasındaki köprü sayesinde, bu büyük kasaba Loegria'dan sadece bir günlük yolculuk mesafesinde. Burası, mallarını boşaltan ve çantalarını yeniden dolduran gezginler ve tüccarlar için popüler bir destinasyon. Parlak mavi ve kırmızıya boyanmış binalar, yıpranmış bir pazar meydanını çevreliyor. Burada, bir tellal kraliyet heyetinin gelişini duyuruyor, sesi kalabalığın yoğun sohbetleri ve günün avından taze balık satan tüccarların sesleri arasında yankılanıyor.

Burada hava farklı kokuyor, denizden gelen tuzlu ve soğuk. Hiç okyanus görmedim, ama bu yenilik bile beni acı bir vatan hasretiyle dolduruyor. Yeni paltom beni yeterince sıcak tutuyor, ama içimdeki derin acıyı dindirmiyor. Son zamanlarda dünyayı gördüğümde daha çok bir arabanın içini gördüm.

Prensle aşıkmiş gibi davranmanın ve onun da benimle aşıkmiş gibi davranmasını izlemenin beni daha da yalnız hissettireceğini bilmiyordum. Bir yalanı yaşamak bu kadar zor olacağını bilmiyordum.

Ama bu bir yalan mı? Marcus'un sözlerini kafamda tekrar tekrar düşünüyorum. *O hiçbir kadına karşı böyle davranmıyor. Ne zaman gerçekten mutlu olduğunu da anlayabiliyorum.*

Prens, benimle mutlu mu? Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Bir başka hanın kapısını çaldık ve peynir ve ekmekten oluşan soğuk bir yemek yedikten sonra, Lydia ile paylaşacağım odaya çıktım. Yarın bu saatlerde Loegria'da olacağız. Bu birkaç hafta öncesine kadar Evandale'nin ötesine hiç seyahat etmemiştim, ama şimdi bambaşka bir krallığı göreceğim. *Dietan'ın* krallığını. Gerginim. Alarice çevresindeki köylerin beni gelecekteki prensesleri olarak karşılamaları bir şey, ama onun gerçek krallığında prensesmiş gibi davranmak başka bir şey. Loegria zengin ve kozmopolit bir yer. Saray, onun sıradan bir barmen kızı seçmesinden kesinlikle hoşnut olmayacaktır.

Gece yarısı. Düşüncelerim karmakarışık olduğu için uyuyamıyorum, bu yüzden yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum. Sabah erken saatte yola çıkmam gerektiği için

bu, kasabayı görmek ve yüzümde okyanus esintisini hissetmek için tek şansım olabilir, karanlıkta olsa bile.

Marcus'un emriyle, muhafızlar son zamanlarda özellikle uyanık davranıyor ve Dietan'la beni her yere eşlik ediyorlar, bu yüzden şık paltomu Lydia'nın sade yün paltosuyla değiştiriyorum. Onu uyandırmamak için dikkatli hareket ediyorum, kız kardeşlerim küçükken ve yanımda uyurken yaptığım gibi, yatağı rahatsız etmeden ağırlığımı kaydırıyorum. Kapı kolunu dikkatlice çeviriyorum ve ayakkabılarımı ancak odanın dışına çıktıktan sonra giyiyorum. Koridorun sonunda bir muhafız var ve ortağı muhtemelen merdivenlerin altında, bu yüzden diğer yöne, doğrudan mutfağa çıkan gizli servis merdivenlerinden aşağı iniyorum.

Dietan'a bu yolculukta eşlik etmeyi kabul ettiğimden beri ilk kez yalnızım ve bu yalnızlık hoş bir rahatlama getiriyor. Kapüşonumu takmış halde, diğer gezginler gibi görünüyorum. Sokaklar çoğunlukla boş olduğu için tanınmaktan endişelenmeme gerek yok. Binaların arasında dolaşırken, yakındaki tavernalardan sokağa yayılan ışıklar ve kahkahalar, Beak'teki akşamları hatırlatıyor. Kasabayı boydan boya geçerken, karanlığın içinden koşarak çıkıp bacaklarımın arasında dolaşan yalnız bir kedi dışında tek bir ruh bile görmüyorum. Uzaklaşmadan önce kulağının arkasını kaşıyorum. Kıyıdaki kum tepeleriyle karşılaştığımda, soğuk deniz esintisi yüzüme çarparak beni canlandırır. Gece sakin ve ayın olmadığı bu gecede, sadece başımın üzerindeki yıldızlar karanlık suyun üzerinde yansımaktadır. Güneş mavi ufukta yükselmeye başladığında, kimse yokluğumu fark etmeden hanıma geri dönerim.

Odaya girmeden önce ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ama kapıdan içeri adımımı atarken, elim kapı kolunda duruyorum. Havada daha önce olmayan bir soğukluk var. Oda karanlık, ama çıktığımdan farklı hissediyorum. Pencereden bir ses geliyor — rüzgarda hışırdayan perde — odanın geri kalanı ise ürkütücü bir sessizlik içinde, beni tedirgin ediyor.

Bir terslik var.

Koşarak bir mum yakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Yatak boştur; çarşaf ve battaniyeler yerde yığılmıştır. Duvardaki bir resim çerçevesi yana devrilmiş, camı kırılmıştır. Bir sandalye

yan yatmış, bacaklarından biri kırılmış. Paltom yerde buruşuk duruyor. Perde kancalarından yarısı kopmuş, açık pencerede bir hayalet gibi dalgalanıyor.

Dietan'ın yan odasına koşarım ve kapıyı çalmaya zahmet etmem. Kapıyı açarım — onun yatağı da boştur.

Aman tanrım. Buz gibi bir korku beni sarar. Bağırarak hanın merdivenlerinden aşağı koşarım. Dietan'ın adamları tek tek diğer odalardan kafalarını çıkarırlar, şaşkın ama tetiktedirler. Hanın zemin katındaki tavernaya vardığımda Marcus oradadır, kılıcı elindedir.

"Aren, ne oldu?" diye sorar Marcus.

"Dietan nerede?" diye bağırırım, en kötüsünden korkarak. *Kilandrar onu yakaladı mı?* Zaten onun solgun, cansız yüzünün çığlık atarken donmuş halini, bir daha asla ısınmayacak mavi dudaklarını görebiliyorum. Bir titreme beni sarsar, göğsümde bir mengene gibi sıkışan bir dehşet hissedirim. Nefesim çok hızlı, çok sığdır, sanki hava ciğerlerimde taşa dönüşüyormuş gibi.

Arkadan tanıdık bir bariton sesi geliyor. "Buradayım! Aren?"

Sesini duyduğumda, bir rahatlama dalgası beni kaplar. Korkunun ezici ağırlığı kalkınca göğsüm kabarıyor ve onun burada olduğu, hayatta olduğu için saf, çaresiz bir minnettarlıkla başım dönüyor.

Dietan, dışarıdan gelmiş, hanın ön kapısından içeri giriyor. Yaralanmamış ama yorgun. Muhtemelen o da hiç yatmamış.

Aklım bana durmamı söylemeden ona doğru koşuyorum. Rahatlamış bir şekilde kollarıma onu sarıyorum. Şaşkınlıkla kaskatı kesiliyor, ama sonra kollarıyla bana sarılırken vücudu benimkine eriyip gidiyor. Beni bırakıp ellerini kollarımın dışına koyuyor ve beni yoğun bir endişeyle inceliyor.

Yüzü gergin, endişe yüz hatlarını buruşturuyor. "Ne oldu? Titriyorsun."

Neden aşağı koştuğumu hatırladığımda rahatlamam kısa sürer. "Lydia. O gitmiş! O..."

Dietan benim bitirmemi beklemez. Çığlıklarımın çektiği kalabalığı iterek merdivenleri tırmanır ve kendi gözleriyle görmek ister. Marcus adamlarına emirler yağdırmaya başlarken ben de onun peşinden koşarım.

Odanın içinde Dietan doğaüstü bir şekilde hareketsiz kalır. Gözleri odaklanmış, sahneyi izlerken kısılmıştır. Çenesinin çizgisi dışında neredeyse hiç kıpırdamaz.

Marcus kısa süre sonra arkamızdan gelir. "Çevreyi güvenlik altına aldık ama..." General odaya bakar ve küfür eder. "Onun burada olduğundan emin misin?"

"Evet, onu bıraktığımda tam oradaydı." Artık boş olan yatağı ve yerde duran çarşaf yığınına işaret ettim.

"Odayı terk mi ettin?" diye sorar Dietan, bana doğru dönerek, aniden çok sinirlenir. "Kendi başına mı? Kimseye söylemeden mi?"

"Yürüyüşe çıkmak istedim..." Cümlemi bitiremedim çünkü Dietan bana bağırmaya başladı.

"Bir daha bunu yapmayacağına söz ver! Ben ya da muhafızlardan biri olmadan yapmayacağına!" diye bağırır, yüzü kızarır.

"Dietan, ben iyiyim," diyorum ve onu sakinleştirmek için içgüdüsel olarak koluna elimi koyuyorum. Onu ilk kez ilk adıyla çağırıyorum. İlk kez ona "efendim" veya "lordum" yerine adıyla sesleniyorum.

Derin bir nefes alıyor. Bana dikkatle bakarken duyguları yatışıyor. "Ama yaralanabilirdin."

"Ben gayet iyiyim."

Rahatlamış bir şekilde başını sallar, sonra Marcus'a döner. "Kilandrar mı?"

"Hayır..." Marcus diz çöküp pencere pervazındaki çizik izini inceledi. Bir botun izini takip etti. Sonra pencerenin altındaki zeminde, kasıtlı olarak bir sembol çizmek için kullanılmış gibi görünen az miktarda kan fark etti: altında üç üçgen olan bir çizgi. Belki Lydia bize bir şey anlatmaya çalışıyordu. "Bu insanların işi," diye sonuçlandırdı Marcus.

Aklım karışır. Biri pencereden içeri mi girmiş? Cevaplar arıyorum. "Neden biri Lydia'yı kaçırsın ki?"

"O sıradan bir nedime değil." Marcus'un ifadesi ciddidir. O ve Dietan, benim anlayamadığım bir bakış alışverişinde bulunurlar, sonra Dietan başını sallar ve Marcus devam eder. "O senin dublörün. Kraliyet ailesinin her üyesinin korunması için bir dublörü vardır." Dietan'a karanlık bir bakış atar. "Bazıları onları kullanmak için çok pervasızdır."

"Neden kullanamayacağımı biliyorsun," diyor Dietan.

Nedenini de tahmin edebiliyorum. Sırrı o kadar büyük ki, kimseyi kendine bu kadar yaklaştırmıyor.

Tüylerim diken diken oldu. *Bir dublör.* Lydia'nın ilgisinin başka bir nedeni olduğunu şüphelenmeliydim. Dietan ile nişanlı olduğum yalanına kapılıp, gelin yardımcısı açıklamasına çok kolay inandım. Lydia sadece bir hizmetçi değildi; benim gölgemi takip ediyordu. Dietan ile birlikte olmadığım zamanlarda, bir an bile yanımdan ayrılmazdı. Ve şimdi kayıp.

"Biri *beni* kaçırmaya mı çalışıyordu? Ama neden?" *Ah, tabii.* Çünkü sözde bir prenses olacağım. Değerli biri. Fidyeye için veya rehin alınacak biri.

Marcus, üzgün, solgun ve yorgun görünen Dietan ile göz göze geliyor.

"Ne yapıyoruz? Onu bulmalıyız," diyorum. Hepsi öylece duruyorlar, bu çok sinir bozucu. "Çok uzağa gitmiş olamazlar!"

"Onu bulmak için bir ekip göndereceğiz," diyor Marcus. "Ama şimdilik, seni ve Dietan'ı buradan olabildiğince uzağa götürmeliyiz."

Onun mantıklı davranmasından, prensin güvenliğini her şeyin üstünde tutmasından nefret ediyorum. "Onu öylece bırakamayız," diye ısrar ediyorum, ama akıntıya karşı yüzüyorum.

Dietan bana dönerek acı çekiyor. "Seni korkutmak istemedim. Ama bazı önlemler almamız gerekiyordu. Usurper'ın ajanlarının -sadece Kilandrar değil- son zamanlarda daha aktif oldukları haberini aldık."

"Ama öylece bırakamayız. Bu adil değil, onlar beni istiyorlardı, onu değil." "Lydia cesur bir kız. Neye bulaştığını biliyordu,"

Marcus somurtkan bir şekilde söylüyor. "O eğitilmiş bir savaşçı, sadece bir hizmetçi değil. Tüm kraliyet muhtıraları öyledir. O olmasaydı, *sen* olurdun."

Dietan omuzlarıma teselli edici bir şekilde kolunu dolarsa da, kendimi tamamen uyuşmuş hissediyorum. "Kendini suçlama," diyor içtenlikle.

Ama kendimi suçluyorum. Keşke odadan çıkmasaydım. Belki ikimiz birlikte kaçıranları savuşturabilirdik. Lydia şimdi ölmüş olabilir ve hepsi benim suçum.

Yirmi Birinci Bölüm

Dietan

Hızlıca toparlanmak zorunda kalmamın dikkatimi dağıttığına seviniyorum. Dişlerimi sıkıp Lydia'nın onlarla başa çıkabilmiş olmasını umuyorum. O bunu hak etmemiştir. İhtimal düşük olsa da, onun sağ salim dönmesi için dua ediyorum. Ya öldü ya da en kötü ihtimale karşı tüm kraliyet muhafızlarının taşıdığı baldıran otunu kullanmak zorunda kaldı. Aren, bu politikayı ona bildirdiğimde daha az acı verici seçenekler olduğunu söylemişti, ama Marcus rahatlıktan çok hız ve etkinliği önceliklendiriyor. Belki Aren ve ben, tüm bunlar bittiğinde bazı değişiklikler yaparız.

Ama tabii ki, bu iş bittiğinde Aren ve ben diye bir şey kalmayacak. Yine kendime bunun tamamen bir iş anlaşması olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Marcus, Lydia'yı aramak için en iyi iki askerini gönderdi, ama geri kalanlar yola çıkmış olmalı. Aren'i mümkün olduğunca çabuk tehlikeden uzaklaştırmak önceliğimiz. Çeşitli eşyaları ve malzemeleri çantalara doldurup arabaya yüklemeyi çabucak hallediyoruz. Şafak sökünce atları sulayıp eşyalarımızı yüklüyoruz. Güneş uzak tepelerin üzerine çıkarken, kraliyet kervanımız yeniden yola çıkıyor.

Marcus, şimdiye kadar yaptığımız gibi bir grup halinde seyahat etmek yerine, konvoyumuzun etrafına bir güvenlik çemberi oluşturdu. Birkaç adam öncü olarak ilerliyor ve birkaç muhafız da arkada kalarak herhangi bir tehlike belirtisi olduğunda bizi uyarmak için hazır bekliyor.

Arabaya binip, pencereye dönük oturan Aren'in karşısına oturuyorum. Soluk yüzü sabah ışığının parıltısıyla tezat oluşturuyor. Manzaraya bakıyor, ama düşünceleri başka yerde olduğu belli. Camda yansıyan gözleri donuk, bakışları binlerce kilometre uzağa dalmış.

Elbette, Lydia'nın kaçırılmasından kendini sorumlu tutuyor. Ne kadar çok kez onun suçu olmadığını, Lydia'nın yerinde olsaydı ölebileceğini söylesem de, bu bir işe yaramıyor. Aren'in dün gece gizlice dışarı çıkıp yatağında uyumamış olmasına minnettarım. Ona bir şey olabileceğini düşünmek... Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Buna devam edemem.

Marcus, bunu yapanların yakında yanlış kişiyi kaçırdıklarını anlayıp işi bitirmek için geri döneceklerinden endişeleniyor. Kilandrar'ın hala beni aramak için ülkeyi dolaştığını söylemeye gerek bile yok.

Aren'in kalın, dalgalı siyah saçlarını, profilden bakıldığında hafifçe eğimli yanaklarını, çenesini destekleyen ince parmaklarını inceliyorum. Eğilip boğazımı temizliyorum.

Gözlerinde yaşlarla bana bakar.

"Bak, bir karar verdim," diyorum. "Bu durum senin için çok tehlikeli hale geldi. Buna devam etmene izin veremem. Benim için bencilce ve aptalca bir davranıştı," diyorum ona, kendimi çok kötü hissederek. Ben en kötü türden bir alçağım. Neden onun benimle gelmesine izin verdim ki?

Aren şaşkın bir şekilde bana bakıyor.

"Demek istediğim... Benimle kalamazsın. Kendi güvenliğin için gitmen gerekiyor." Şimdi anlıyorum ki planım başından beri tam bir delilikmiş, ama kendimi açıklamak zorunda hissediyorum.

"Savaşın yaklaşmasıyla, sadece Usurper ve Kilandrar'dan başka düşmanlarım olduğunu unutmuştum. Yıllarca süren brifinglerden, fidye için kraliyet ailesini rehin alacakların yanı sıra, Alarice ve Loegria arasındaki antlaşmanın bozulmasını isteyen, beni büyükbabamın varisi ve gelecekteki kralı olarak kabul etmek istemeyenlerin de olduğunu biliyorum. Bunlardan biri kuzenim Lancaster Dükü, diğeri ise büyük amcam Prens Namreth.

Namreth, onun yerine tahtın varisi olarak benim seçilmemden bu yana beni öldürmek için suikastçılar gönderiyor.

"Gerçekten, ben çok sevimli bir aileden geliyorum. Beni ölmüş görmek isteyen çok sayıda akrabam var.

"Ancak Namreth, erkek soyundan miras konusunda en katı gelenekçilerden biridir, çünkü bu durum kendisine fayda sağlar. Sürgüne gönderildiğinden beri kayıptır, en son Penrith civarında görüldüğü bilinmektedir, ancak babamın casusları onun sorun çıkarmalarını önlemek için onu bulmaya çalışsa da izleri orada kaybolmuştur."

Kaçırılanların Aren'i ele geçirmeyi başarırsa ne olacağını düşünmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Onlar benim servetim veya mirasım için gerçek bir tehdit oluşturmuyorlar, ama bana zarar verebilirler. Beni kaçırabilirler.

benim için en önemli şey olan tek şeyi elimden aldım: güzel, masum gelinimi. Tanrılarım, ne yaptım ben? Ne düşünüyordum ki? Neden onu hedef haline getirdim?

"Beni gönderiyor musun?" diye soruyor inanamadan. "Bütün bunlardan sonra mı? Senin... sorunun ne olacak?"

"Bir çaresini bulurum, ama sen gitmelisin," diyorum, kendimi tamamen sefil hissederek. Sonuçta annem haklı; ben bir korkak ve aptalım.

"Beni burada istemiyorsun, değil mi? Ben sadece bir yüküm. Tavayı sallayabilirim, ama ben savaşçı değilim, Lydia değilim."

Kafamı şiddetle sallıyorum. "Hayır... bu kimseye, sana bile çok fazla bir şey. Başka bir yol bulmalıydım. Evandale'den benimle birlikte ayrılmana asla izin vermemeliydim."

"Artık çok geç. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum," diyor, dik oturmuş, gözleri öfkeyle parlıyor.

Sözlerim onu rahatlatmak içindi, ama bunun yerine onu üzdüm.

"Gerçeği söyle. Benim yanımda olmaya dayanamıyorsun, sana değerli bir savaşçıyı kaybettirdim ve çevrendeki başka kimsenin beni korumak için ölmemesi için benden kurtulmaya çalışıyorsun," diye suçluyor beni.

"Hayır, hiç de öyle değil! Sadece çok tehlikeli." Ondan kurtulmaya mı çalışıyorum? Onun hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Neden bunu göremiyor?

Gözlerini kısarak şöyle diyor: "Bana sorduğunda bunun tehlikeli olacağını biliyordun. Kilandrar'la birlikte savaştık, hatırladın mı? Tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Ama bu daha daha tehlikeli daha bizimdaha raporlarının öngördüğünden daha tehlikeli" diyorum, ona bunu anlamasını sağlamak için giderek daha çaresiz bir şekilde. "Çok yazık.

Ben hiçbir yere gitmiyorum. Benim de korumam gereken insanlar var."

Sinirlenerek nefes veriyorum, onun ruhundan isteksizce etkilenmişim. "Lütfen bunu daha da zorlaştırma."

"Gitmiyorum. Tartışma bitmiştir." Diye homurdanır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

Gözlerimi ondan ayırıyorum ve şimdilik bu konuyu zorlamamaya karar veriyorum. Ama kız kardeşinin düğününe katılmak için yaşamak istemiyor mu? Neden mantığımı dinlemiyor?

Onu neden eve gitmesi gerektiğini anlamasını sağlayamasam da, onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimi bilmeyi isterdim. Değerli bir erkek,

cesaretini toplayıp ona uzanıp elini tutabilmelidir. Onun yalnız ve terk edilmiş hissetmemesi için ona dokunmak istiyorum. Ama ellerim koltuk altlarımın altında sıkıca sıkışmış durumda. Aren'i halka açık yerlerde tutmaya alıştım, ama bu her zaman sahte bir davranıştı...

Ama daha önce han'da olan kucaklaşma. O gösteriş için değildi.

Dünyaya sergilediğimiz performansa bakılmaksızın, gerçek şu ki biz iş ortaklarıyız, samimi arkadaşlar değiliz. Şimdi, arabanın mahremiyetinde ona dokunmak, sınırı aşmak gibi hissettirir.

Ona teselli edilmeyi isteyip istemediğini sorabilirim, ama cevabını duymak istediğimden emin değilim. Ya hayır derse? Reddedilmek bile vagon yolculuğunun geri kalanını çekilmez hale getirir. Bu sabahki endişeli tavırlarına rağmen, en iyi günlerinde bile benim sadece kibirli bir ahmak olduğumu düşündüğünü açıkça belli etti.

Bu yüzden ellerimi olduğu yerde tutuyorum. O tek kelime etmiyor.

Sessizliği yavaş yavaş beni delirtiyor. Onun moralini düzeltmek, dikkatini başka yere çekmek, belki de gözlerini devireceği kötü bir şaka yapmak istiyorum. Şu anda uygun bir şaka aklıma gelmiyor.

Manzara hızla geçip gidiyor, hava gerginlikle dolu. Artık dayanamayacak hale geldiğimde, vagonun karşısına geçip onun yanına oturuyorum. Birbirimize dokunmuyoruz. Sadece ona burada olduğumu göstermek istiyorum.

Bana kısa bir bakış atıyor ve rahatladığım üzere, kıpırdamıyor. Tekrar pencereden dışarı bakmaya başlıyor. Doğru kelimeleri bulmak için tavana bakıyorum. Başkalarını teselli etmekte iyi olmadığımı biliyorum.

"Bu konuda kendini suçluyorsun," diyorum.

"Benim hatam, değil mi? Gizlice kaçtığım için?"

Bir an için, bu güçlü, inatçı kadın o kadar alışılmadık bir şekilde çocuksu konuşuyor ki, tamamen uygunsuz bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyorum. "Öyle değil. Güven bana, ben bilirim. Hatırlayabildiğim kadarıyla insanlar beni öldürmeye çalışıyor. Yan hasar için kendini suçlamak asla çözüm değildir."

Kucağındaki yumruğu, onun için yaptığım güzel paltonun eteğini sıkıca kavrayarak, hiç etkilenmemiş gibi duruyor.

"Ben senin gibi değilim," diyor, sesi kısık. "Ben gerçek bir prenses değilim. İnsanların zarar ęörmesine neden olmak istemiyorum."

Onun sözleri canımı yakıyor. Ben bu hayatı istememiştim. Ama o da istememişti. O benim gibi buna alışık değil. Baskı, beklentiler, ilgi... iyi ve kötü.

"Katılıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu işi hep nefret ettim," diyorum. Bunu yüksek sesle itiraf etmek çok rahatlatıcı.

Dördüncü dereceden kuzenim gibi olmak ne kadar da iyi olurdu, kırsalda mutlu bir baronet, tek sorumluluğu koyunlarını gütmek ve karısını ve çocuklarını mutlu etmek olan — muhtemelen bu sırayla. Kendi gelinini bile seçmesine izin verilmişti: dikkate alınacak antlaşmalar, birleştirilecek krallıklar yoktu.

Aren'i seçtiğim için her zamankinden daha mutluyum. O, tüm bu süreç boyunca yılmadan yanımda oldu.

Ama onu bırakmalıyım. Onu güvende tutmanın tek yolu bu. O alaycı bir şekilde "Olmaz" diyor.

"Doğru," diye ekliyorum. "Prens olmak bir yük."

"Yalancı," diyor, ama en azından yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor. "Sen mi? Uşağını ve şık kıyafetlerini bırakmak mı? Lütfen."

Kaşlarımı atıyorum. Alay mı ediyor, yoksa ciddi mi, anlayamıyorum. Benim hakkımda tek düşündüğü şey bu mu? Onun gözünde biraz değer kazanmış olmayı ummuştum. Yine de devam ediyorum. "Bana inanmadığını biliyorum, ama bu doğru. Dünyada benim yüzümden ölebilecek ya da benim ölmemi isteyen o kadar çok insan var ki, bu gerçeği kabullenmek zorunda kalmamak için her şeyden vazgeerdim. Üstelik onlar beni tanımadan bile."

"Seni önce tanımak, birinin seni öldürmek istemesini engeller mi sence?" diye soruyor ciddi bir yüzle.

Cevap vermekte tereddüt ediyorum ve sonra Aren kıkırdayarak gülüyor. "şaka yapıyordum." diye gülüyor.

Ben de gülüyorum, şaka olduğunu öğrenince rahatlıyorum — benimle dalga geçecek kadar keyifli olduğunu görünce rahatlıyorum. Küçük bir başarı hissediyorum. "Haklısın."

Ama neşeli an sona erer ve etrafımıza, arabaya, kendime işaret ederim. "Prens olmak, insanların beni ve sevdiğim herkesi incitmek istemesi anlamına geliyor." Seçtiğim kelimelerden dolayı yüzümü buruşturuyorum. Onu *sevmiyorum*.

Değil mi? Devam ediyorum. "Hayat böyle. Kendimi değiştiremeyeceğimi kabul ettim."

Bana bakar, gözleri yine cam gibi parlar. Oradaki acıyı görünce midem burkular ve başka yere bakarım. "Hiç kolaylaşmıyor," derim, "insanların sadece benim yanımda oldukları için, sadece beni korumak onların işi olduğu için incinebileceklerini bilmek. Hiç adil gelmiyor ve yaptığım hiçbir şey bunun karşılığını onlara ödeyemez."

Tek bir gözyaşı döker. Fark etmemiş gibi davranır ve koltuğumda kıpırdanırım, ağzım birden kurur.

Kalbimin kırıklığını ve suçluluk duygumu paylaşmak bana büyük bir rahatlık veriyor, ancak bu konuyu daha fazla konuşmaya ve onun üzüntüsünü daha da artırmaya dayanamıyorum. Onunla her şeyi paylaşmak istiyorum, ama yapamıyorum.

"Sana ilk elden deneyimimle söylüyorum, yas tutmana izin var, ama yaşamana da izin var."

Sözlerim aramızda havada asılı kalıyor, vücutlarımız arabanın hareketine uyumlu olarak sallanıyor.

Aren uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ve ben de söylemesini beklemiyorum. Pencereden dışarıya, dalgalı tarlalara bakıyor. Söylediklerimin yardımcı olup olmadığını bilmiyorum, ama umarım onu içime, güvenime davet etmişimdir. Kimseye, hatta kendime bile dürüst davranmayalı çok uzun zaman oldu. Sadece bunun hakkında konuşmak bile göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettiriyor.

Saatler geçtikçe, Aren sürpriz bir şekilde bana yaslanıp başını omzuma koydu. Sıcak ve yumuşaktı, ben de kıpırdamaya cesaret edemedim. O bana yaslanıp sonunda uykuya dalarken, nefes almaya bile cesaret edemedim, nefes alışını giderek yavaşladı. Yorgundu. İkimiz de yorgunduk, ama ben uyuyamadım.

Saçları portakal çiçeği gibi kokuyor ve Elspeth'te onu ilk kez öpmeye çalıştığım günü, onun tenine ilk kez dokunduğum günü hatırlıyorum ve bu güzel bir anı olduğu için gülümsüyorum.

...

Aren yolculuğun çoğunda uyuyor, başı omzumda ağırlaşıyor. Sadece araba yavaşladığında kıpırdanıyor. Gözlerini açıyor, esniyor ve uyanırken geriniyor. Saatlerdir

. Omzum biraz ağrıyor, bu yüzden kaslarımdaki hassasiyeti gidermek için hafifçe kıpırdatıyorum. Aren, nerede olduğunu bilememiş gibi etrafına bakınıyor, sonra tekrar pencereden dışarı bakıyor.

Dışarıda, yolcular arabayı geçip ters yönde yürüyorlar. Ağır çantaların ağırlığıyla kambur duruyorlar; çoğu arkalarında el arabası çekiyor ya da atları yürüyerek sürüyor. Çoğu Penrith'ten gelen mülteciler gibi görünüyor. Birçoğu, Usurper iktidara gelip büyükbabamın yöneticilerinin kurduğu yeniden yerleşim programını bozmakla tehdit ettiğinden beri kaçmış.

"Loegria'ya giden köprüye yaklaştık mı?" diye sorar, başını çevirip geçen insanlara bakar.

"Sanırım öyle." Omuzlarımı silkiyorum. Gömleğimde hala onun kokusu var ve bu hoşuma gidiyor. Sanki yalnız değilmişim gibi hissediyorum.

Yol giderek kalabalıklaşıyor ve araba trafikte yavaşlıyor. Bazı meraklı gözler bize dönüyor, ama çoğu insan başını eğik tutuyor, kraliyet arabası ve maiyetiyle ilgilenmiyor. Her zamanki trafik karmaşasından daha fazlası oluyor. Refleks olarak, her zaman belimde taşıdığım bıçağa elimi götürüyorum.

Sonunda Loegrian sınırına en yakın Alarician karakolu olan North Dunston'a vardık. Şehir, nesiller önce iki krallığı birbirine bağlayan köprünün eteklerinde kurulmuştu. Görkemli görüntüsü, Aren'in dikkatini çeken hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Pencereden önümüzdeki uçsuz bucaksız şehir manzarasına bakıyordu. Bir tepenin zirvesine vardığımızda, şehre doğru hafif eğimli yokuşu inmeden önce arabaya durması için işaret verdim, böylece Aren manzarayı seyredebilirdi.

Aren, arabadan yarısı dışarı sarkarak, hayretle gözlerini kocaman açar. Yüzünde bir gülümseme belirir. Onun tekrar gülümsediğini görmek beni mutlu eder.

North Dunston sanki yerin içinden çıkmış gibi görünüyor, kuleler parlak mavi gökyüzüne gri çim yaprakları gibi uzanıyor. Rüzgar şehri kesiyor; rüzgarda renkli bayraklar dalgalanıyor. Soğuk hava cildimi batırıyor.

Şehir, iki krallık arasında seyahat edenler için küçük bir karakol olarak kuruldu. Yıllar geçtikçe hızla büyüdü. Barakalar ve toprak yollar yerini tuğla ve parke taşlı binalara bıraktı

North Dunston, başkentteki en son modern harikalara sahip gerçek bir şehir haline geldi.

Arabadan dışarıda, bir Alarician askeri bağıyor: "Köprü'nün kapatılması nedeniyle gecikmeler bekleniyor. Gereksiz seyahatlerden kaçınılmalıdır."

Bize bilmediğimiz bir şey söyle.

Buna köprü demek, bir kütüğü kürdan demek gibi olur. Bu kelime, devasa geçiş yolunun büyüklüğünü tam olarak yansıtmıyor. Bandai Köprü'sü, iki kıta arasındaki geniş, boş bir kanyonun üzerinde uzanır ve ayaklarının altındaki metropol kadar geniştir. Köprü, ilk çağın bir kalıntısıdır, taş ve sihirden yapılmış bir yapıdır, büyücü Skiron'un gücünün bir kanıtıdır. O, rüzgarları kontrol eder, toprağı kendi iradesine göre şekillendirirdi. Boreas the Unbeliever'ın incelediğı ve miras aldığı şey, onun muazzam gücüydü.

Köprüde trafik sıkışıklığı sık görülür, ama hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Gelin arayışının başlangıcında buradan geçtiğimizde gördüğümüzün iki katı kadar insan var. Marcus yaklaşırken, arabayı yavaşlatarak diğer pencereyi de açıyorum.

"Bu durum hoşuma gitmiyor," diyor Marcus. "Bazı muhafızlar, mülteci yerleştirme programındaki değişikliklerin huzursuzluğa neden olduğunu duyuyorlar. Yeni yasalar yürürlüğe girmeden önce insanlar sınırdan geçmek için acele ediyorlar ve sınırdan birikim oluyor. Ama sen benden daha iyi bilirsin. Ben o toplantılara katılmıyorum."

Aren'e bakıyorum, o başka yere bakıyor ama açıkça ilgiyle dinliyor. "Babamın bazı danışmanları, Usurper'in gerçek mültecilerin arasına casuslar ve sabotajcılar yerleştirmiş olabileceğine inanarak daha fazla dikkatli olunmasını istiyorlar. Ayrılmadan önce, kral sınırdan uzak olsa da mevcut yeniden yerleştirme seviyesinin korunmasından yanaydı. Fikrini değiştirdiğine dair bir haber almadım."

Marcus'un yüzü asık. "Yoldaki bazı satıcılar, güney Loegrian köylerine saldırılar olduğunu bildiriyor. İki gün önce köprüye de bir saldırı oldu. Haydutlar birkaç yolcuyu öldürdü. Ne olduğunu anlayana kadar tüm şehir yüksek alarmda. Eğer bu Penrith'in işi ise, ki öyle görünüyor, politika değişikliğine şaşırmadım."

Penrith zaten Loegrian köylerine saldırıyorsa, açık bir savaş kapıda demektir.

Marcus her zamanki sađduyusuyla dűşűncelerimi keser. "Şimdilik, sen ve Aren'i daha az tanınabilir kıyafetler giydirelim. Arabaya bir şey yapamayız, ama bayrağı indirip üstűne düz bir bez atacağız."

Uşalım, giymem için yıpranmış bir deri ceket ve şapka ile pencereye geliyor. "Sıkı dur. Adamlarla burada kal," diyor Marcus. "Birkaçımız neler olup bittiğini kontrol etmeye gidiyoruz. Gün batmadan dűneceğız."

...

Aren, benim için yaptırdığım paltoyu omuzlarından sıyırıp aramızdaki koltuğa koyarken biraz űzgűn görünűyor. Uşalım ona deri paltolarımdan birini uzatıyor. Şikâyet etmeden paltoyu giyiyor ve saçlarını bir şapkanın altına saklıyor. Şehrin içinden geçen diğerkızlar gibi görünűyor. Prenses gibi görünműyor. Port Tyralis'ten gelen kaçırılanlar hâlâ peşimizdeyse, onu kalabalığın içinden seçmeleri daha zor olacak. Diğerkızlarıyla aynı olacak. Ama o çarpıcı gözleri her yerde dikkat çekecektir.

Aren'i ne giyerse giysin kalabalığın içinde tanıyacağımı fark ediyorum. Onunla şimdiye kadar hiçbir kadınla yaşamadığım bir uyum içindeyim.

"Ceketim sana çok yakışmış," diyorum, benim kıyafetlerimi giymiş halini görünce içim ısınırken. Büyük giysinin içinde minicik görünűyor. Kendi ellerimle onu çıkardığımı hayal ediyorum ve pantolonumda bir gerginlik hissediyorum.

Aren şapkasını dokunarak gülűmsűyor. "Sen de fena görünműyorsun, dađınık bir köylű için." Korkmuş olduğunu anlayabiliyorum, tehlikeli bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyor. Bir anlık bir hevesle elini tutup sıkıyorum.

O da sıkıyor ve bırakmıyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. "Umdüğün dünya turu gibi olmadığından dolayı űzgűnűm," diyorum.

"Evandale'den hiç olmadığı kadar uzağız," diye cevaplar.

"Şansımız yaver giderse, Lundenwic'e kadar gidebilirsin."

Söylediğimin farkına vardığımda elimi bıraktı. Vagonun kapalı güvenli ortamında, bir an için kendimi kaptırıp

onu Lundenwic'te gerçek bir prenses olarak hayal ettim. Onun sadece macera ve altın için ve krallığı kurtarmama yardım etmek için burada olduğunu unuttum. Aslında benimle evlenmek istemiyor.

"Loegria'ya giden başka yol yok, değil mi?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

"Yok." Aşağıdaki kanyondaki kayalar jilet kadar keskin ve oradaki rüzgâr deriyi kemikten ayırabilir. Bu yüzden haydutlar köprüye saldırdı. Burası iki krallık arasındaki can damarı.

Bu sadece hırsızların işi değil, yerel yetkililer paniği önlemek için halka böyle söylemeye devam ediyor. Bu, Penrith'in komplosunun kokusunu taşıyor. Gaspçı, Alarice'i Loegria'dan koparıyor ve fetihinin ilk adımı olarak iki krallığı bölüyor. "Eğer geçemezsek, diğer herkes gibi burada mahsur kalırız," diyorum, ellerimi yumruk yapıp.

"Ne yapacağız?" diye soruyor Aren.

"O lanet köprüyü geçmenin bir yolunu buluruz."

Yirmi İkinci Bölüm

Aren

Marcus bizi köprüyü geçmekten vazgeçirmeye çalışıyor. Korunmamız için daha fazla muhafız istiyoruz, ama Dietan reddediyor. O adam bir eşek kadar inatçı, ama biliyorum ki aklında sadece yaklaşan savaş var. Kaybedecek vaktimiz yok.

Marcus'un Dietan'ın emrine uymaktan başka seçeneği yok. Birlikte, gece karanlığında köprüyü yürüyerek geçmemiz daha güvenli olacağına karar veriyorlar. Yaya olarak seyahat edenler, kraliyet alayının çekeceği dikkatten daha az dikkat çekeceklerdir. Ayrıca, bir sorun çıkması durumunda, ağır karavan bizi yavaşlatmayacaktır.

Gün batımı çanı çaldığında sırt çantamı sırtıma atarım. Dietan'ın mühür yüzüğünü güvenli bir şekilde saklamak için iç cebine koyduğunu fark ederim. Çalınmaya veya öldürülmeye değer hiçbir şey gösteremeyiz.

Gerginim, ama bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu bir macera ve ben de öyle davranacağım. Saçlarımı şapkamın altına sıkıştırıp kollarımı sıvıyorum ve grupta birlikte şehrin dışına doğru yürüyorum.

Marcus adamlarına silahlarını kemerlerine ve gömleklerinin altına saklamalarını, böylece yıldız ışığında metalin parlamasının görünmemesini söylüyor. Dietan kılıcını paltosunun altına saklıyor ve bıçağını beline takıyor. Benim tek silahım, çantamda güvenle sakladığım tavam.

Şoför, uşak ve yardımcılar olmasa bile, grubumuz buradaki çoğu gruptan daha büyük, toplamda on kişiyiz. Ama karanlıkta hızlı ve sessizce ilerliyoruz.

"Bunu ben alayım," diyor Dietan, sırtımdan çantamı almak için uzanıyor.

"Teşekkürler, nazik prens, ama onu yanımda tutmayı tercih ederim," derim ve sırt çantamı ondan uzaklaştırırım.

"Bana öyle demenden nefret ediyorum."

"Özür dilerim, *Ekselansları*," diye alay ediyorum.

Gözlerini devirir. "Benim bir adım var, biliyorsun." "Evet, sürekli hatırlatıyorsun."

Ama en azından tekrar şakalaşıyoruz. Bu... doğru geliyor. Ona çok kızgındım. Lydia'yı orada kendi başına bırakıp nasıl gidebilir? Onu aramak için dışarı çıkmalıyız. Benim güvenliğimin onun için öncelikli olduğunu söylediğini biliyorum, ama hiç umursamıyor mu?

Bu yolculuğa çıkmayı kabul ettiğimde risklerin büyük olacağını biliyordum, ama şimdi karanlıkta Alarician sınırını geçmeye çalışırken durum daha da tehlikeli geliyor. Hala büyük bir kalabalık köprüye doğru itişip kakışıyor. Beak'te geçirdiğim yıllar bana bir şey öğrettiyse, o da çaresizliğin insanları tehlikeli şeyler yapmaya ittiğidir.

Köprüye çıkan şehir kapılarına doğru ilerlerken kalbim deli gibi atıyor. Kapılar korunmuyor, bu bana yanlış geliyor. Büyük bir ferforje çit yolu kapatıyor. Kapıların üzerinde eğri büğrü asılı tabelalar köprünün kapalı olduğunu bildiriyor ve girenlerin kendi sorumluluklarında olduğunu söylüyor. Dietan'ı takip ederek çitin boşluklarından birinden geçiyorum. Diğerleri de beni takip ediyor ve köprüye çıkıyoruz.

Marcus'un emriyle, şehirden çıkan insanlara katılırken kimse konuşmuyor. *Başlarınızı eğin, ama tetikte olun*, diye uyarıyor general.

Etrafımızda dolaşan yolcuların akışını izliyorum. Şehir kapılarının ışıkları sönükleşirken, köprüdeki gölgeler uzuyor. Her yerde Kilandrar'ı hayal etmekten kendimi alamıyorum ve midemde bir korku hissediyorum. Yakında, sadece karanlık ve yol arkadaşlarımızın el fenerlerinin ara sıra attığı meşale ışıkları kalacak. Ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

Köprü, şimdiye kadar gördüğüm en büyük geçiş yolu olsa da, yolun her iki yanındaki üç katlı binalar yolumuza derin gölgeler düşürdüğü için klostrofobi göğsüme ağır bir yük gibi çöküyor. Tüm pencereler karanlık, tüccar tezgahları kapalı ve tek ses, rüzgârın ürkütücü uğultusu.

Bandai Köprüsü efsanevidir — bilim ve sihrin harikasıdır. Ama şimdi insanlık acılarının kalabalık bir arterine benziyor.

bir hafta önce varlığından bile haberdar olmadığım bir savaştan kaçan çaresiz ruhlarla birlikte sürükleniyoruz.

Nefesim kısılıyor ve zorlaşıyor. Dietan'ın birkaç adım arkamda yürüdüğünü hissedebiliyorum ve onun güven vermesine çaresizce ihtiyacım var. Düşünmeden, elimi geriye uzatıp onun eline dokunuyorum. Parmakları benimkine çok hafifçe dokunuyor ve gerçekten benim için burada olduğunu onaylıyor.

Görünürlüğümüzü en aza indirmek için elimizden geldiğince yolun kenarında kalarak hızlı bir tempoda ilerliyoruz. Köprüyü tararken, her yolcu ve gölgeyi incelerken kalbim deli gibi atıyor. Bir sorun olup olmadığını dinliyorum, ama tek duyduğum kendi ayak seslerimiz ve kalabalığın konuşmaları.

Dakikalar saatlere dönüşüyor. Kalabalık seyrekleşiyor ve önümüzdeki yolda bir gölge beliriyor. Devrilmiş bir tahta araba yolun ortasında ters duruyor. Sanki aceleyle terk edilmiş gibi etrafı kutular ve valizlerle çevrili.

Kafamın içindeki bir ses bana bunun görüldüğü gibi olmadığını haykırıyor.

Bence bu kasıtlı bir engel olabilir, bizi yavaşlatmak ve kolay hedef haline getirmek için.

Diğer yolcuların çoğu devrilmiş arabayı görünce geri dönüyor ve Alarice'e doğru yol alıyor. Devam eden az sayıdaki yolcu ise arabadan uzak duruyor, sanki araba canlanıp onlara saldıracakmış gibi.

Marcus ve askerleri, haydutların barikatın içinde saklanabileceği gölgeleri gözlüyorlar. Biz yol engelinin kenarlarından sorunsuzca geçiyoruz.

Endişe, dilimin arkasında demir tadı gibi.

Ya da sadece gerginlikten yanağımı ısıırıyorumdur.

"Yolun yarısını geçtik," diyor Marcus, aniden yanımda belirerek.

Ben irkiliyorum. O bir kedi kadar sessizce hareket ediyor.

"Tetikte ol," diye ekliyor.

"Öyle görünmüyor muyum?" Gülümsemeye çalışıyorum.

"Seni tetikte tutmak benim işim. Gözlerini dört aç."

Arkamda duran Dietan'a bakıyorum. O sadece başını sallayarak her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. En azından buraya kadar geldik.

Kısa bir mola veriyoruz. Birkaç somun ekmek ve su tulumu dağıtılıyor. Şu anda mutfağım ve sıcak bir yemek için yapmayacağım şey yok.

yemek için yapmayacağım şey yok.

Hiçbirimiz oturmaya zahmet etmiyoruz. Yolun kenarında birbirimize sokulup, çantalarımızı ayaklarımızın arasına sıkıştırarak sıkı bir daire oluşturuyoruz.

Dietan ekmeğini ikiye böler ve bir parçasını bana uzatır. Gülümserim ve ona teşekkür ederim.

"Gel bak," diyor ve binaların arasındaki boşluğu işaret ediyor, oradan aşağıdaki kanyonun dar bir kısmı görünüyor.

Kanyonun üzerinde şafak söküyor. Geceleyin gölge nehri gibi görünüyordu, ama aydınlanan şafak vakti, kanyon pembe ve altın rengi bir şerit gibi görünüyor. Aşağıdaki kayalar yıldız ışığı gibi parlıyor, yüzeyleri elmas kadar keskin ve güzel. Rüzgar kanyona bir açıyla çarpıyor ve kaya duvarlarından ürkütücü bir müzik yayılıyor, sanki bir şişenin ağzına üfleniyormuş gibi, sanki dünyanın kendisi şarkı söylüyormuş gibi.

Güneşin doğuşu yüzümü ısıtıyor ve manzarayı izlerken kendimi küçük bir çığlık atmaktan alıkoyamıyorum.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Ölümü göze alan bir yolculuk için fena değil," diyor Dietan, kalbimin atışını hızlandıran yumuşak bir gülümsemeyle bana bakarak. Güneşin parlak ışığı prensin mükemmel yüz hatlarına yansıyor ve onu ruhani bir ışıkla aydınlatıyor. Bu adamın bu kadar yakışıklı olması delirtici.

Rüzgar, saçımın bir tutamını şapkamdan kurtarıp yüzüme doğru uçuruyor. O, saçımı yüzümden çekmek için elini uzatırken, önümüzden bir kadın sesi duyuluyor. "Yankesiciler! Cüzdanım çalındı!"

İçgüdüsel olarak, elini bıçağının bulunduğu beline götürdü ve hayal kırıklığı beni sardı.

"Burada gereğinden fazla kalmamalıyız," diyor Marcus, bize doğru büyük adımlarla yaklaşırken. "Harekete geçmeye hazırlanın."

Manzaraya son bir kez daha bakıyorum. Kanyonun ve Dietan'ın birleşik güzelliği beni büyülemiş durumda. Kendime sessizce bir söz veriyorum: Zamanlar düzeldiğinde, güneşin doğuşunu tekrar görmek için buraya geri geleceğim. Muhtemelen Dietan yanımda olacak...

Ama sonra onunla ilgili umutlanmamam gerektiğini hatırlıyorum. O sadece beni umursuyormuş gibi yapıyor. Anlaşma böyleydi.

...

Birkaç saat kesintisiz yol aldıktan sonra, bir şey bacaklarımla arkasına çarpar.

Bir çocuğun kırmızı topu.

Dağınık saçlı, yırtık pırtık giysili iki çocuk kalabalığın içinde topun peşinden koşuyor. Gülüyorlar ve yolcuların arasında dolanıyorlar. Savaşın gölgesinde bile, bu çocuklar bir anlık mutluluk bulmuşlar, sadece çocuk olabilme şansı.

Dietan topu alır ve dişleri aralıklı olan en küçük çocuğa uzatır. Çocuk gülümser. Benim o kadar kaygısız olduğum bir zamanı hatırlamıyorum.

"Teşekkürler efendim," der çocuk ve Dietan'ın etrafında hızlıca bir tur koşar.

Bir hareket gözüme çarpar: çocuğun eli hançerine uzanır ve kınından çıkarır. Ama Dietan çok hızlıdır. Yıldırım hızıyla döner, çocuğun bileğini yakalar ve bıçağı geri alır. "İyi denemeydi."

"Ne demek istediğinizi anlamadım, efendim." Çocuk burnunu çeker.

"Beni soymak istiyorsan daha hızlı olmalısın." Dietan onu bırakır ve çocuk kaçar.

"Zekice," diyorum, kedimsi reflekslerinden gerçekten etkilenmişim. "Parmakları hızlıydı. Ama sen daha hızlıydın."

"Tamamen işe yaramaz değilim." O da gülümser ve hançeri kınına geri koyar.

Marcus yanıma gelir ve çevremize bakarak, "Sanırım buradaki tek hırsız o çocuk değil," der.

Sahip olduğumuz her şey sırtımıza bağlanmış ya da omuzlarımıza asılmış durumda.

Askerler, Dietan ve benim etrafımda gevşek bir barikat oluştururlar, arkamızda iki sıra halinde duran muhafızlar vardır. Hızlı hareket edersek hırsızların bizi hedef alması daha zor olacaktır. Marcus önderlik eder, dirsekleriyle ve otoriter tavrıyla kalabalığı ayırır.

Güneş gökyüzünde bir yay çiziyor. Devasa köprü, sisin içinde sonsuza dek uzanıyor.

Sis yoğunlaşıyor ve önümdeki askerin ötesindeki her şeyi gizliyor. Bir an için grubumuzu kaybettim ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Sis dağıldığında, onlar hemen yanımdaydılar ve içimi rahatlık kapladı.

Gökyüzü tekrar mor renge bürünürken bir gün daha yürüdük. Kalabalık yavaşlar ve yürüyüş yolunu tıkar. "İnsanlar gece için hazırlık yapıyor," diye gözlemlerim. Ayaklarım ağrıyor ve Shepard Belmis'in bana hissettirdiğinden daha yorgunum.

Gerçekten de, yolcular yola çadırlar kuruyor ve arabaların üzerine brandalar atarak barınak oluşturuyorlar. Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken, geceyi geçirmek için pes eden ve kamp yeri kapmak isteyen diğer insanlara sıkışıp kalıyoruz.

"Durmali mıyız?" diye soruyor Marcus. "Adamlarımızı bir daire halinde toplayıp gece için savunma hattı mı oluşturalım?"

"Hayır," diyor Dietan kararlı bir şekilde. "Henüz değil. Çok kalabalık. Bize bakan çok fazla göz var." Uzakta, köprünün daha boş bir bölümünü işaret ediyor. Oraya varmadan bacaklarımın pes etmemesini umuyorum.

Marcus emir verir ve askerler isteksizce ilerlemeye devam eder.

Gökyüzü kararırken, geçici barınaklar ve yürüyüş yolundaki uyuyan insanlar yüzünden yavaş yavaş ilerliyoruz. Yalnızca ayın bir parçası yolumuzu aydınlatıyor ve sis daha da yoğunlaşıyor. Burnumuzun ucunu bile zorlukla görebiliyoruz.

Sert görünümlü adamlar yolun kenarında durup geçen yolcuları izliyorlar. Onları Marcus'a işaret ediyorum. "Casuslar mı?" diye sessizce soruyorum. "Yoksa gözcüler mi?"

"Muhtemelen ikisi de," diyor Marcus. "Hızımızı iki katına çıkarıp ilerlesek iyi olur."

Askerlere hızlanmaları için işaret veriyor, ama bu neredeyse imkansız.

Yol kamp ateşleri, çadırlar ve arabalarla tıkanmış durumda. Ateşlerin etrafında toplanmış, başlıklarını aşağı çekmiş yolcu gruplarının arasından yolumuzu buluyoruz. Derin uykuda olanların etrafından dikkatlice geçiyoruz.

Yoğun bir kamp kümesi içinden ilerlerken, birkaç yolcu aniden ayağa kalkar.

"Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm..." diye başlıyorum, ama sonra metal bir parıltı görüyorum.

Bu adamlar silahlı. Bu bir pusu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Dietan

Yırtık pırtık giysili adamlar pelerinlerinden bıçaklarını çıkarırlar, soluk ay ışığında gümüş şeritler parıldar. Askerlerimiz sırt çantalarını bırakıp silahlanmaya bile fırsat bulamadan, bize doğru koşarlar.

Haydutlardan biri Aren ile benim aramıza girer. Aren'in sırt çantasını yakalar ve omuzlarından aşağıya doğru çeker. Aren çığlık atar, ama adamın tutuşu çok güçlüdür. Onu çantayla birlikte çekip götürür.

Kalbim sıkışır. Kılıcımı çekip, peşlerinden koşarım. Benim çantam çoktan çalınmıştır. "Aren, bırak gitsin!" diye bağırırım, ama o başını sallar ve geriye doğru sürüklenirken bile sırt çantasını bırakmaz, topukları köprüde kayar.

İnatçı kadın! Bırak onu!

Onun peşinden koşarken tanrılara lanet okurum.

Köprü kaosa boğulur. Etrafı sarılmış olan Marcus emirler yağdırır. Askerlerim haydutlarla savaşırken kılıçlar çarpışır. Hırsızlardan biri yolumu keser, ben de kılıcımın kabzasıyla yüzüne vururum. Kalbim çarparken Aren'in peşinden koşarım.

Onun sırt çantasını tutmaya çalıştığını görüyorum. Çantayı çeken hırsızlarla mücadele ediyor. "Aren, lanet çantayı ver onlara!" diye bağıriyorum ve ona doğru ilerliyorum. Onun cesaretini isteksizce takdir ediyorum ama ona zarar vermeden önce pes etmesini diliyorum.

Bir bıçak omzuma değiyor ve kanatıyor. Kılıcımı kaldırıp dönerek saldırganın kılıcıyla çarpışıyorum. Tüm gücümle ona doğru itiyorum ve tökezleyip düşene kadar geriye doğru zorluyorum. Onun üzerinden atlayarak, köprünün kenarına doğru çekilen Aren'in peşinden koşuyorum.

Hırsızlar, onun inatçı iradesine karşı mücadele ediyorlar. Onları kanyonun sınırsız derinliklerinden ayıran tek şey, alçak bir duvar. Bir yanlış adım, bir itme ve o gider. Ama çok uzakta, ona asla zamanında yetişemem. Düşünemiyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Sonra yalnız olmadığımı hatırlıyorum.

"Marcus! Aren sırtta!" diye bağıriyorum. Yakındaki bir asker beni duyuyor ve ona doğru koşuyor. Kaosun ortasında, şirketimin

kazandığını fark ettim. Saldırganlar sayıca üstün olabilirlerdi, ama hayatlarını kılıçlarla geçirmiş tecrübeli şövalyelerime karşı hiçbir şansları yoktu.

"Hayır, yapamazsınız!" diye bağıyor Aren. Çantasından tavasını çıkarıp hırsızlara doğru çılgınca sallıyor. Kenarda sallanarak birini savuşturmayı başarıyor. Bir diğeri kolunun altından eğilip sırt çantasının askısını omzundan çekiyor.

Askı kayarken, Aren çanta yere düşmeden onu yakalar. Hırsız, çantayı elinden almaya çalışarak onu kenara doğru iter. Bir itme daha ve düşecek.

Aren'in düşeceği düşüncesi kalbimi hızla çarptırıyor. Öfkeli bir şekilde rakiplerimi parçalıyorum. İleri doğru ilerliyorum, çabalarımı ikiye katlıyorum, ama zamanında yetişemeyeceğimi görüyorum. Ona yardım etmek için koşan asker de yetişemeyecek.

Tanrım. Onu kaybedeceğim.

İçimde derin bir şey yükselir. Whisting canlanırken her sinirim titrer. Ruhumun içindeki güç dışarıya doğru fışkırır, ne kontrol edebileceğim ne de durdurabileceğim bir güç.

Bir kırbaç gibi köprüden geçerek arabaları devirdi ve gökyüzüne toz bulutları yükseldi. Fırtına, Aren ile boğuşan hırsız sardı, gövdesini kavradı ve köprünün kenarından aşağıya fırlattı. Adam aşağıdaki siste kayboldu, çığlıkları karanlıkta yankılandı, sonra da yok oldu.

Aren, yürüyüş yoluna doğru sendeler. Bir elinde tavayı, diğer elinde sırt çantasını tutarak dizlerinin üzerine çöker. Ancak ona doğru koşan asker o kadar şanslı değildir. Hâlâ Whisting'in fırtınasının içinde sıkışmış durumda, uzuvları dönen bir top gibi çırpınıyor. Kılıcı parapete saplanıyor. Vücudu doğal olmayan bir açıyla bükülüyor. Kolu kırılıyor ve acı içinde çığlık atıyor. Whisting sonunda bana çarpmadan önce, fırtına adamın ayaklarını duvarın kenarından sarkıtıyor.

Ona koşuyorum, yaralanmamış kolunu tutup onu kenardan geri çekiyorum. İkinci bir çift el ona tutunuyor. Bu Aren, alnındaki bir damla kan dışında yaralanmamış görünüyor.

Rahatlama hissi beni kaplar, dizlerim çökmek üzere ama dinlenmeye vaktim yok. Birlikte adamı güvenli bir yere çekip

düşük duvara yasladık. Kolu parçalanmış, göğüs zırhı kötü bir şekilde çökmüştü.

"Ne oldu, Majesteleri?" diye sorar.

"Güçlü bir rüzgar esmiş gibi görünüyor," diyorum, göğsümde ağır bir suçluluk duygusu ile. Onun yaralanmasına ben neden oldum. "Durumu ne kadar kötü?" Onu ailesine böyle göndermek istememiştim.

"Muhtemelen bir veya iki kaburgası kırılmış. Kolu kesin kırılmış," diyor Aren.

"Bir şifacı bulduğumda eski halime döneceğim. Benim için endişelenmeyin efendim," dişlerini sıkarak diyor.

"Ya sen?" diye Aren'e soruyorum, hala tavayı sıkıca tuttuğunu fark ederek. "Ben iyiyim," diyor sessizce. Kenardan aşağıya, boşluğa bakıyor.

boşluğa bakıyor. "Beni kurtardığın için teşekkürler." Bir süre duruyor. "Sanırım çantayı bırakmalıydım."

Ben de aynı fikirdeyim derken dizlerim titrer. Aren, düşmeden önce beni yakalar. "Whisting yüzünden," diye açıklıyorum sessizce, başım dönüyor. "Beni çok yoruyor."

Marcus ve diğerleri gelir.

"O fırtına birdenbire çıkması garip, efendim," diyor bir asker. "Ama şanslıydık."

"Gerçekten şanslıyız, muhtemelen kanyondan gelen öngörülemeyen rüzgarlar yüzünden," diyorum ve Aren'e anlamlı bir bakış atıyorum.

"Bu numarayı bir daha yapmayacaklar," diyor Marcus. "Ama bize pahalıya mal oldu. Hırsızların çoğu kolayca yakalandı. Ama geri kalanlar tüm erzaklarımızı alıp ortadan kayboldular."

"Bize daha fazlasına mal oldu," diyor Aren, askerin kırık koluna bakarak.

Yanımda diz çöküyor. Bir eliyle ağrıyan omzumu masaj yapmaya başlarken hiç tereddüt etmiyor, dokunuşu güçlü ama rahatlatıcı. Diğer eliyle başımı sabitliyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor. Onun dokunuşundan kaçmam lazım, yoksa bu iş anlaşması asla yürümeyecek.

"Sorun değil. Malzemeye ihtiyacımız yok," derim, ayağa kalkarak. Önümdeki yolu işaret ederim. "Bak. Loegria'ya neredeyse vardık. Neredeyse evimizdeyiz."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dietan

Köprüyü geçmek küçük bir zaferdir.

Düşmanlarımın, daha ağır silahlarla donatılmış Loegrian sınırını geçerek bizi takip etmesi daha zor olacak. Aren ile saldırganlar arasındaki mesafe ne kadar uzak olursa o kadar iyi.

Kapıdaki Loegrian muhafızları, yaklaşırken bizi izliyorlar, doğal olarak bu yolculuğa cesaret edenlerin ne kadar cesur ya da aptal olduklarını merak ediyorlar. Tehlikenin haberi yayıldığından beri, sadece bir avuç insan köprüyü geçip buraya kadar gelebildi. Ama ben kahraman gibi hissetmiyorum.

Whisting'i bu kadar kolay çağırabilmiş olmam ve Aren'e zarar vermekten bu kadar az farkla kurtulmuş olmam beni rahatsız ediyor. Whisting o haydutu kolaylıkla öldürdü. Ruhum korkuyla boşalmış durumda. Yüzükleri ne kadar çabuk çıkarırsam, herkes için o kadar iyi olacak.

Güney Dunston önümüzde uzanıyor. Şehir, yemyeşil ağaçlar ve yosun kaplı taşlarla kaplı yumuşak tepelerle çevrili. Dağların arasında bir nehir gibi uzanan şehir, vadilerin akışına uyum sağlamak için kendini oyuyor. Atlar ve öküzler tarafından çalıştırılan kasnaklar, şehir manzarası üzerinde örümcek ağı gibi uzanıyor ve tramvayları ve arabaları binaların çatılarının üzerinde taşıyor. Bu mekanizmaların gölgeleri, dev bulutlar gibi sokaklarda hareket ediyor.

Umarım Aren şehri güzel bulur. Şu anda onu takdir edecek kadar yorgunum.

Muhafızlar bizi kapıda durdurur. "Belgeleriniz," en yakınımızdaki muhafız, dikkatsizce emir veren bir hareketle elini uzatarak der.

"Ses tonuna dikkat et," diye bağırır Marcus, uzun gece boyunca sinirleri yıpranmış bir halde. "Bu Loegrian kraliyet karavanı."

Yine de, yardımcılardan birine işaret eder ve o da beceriksizce kağıtları karıştırarak kraliyet mührü olan bir şey bulmaya çalışır. "Kraliyet kervanı, öyle mi? Öyleyse prensin arabası nerede? Bayraklar, atlar?" der muhafız, gülümsemeden. "Belgeler."

Marcus adama yumruk atmaya hazır görünüyor, ama ben başımı sallayarak onu durduruyorum. Şapkamı çıkarıyorum ve muhafızların gözleri büyür.

otuz yıl önceki babama çok benziyorum ve madeni paraların üzerindeki onun resmi hiç güncellenmemiş.

"Majesteleri," diye kekeliyor ve derin bir reverans yapıyor. Yakındaki diğerleri bunu duyuyor ve hemen onu taklit ediyorlar. Görevimi hatırlayarak Aren'e elimi uzatıyorum. O da elimi tutuyor, yüzünde şaşkınlık belirliyor.

"Loegria'nın gelecekteki kraliçesi, Alarice'li Aren'i takdim ediyorum," derim ve kalabalığa onu gösteririm.

Aren daha dik durur, nazik bir gülümseme takınır ve utangaç bir şekilde halkıma el sallar. Aynı çileyi yaşamamış olsaydım, onun ne kadar yorgun olduğunu anlayamazdım.

Onların tepkisi sessiz, yarı yürekli alkışlar ve tezahürat yerine yorgun mırıldanmalardır.

Onları suçlamıyorum.

"Bize en yakın hanı gösterirseniz çok seviniriz..."

"Elbette, efendim. Lütfen bizi bağışlayın, efendim, ama Majesteleri, babanız, uygun seyahat belgeleri olmayan kimseyi içeri almamızı emreden kişiydi, efendim," diyor artık özür dileyen muhafız.

"Anlaşıldı," diyorum, diğer muhafızlar harekete geçerken. Bizi şehre götürüyorlar, hazırlıksız oldukları için bolca özür diliyorlar ve South Dunston'daki en iyi odaların bize verileceğini ısrarla söylüyorlar. Aren tüm grubumuz adına onlara teşekkür ediyor. Onun bu kadar ilerlemesinden gurur duyuyorum. Sonuçta o doğuştan bir prenses olabilir.

Sokaklarda bizi takip eden nefes kesen sesler ve fısıltılar duyuluyor. Gülümsüyor ve elimden geldiğince halkımı selamlıyorum, ama yorgunluk görüşümü bulanıklaştırıyor.

Muhafızlar bizi büyük bir hanın önüne getirir ve ben, hevesli muhafızlar ayrılmadan önce onları durdururum. "Lütfen bize biraz yardım eder misiniz? Güney'e doğru yolculuğumuz için atlara, erzaka ve verebileceğiniz her şeye ihtiyacımız var."

"Elbette, Majesteleri," diyor yüzbaşı. "Erzaklar azalıyor olsa da, elimizden geleni yapacağız."

Korkduğum gibi. Ortaya çıkan düşmanlık, kaynakları şimdiden tüketmeye başlamış.

"Elinizden ne gelirse," diyorum. "Mümkün olduğunca çabuk Alba Kahini'ne ulaşmalıyız."

Sözler dudaklarımdan boş boş çıkıyor. Kahin'den bahsetmek halkıma güven veriyor gibi görünse de, savaştan gölgesi üzerimizdeyken

Savaşın gölgesi üzerimize çökmüşken, düğünle ilgili bu yalanı sürdürmenin bir anlamı var mı diye merak ediyorum.

Kaptan ve adamları ayrıldıktan sonra, odalarımıza yetişmek için acele ediyoruz. Aren'in gülümsemesi yorgunluğa dönüşüyor. Odasına giderken neredeyse hiç konuşmuyor. Marcus, güvenlik çemberi oluşturana kadar dinlenmeyi reddediyor. Herkesin yeni bir başlangıca ihtiyacı var.

Yarın bir an önce gelsin istiyorum.

Kemiklerime işleyen ağrıya rağmen uykuya dalamıyorum. Bunun yerine pencerenin kenarında oturup şehri seyrediyorum — güneyde, Estyrion ve Büyük Çöl'e doğru. Ufukta beliren kararan gökyüzü, toprağı gölgeleyen büyük bir kefen gibi.

...

Kimse gerçekten iyi bir gece uykusu çekmeden yola çıktık.

Bir at, basit bir tahta araba ve mütevazı erzaklarla yola çıktık. Kahvaltı yetersizdi, ancak han sahipleri güneydeki bir sonraki köyde daha fazla erzak bulabileceğimizi söylediler. Güney Dunston, Penrith'ten gelen mültecileri besleyemeyecek kadar çabuk dolmuştu.

Şikâyet etmiyorum, ama midem ediyor.

Adamlarımla birlikte saatlerce arabanın arkasında yürüyorum, Aren'in açık arabanın arkasında battaniyelerin altında kıvrılmış olarak uyumasını sağlıyorum. Tek atımızı fazla yükleyemeyiz.

Toprak yolda botlarımın ritmik darbesi, ara sıra omurgamda keskin bir ağrıya neden oluyor. Kilandrar ve köprüdeki haydutlarla yaptığım savaştan dolayı hala ağrım var. Ama duramam. Büyük Çorak'a ne kadar çabuk ulaşırsak, bu ıstıraba o kadar çabuk son verebilirim.

Marcus somurtarak yanımda yürüyor. Bana sessizce davranıyor, başı dik ve omuzları geriye çekilmiş. Garip sessizliklerden nefret ederim, özellikle de en eski arkadaşlarımdan birinden gelenlerden.

"O anda karşıya geçmemizin aptalca olduğunu biliyorum," diyorum. "Bana kızgın olabilirsin. Sorun değil."

"Kızgın değilim," diyor Marcus, sesi buz gibi. "Sen bir emir verdin, biz de onu yerine getirdik."

Alnımdan saçlarımı çekerek iç çekiyorum. "Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. En azından senin anlayacağını ummuştum. Bekleyemezdik."

"Liderliğin zor kararlar vermek anlamına geldiğinin farkındayım, ama kendi güvenliğin söz konusu olduğunda biraz sağduyulu olacağını da umuyordum. Babana seni sağ salım geri getireceğime söz verdim. Annen Prenses Royal'ı tercih etse de, o Namreth değil. Kız kardeşin bir gün taçın ağırlığını taşımaktansa atlar ve balolarla dolu bir hayatı tercih eder."

Onun duyarlılığı ve benim kusurlarımı ortaya çıkarma becerisi Aren'inkine rakip. "Biliyorum, ben bir aptalım."

"Emirleri sorgulamak bana düşmez," diyor Marcus, "ama bu maskaralığa ne düşündüğümü biliyorsun. Büyük Çöl'e yapılacak bir görev, baban ne derse desin, ölüm dilekçesidir. Ve sen yeni nişanlıyı da doğrudan oraya götürüyorsun." Gözleri ufukta sabit kalıyor, ama sözlerinde bir parça acı var.

Muhtemelen Aren'e bir şey olursa Sonja'nın ne kadar yıkılacağını hayal ediyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Babamın cerrahları ve danışmanlarının bunu düzeltmek için bana çektirdikleri işkenceyi gördün, ama başarısız oldular. Tek yol bu."

"Köprüde ne yaptığını gördüm," diyor. "Belki de tüm bunlardan ziyade"—el arabasına doğru elini sallıyor—"biraz pratik yapman gerekiyor. Artık bizler erkekleriz, babalarımızın gölgesinde yaşayan çocuklar değiliz."

Keşke onun yarısı kadar özgüvenim olsaydı. Marcus bizim yaşımızda şimdiden iyi bir general, şimdiden bir gazi ve lider, benim gibi beceriksiz biri değil. Gaspçı saldırdığında, Yüzükleri kullanan benim değil, babam olmalı. Şimdiye kadar hiç kullanmamış olsa da, çünkü şimdiye kadar kullanması için bir neden olmamıştı. Geçmişte haydutlar ve yerel savaş ağalarıyla yaptığımız çatışmalar ve savaşlar, ordularımız tarafından tek başına kolayca kazanıldı.

Önümüzdeki arabada uyuyan Aren'i gözlerimle takip ediyorum. Ona odaklanmak sırtımdaki gerginliği hafifletmeye yardımcı oluyor.

Marcus iç geçirir. "Peki, büyü hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirim, ama generalin olarak sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Hemen Lundenwic'e dön. Kralın sana ihtiyacı var. Senin ve Aren için daha güvenli bir yer yok."

Adamların bize bakmaya başladığını fark ederek başımı sallarım. Bizi duyamıyorlar, ama anlaşılmadığımızı anlayabiliyorlar. Bunun bir sonraki durağımızla ilgili olduğunu varsayıyorlar, bu yüzden onların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşurum. "Saray iki haftalık yol mesafesinde. Hayır. Planlandığı gibi, Kahin'in kutsaması için Alba'ya gideceğiz."

Adamlar başlarını sallar ve aralarında fısıldaşmaya devam ederler. Ancak Marcus gerginleşir. "Bana söylemediğin bir şey var."

Beni çok iyi tanıyor.

Aramızdaki uçurum genişliyor ve ne kadarını açığa vuracağım konusunda tereddüt ediyorum. "Haklısın. Bir şey saklıyorum," diye itiraf ediyorum. "Estyrion'a, Büyük Çorak'a *tek başıma* gitmeyi planlıyorum. Ama Aren'in güvenli bir yere ulaşmasını sağlaman gerekiyor. Onu gitmek istediği yere götür, Evandale'e ya da saraya."

Marcus bana dönüyor. "Tek başına mı? Plan hiç böyle değildi. Atalarına kavuşmak için Abyss'e atlamak için bu kadar hevesli misin?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu tek başıma yapmam gerek. Sen sadece soru sormayı bırakmalısın."

"Düşmüş Estyrion lanetli. O deliye, Çorak'ın Kralı'na tek başına karşı koyamazsın!"

Korku dilimi tutuyor. Kabuslarımda Marcus'un önümde öldüğünü gördüm — kendi ellerimle öldürdüm, Whisting'in gücü onu paramparça etti.

"Sen en eski arkadaşlarımdan birisin. Bana güvenmiyor musun?"

Marcus başını eğip bir adım geri çekildi. "Seni korumak için yemin ettim ve kralın emirleri senin emirlerinden üstündür. Çorak Topraklara gidiyorsan, ben de seninle geliyorum, Majesteleri."

Bu unvan kalbimin hassas bir noktasını vurur. Marcus, baş başa kaldığımızda asla bu unvanı kullanmaz.

Peki. Onu ikna edemezsem, gizlice kaçarım. Bu konuda iyiyimdir.

Tepeyi döndüğümüzde herkes durur. Araba gıcırdayarak durur ve Aren, gözleri bulanık bir şekilde battaniyelerinden kalkar.

Aşağıdaki köy tam bir yıkım manzarasıdır, her bina dumanlı harabelere dönüşmüştür. Zemin kömür kadar siyahtır ve çimlerin üzerinde tanınmaz hale gelmiş cesetler yatmaktadır.

Kimlerin yaptığı ve neden yaptığını kimsenin söylemesine gerek yok. Bu, Penrith'ten gelen yağmacıların işi. Gaspçının gölge ordusu burada, Loegria sınırları içinde.

Savaş krallığıma ulaştı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Dietan

Buz gibi bir çukur gibi korku kalbimi yutuyor.

Marcus küfrediyor. Aren arabadan atlayıp sırt çantasını kapıyor, sanki yardıma koşmak istermiş gibi. "Burada ne oldu?" diye soruyor, sesi çok düşük.

"Hiç iyi bir şey değil," diyorum ve köye doğru yol alıyorum. "Arabaya geri dön," diye ekliyorum.

O yapmaz.

Hayatta kalanları arıyoruz, ama ara sıra çıtırdayan odun sesleri dışında her yer ölümcül bir sessizlik içinde. Enkaz yığınlarının altında közler parlıyor. Havada duman asılı kalmış ve yanmış et kokusu midemi bulandırıyor. Ağzımı sıkıca kapatıyorum.

Marcus yumuşak toprağa diz çökmüş, bir elini kılıcına koymuş, çamurdaki bir dizi bot izini inceliyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve hızlı bir baş sallamasıyla bilmem gereken her şeyi anlıyorum. Burada uzun süre kalamayız, izler taze.

Bunu yapan kişi hâlâ buralarda.

Ama yardım gerektiren kimse kalmadığından emin olana kadar buradan ayrılamayız.

Harabelerin arasında sendeleyerek ilerliyoruz, devrilmiş arabaları ve yanmış fiçileri ters çeviriyoruz. Sazdan ve çamurdan yapılmış depolar çökmüş. Adamlarım devrilmiş kirişlerin altına kütükler sokuyor, enkazın altından geçebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar, hayatta kalanları arıyorlar.

Sokaklar bir insanın genişliği kadar daraldığı yerde, büyük bir ev yanındaki daha küçük evin üzerine devrilmiş. Marcus ve ben açık bir kapıdan içeri sızıyoruz. Aren, dışarıda nöbet tutan askerlerin yanında kalmak yerine hemen arkamızdan geliyor.

İçeride hava tozla doludur. Güneş ışınları tavandaki pürüzlü delikten içeri girer. Botum kömürleşmiş bir kirişe sertçe basar ve kirişi ikiye böler.

Odanın arkasından bir tıkırtı yankılanıyor. Havada fısıltılar dolaşıyor.

Gerginleşiyorum, elim kılıcıma uzanıyor, saldırıya hazır. Ama sonra karanlıkta birbirine sarılmış bir aile görüyorum: bir kadın ve çocukları.

"Lütfen dışarı çıkın. Artık güvendesiniz," diyorum ve kılıcımı indiriyorum.

"Biz Loegrian askerleriyiz, Penrith'ten gelen yağmacılar değil."

Gölgelerin içinden, yüzü külle kaplı, gözleri fal taşı gibi açılmış kadın sendeleyerek öne çıkar. Yıpranmış üniformasını giymiş Marcus'un yanında beni görünce nefesini tutar. "Sen...?"

"Prens Dietan," diye başımı eğerek selam veriyorum.

Çocukları bacaklarının arkasına saklanırken o reverans yapar. "Burada ne oldu?" diye soruyorum.

Kadın titriyor. "Hiçbir uyarı olmadan geldiler — çok kalabalıktılar, siyah zırhlar giymişlerdi ve Usurper'in amblemini taşıyorlardı. Köyümüz karşı koymaya çalıştı, ama hayatta kalan tüm erkekler yakalanıp ormana sürüklendi. Çığlıklarını duyabiliyordunuz. Sanırım — sanırım onları diri diri yaktılar." Ağlamaya başlıyor ama gözlerini silip devam ediyor. "Sonra — kalan kadınları ve çocukları da götürdüler. Çocuklarım ve ben, dört krallık arasındaki savaşlar sırasında inşa edilen duvardaki gizli bir bölmede saklandık."

Hızlıca düşünürüm. "Askerlerim sizi ve diğer kurtulanları Lundenwic'e götürecektir, orada güvende olacaksınız," derim, Marcus'a başımı sallayarak. "Başka kimse kaldı mı?"

Kafasını sallar. "Ortalık sessiz. Dışarı çıktım, başkalarını bulmaya çalıştım. Kimse yok. Ayrılacaktık ama..."

"Ama?" diye ısrar ediyorum.

"Ama bunu yapan sadece Usurper'in akıncıları değildi, Majesteleri," diye fısıldadı. "Başka bir şey daha vardı."

"Anlat bana."

Titriyor, yüzünde dehşet belirgin. "O... O insan değildi."

"Kilandrar," diyorum yumuşak bir sesle. "Bir tane mi gördün?"

"Birçok tane, Majesteleri." Sesi fısıltıya düşer, sanki onları çağırmaktan korkuyormuş gibi. "Sanırım... hala buradalar."

Dışarıdaki dar sokakta büyük bir kasırga uğulduyor, yıkılmış evlerin kalıntılarını parçalıyor, enkazları havaya savuruyor.

Kadın ılık atar ve çocuklarını saklandıkları yere geri toplar. Aren'i yanan ocağın kalıntılarının arkasına çekerim. Marcus ve diğeri geri çekilir ve siper alırlar.

Beni ve Aren'i gizleyen yarığın dışından gelen düşük bir tıslama sesine parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. O donmuş bir sessizlik içinde kolumu sıkıca tutuyor. Kilandrar kol mesafesinden geçiyor. Yüzükler tanıma sinyali vererek sanki karanlık yarattığı çağırıyormuş gibi titriyor olsa da, ben ölümcül bir sessizlik içinde kalmaya kararlıyım.

Beni yakınlarda hissettiğini biliyorum.

Korkmamalıyım. Korkarsam, Whisting yükselecek ve Kilandrar bizi görecek. Ama sessiz kalır ve Yüzükleri sakinleştirirsem, daha önce olduğu gibi ortadan kaybolabilir. *Sessiz ol*, diye uyarıyorum, kontrolü ele geçirmeye çalışıyorum, ama Yüzükler içimde kıvranıyor, Kilandrar'ın büyüüne uzanıyor, özgür olmak için can atıyor.

Yüzükleri hissedip onları çağırırsa, Kilandrar onları bedenimden söküp Usurper'in eline teslim edecek mi?

Ama bu gücü saklamaktan ve Kilandrar'ın bizi görmezden gelmesini ummaktan başka bir şey yapamam.

Aren daha da yaklaşır, Kilandrar'ın rüzgarı közleri körükledikçe arkamızdaki duvar her saniye daha da ısınır. Ateşin ıtırtıları sıva boyunca yankılanır. Hareket etmeliyiz, ama edemiyoruz. Herhangi bir ses Kilandrar'ın dikkatini çekecektir.

Nefesimizi tutuyoruz ve bir an için sanki zaman donmuş gibi. Kilandrar yıkık evin dışında dolaşıyor. Varlığı bir kötölük fırtınası gibi, karanlık gücüyle Yüzüklere uzanıyor.

Kilandrar kırık pencerelerden içeri girerken duman havayı boğuyor. Gözlerim yanıyor ve onları kapatıyorum.

Whisting içimde yükselmeye başlar, ama sonra Aren aniden elimi tutar. Karanlıkta, o benim dünyayla olan tek bağlantımdır.

"Sorun yok," diye fısıldar. Alnımda ter damlaları oluşur ve elim onun sıcaklığında nemli hale gelir.

Onun sesini duyunca, Yüzükler uğultusunu keser. İçimdeki Whisting sakinleşir ve tekrar nefes alabilirim.

Yavaşça, yoğun duman dağılır, tıslama sesi azalır ve dayanılmaz derecede uzun bir süre sonra, sonunda sessizlik olur. Kilandrar gitmiştir.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım.

"Ne için?" diye fısıldayarak cevap veriyor. "Ben bir şey yapmadım ki."

Başımı sallıyorum, minnettarlığımı ifade edemiyorum. Bugün onun sakın varlığına ihtiyacım vardı, ama Kilandrar'ın ona tekrar bu kadar yaklaşmasına izin veremem.

...

Annesi ve çocuklarını birkaç adamımla birlikte Güney Dunston'a, güvenli bir yere gönderiyorum. En hızlı atlımı, babam ve konseyine en yüksek öncelikli bir mesajla Lundenwic'e gönderiyorum. Usurper'ın ordusunun sınırlarımızı aştığını bilmeleri gerekiyor.

Sonunda savaşa girdik.

Zamanım kalmadı. Babamın Yüzüklere ihtiyacı var. *Hemen.*

Grubun geri kalanı Alba'ya doğru ilerliyor, yanıp tutuşan katliamdan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyoruz. Marcus ve ben, gün batımından sonra yol almamızın çok riskli olduğu konusunda hemfikiriz. En yakın köye veya karakola haftalarca uzak olduğumuz için kamp kurmamız gerekecek.

Nehir kenarında çadırları kuracak kadar geniş bir yer buluyoruz. Askerler gece çökmeden çadırları kurmak için acele ediyorlar. Öfkem ve hayal kırıklığım ateşi beslerken, rekor sürede ateşi yakıyorum.

Marcus sessiz kalır. Adamlara bakıyorum ve onlara lanetinden, görevimizin gerçek tehlikesinden bahsedebilmeyi diliyorum. Hepsi, yolumuza devam edersek, Gaspçının karanlık yaratıklarının bizi tekrar bulamayacağını düşünüyor. Krallığın en değerli hazinesini çaldığımı ve Kilandrar'ın, Yüzükler elimde olmadığı sürece beni takip etmeye devam edeceğini bilmiyorlar.

Çadırımı daha uzağa sürükleyerek grubun geri kalanından uzaklaşıyorum. İçine girip huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Yalnız.

Benim rüyam diğerleri gibi değil, ama aynı hissettiriyor.

Gölgeler ve fısıltılarla başlıyor, gözümün ucunda bir hareketle. Bir şey beni çağırıyor. Bu ölümlülerin dili değil, hayatın kendisinin sesleri: rüzgarda yaprakların hışırtısı,

sağlıklı ciğerlerden çıkan kahkahalar, sevgilinin dokunuşundan gelen zevk çılgılığı, sığırları eve çağırmak için çalınan düdük, savaş alanında bir askerin son nefesini vermesi. Bu hayat ve bu ölüm. Bu Whisting.

Dağın tepesindeki parlak beyaz taştan yapılmış krallığım, kara bulutlarla çevrili. Kötü, vahşi ve kadim bir güç, kaynayan bir kazan gibi çalkalanıyor ve yoluna çıkan her şeyi yok ediyor.

Beni tanıyor.

Ruhumu görüyor.

Fırtına aç kurtlar gibi uluyor. Cesetler açık arazilere dağılmış, bir zamanlar görkemli olan şehrin ayaklarına düşmüş adamlar. Onların üzerinde duruyorum — ölmekte olan arkadaşlarımdan üzerinde. Marcus ve Jared yerde yatıyor, gözleri açık, bakışları bulanık ve derileri ölümün grisiyle kaplanmış.

Rüyada, Yüzükleri kullanmanın beni öldüreceğini biliyorum - ve umurumda değil. Benim için geriye hiçbir şey kalmadı.

Aren'i çimlerin üzerinde uzanmış görüyorum, gözleri görmüyor ve koyu saçları başının etrafında bir bulut gibi.

Değer verdiğim herkes öldü.

Ve kalbimdeki o boşluk, o boşluk, Whisting ile doluyor.

Kabusda, her zamanki gibi, kollarımı kaldırıyorum ve fırtına şiddetleniyor. İçimdeki güç, kasırgada kendine bir yuva buluyor. Etrafımdaki dünya patlarken, karanlık büyük bir canavar gibi kükrüyor.

...

Şafak vakti, çadırımı tek başıma topluyorum. Sabahın büyük bir kısmını karnımız hala aç, ayaklarımız hala ağrıyorken yürüyoruz. Huzursuz bir gece geçirdikten sonra, kabus hala beni pençesinde tutuyor.

Aren'in eli sonsuz bir nezaketle elime dokunur. Sanki karanlık düşüncelerimi hissediyor gibidir ve ben neredeyse yerimden sıçrayacağım.

"Üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle.

Kalbimi tekrar göğsüme yerleştirmek için geçen süre çok acı verici, ama gülümsemeyi başarırım.

"İyi misin?" diye soruyor. Bana o kadar tatlı, o kadar içten bir endişeyle bakıyor ki, bir an için aslında nişanlı olmadığımızı unutuyorum. O anda onu öpmek üzereyim. Hem de yanağından değil.

Marcus'un adamları için görünüşü korumamız gerektiğini söyleyebilir miyim?

Özenle kayıtsız bir şekilde elimi sallıyorum. "Evet, endişelenecek bir şey yok."

İsrar etmiyor ve bana inanıp inanmadığını merak ediyorum. Bunun yerine, çantasından bir elma çıkarıyor, havaya atıyor ve dirseğinin ucuyla vurarak yakalıyor. Ben de onu ustaca yakalıyorum.

"Bana göre sana daha çok lazım," diye alaycı bir şekilde gülümser. "Sırf deri ve kemiksin. Övündüğün yakışıklılığını biraz kaybediyorsun ve bununla gurur duyduğunu biliyorum."

Ayaklarım durur ve Aren'in önümde yürüdüğünü izlerken dudaklarım gülümser. Omzunun üzerinden bana bakışı, daha önce olmayan bir ısıltıyla gözlerinde, içimde bir sıcaklık hissettirir. Narin eliyle, topuzundan düşen bir tutam saç kulağının arkasına koyar ve ben gözlerimi ondan ayıramam.

Hâlâ gülümseyerek, elmandan büyük bir ısırık alıp, çenemdeki suyu bileğimin arkasıyla sildikten sonra ona yetişirim. Onun saçlarının sıcak kokusunu alabileceğim kadar yakından arkasından yürürüm. Nedense, o beni nasıl rahatlatacağını biliyor.

Ama yalnızlığım bir gölge gibi peşimden ayrılmıyor. Aren bana ısınmış gibi görünse de, bu lanetli Yüzükler hayatımdan çıkmadan ona fazla yaklaşmasına izin veremem.

Kabuslarım, yalnız bir sona doğru gittiğimi sürekli hatırlatıyor. Belki de bu, Marcus'un babamın kullanması için cesedimden Yüzükleri çıkarmasıyla sona erecek.

Belki de hak ettiğim kader budur.

Yol tepelerden kıvrılarak, bir yılan gibi tarlayı kesiyor. Aren aniden durduğunda, virajın hemen arkasında ona çarpıyordum.

Hareketsiz, donmuş gibi duruyor, elleri yanlarında yumruk şeklinde sıkılmış. Yüzündeki derin korku beni donduracak kadar etkiliyor.

Onun bakışlarını takip ederek yolun ortasında yatan bir cesede bakıyorum. Dalgalı siyah saçları, kör kahverengi gözleri ve ağzının köşesinden kan sızan bir ceset. Eli bize doğru uzanmış, ürkütücü bir uyarı gibi.

Ceset, Aren'in kaçırılan dublörü Lydia'ya ait.

Bandai Köprüsü'nü geçip sınırı aşarak ya da Kilandrar'dan kaçarak tehlikeden kurtulmuş değilim.

Düşman burada ve çok yakınlar.

Yanan şehir yeterince uyarıcı olmadıysa, bu onların savaş çığığı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Aren

Uyuyamıyordum.

Tek görebildiğim onun solgun, çökmüş yüzü. O kadar üzgünüm ki düzgün düşünemiyorum.

Kendimi durduramadan, yatak takımıımı katlayıp kampın karanlığında yürüyorum. O kadar kızgınım ki, Dietan'ın çadırının kapısını açarken sesimi bile çıkarmıyorum.

"Hey, sen..." Bir küfür seli yağdırmak üzereyim, ama sonra onu görüyorum.

Yıkanmış, saçları hala ıslak, yatak örtüsünün üzerinde uzanmış kitap okuyor. Beline kadar açık ipek bir gecelik giymiş, cılalı teni mum ışığında daha da altın rengi görünüyor.

Oh.

Onun *öyle* görüneceği aklıma gelmemiştir.

Ben içeri girdiğimde irkildi. Ama benim olduğumu fark edince biraz rahatladı. "Ne haber?" diye sordu, dirseğiyle kendini destekleyerek kitabını bıraktı.

Gömleğinden görünen kaslarına bakmamaya çalışıyorum ve yüzüne odaklanıyorum, ama bu da durumu pek iyileştirmiyor. Adam yakışıklı olduğu kadar kafa karıştırıcı da, ve şu anda gerçekten çok kafa karıştırıcı. Derin bir nefes alıyorum.

"Marcus yarın beni göndereceğini söyledi. Bu doğru mu?" Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Onun zayıf olduğumu düşünmesini istemiyorum. Özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra.

Dietan, sanki dinlenmesini böldüğüm için bana soğuk bir bakış atıyor. "Doğru. İkiniz de şafak vakti ayrılacaksınız."

"Ama bana ihtiyacın var," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Acı boğazımı yakıyor. Elimde tuttuğum yatak örtüsünü düşürüyorum. "Beni öylece gönderemezsin. Bir anlaşmamız vardı." Göğsüm, sanki kalbim parçalanıyormuş gibi acı bir ağrıyla sıkışıyor.

O kasvetli görünüyor. "Haydutlar ve Kilandrar bize saldırdı, ve Usurper'in askerleri de mutlaka peşimizden gelecektir. Düşmanlarımdan Lydia'ya ne yaptığını gördün."

Başımı sallıyorum. Marcus'un adamlarıyla konuşmasını duydum. Sorguya çekilmiş, işkence görmüş ve sonra boğazı kesilmiş. O tatlı, cesur kızı hatırlayınca titriyorum ve keder ve öfkeyle kendimi çaresiz hissediyorum.

"Aynı şeyin sana da olmasına izin veremem, Aren. Anlaşma olsun ya da olmasın, bununla yaşayamam." O acı bir gülümsemeyle, "Merak etme, altınlarını almanı sağlayacağım," diyor.

Gerçekten tek umursadığım şeyin altın olduğunu mu düşünüyor? Beni o kadar açgözlü mü sanıyor? O kadar sığ mı? İtiraz etmeye başlıyorum.

Elini kaldırdı. "Alba'ya vardığımızda senin ayrılacağını planladığımızı biliyorum, ama bu komediyi olabildiğince uzattık. Güvenliğinden emin olmam gerek. Yarın Marcus seni Evandale'e geri götürecektir. Ben diğer adamlarımla yoluma devam edeceğim."

"Saçmalık" kelimesi yüzüme bir tokat gibi çarptı. Midem düğümlendi. "Beni eve mi gönderiyorsun?" Ailemi özlemiştim, ama şimdi geri dönme düşüncesi hiç de içimi rahatlatmıyordu.

"Ya da gitmek istediğin yere. Ama burada kalamazsın."

Benimle kalamazsın, diyor. *Artık bir faydan yok*. Kalbim burkuluyor.

"Hayır," diyorum, sinirlenerek. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sanki benim hakkımda hiçbir şey öğrenmemiş gibi. Ben pes etmiyorum.

"Anlaşmamız böyleydi," diyor sert bir sesle. "Tehlike belirtisi görür görmez, muhafızlarımla birlikte güvenli bir yere gideceksin. Zaten çok fazla tehlike atlattık." Daha yumuşak, yatıştırıcı bir sesle ekliyor: "Endişelenmene gerek yok. Marcus seni koruyacaktır. O bu işin en iyisidir."

"Ama ben..." *Seninle kendimi güvende hissediyorum*, demek istiyorum. *Seninle olmak istiyorum*, demek istiyorum. Ama demiyorum. Bir an için Dietan da söylemek istediği başka şeyler varmış gibi görünüyor, ama sonra kasıtlı olarak kitabını alıyor.

Ağzım hala açık halde orada duruyorum, ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Evet? Başka bir şey mi konuşmak istiyorsun?" Sayfaların arkasından sinirli bir ses geliyor.

Gözlerini kısarak bana bakıyor ve bu bakış hiç hoşuma gitmiyor.

"Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Ve hiçbir yere gitmiyorum!"

"Bak, bunu sabah konuşalım, tamam mı? Yatağına git. İkimiz de yorgunuz. Ve sen..." Göğsümü işaret ediyor. "Şalın..."

Aşağıya bakıyorum. Ona bağırmak için aceleyle elbisenin üzerine bir şal atmıştım ve öfkemle şal omuzlarımdan kaymış, elbisenin yakasını da aşağı çekmişti.

O yüzünü çevirip kızarıyor, ben de göğsümün inip kalkmasıyla öfkeden daha fazlasını hissederek terliyorum.

Şalı sıkıca sardım, hem Dietan'a hem de kendime daha da kızmıştım. Muhtemelen benim dağınık olduğumu düşünüyordu, saçları tek bir teli bile bozulmayan prenseslere benzemediğimi.

Bana bakamıyor bile.

Ama ben gitmiyorum. Sabah da aynı inatçılıkta olacak. Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

Çadırım kampın karşı tarafında ve yürüyüş sonsuzluk gibi geliyor. Ormanda saklanmış olsak da, nöbetçi muhafızlar olsa da, burası çok izole. Tanrıça lanet olsun... Lydia'ya yaptıklarından sonra... Bu gece yalnız kalmak istemiyorum.

"Çadırım güvenli gelmiyor," diyorum.

"Marcus ve adamlar seni koruyacak. Bu herkesin yeminli görevi," diyor, çadırda bana bakmadan başka her yere bakarak.

"*Seni* korumak onların yeminli görevi," diye işaret ediyorum.

Dietan'ın yüzü yumuşar, ama tartışmaz. Onu korumak için yemin eden insanlar zarar gördüğünde bunun hiç kolaylaşmadığını söyler. Kraliyet mensubu olmanın bir parçasıdır bu.

Buna asla alışabileceğimi sanmıyorum.

Ama bunların hiçbirinin gerçek olmadığını kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Asla onun prensesi olamayacağım. Kimsenin fedakarlık yapmaya değmeyecek biri olduğumu unutmamam gerekiyor.

"Bak, bu gece burada kalabilir miyim?" diye soruyorum, acınası görünmemeye çalışarak. Şimdi sabahleyin beni kesinlikle gönderecek, ama en azından bu gece uyuyabileceğim.

Dietan bir an için şaşkın görünüyor, sonra ayağa kalkıyor. "Ah... evet, tabii ki burada kalabilirsin," diyor, sesi biraz yumuşuyor. "Bu çadır

seninkinden daha güvenli değil, ama... sen nasıl istersen. Seninki ateşin yanında, değil mi?"

Çadırın girişine doğru yürür. Aptal herif, yer değiştirebilir miyiz diye sorduğumu sanıyor. Benim demek istediğim hiç de o değildi.

"Hayır, burada kalmak istiyorum," diyorum, elimi koluna koyarak, "seninle birlikte."

Dietan sanki onu taşa çevirmişim gibi donar. Omuzlarındaki gerginlik tuğlaları parçalayacak gibidir. Bu açıdan yüzünü göremiyorum, ama çene kaslarının seğirdiğini görebiliyorum.

"Hayır," diyor keskin bir sesle ve beni itiyor.

Reddedilme bir tokat gibi acıtıyor. "Neden?" diye soruyorum, sesimdeki gözyaşlarını saklamaya çalışarak. "Senin nişanlın olmam gerekmiyor mu? Senin ününü duydum; adamlarının umursayacağını sanmıyorum. Burada olduğumu bile fark etmeyeceksin, söz veriyorum."

"Anlamıyorsun," diyor sert bir sesle. "Neyi anlamıyorum?"

Dietan sonunda gözlerime bakar. Utanç verici bir şeyi itiraf eder gibi, "Aren, ben kimseyle aynı yatağı paylaşmam," der.

Oh, *lütfe*n. Muhafızlarının konuşmalarından duyduğum kadarıyla, sarayda yatağını sürekli değişen istekli kadınlarla ısıtan bir zampara olarak ün salmış.

Değil mi?

Tabii... söylentiler kasten kasten yanılsa?
Ben onu onu dikkatle inceliyorum. Hayatının yarısında bir sır saklamış; daha fazlası da olmalı. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum," diyorum, onu rahatlatmak umuduyla rahatlatmak için.

"Yalnız," diye yumuşak bir sesle tekrarlar.

Gözleri benimkilere dik dik bakıyor, bakışı o kadar yoğun ki, bir adım geri çekiliyorum.

Şalım bir omzumdan düşer.

O, açıkta kalan tenime sanki onu yakıyormuş gibi bakıyor. Şalımını tekrar omzuma çekiyorum, ama o, çıplak tenime elini koyarak beni durduruyor. Onu çekeceğini sanıyorum, ama eli orada kalıyor, beni tutuyor, bana dokunuyor.

Yarı kapalı gözlerine bakıyorum. Aramızdaki sıcaklık vücudumu ateşe veriyor. Eli tenimde titriyor.

"Dietan..." diye fısıldıyorum.

O çok yakın. Çenemi ona doğru kaldırıyorum. Başım dönüyor, içim kıvrılıyor ve eriyor. Birbirimize doğru eğiliyoruz. Aramızdaki hava cızırdamaya başlıyor.

Ama sonra gözlerini kapatıp inliyor, omuzları çöküyor. Şalımı omzumun üzerine geri çekiyor ve sanki bana dokunmaya dayanamıyormuş gibi beni bırakıyor.

Bunu tamamen yanlış anladım. O beni hiç istemiyor.

"Beni gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" diyorum, sesimdeki acıyı bastırmaya çalışarak.

Gözlerini tekrar açtığında, irisleri ateşin ışığında yeşil renkte parlıyor. Altın sarısı saçlarını eliyle tarıyor ve başını sallıyor. "Ben sadece... Kimseyle çadırı paylaşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Kimseyle mi, yoksa benimle mi?" Bu sefer sesimdeki acıyı gizleyemiyorum. Bak, bu kadar uzun süre birlikte yollarda olduktan sonra bana karşı farklı davranmaya başladığını fark ettim. Diğerlerine karşı kullandığı agresif çekiciliği ortadan kaybordu. Benim yanımda kendisi olduğunu anlayabiliyorum. Beni arıyor. Saatlerce birlikte yürüdük, bazen sadece rahat bir sessizliği paylaştık, ellerimiz birbirini bulup küçük okşamalar yaptı.

Belki de bunların hiçbiri artık önemli değil.

"Kabul et. Benim gibi sıradan birini sahte gelinin olarak istemekten pişman oldun. Bana sordun çünkü savaş yaklaşırken bu tehlikeli Düğün Marşı'na seninle birlikte çıkacak kadar aptal başka kimse yoktu, ama ben düşündüm ki..." Ona baktığımda tereddüt ettim; hiç görmediğim kadar öfkeli, vahşi görünüyordu. Dudakları ince bir çizgiye büzülmüştü, ama yine de hiçbir şey söylemiyordu ve ben bu korkunç sessizliği doldurmak, yüzündeki o ifadeyi değiştirmek için çaresizce konuşmaya devam ettim.

"Burada konuşabileceğim tek kişi sensin, ama her gece kendini saklıyorsun." Nefes verirken, hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyorum. Ama sözlerin dudaklarımdan dökülmesini engelleyemiyorum. "Benim gerçek gelinin olmadığımı, krallıkları kurtarabilmen için bu yalana gönüllü olarak katıldığımı biliyorum. Ama olan onca kötü şeyden sonra, sadece aynı görevde, birlikte olduğumuzu hissetmek istiyorum. Bazı günler kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Sadece ihtiyacım var... İhtiyacım var..."

Sana ihtiyacım var.

Keşke bir şey söyleseydi, ne olursa olsun. Onu anlayamıyorum. Onu daha iyi tanısaydım, konuşmak istiyormuş gibi acı çekiyor gibi görüldüğüne yemin ederdim, ama sonra gözlerindeki acı sanki hiç yokmuş gibi kayboluyor.

Siktir et. Aramızdaki sert zemini işaret ediyorum. "Sadece burada uyumak istiyorum. Bu çok mu zor bir şey?" Onun yatağının yanında duran uyku tulumumu işaret ediyorum, sanki bayrak dikiyormuşum gibi, ona ait olan toprağı sahipleniyormuşum gibi.

Sonunda Dietan çenesini kaldırıp bana bakar, yine bir prens gibi, sarsılmaz. "Evet, buna sen razı oldun," der, sesi alçaktır. "Sana zor bir yolculuk olacağını söylemiştim. Gelme demiştim. Üzgünüm, ama anlaşıldığından fazlasını veremem. Ve burada kalamazsın."

Onun için bunu kolaylaştırmayacağımdan eminim. İkimiz de orada ne olduğunu biliyoruz. Beni kendisi dışarı atmak zorunda kalacak. Ona o kadar yaklaşıyorum ki kullandığı sabunun kokusunu alabiliyorum. Ona bakıyorum, bir kez daha onun aptalca uzun boylu olmasına sinirleniyorum. Ona tokat atabilirim, *atmalıyım*.

Bunun yerine, cesaretimle kendimi bile şaşırtarak, ellerimi yüzüne koyup gözlerime bakmasını sağlıyorum. Öfkem dağılıyor, geriye sadece acı ve korku kalıyor. "Korkuyorum, tamam mı? Lydia'ya olanlardan, o köyde gördüklerimizden sonra, sadece kendimi güvende hissettiğim bir yerde uyumak istiyorum." Kabul etmek beni öldürüyor ama sonunda ekliyorum, "Seninle kendimi güvende hissediyorum."

Ellerini ellerimin üzerine koyar ve onları çekip alır, ama ben ona karşı koyarım. Orada, birbirimize kilitlenmiş halde dururuz. Gözleri buz ve ateşle doludur.

Bileklerimi sıkıca tutuyor. Göz bebekleri büyümüş, burun delikleri genişlemiş.

"Bu senin kendi güvenliğin için. Neden dinlemiyorsun?" diyor. Ve sonra, sanki kendini tutamıyormuş gibi, beni kendine sıkıca çekiyor.

Beni o kadar sıkı tutuyor ki, tüm vücudunu benimkine yapışmış hissediyorum. En yumuşak yerlerime baskı yapan kaslı vücudu. Nefes alamıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Eğilip boynumun kıvrımına burnunu sokuyor ve inliyor. "Tanrılar, neden bu kadar sinir bozucusun?"

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diye mırıldanıyorum, onun sıcak, çıplak göğsüne nefesimi üfleyerek. "Bu gece için burada kalmama izin ver."

"Keşke yapabilsem. Gerçekten keşke yapabilsem," diyor boğuk bir sesle, "ama yapamıyorum." Kendini zorla uzaklaştırıyor ve beni kendinden uzaklaştırıyor, hala okuduğu kitabı elinde tutuyor.

Tökezlerim, düşmeden son anda dengemi sağlarım. Hasat Ana, onun nesi var? Bir sıcak bir soğuk, sonra yine soğuk.

"Benden sana yardım etmemi, bu maceraya seninle birlikte katılmamı istedin. Halka açık yerlerde, herkesin gördüğü yerde yanağıma öpücük kondurup beni kucakladığında, bunların hepsinin rol olduğunu biliyorum. Ama ne düşünüyorum biliyor musun?" Dietan kaşlarını kaldırdı. Neredeyse bir heykel kadar kayıtsız görünüyordu. Ateşin ışığında çok güzel görünüyordu, ama şimdi gözlerinin ardındaki kargaşayı görebiliyordum. "Bana karşı hislerin olduğunu itiraf etmekten korktuğunu düşünüyorum. Gerçek hisler... Hiç yokmuş gibi davranmana rağmen. Ve beni uzaklaştırmanın gerçek nedeni bu... Çünkü bir köylü barmenini sadece yatmak için değil, daha fazlasını sevdiğini düşünmeye dayanamıyorsun!"

Yüzünde korkutucu bir gülümseme var. Haklı olduğumu biliyorum, bu yüzden devam ediyorum.

"Gerçek bu, değil mi? Benden nefret ediyorsun, ama beni istediğin için kendinden daha çok nefret ediyorsun! Ve beni istediğini *biliyorum!*" Elimi vücuduma doğru sallıyorum. "Soğuk, kayıtsız bir prens gibi davranıyor olsan da, seni *tanıyorum!* Öyleyse kabul et!"

Dietan yakalandığını fark etmiş gibi gülümsüyor. Dilini alt dişlerine sürüyor. İkimiz de kıpırdamıyoruz, ta ki o öfkeyle kitabını çadırın diğer ucuna fırlatana kadar. Aniden şiddetli bir rüzgar esiyor ve bana doğru geliyor.

Neredeyse gülecektim, ama Dietan aniden yere yığıldığı için gülmedim. Elleri boğazında, yere düştü. Rüzgâr bana zarar veremedi sönüverdi.

Onun yanına diz çöküyorum. "Dietan! Ne oluyor? Dietan!"

"Nefes alamıyorum... Nefes alamıyorum..."

Başka bir dünyadan gelen bir esinti çadırı bir kez daha doldurur.

Ama bu sefer, Whisting onu içten içe öldürüyor. Dietan görünmez bir güç tarafından boğulurken, fenerlerdeki ateş titremeye ve sönmeye başlar.

görünmez bir güç tarafından boğulurken, fenerlerin ateşi titremeye ve sönmeye başlar.

"Dietan, hayır!" diye bağıyorum. "Durdur şunu!" O hayat mücadelesi verirken onu kollarımda sarmalıyorum. "Nefes al! Nefes al!"

Gözleri yaşlarla dolarken çırpınıyor. Kurtulamıyor. Korkum her şeyi netleştiriyor. Ellerinin çabaladığını, büyüsünün onun hayatını emdiğini hissediyorum.

Hasat Ana, o ölecek. Ve onu ben öldürdüm.

Yirmi Yedinci Bölüm

Aren

Dietan, odanın diğer ucundaki yatak takımına çılgınca işaret ediyor, kolları çırpınıyor ve yüzü maviye dönüyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum, onun kadar panik içinde. "Bıçak..." diye boğuk bir sesle söylüyor.

Hemen yatağının yanındaki bıçağa uzanıyorum. Hızlı bir hareketle bıçağı avucunun içinden geçiriyor, kan akmaya başlıyor ve anında ciğerlerine hava doluyor. Korkunç, düzensiz bir nefesle vücudu titriyor ve kendini kıvrılıyor.

Ama nefes alıyor. Hissettiğim rahatlama, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi — o kadar yoğun ki, ayakta duramayıp tekrar onun yanına diz çöktüm. Hayatta.

"Dietan..." diyorum nazikçe, omzuna dokunarak.

Başını kaldırıyor ve bana zayıf bir gülümsemeyle bakıyor, yumruğunu göğsüne sıkıca bastırıyor, kapalı parmaklarının arasından kan sızıyor.

Birkaç kez zorlukla nefes alıyor. "Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Onu göğsüme sıkıca çekip, öksürmeye ve hırıltılı nefes almaya devam ederken onu tutuyorum. Bir saniye daha devam etseydi, öleceğinden hiç şüphem yok.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, titreyerek saçlarını okşuyorum. Sanki ben bir cankurtaran salıyım ve o denizde sürükleniyormuş gibi bana sarılıyor. Titreyen vücudunu bana yaslayarak sakin kalmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Elini tutmak için eğildiğimde, göğsüne sıkıca tuttuğu yumruğundan kanın aktığını fark ediyorum.

"Kahretsin!" Parmaklarını açmama izin veriyor. Bıçak yarası derindi. Eli kırmızı bir eldiven gibi kanla kaplı.

Elbisemin eteğinden uzun bir parça kumaş koparıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Sana yardım ediyorum, aptal."

"Ama elbisen."

"Elbisemi boş ver!" Kumaşı avucuna sıkıca sarıyorum, kan kumaşı çoktan ıslatmış durumda. Devam ediyorum, daha da sıkı sarıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor. Tartışmamızdan sonra bana yardım etmemi beklemediği belli.

"Sonra düzeltirim," diyorum. "Önemli değil." "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

Ona kaşlarımı çattım, ama bunun arkasında bir öfke yoktu. O da bana utanmış bir şekilde baktı. "Özür dilerim," dedi yine. "Berbat durumdayım."

Nedense, bu sözler tüm enerjimi çekip götürüyor ve iç çekiyorum. Dramatik, uzun süreli bir iç çekiş. Yüzü gülümsemeye dönüşüyor ve başka bir eliyle ağzını kapatarak gülmemek için kendini zor tutuyor.

Saçma sapan adam.

Kumaşı sıkıca bağlayıp, avucunun ortasındaki düğümü sıkıca çekerim. Dişlerinin arasından nefes alıp, tıslar. "Elspeth'ten aldığım kurutulmuş Feverfew yapraklarım var," derim, geçici bandajımı bağlarken. "Ağrıyı dindirecek ve yaranın iltihaplanmasını önleyecek."

Acıdan yüzü buruşmuş halde başını sallar. Sonra birdenbire, yaralanmamış elini ağzına sıkıca bastırır. Gülüyor.

İnanamıyorum. "Ne bu kadar komik?"

O kadar çok gülüyor ki ağlıyor. Histeriye kapılmışken ne yapacağımı bilemeden onu izliyorum. Muhtemelen şoktadır.

"Bana sana karşı hislerim olduğunu söyledin ve ben neredeyse ölüyordum," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Beni neredeyse öldürüyordun."

En azından rengi geri gelmiş. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ee?"

Göz yaşlarını bileğinin arkasıyla siler. "Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyordum. Sen benim ölümüm olacaksın." Gülmesini bastırmaya çalışır.

"Bütün bunlar, duygularınla yüzleşemediğin için. Tıpkı bir erkek gibi," diye homurdanırım.

Utanmış gibi başını eğiyor, sonra tekrar kıkırdamaya başlıyor.

Ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Sorun değil," diye devam ederim. "Bunu... sonra konuşuruz."

Sadece... orada otur ve ilacı almama izin ver."

Korkmaktan çok kararlı hissederek çadırından çıkıp sırt çantamla olabildiğince çabuk geri dönüyorum. Feverfew yapraklarının bulunduğu tenekeyi çıkarırken, Dietan sürünerek yatak rulosunun üzerine oturuyor. Dirseklerini dizlerine dayayıp yorgunluktan başını eğiyor.

Yanına diz çöküp, kurumuş yaprakları parmaklarımla toz haline getiriyorum. "Uyarıyorum, bu acı verecek. Ama şimdiden hoş geldin."

Sormadan, yaralı elini tutup, hazırladığım bandajı açtım. Neyse ki kanama neredeyse durmuştu. Kesik üzerine öğütülmüş çiçek yapraklarını serptim ve çok acıttığını bilmeme rağmen, o hiç kıpırdamadı.

Yarayı tekrar sardım, bu sefer eczacıdan otlarla birlikte satın aldığım temiz gazlı bezle.

İşimi bitirdiğimde parmaklarını hareket ettiriyor ve elini hala kullanabildiğini görünce rahatlıyorum. "Karıncalanıyor," diyor.

"Bu iyi. İşe yarıyor demek." Elini bana doğru çekip, o esnetirken yakından inceliyorum. Şimdi bile, elinin gücüne, parmaklarının güzelliğine -tıpkı vücudunun her parçası gibi- hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum ve bana nasıl sarıldığını, aramızdaki sıcaklığı düşünerek kızarmaya başlıyorum...

"Karar ne?" diye soruyor.

Sırt çantamı toplayıp kapatırken burnumdan soluyorum. "Yakında tamamen iyileşeceksin. Malzemeleri almayı akıl ettiğim için şanslısın. Yolda hazırlıklı olmak her zaman iyidir."

"Bu yüzden seninle gelmeni istedim," diyor.

"Evet, öyle demiştin. Beni burada istiyorsun çünkü yararlı ve pratik biriyim," diyorum, sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

"Ama sen yararlı ve pratiksin. Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Sadece bir kolaylık olarak görülmekten çok yoruldum.

Bir süre sonra omuzları düşer. "Özür dilerim," der. "Seni korkutmak istemedim." Yanlış şey için özür diliyor, ama ben bunu görmezden geliyorum.

"Korkmadım," diye yalan söylüyorum. Çok korkmuştum. Onu ölümün eşiğinde görmek beni derinden sarsmıştı ve hâlâ bayılacakmış gibi hissediyorum. "Az önce olanlar... Nefes alamadığın zaman. Yüzükler Whisting'i çağırıyordu, değil mi?" diye soruyorum.

O iç çeker ve diğer elini yüzüne götürür. Gülümsemeye çalışıyor gibi görünür, ama gözlerime bakamaz. "Evet. Ben

İçimdeki gücü nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum, kimseyle birlikte olmaya cesaret edemiyorum çünkü ben... Sanki sonraki kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi sözünü keser. "Köprüde olanları gördün. O asker sadece birkaç kemiği kırıldığı için şanslı. Geçmişte... insanları öldürdüm. Kazara. Asla niyetim olmadı. Ama benim yüzümden öldüler."

Kalbim birden buz gibi bir el tarafından sıkışmış gibi donup kaldım.

Onun yüzünden mi öldüler?

Naif değilim. Dietan'ın beni korumak için kılıcını kullandığını gördüm. Babasının yanında savaşa gitmek üzere ve ozanlar onun cesaretini ve gücünü şarkılarında anlatacaklar. Elbette, muhtemelen insanları öldürmüştür... Savaşa çağırılmış bir prens, ama *bu gücü* kullanarak mı?

Başını eğmiş, elindeki gazlı bezi kurcalıyor. Onu izlediğimi hissedince duruyor.

Evandale'de neredeyse kaçırılmamı ve köprüde saldırıya uğradığımda ani bir rüzgar esintisi sayesinde kurtulduğumu hatırlıyorum. "Peki az önce sana olanlar, Whisting sana saldırdığında, bunu başkalarına *yapmak* için *mi* kullandın?" diye soruyorum.

Dietan nefesini verir. "Her zaman bir kazaydı, yemin ederim. Whisting'in ne zaman ortaya çıkacağını veya ne yapacağını kontrol edemiyorum..."

Onun birini büyüyle boğarak öldürdüğünü hayal edemiyorum. "Ama belki... onları öldürdün çünkü... bu meşru müdafaaydı?" Öyle olmalı. O soğukkanlı bir katil değil. O Boreas değil.

Kafasını sallar ve yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum.

"Hayır," diye cevaplar hemen. "Bana saldırmadılar. En azından Cedric, en iyi arkadaşım, bunu kasten yapmadı. Onu antrenman ringinde kazara öldürdüm. O, dövüştüğüm son kişiydi." Alt dudağı titrer ve çenesini bir yandan diğer yana hareket ettirir, sonra derin ve düzensiz bir nefes alır. "Diğeri ise sevdiğim tek kadındı."

"Oh," diyorum yumuşak bir sesle. Bir zamanlar aşık olduğunu itiraf etmesine kıskançlık duyuyorum, ama itirafının önemini fark edince bu duygu hızla sönüyor.

İki kişiyi öldürdü.

En yakınındaki iki kişiyi, içindeki Whisting yüzünden kendi elleriyle öldürmüş.

Gerçek, karanlıkta çakılan bir kibrit gibidir. Her şeyi değiştirir. Bu sırrı o kadar uzun süre sakladı ki, onu içten içe çürüttü. Sonunda bunu birine, bana itiraf etmek ona rahatlık vermiş olmalı.

"Yani, büyüünü kontrol edemiyor musun?" diye soruyorum.

Duygularını anlatmayı bitirmiş gibi görünüyor ve minnetle konuyu ele alıyor. "Doğru. Babamın yaptığı gibi onu çağırıp istediğim gibi kullanamıyorum. Sadece... oluyor. Eğer Kral Osian bu Yüzükleri benden alabilirse, sonunda huzur bulabilirim." Derin gözlerinde gölgeler beliriyor ve ifadesine musallat olmuş, boş bir yorgunluk katıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Senin bir prens olduğunu ve benim sadece bir

barmen olduğumu biliyorum, ama anlıyorum."

Sonunda gözlerime bakarken gözleri umutla parlıyor. "Öyle mi?"

"Annem öldüğünde, sanki ailem de onunla birlikte ölmüş gibiydi. Ve o benim yüzümden öldü." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Ondan uzak durmamı söylediği bazı çocuklarla oynadıktan sonra kırmızı ateş hastalığına yakalandım. O da benden bulaştı ve öldü."

"Senin suçun değildi," diyor Dietan, başını sallayarak. "Kızıl çok bulaşıcı bir hastalıktır."

"Herkes öyle diyor, ama bu olanları ya da benim hissettiklerimi değiştirmiyor."

Sağ eliyle elimi tutar ve sıkar. "Üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Başımı sallayıp ona da sarılırım. "Bana onlardan bahset, arkadaşın Cedric ve senin..." Tereddüt ederim. "Sevgilin."

Dietan iç çeker. "Cedric... O iyi bir arkadaştı. O gece benimle birlikte Yüzükleri görmek için gizlice içeri giren oydu. Bizi her zaman belaya sokan bendim, o da sadakatle beni takip ederdi. Cedric, birinin sahip olabileceği en iyi arkadaştı."

"Ona gelince... Adı Liesl'di. Alarice sarayının bir hanımefendisiydi. Nasıl öldüğünü kimseye anlatmadım."

"Ne oldu?"

"Yatağa girdik ve ertesi sabah uyandığımda... o yanımda yatıyordu, ama nefes almıyordu. Şifacılar, gece yarısı nefes almayı bıraktığını söylediler. 'Ne garip,' dediler. 'Bir trajedi.' Kimse şüphelenmedi... ne ailesi, ne de Alarice sarayı. Ama ben biliyordum. Ne olduğunu biliyordum."

"Whisting," diye fısıldadım.

Boğazını temizleyip devam etti. "Whisting, öfke, zevk, acı veya korku gibi yoğun duygulara tepki verir. Yüzükler ruhuma bağlandığından beri her gece aynı korkunç kabusla boğuşuyorum. Whisting rüyamdaki korkumu hissetmiş olmalı. Öyle olmalı... Uykumda onu öldürmüş olmalı, ben ise farkında bile değildim."

Hasat Ana, o zamandan beri bu suçluluk duygusunu içinde mi taşıyor? "Bu çok korkunç. Çok üzüldüm." Gözlerime bakamıyor, ben de yüzümü eğip onun acı dolu gözlerine bakıyorum. "Ama bana söylediğin gibi, kendini suçlamamalısın. Bu bir kazaydı."

"Bu olanları değiştirmez." Omuzlarını silkiyor. "Kaza olsun ya da olmasın, ikisi de benim yüzümden öldü."

O kadar mutsuz görünüyor ki, sempatiyle benim de gözlerim doluyor. Onun saklanma yeteneği konusunda haklıydım — tüm hayatını bunu mükemmelleştirmek için harcamış. "Senin iflah olmaz olduğunu söylüyorlar. Buradan Penrith'e kadar her kızla yattığını söylüyorlar, ama bunların hiçbiri doğru değil, değil mi?"

O başını sallıyor. "Bu sadece kimsenin sırrımı tahmin edememesi için bir kamufleajdı. Düşmanlarımızın her yerde casusları var, özellikle de sarayda."

"Sen de şımarık bir prens değilsin, değil mi?" Omzuna hafifçe vuruyorum.

"Umarım olmaz." Sonunda gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Bir süre sessizce yan yana otururuz. Kolunun benimkine değdiği yerde, kolumdan sızan sıcaklığı çok net hissediyorum ve onun da bunun farkında olduğunu biliyorum, ama ikimiz de uzaklaşmıyoruz. Aramızda bir şey değişti. Onun sırrının büyüklüğü ve bana güvenip bunu paylaşması beni çok etkiliyor. "Kabusların ne hakkında?" diye soruyorum sonunda.

Dietan derin bir nefes alır ve cesaretini toplar. "Dünyanın sonu. Kendi ölümüm. Sevdiğim herkesin ölümü. Krallığımın gölgeye bürünmesi ve benim tüm bunların merkezinde olmam. Tüm bu yıkımın sebebi."

"Onlar sadece rüyalar," diyorum kararlı bir şekilde.

"Gerçek değiller." "Doğru."

"Yani, bunlar kehanet değil."

"Ama kehanet de değiller," diyor ve ben Whisting'in nasıl işlediğini hiç bilmediğimi fark ediyorum. Belki o da bilmiyordur.

Şimdilik tartışmıyorum.

"Geçmişte Yüzükleri takıp geleceğin görüntülerini çağırabilen krallar vardı," diye devam eder. "Babam bazen hangi generalin savaşı kazanacağını veya o yıl hasadın bol olup olmayacağını sezebilirdi. Ben sadece... ara sıra *biliyorum*. Bazen bir hisse kapılıyorum. Belki bir kişi veya bir yer hakkında. Ama Kilandrar'ın yakın olduğunu bilmemle aynı şekilde. Yüzükler beni onlarla bağlantıya geçiriyor."

"Tanrıya şükür ki biliyordun, yoksa şimdiye kadar ölmüş olurduk. Sence hala yakınlarda mıdırlar?"

"Uzak değiller. Kilandrar'ın saldırı için beklediğini biliyorum. Muhtemelen Lydia'yı kaçıran ve öldüren kişinin emri altında."

"Penrith'in Gaspçısı mı?" Adını söylemek bile tüylerimi diken diken ediyor. Evandale'de, kötü şeylerden bahsetmenin uğursuzluk getirdiğine inanırız.

"Bu mantıklı olan tek cevap. Karanlık güçler büyüyor, bu yüzden babam buna hazırlanıyor."

"Gaspçının..."

"Boreas geri döndü, biliyorum," diye bitiriyor.

Kollarımı kendime doladım. "Sence öyle mi? Kafir Boreas mı?"

"Bilmiyorum. Ama Usurper de Albion'un özgür krallıklarını fethetme konusunda aynı hırsa sahip."

Dietan'ın çadırında hava sıcak olmasına rağmen titriyorum.

"Lydia'yı ele geçirmedeki hatalarını fark ettiklerinde şüphesiz yeniden toplanmak zorunda kaldılar, ama bu küçük bir rahatlama. Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim, insanlar zarar görecek."

"Dediğin gibi, neye bulaştığımı biliyorum. Risklerin farkındaydım," derim, gözlerinin içine bakarak.

Dietan başını yana eğdi, ciddi bir ifadeyle, sanki benim aptal olduğumu düşünüyormuş gibi. "Durum daha da kötüleşecek. Seni hazırlıklı olmadığın bir savaşa sürükledim ve bunu senden benimle gelmeni istediğim anda biliyordum. Bu bencilceydi..."

"Bu, ülkelerimizi kurtarmak içindi!" diye araya giriyorum, ama o devam ediyor.

"—ve seni tehlikeye attım. Artık hakkımdaki tüm gerçeği bildiğine göre, kendi iyiliğin için gitmen gerektiğini anlamalısın."

"Beni korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun?"

"Başımdan beri öyle yapıyorum. Benimle gelmemeni söylemiştim."

Diye iç geçirir. "Sana yasaklamalıydım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana yasak mı? Beni öylece emir verebileceğini mi sanıyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Ben bir prensim, değil mi? Sana emir verebilirim..." Gülümsüyor, yine korkunç bir flörtçüye dönüşüyor.

Az önce ne kadar sinirli olmama rağmen, yumuşayarak burnumu çekerim. "Ne yapmamı?"

"Oh... Her türlü şeyi hayal edebiliyorum." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Belki elbiseni daha fazla yırtarsın. Sanırım elim için bir bandaj daha lazım."

Gülüyorum ve yüzüne bir yastık fırlatıyorum.

O yastığı uzaklaştırır ve bana o kadar yoğun bir şekilde bakar ki, bir an için aramızdaki sıcaklık yeniden yükselir. İçimden eridiğimi hissediyorum, eminim ki bunu yüzümden okuyabiliyordur. Ama sonra gözlerini başka yere çevirir ve o an kaybolur.

Hayal kırıklığımı yutuyorum.

"Geç oldu ve sen yaralandın," diyorum ona yumuşak bir sesle.

"Ben iyiyim," diyor, "sayende. Ama Kilandrarlar Whisting'i hissedebilirler. Kesinlikle peşimizde. Ve bir dahaki sefere onlardan kaçamayabiliriz."

"O zaman hazırlıklı olalım ve iyi bir gece uykusu çekelim." Yanımda getirdiğim yatak takımını onun yatağının yanına yerleştiriyorum, ona attığım yastığı da yanına koyuyorum.

"Hâlâ burada kalmak mı istiyorsun?" Sesi şaşkın geliyor. "Sana anlattığım onca şeyden sonra mı?"

"Artık kendini ya da başkalarını incitmeni nasıl engelleyeceğimi biliyorum." Yanındaki bıçağı işaret ediyorum. "Kan büyüsü. Whisting'in sana olan etkisini ortadan kaldırdı. Artık Kilandrar'la nasıl savaşağımızı da biliyoruz." Elbisemin düğmelerini açmaya başlıyorum.

Bütün vücudu gerildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Yatmaya hazırlanıyorum. Centilmen ol ve arkana dön."

Dietan sessizleşir ve emredildiği gibi diğer tarafa döner. Hızla dış giysilerini çıkarırım, böylece sadece iç çamaşırlarım ve mütevazı bir keten gecelik kalır. "Artık dönebilirsin," derim ona. "Gözetledin mi?"

"Tabii ki yaptım." O sırtıttı. "Çadırında güzel bir kadın soyunurken, hangi erkek kendini tutabilir ki..."

Yüzüm kızarır. Böyle övgüler sadece, yemeklerini pişirecek ya da annesiz çocuklarına bakacak bir çift el daha arayan sarhoş çiftçilerden duymuştum. Yine de, çok sayıda hizmetçisi olan, bir hizmetçiden çok bir arkadaşına ihtiyacı olan bu prensin ağzından çıkan bu sözler, hayatımda ilk kez samimi geliyor. Yine de, buna kanmak istemiyorum. "Ben hiçbir şeyim ve hiç kimseyim," derim.

"Aren Bellamore, bu gerçeklerden daha uzak olamaz," diyor ciddiyetle.

"Kapa çeneni."

"Seninle başa çıkamıyorum, değil mi? Beni soğuk olmakla suçluyorsun, ama nazik davrandığımda da hoşuna gitmiyor," diyor sinirli bir şekilde.

Hala kızarmış olmama rağmen başımı sallayıp dilimi şaklatıyorum. "Kavga ederken. Seni bana karşı hisler beslemekle suçladığımda..." diye başlıyorum. Şimdi kızaran o. "Bana zarar vermektense Whisting'i kendine yönlendirdin."

Yatağına girmeye başlar ve iç çeker. "Öyle mi yaptım bilmiyorum."

"Onu kontrol edebildin. Kendine yönlendirdin."

Dietan, sevdiğin birini öldürmektense kendini öldürmeyi tercih edersin," diyorum yüzümde küçük bir gülümsemeyle.

O fark eder. "Ne?"

"Beni"

önemsiyorsun."

"Umursamadığımı hiç söylemedim," diyor. "Tabii ki senin iyiliğini önemsiyorum."

Peki. Öyle ol, kibirli adam.

Yine de, birbirimize baktığımızda, aramızda bir anlayış oluşur. O kadar hassas, o kadar kırılgan ve narin bir şey ki, ikimiz de bunu dile getirmeyiz. Uzun bir süre ikimiz de konuşmaz.

"Artık bunun hakkında konuşmamıza gerek yok," derim esneyerek battaniyenin altına girerken. "Sana daha fazla sıkıntı vermek istemiyorum. Bunun tekrar olmasını istemiyorum. Artık neden çadırında uyumamı istemediğini anlıyorum."

"Ama yine de kalmak mı istiyorsun?" "Evet."

Kaşlarını çattı. "Hayatını tehlikeye atıyorsun, biliyorsun."

Yan dönerek ona bakıyorum. Lamba ışığı, onun endişeli yüzünün hatlarına gölgeler düşürüyor. "Dietan, senden korkmuyorum. Sen bana asla zarar vermezsin," diye fısıldıyorum ve bunu tüm kalbimle inanıyorum. Sonra yuvarlanıp uykuya dalıyorum, onun yanında güvende hissederek.

O beni önemsiyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Aren

Dietan bana bütün gece uyuyamadığını ve bir gözünü bile kırpmadığını söylüyor. Yine de sabahleyin beni göndermekle ilgili bir söz yok. Belki fikrini değiştirmiştir ya da tartışmaktan yorulmuştur.

Ben yoruldum.

Kervanımız Loegria'nın dış mahallelerinden geçmeye devam ediyor. Ama artık Düğün Marşı için durulmuyor, duyurular ve yanak öpücükleri yok.

Savaş var.

Marcus somurtkan ve sessiz, askerler de gergin.

Eski Estyrion'a yaklaştıkça gökyüzü giderek grileşiyor.

Güneş geri çekilmiş ve bulutların arkasında sadece puslu bir disk olarak görünüyor.

Ama güneş bulutların arkasına saklanmış olsa da, burası sıcak. Dietan'ın deri ceketini çıkarıp alnımdaki teri siliyorum.

Dilimin arkasında tadını alabileceğim kadar keskin duman kokusuna burnumu kırıstırıyorum. Bu koku, Evandale'deki rahatlatıcı sıcak ocakların kokusu gibi değil. Daha yoğun, daha asidik ve gözlerimi yakıyor.

Babam bize Büyük Çoraklık hakkında hikayeler anlatırdı, orada hiçbir şeyin yetişemediğini, Boreas'ın büyüleriyle yok edilmiş bir toprak olduğunu. Çocukken böyle bir yeri hayal etmek benim için zordu. Yemyeşil tarlalar, dalgalı çayırlar ve kurbağalarla balıklarla dolu derelerle çevrili bir ortamda büyüdüm. Kendi gözlerimle görene ve kokusunu alana kadar gerçekmiş gibi gelmiyor.

Büyük Çoraklık, tam anlamıyla bir yıkımdır.

Estyrion sınırındaki en batıdaki Loegrian şehri Alba'ya vardığımızda, bulutlar çok kalındır. Hava sanki nefesini tutmuş, hiç yağmayacak yağmuru beklemektedir. Burada yüzyıllardır yağmur yağmamış gibi görünüyor. Toprak kurumuş bir nehir yatağı kadar çatlamış ve her yüzeye toz yerleşmiştir. Saçlarımız ve giysilerimiz tozla kaplıdır, kum her gözeneklerimize girmiştir.

Bir an için, sadece bunu içime sindiriyorum.

Alba, bir şehir için ürkütücü derecede sessiz. Rüzgâr bile ıssız sokaklarında esmiyor.

Neredeyse bir rüya gibi, gerçeküstü bir rüya.

Ufkun nerede bittiği ve şehrin nerede başladığı ayırt etmek zor. Yoğun sis şehrin çoğunu kaplamış, güneş ışığını boğuyor. Alba kireçtaşından yapılmış gibi görünüyor, ama şimdi gökyüzünü yansıtan donuk bir griye dönüşmüş. Çatıların ötesinde birkaç kuleyi zar zor seçebiliyorum. Uzakta, büyük köprünün gölgesinin, zaten geçilmiş yolu takip eden tehditkar bir hayalet gibi durduğunu görebiliyorum.

Belki bir zamanlar şehir güzeldi. Şimdi ise bir mezarlık kadar sessiz.

South Dunston'ın hareketli olduğu yerde, Alba bir hayalet kasaba. Ard arda gelen nesiller, Penrith sınırındaki Usurper'ın ordusundan ve ardından eskiden Estyrion olan Waste'deki Mad King'den kaçmış olmalılar. Hala burada olan masum insanlar ya inatçı, ya ilgisiz ya da tamamen pes etmişler.

Yolumuzdan geçen birkaç kişi bizi fark etmiyor. Bakışları ellerinde, kılıçlarını biliyor, otları ip haline getiriyor ya da açık ateşte küçük av hayvanlarını pişiriyorlar. Kir ve isle kaplı kirli pencerelerden bakan küçük yüzleri gördüğümde gözlerim doluyor.

Kapalı kapıların arkasından öksürük sesleri geliyor ve dumanlı hava hepimizi de hasta edecek mi diye merak ediyorum. Şifalı bitkilerle dolu çantamda bu garip miasmayı önleyebilecek hiçbir şey yok.

Dietan'ın somurtkan ifadesi, bu insanlar, yani tebaası arasında yürürken gerginlikle daha da sertleşiyor. Prens olarak onların refahından sorumlu olduğunu mu hissediyor? Krallığının karanlık bir köşesindeki yaşamın gerçekliğini mi görüyor, yoksa başarısız olursak tüm Loegria'yı bekleyenlerin habercisi mi?

Gözlerime baktığında, gözlerinde umutsuzluğu görebiliyorum ve halkının, krallığının durumunu görünce içten içe parçalandığını biliyorum.

Şehirde yürürken kimse konuşmuyor. Umutsuzluk çok büyük, görmezden gelinemez.

Eşyalarla dolu arabalar sokaklarda terk edilmiş durumda. Kaçanlar, kaçışları sırasında bunları geride bırakmış olmalılar, yanlarına

Hayatta kalmak için gerekli olanları yanlarına almış olmalılar. Burada ne oldu? Eşyalarını bırakacak kadar ne kadar acelemiz vardı?

Neyden kaçıyorlardı?

Arabaların yağmalanmış içeriğinden, kalanlar tarafından yağmalandıklarını anlayabiliyorum. Devrilmiş kasalarda sadece vazo ve kırık çocuk oyuncakları gibi gereksiz eşyalar kalmış.

Yukarıdan sert bir ses bize bağılıyor. "Gidin! Kışk! Gidin!"

Yaşlı bir kadın, çamaşırlarını kurutmak için astığı balkonundan bize el sallıyor. Çamaşırlar çoktan ince bir toz tabakasıyla kaplanmış.

Kilerinden bir fareyi korkutmaya çalışır gibi kollarını açıyor, ama içeriden biri onu tutup kapıyı kapatmadan önce içeri sokuyor. "Hala vaktiniz varken bu lanetli yerden gidin!" diye bağılıyor içeriden.

Dietan iç geçirip yürümeye devam eder, ama ben bu yer hakkında kötü bir hisse kapılıyorum.

"Tamam," diyor Marcus. "Tapınak bu tarafta."

Bu ıssızlıkta, sözde yaklaşan düğünümüz için geleneksel kutsamayı almaya geldiğimizi unutmak kolay. Çöle kaybolana kadar bu oyunu sürdürmeliyiz. Hem Loegria hem de Penrith savaş için askerlerini hazırlamalı. Bu da bize Dietan'ın sorununu çözmek için birkaç hafta kazandırır.

Büyük Alba Kahini'nin tapınağı, şehir üzerinde yüksek ve gururlu bir şekilde yükseliyor. Bizi çevreleyen diğer binaların aksine, kireçtaşı dış cephesi temiz ve parlak. Taştaki altın kakmalar, güneşin hırsız ışınlarında parıldıyor. Nefes kesici bir manzara, belli ki sevgiyle bakılmış.

Üçüncü çağın başlangıcında, Kader Yüzükleri burada yapıldı. Bir zamanlar büyücüler, Vindar ve ihtiyaç sahibi vatandaşlara hizmet eden ve onlara bakan bir dizi kutsal liderle doluydu.

Şimdi ise, tüm güzelliğine rağmen, ıssız bir yer haline gelmiştir.

Tapınağın geniş, bronz çift kapısından içeri giriyoruz. Loş ışıklı ön odada, krem rengi cüppeli bir adam, asılı mangalların altını süpürüyor.

"Selamlar, Peder," diyor Dietan.

"Prens Dietan," der rahip, süpürgesini düşürerek. "Majesteleri, sizi buraya ne getirdi?"

"Nişanımız için Kahin'in kutsamasını almaya geldim." O gülümser ve kolunu belime doluyor. "Bu benim nişanım, Evandale'den Aren."

"Tanrım, keşke daha hazırlıklı olsaydık," der rahip. "Haberci gelmedi mi?"

"Görünüşe göre habercilerimiz gecikmiş," der Marcus, öksürerek.

Rahip, harap olmuş tapınağa, arkamızdaki şehrin yıkımına bakar ve hüznle gülümser. "Korkarım bu günlerde bu olağandışı bir durum değil."

"Sorun değil," diyor Dietan. "Bizim, şey, zamanımız kısıtlı."

"Eminim Lundenwic'te size ihtiyaç vardır," diyor rahip. "Peki, Oracle'ın evine girin çocuklar, sizi Alba'nın suları ile kutsayalım." Bizi içeriye götürüyor.

Tapınak serin ve karanlıktır, dışarıdaki duman kokusu olmadığı için rahatlarım. Aksine, huzurlu ve temizdir. Taş sütunlar giriş salonunu çevreler ve kubbeli tavanda tek bir tavan penceresi vardır. Dağınık ışık, odayı ruhani bir ışıkla doldurur. Burası, nazik şifa büyüsüyle dolu bir sığınaktır.

Rahip, pürüzsüz taş kaide üzerinde suyla dolu devasa bir mermer havuzun önünde duruyor. Odanın en ucundaki onurlu bir yerde, bir elini uzatmış ve yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle duran büyük bir kadın heykeli var. O, bizi izliyor: Anemoi'nin saygıdeğer elçisi, Kahin. Varlığı büyük bir etki yaratıyor ama sakinleştirici bir etkiye sahip. Son olaylardan sonra hoş bir rahatlama.

Rahip, asasını havuza daldırıyor ve benim anlamadığım bir dilde birkaç satır dua okuyor. Daha fazla tören yapmadan, suyu önce Dietan'a, sonra bana sıçratıyor. Su gözlerime sıçradığında şaşkınlıkla gözlerimi kırpiyorum. Bunu beklemiyordum. Başlarımızı eğdiğimizde, yüzünü dikkatlice silen Dietan'a küçük bir gülümseme gönderiyorum.

Rahip bir elini Dietan'ın başına koyar, ama diğer elini benim başıma koyduğunda, nefesini tutar. Küçük bir şok hissedirim — sanki statik elektrik gibi.

kışlık örgü — avucunun içi ile başımın arasından geçiyor. Bana yoğun bir şekilde bakıyor. "Evandale'den Aren, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, aniden gerginleşerek.

Rahip kendi kendine mırıldanır. Gözleri hafifçe geriye doğru yuvarlanır.

"Ne oldu, Peder?" diye sorar Dietan.

Rahip bir kez daha gözlerimi kilitler. "Kahin uzun zamandır konuşmamıştı. Bana bir görüntü gönderdi."

Dietan kaşlarını kaldırır.

"Onun yanından asla ayrılmamalısın, kızım," der rahip, elini başımın üzerine ağır bir şekilde koyarak.

"Ne?" diye sorarım, şaşkınlıkla.

Rahip beni bir vizyonda mı gördü?

Kahin konuştuğunda daha dramatik bir sahne beklerdim, ama kutsal konularda uzman değilim.

"Ne gördün?" diye sorar Dietan. "Lütfen bizi aydınlat, Peder."

Ama rahip sadece üzüntüyle başını sallar. "Eğer tek başına devam edersen, evlat, seni bekleyen tek şey karanlık ve ölümdür." Rahip bana döner. "Sana yalvarıyorum, onu terk etme," der ve anlamlı bir şekilde bana bakar. "Asla. Tüm Albion'un iyiliği için. Bana söz ver."

Rahibin kararlılığı karşısında alnımda ter damlaları oluşur ve başımı sallarım. "Onu terk etmeyeceğim. Asla terk etmem," derim nefes nefese.

Yanımda Dietan kıpırdanır.

Evet, her şeye rağmen hala benden kurtulmak istiyor. Pislik.

Eminim Oracle'ı seyahat programından çıkarmamızı dilemiştir.

Rahip boğazını temizler. "Oracle'ın kutsal suları, Alarice tahtının varisi Loegria Prensi Dietan ile Evandale'den Aren'in yaklaşan evliliğini kutsasın," der. "Birliğiniz, her iki krallığa da barış ve halkımıza yüzyıllar boyunca güç getirsin."

"Tanrıça izin verirse," derim, ki bu bizim memleketimizde söylediğimiz şeydir.

"Rüzgar daima arkamızda olsun," diye mırıldanır Dietan, bu da Loegria'da söylenen sözdür. Elimi alır ve sıkar, bakışlarımız kesiştiğinde gözleri yumuşaktır. Bu tür bir törenin sonunda ne olacağını biliyorum. Tüm vücudum arı kovarı gibi uğuldamaya başlar.

Beni kendine yaklaştırır ve kalbimin göğsümden çıkacak gibi atmasını engelleyemem, çünkü şimdi ben başımı kaldırırken o başını eğiyor. Rahibin duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle mırıldanır, "Bana vurma, tamam mı?"

"Tamam," diye nefes alıyorum.

Sonra beni öper. Dudakları benimkilere dokunur. Sanki bir soru soruyormuş gibi titrerler. Bir an için, bunun sadece rol olduğunu düşünerek çekileceğini sanırım. Dietan'ın askerlerini, rahibi, hatta Kahini bile kandırıyoruz.

Ama sonra kolları belimi sardı ve beni daha da kendine çekti. Kollarımı boynuna doladım ve birbirimize yapıştık, etrafımızdaki her şey eridi. Ağzını benimkine yaklaştırdı, ben de aynısını yaptım ve onu içime çektim. Dilinin benimkine dokunması, vücudumun her santimetresine ateş yaydı. Alt dudağımı ısırđı ve şimdi her yerim yanıyor.

Vücudu benimkine karşı tamamen sıcaklık ve kaslarla dolu. Kalçalarımı biraz eğiyorum, bu da onun inlemesine neden oluyor. Parmaklarım onun ipeksi saçlarını okşuyor ve o da beni kendine daha sıkı çekiyor. Tüm sırları ve inkârlarına rağmen, bu adam beni istiyor ve bu tek başına ona her şeyi vermek istememe neden oluyor.

Sonra Marcus öksürüyor.

Kahretsin. Gözlerimi açıyorum ve yanaklarım yanıyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Dietan kıkırdar. "Nerede olduğumuzu unuttum," diye mırıldanır, hala beni kollarında tutarken. Sonra beni bırakır ve vücudumun dokunduğumuz her yeri uyuşmuştur.

Yüzüm kızarır ve elbisenin önünü düzeltirim. Rahibe bakmaya cesaret edemiyorum. O kadar çok zevk aldım ki, kendi adım dahil her şeyi unutmak üzereydim. Acaba bunun ne kadarı gösteriş içindi? Dietan'ın hızlı nefes alıp verişine ve kızaran yanaklarına bakılırsa, belki de hiçbir...

Dietan bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. İstediğimi aldım. Hayatım boyunca bir öpücük bekledim ve bu öpücük unutulmazdı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Aren

Sonunda, Loegria ile Estyrion'un Büyük Çölü arasındaki köprüye vardık.

Kraliyet askerleri başkentine dönmediğimize şaşırmış olsalar da, bunu belli etmiyorlar. Belki de Marcus'un önderliğinde nereye giderse oraya gidiyorlardır.

Loegria ile Alarice'i birbirine bağlayan köprü gibi, bu da devasa bir geçiş yolu. Ama o köprü yolcularla doluyken, bu köprü ürkütücü bir şekilde boş. Köprü kenarındaki dükkanlar kapalı, evler karanlık. Yıkılmış krallığa geçmeye cesaret eden tek grup biziz.

"Dietan?" diye soruyorum ve o sessiz sorumu anlıyor.

"Biliyorum," diye cevaplar. O da köprünün üstündeki yanmış kirişleri ve destek kirişlerini inceliyor. Köprü boş olmakla kalmamış, dumanla da kaplanmış.

Sislerin içine bakarken, başlangıçtaki tuğla duvarın ötesine geçemiyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve sırt çantamı o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım uyuşmaya başlıyor. Dietan'ın yanıma geldiğini hissediyorum, o da köprüye adım atmadan hemen önce duruyor. Gözlerini kısarak köprünün uzunluğuna bakıyor. Köprüyü geçmek, bir kez daha açığa çıkacağımız anlamına geliyor, ama Estyrion'a giden tek yol bu.

Köprü geçilebilir görünüyor, ama bazı kısımları bir tür patlama nedeniyle hasar görmüş. Yakın zamanda burada bir savaş olmuş gibi görünüyor, ama ceset yok, yaralı asker yok, insan geçişine dair başka bir kanıt yok.

"Gaspçının işi mi?" diye soruyorum.

Marcus bize katılır ve keskin bir stratejistin gözüyle hasarı inceler. Diz çöker ve uzun parmağıyla korkuluğa bulaşmış külleri kazır. Başını sallar, parmakları arasında ovuşturur ve koklar. "Simyacı tozu."

"O nedir?" diye soruyorum.

Dietan cevap verirken yüzü solgunlaşır: "Estyrion'un derinliklerinde çıkarılan, son derece uçucu taşlardan elde edilen patlayıcı bir toz. Orada kalan

orada kalan tek değerli kaynaklardan biridir. Çarpma anında ateş çıkarabilir. Büyük miktarlarda kullanıldığında yıkıcı olabilir."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Ama köprüyü sağlam bırakmışlar?"

"Burada bulunanlar, Loegria ile Estyrion arasındaki tek geçiş yolunu yıkmak için aptal olmalılar. Onlar da bizim kadar buna ihtiyaç duyuyorlar," diye açıklıyor Dietan.

Dietan, Marcus'un arkasındaki, ilerleme sinyali sabırla bekleyen adamlarına bakar. "Siz ikiniz şimdi geri dönmelisiniz. Keşke beni dinleseniz. Marcus, adamlardan birkaçını al, onu buradan çıkar ve güvende tut."

"Ciddi olamazsın. Seni terk etmeyeceğim," diyorum ona, sırt çantamı omuzlarıma daha yukarı çekerek. "Rahibin sözlerini duymadın mı?"

Dietan iç çeker.

"Onun dediği gibi," diye ekliyor Marcus.

İkimizle tartışmak boşuna bir çaba ve Dietan da bunun farkında.

"Peki. Kendi kararını vermekte özgürsün, sana emir vermeyeceğim, ama bu kötü bir seçim."

"Senin yaptığınla aynı," diye karşılık veriyorum.

Pes etmiş bir iç çekişle adamlara başını sallar, topuklarını döndürür ve köprüyü geçmek için yola çıkar.

Vücudumun her yerinde cildim gergin, sanki farklı yönlere çekiliyormuş gibi. İçimdeki her içgüdü geri dönmem için çığlık atıyor, ama korkumu bastırıp bir adım daha atıyorum ve Dietan'ı takip ederek keskin kokulu sisin içine giriyorum. Her iki taraftaki binalar boş; bazı kapılar aralık, ama arkalarındaki karanlıkta hiçbir hareket görmüyorum, sanki burada yaşayan insanlar aceleyle ayrılmışlar gibi.

Boş caddede gevşek parşömen parçaları rüzgarda savruluyor. Pencere kepenkleri dış cepheye çarparak ritmik bir *tıkırtı* sesi çıkarıyor, bu ses kalbimin çarpışını yansıtıyor. Korkumu yutmak isterdim, ama ağzım çok kuru.

Başımızın üzerindeki kirişler rüzgarda gıcırıyor ve inliyor, üzerimize örümcek ağı gibi gerilmiş iplerle sabitlenmişler. Yırtık pırtık Loegrian bayrakları direklerinde dalgalanıyor. Bu yerdeki her şey beni tedirgin ediyor. Sanki izleniyormuşuz gibi hissediyorum ve bunun sadece hayal gücümün ürünü olduğuna inanmak istiyorum, ama omurgamdan aşağıya doğru yayılan korkuyu bir türlü atamıyorum.

Marcus'un ayak sesleri sessiz, sanki o da bir şeylerin ters gittiğini hissediyor gibi. Rüzgâr dumanı neredeyse hiç dağıtmıyor ve görüş mesafesi düşük. Birkaç adım önde yürüyen Dietan bile sadece bir gölge gibi.

Yukarı bakınca, çatıların birinde dalgalanan bir kumaş görüyorum. Donup kalıyorum, ona bakıyorum. Bu da başka bir bayrak mıydı? Yoksa orada biri mi var? Ya da bir şey mi? Kulaklarımda kan uğultusu duyuyorum ve çaresizce herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemeye çalışıyorum, ama rüzgâr diğer her şeyi bastırıyor.

Dietan'a yetişirken paniğe kapılmamaya çalışıyorum. "Sanki bir tuzağa doğru yürüyor gibiyiz," diye fısıldayarak kulağına eğiliyorum.

O, gözleri hala ileriye bakarken başını sallar. "Biliyorum. Ben de öyle hissediyorum."

Yırtık pırtık flamalar ve kırık rüzgâr çanlarıyla süslenmiş büyük bir kemerin altından geçerken midem bulanıyor. Yolun yarısını geçtik. Artık Estyrion tarafına geçtik.

Omzumun üzerinden Loegria'ya giden yolu gözden geçiriyorum. Marcus ve adamları benden oldukça geride kalmışlar. Marcus gözlerimi yakalıyor ve başını sallıyor. Kaşlarını çatmış, konsantre olmuş ve elini belindeki kılıçtan hiç çekmiyor. Adamlarına hızlanmaları, benimle ve Dietan'la aynı hizaya gelmeleri için işaret ediyor.

Ama çok geç.

İlk önce onu duyarım — üstümüzde metalin üzerinde kayan ipin belirgin sesini.

Kendimi Dietan'ın sırtına atıyorum ve onu ileri itiyorum. Arkamızdaki kemerli geçit büyük bir toz ve moloz bulutu içinde çökünce yere düşüyoruz.

Ses, kırbaç şaklaması gibi patlayıcıdır. Kulaklarım çınlar. Tozdan boğulmamak için kendimi tutamıyorum ve kontrolsüz bir şekilde titriyorum.

Dietan'ın eli benimkini bulur ve sıkı tutuşuyla beni kaldırır. İkimiz de yaralanmamışız, ama onun güzel yüzü solgun ve kirle kaplıdır.

Dietan'ın adamlarının enkazın diğer tarafından bağırdıklarını duyabiliyorum. Krallıklar arasındaki sınırı belirleyen kemer, destek kirişleri ve taşların karışık bir yığınınına dönüşmüştür.

Diğerlerinden tamamen kopuk durumdayız.

Marcus'un yüzü enkazın arasında belirir. Bir insanın zar zor sığabileceği bir açıklıktan kolunu uzatır. Elini tutup açıklıktan tırmanmam için bana işaret eder.

"Çabuk! Hemen!" diye bağıır Marcus.

Ağır ayak sesleri, her tarafımızı çevreleyen üstümüzdeki kirlilere vuruyor. Aşağıdan odun parçalanma ve taş çatlama sesleri geliyor. Ayaklarımızın altındaki zemin çökmeye başlıyor. Darbe, kırılan köprüyü parçalıyor.

Dietan beni ileri iter, Marcus kolumu yakalar ve beni açıklıktan çekmeye başlar. Sonra dönüp Dietan'a uzanırım, ama elim boşlukta kalır.

"Dietan!" diye bağırırım.

"Merak etme, hemen arkadayım!" diye bağırır, ama toz ve sisin içinde onu göremiyorum.

Marcus, ben boşluktan geçmeye çalışırken, tutunmak için çabalarken, beni sertçe çekiyor. Destek kırışları başımın yan tarafına sürtünüyor. Boşluk o kadar dar ki, paniğe kapılmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Kıymıklar yanaklarımı çiziyor ve ben çığlık atıyorum, ama Marcus çekmeye, çekmeye, çekmeye devam ediyor, ta ki ben köprünün diğer tarafına çıkana kadar.

Hemen delikten bakmak için koşuyorum ama Dietan'ı göremiyorum çünkü köprünün ortasında bir Kilandrar duruyor. Siyah rüzgarları, bir pelerin ve başlık gibi görünüyor.

Saklanacak yer yok. Bizi buldu.

Korku içinde, Dietan'ın ellerini yanlarında bükerek ona doğru yürüdüğünü görüyorum. Parmaklarını her büküşünde rüzgârın titreştiğini hissedebiliyorum. Islık sesi.

"Dietan! Hayır!" Marcus beni geri çekmeye çalışırken ben çığlık attım.

"*Git!*" diye bağıyor Dietan, rüzgâr sesi bastırıyor. "Marcus, Aren'i al ve *git!*"

Kilandrar onu dikkatle izliyor, ne yapacağını görmek için bekliyor. Sislerin içinden, arkasında başka bir gölge belirir — ikinci bir Kilandrar. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Çok fazla. Fazla fazla.

Onların varlığıyla birlikte bir fırtına kopar. Etraflarında bir kasırga döner, toz ve enkazları havaya savurur, bunlar cildimi iğneler gibi batırır.

Dietan ayakları yere sağlam basarak onların önünde durur ve ellerini önüne kaldırır. Kontrol edemediği bir güç kullanarak tek başına onlarla yüzleşecektir.

Omzunun üzerinden bana bakar ve selam verir.

Meydan okuyan bir veda.

Marcus beni çekip götürmeden önce son bir kez onun adını haykırıyorum.

Otuzuncu Bölüm

Dietan

Sesinin benim adımı haykırması bana savaşmak için bir neden veriyor.

Kilandrar ile tek başıma yüzleşmem gerekiyor. *Marcus ile birlikte daha güvende olacak*, kendime böyle söylemeye çalışıyorum. Hepsi Loegria'ya geri dönecekler. Bunu atlatacaklar ve eğer ben atlatamazsam... Bunu düşünmek istemiyorum. Bir kez olsun, yaşamak için bir nedenim var.

Ama Aren, arkasında olmadığımı fark ettiğinde yüzündeki ihanet ifadesi beni rahat bırakmayacak. Onun güvenini kırdım ve hayatta kalırsam, onu geri kazanmak, krallığı kurtarmak kadar önemli bir öncelik olacak. Ama geçen gece çadırımda ona söylediğim gibi, ben asla kimseyle birlikte olamam.

Bu lanet içime işlemişken olmaz.

Birini sevmek çok tehlikeli. Onun *beni* sevmesi çok tehlikeli.

Ölürsem, en azından onun hayatını kurtardığımı bilerek öleceğim.

Kilandrarlar beni çevreliyor, yüzükleri çağırıyorlar ve yüzükler tanıyarak titriyorlar. Bu his, tüyler ürpertici bir yoğunlukla omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Loegria'lı Dietan. Alarice'in sözde varisi. Sana ait olmayan bir şeyi aldın. Nefes hırsızı. Zephyr'in haydutu. Whisting'i gerçek sahibine geri vereceğiz.

Tabii, diyorum. Kim olursa olsun.

"Öyle mi? Gelin de deneyin bakalım, pislikler!" diye bağıriyorum.

Whisting içimde şişer, en derin nefes gibi beni doldurur ve ben nefes veririm. Sırtımdaki Yüzükler canlanır. Sihri odaklamaya, elimdeki bir kılıç gibi kullanmaya çalışırım, ama güç bir fırtına gibi içimden dışarı fırlar.

Köprünün her iki yanındaki binalar, bedenimden dışarı doğru patlayan saf enerji küresi ile yıkılır. Zaten zayıf ve çökmekte olan ayaklarımın altındaki zemin çökmeye başlar. Arnavut kaldırım taşları aşağıdaki uçuruma düşer ve yolda kocaman delikler bırakır. Taşlar düz bir şekilde aşağıya düşmez. Hayır, bunun yerine, iki krallık arasında esen fırtınada savrulurlar.

Gücümü kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama bu, bir kasırgada pelerinini tutmaya çalışmak gibi. Kontrolüm yok; onun merhametine kalmış durumdayım. Vahşi, zaptedilemez...

Ve bunu kendi lehime kullanabileceğim aklıma geliyor.

Veteria'nın kulübesinde gördüğüm gibi ellerimi kaldırıyorum. Fırtına etrafımda çırpınıyor, şimdi bedenimden yayılıyor. Bu güç dumanı dağıtır ve Kilandrar'ı net bir şekilde görmemi sağlar.

Hiçbiri kıpırdamıyor. Benden korkmuyorlar. Beni sınıyorlar.

Bırakın denesinler.

Tamamen cehalet ve çaresizlik beni ileriye itiyor. Ben de onlardan korkmuyorum.

Burnumdan nefes alıp ağızımdan nefes vermeye odaklanıyorum. Kendimi güçlü hissediyorum, hiç olmadığım kadar güçlü. Rüzgar parmaklarımın arasından geçiyor, yakındaki binaların çatılarını kağıt gibi yırtıp atıyor.

Loegria'nın Dietan'ı. Seni ve sevdiğin herkesi yok edeceğiz.

Arkamda, Marcus ve Aren'in beni endişeyle izledikleri moloz yığınının arkasındaki boşluğa bakıyorum. Aren başını sallıyor ve rüzgârın uğultusu nedeniyle duyamadığım bir şey haykırıyor. Kilandrarlar onlara doğru dönüyor, tıslayarak havaya yükseliyorlar — saldırmak üzere.

"Hayır!" diye bağıyorum, Kilandrar'a karşı durarak. "Onlara dokunmayacaksınız!"

O kadar güçlü bir fırtına yaratıyorum ki, ayaklarım kaldırım taşları üzerinde kaymaya başlıyor. Whisting, Kilandrar'ı çevreliyor. Onlar kendi fırtınalarıyla geri püskürtmeye çalışsalar da, onları fırtınanın gözünde hapsetmiş oluyorum. Bina parçaları kopuyor ve havada kırılgan kırılma ve taşların düşme sesleri yankılanıyor. Arkamdaki enkaz duvarı uçmaya başlıyor, büyük parçalar koparak Loegria'ya doğru yuvarlanıyor.

Tek hissettiğim, içimden akan sihir. Bu, rüyalarım dışında daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Saf, ham, elemental bir güç ve ben daha fazlasını istiyorum.

Kendimi bırakıyorum. İçimdeki Whisting'e teslim oluyorum. Ayaklarım yerden kalkıyor.

Kilandrılar, kendilerini hapseden kasırgaya karşı öfkeyle savaşıyor. Uluyorlar, giderek daha çılgınlaşıyorlar. Yakında geçecekler, bunu hissedebiliyorum.

Ama beni geçemeyecekler.

Köprüde iki ışık halkası belirir, Kilandrılar'ı ince, parlak çizgilerle çevreler. Rüzgâr, etraflarında net bir çizgi çizer. Sonra, tiz bir çığlık ile rüzgâr, bir bıçakla tereyağını keser gibi kaldırım taşlarını keser.

Bir iniltiyle, köprünün tüm bölümü aşağıdaki uçuruma düşer. Kilandrılar boşluğa dalar, ardından bir moloz dalgası gelir. Kanyonun rüzgârları onları yutarken çığlık atar ve çırpınırlar, adımı lanetler ve gözden kaybolurlar.

Görüşüm kararır.

Bir nefes içinde, köprünün üzerinde süzülüyorum. Bir sonraki nefesimde, cesetlerle çevrili savaş alanında buluyorum kendimi.

Sonra tekrar köprüdeyim, fırtınam ayaklarımın altındaki üst geçidi parçalara ayırıyor.

Tüm krallığın gölgelerin içinde kaybolduğu bir görüntü beni tüketir.

Whisting'in kontrolünü kaybettiğim köprüye geri dönüyorum. *O asla senin kontrolünde olmadı*, diye bağıyor kafamdaki bir ses. Köprü çöküyor. Askerler bağıyor. Bir ses kaosu yarıp geçiyor.

Savaş alanı. Değer verdiğim herkes yerde ölü yatıyor. "Dietan!"

Adım... Biri adımı söylüyor. A d ımın olduğunu neredeyse unutmuştum.

Dietan benim adım mı?

Sese doğru dönüyorum. Bir figür rüzgara karşı direniyor, kolları havada, yüzünü koruyor.

Onun yüzü.

Onun güzel yüzü.

O yüzü tanıyorum.

O benim tarafımda, bana doğru koşuyor. "Dietan!"

O kadar küçük ki, etrafımızda kükreten güce kıyasla önemsiz bir nokta gibi görünüyor — o güç benim.

Sesi yalvarıyor ve gözlerindeki bakış...

Ayaklarım yere değdi ve sendeleyerek bir adım attım, kendimi tutarak. Çok korkmuş görünüyor. Neden bu muhteşem fırtınadan, benden korkuyor?

Benden korkuyor.

Kasırgayı tekrar kendime çağırmaya çalışıyorum, bedenime geri dönmesini emrediyorum. Sonra boğuluyorum, tıpkı o gece beni ziyaret ettiğinde olduğu gibi...

Aren. Hatırlıyorum.

Onun sıcaklığı, dokunuşu, kehanet.

Whisting içimden geçip gidiyor, açgözlü ve kapıcı, beni boş bırakıyor. Etrafımdaki tüm havayı tükettim ve şimdi nefes alacak havam kalmadı.

Bir vakum yarattım. Bir uçurum. Dizlerim taşa çarptı ve boğazımı sıktım, gelmek bilmeyen bir nefes için çaresizce.

Bıçak. Bıçağı hatırlıyorum. Sırtımın alt kısmına uzanıyorum ama parmaklarım uyuşmuş, bıçağın kabzasına uzanmaya çalışıyorum, kınından çıkarmak için uğraşıyorum. Sonunda iyileşmekte olan elime sapladığımda hiçbir şey olmuyor.

Hâlâ nefes alamıyorum. Kan büyüğü bu sefer Whisting'i durdurmuyor.

Gözlerimi kapatıp içime dönüyorum. Çok üşüyorum. İçimdeki her şey donmuş durumda. Nefes alamıyorum ve boğuluyorum. Yüzükler, güçlerini serbest bırakıp hayatımı emerek, sıcak ve güçlü bir şekilde uğultu yapan tek şey.

Öleceğim.

Sonra bir şey kafamın yan tarafına çarptı. Bir tava mı?

Öne doğru yuvarlanıyorum, ama Aren düşmeden önce beni yakalıyor. O kadar şok olmuşum ki, derin ve baş döndürücü bir nefes alıyorum.

Nefes!

Aren bir eliyle beni tutarken, diğer elinde tavayı sıkıca tutuyor. Yüzü çiziklerle dolu, giysileri yırtık pırtık ve kirli, paçavra gibi üstünde duruyor.

"Nefes al!" diye bağılıyor bana.

Bu bir emir.

Ama ben nefes alıyorum, ona söylemek istiyorum, büyük bir hırıltıyla nefes nefese onun kollarına düşerken.

"Hasat Ana!" Aren beni sıkıca tutarak bağıyor. "Ölme!"

O kadar şiddetli öksürüyorum ki ağzımda demir tadı hissediyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum. Beni düşmekten alıkoyan tek şey o. Kafamı tutuyor, parmaklarıyla yüzüme bastırarak beni inceliyor. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum, o kadar bitkinim ki. Yüzünde endişe ve öfke var, ama en çok da rahatlama. Kafam boynumda sallanırken gülümsüyorum.

Her şey karardı ve sonra Aren, sanki bana hayat verebilecekmiş gibi omuzlarımdan sallamaya başladı. "Dietan!" diye bağırdı, güzel gözleri yaşlarla parlıyordu. "Geri dön bana! Dietan!"

Konuşamıyorum.

Herkesi Kilandrar'dan kurtardım, ama o anda durmasaydım, tüm köprüyü yıkmış olacaktım. Herkesi öldürmüş olacaktım. Aren'in tavası olmasaydı, kendimi de öldürmüş olacaktım.

"Evet?" diye boğuk bir sesle soruyorum. "Ne var?"

Dudaklarını sıkıca kapatıp, bana tekrar vurmak istermiş gibi bakıyor. Çenesi titriyor. Hâlâ başım dönüyor olmalı, çünkü beni biraz daha sıkı tuttuğuna yemin edebilirim, yanaklarında kızarıklık belirliyor. Parmaklarımı kalın saçlarında gezdirmek, vücudumu onun vücuduna sarmak istiyorum. Şakağında onu öpmek ne kadar da hoştu. Onu günlerce öpebilirdim. Bana kızgın olsa bile, yine de nefesimi kesiyor — iyi anlamda.

"Sen gerçekten çok güzelsin," diye zayıf bir sesle mırıldanıyorum. "Şimdi o konuşmayı yapalım mı? Duygularımız hakkında?"

"Sen aklını kaçırmışsın." Gözyaşları arasında gülmekten kendini alamıyor.

"Herkes nerede?" diye soruyorum.

"Köprünün diğer tarafında," diyor. "Köprüyü tamamen havaya uçurmadan önce sana ulaşmayı başardım."

Yarattığım boşluğa bakıyorum. Whisting taşı temiz bir şekilde kesmiş. Aşağıda Kilandrar'ı göremiyorum. Tek görebildiğim, dalgalı bulutlarla kaplı kanyon.

Kafamı sallayarak, bitmek bilmeyen kabusumun kalıntılarını ve Kilandrar'ın karanlık fısıltılarını silmeye çalışıyorum.

Whisting'in bu ustası kim?

Marcus boşluğun diğer tarafından bize bağıyor, ama ne dediğini duyamıyorum. Aren ve ben Estyrion'da duruyoruz, ama Marcus ve adamları Loegria'da diğer tarafta mahsur kalmışlar... ve Marcus bu durumdan hiç memnun değil.

Marcus'u görmezden gelip yanımda duran güzel kadına odaklanıyorum.

"Onlarla kalmalıydın," diyorum zayıf bir sesle, hırıltılı nefes alıp vererek. Hâlâ ciğerlerimi dolduramıyorum.

"Ne, tüm bunları kaçırmak için mi?" diyor, etrafımızdaki kararmış harabeleri işaret ederek.

Tamamen bitkin bir halde omzuna yaslanıyorum.

"Seni cesur aptal," diye homurdanıyor, beni sıkıca sarıyor. Kucaklaması içimi ve dışımı ısıtıyor.

Bilinçsizliğin hipnotik cazibesine teslim olmadan hemen önce, Aren'in sonunda istediğini elde ettiğini fark ediyorum. Bu yolculuğun geri kalanında sadece ikimiz varız.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÜYÜK İSRAF

Otuz Birinci Bölüm

Dietan

Aren'in tavayla vurduğu yer hala zonkluyor.

Kesin olan bir şey var: bu kadın iyi nişancı. Bu acı katlanılabilir, hatta tanıdık bir acı. Korku ve dehşet ise atlatması çok daha zor.

Neredeyse Whisting'e kapılacaktım. Aren müdahale etmeseydi, başıma ne gelirdi bilmiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak ve tereddütlü. Köprü'nün geri kalanını geçerken yanımda sessizce yürüyor. Artık sadece ikimiz varız. Marcus bizi geri dönmeye, köprü'nün boşluğunu geçmenin bir yolunu bulmaya çalıştı, ama nafile. Biz de yürümeye devam ettik.

Adamlarım olanlar hakkında ne düşünüyorlar acaba? Artık hepsi biliyor. İçimdeki gücü gördüler. Bunu Kader Yüzükleri ile ilişkilendirdiler mi? Marcus'un onların bunu anlamasını engelleyebileceğine güvenmek zorundayım.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiriyorum, başımı ovuşturarak. "Gerçekten de oldukça güçlü bir vuruşun var," diye ekliyorum, ikimiz de hala sarsılmış olduğumuz açık olduğu için, durumu hafife almaya çalışarak, yarı yürekli bir gülümsemeyle.

Her zamanki cazibem onda işe yaramıyor, ya da belki de kalbim bu işte değil. "Sen?"

"Ben iyiyim," diyor sıkı bir şekilde.

Bu sözlerin bir duygu dünyasını gizlediğini biliyorum. Beni açıkça görmezden gelmeseydi, şimdiye kadar ölmüş ya da daha kötüsü olmuştum. Onun inatçılığına şükürler olsun.

Botlarım birden tuğla yerine yumuşak kuma basınca köprü'nün diğer ucuna ulaştığımızı anlıyorum. Gri duman dağılmaya başlıyor ve bulutların arasından çıkan güneşe gözlerimi kısarak bakıyorum. Şimdiye kadar güneş ışığını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Aren, aniden maviye dönen gökyüzüne gözlerini kırıpıştırarak bakar. "Bu garip. Estyrion'un gökyüzünün tamamen gri ve kalıntıların kararmış olduğunu sanıyordum."

Kafamı salladım. Diğer tarafta, Alba'da durum kesinlikle böyleydi. Ama burada duman ve keskin koku yok olmuştu.

"Bu... Bu gerçek mi?" Aren, önümüzde yükselen Şehre bakarken hayret dolu bir sesle soruyor.

Parlayan kristal kuleler güneş iŐıĝını yansıtıyor. Aynalı yapılar uzanıyor, kanyon uçurumunun ötesine ve gözden kaybolana kadar genişliyor. Antik kralların cam heykelleri, Şehrin giriŐinin iki yanında duruyor, gerçekçi akan cppelerle örtülü, ellerini hoş geldiniz diye kaldırmıŐlar.

"Boreas düŐtüğünde Estyrion'daki her Şeyin yok olduĝunu sanıyordum," diye hayranlıkla mırıldanır.

"Bilmiyorum," diyorum, gözlerimi gölgeleyerek etrafa bakınıyorum.

Şehir saĝlam ve göz kamaştırıcı bir gzelliĝe sahip görünüyor. Estyrion, düşmeden önce dört krallıĝın en glsyd. Daha yakından baktıĝımda, neden bu kadar garip göründüğünü anlıyorum.

Şehir boş.

Burada hiç kimse yok. Sanki Aren ve ben dünyada kalan tek iki insanız gibi - ki bu hiç de fena olmazdı.

Aren boynunu uzatıp, çok parlak gökyüzünde bulutları delen uzaktaki cam kulelere bakıyor. Şaşkınlıkla dudakları hafifçe açılıyor.

Ama Şehir cansız. Lundenwic'teki sarayda asılı olan, ihtiŐamını tasvir eden tablolar kadar hareketsiz ve sessiz.

Şehrin girişine yaklaşırken, zamanın donmuş gibi hissediyorum — ok eski bir aĝın kalıntısı gibi. Boş sokaklarda rüzgârın uĝultusu dışında hiçbir ses yok. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"O nedir?" diye sorar Aren, parmaĝıyla işaret ederek.

Onun bakışını takip ederek cam yapıların etrafındaki havada dalgalanmayı görüyorum. Aynalı yüzeyler bükülmüŐ gibi görünüyor.

Sanki bir göletteki yansıma gibi. alıyorum bir adım adım

adım ona ve olarak yol yaklaştıkça yaklaştıkça, Aniden bir Şeyin farkına varıyorum. "Bu bir serap," diyorum. Birdenbire, bölgeyle ilgili kafa karıştırıcı ve çeliŐkili istihbarat raporları daha mantıklı gelmeye başlıyor. "Bu sadece bir yanılsama. Estyrion Şehri düşmeden önce böyle görünüyor olmalı. Bu gerçek deĝil."

"O zaman gerçek olan ne acaba?" diyor Aren. "Duman ve harabeler ve Şimdi de bu mu? Gerçek Estyrion Şehri neye benziyor?"

"Yakında öğreneceğiz," diyorum, aramızda ve güzel mimari arasında asılı duran dalgalı bir perdeye doğru yürürken. Oraya vardığımızda, kulaklarımızın yanında bir sivrisinek gibi, bir büyüünün zayıf, tiz vızıltısını duyuyorum.

Aren sırt çantasını omzuna daha yükseğe çıkarır ve kararlı bir şekilde ileriye işaret eder. "Birlikte mi?"

Başımı sallıyorum. Yan yana, dalgalanan serap duvarından geçiyoruz.

Bunu yaptığımız anda her şey değişir.

Parlak bir şehir yerine, önümüzde uçsuz bucaksız bir çöl uzanıyor. Göz kamaştırıcı bir parlaklık ve dayanılmaz bir sıcaklık var. Serap tarafından engellenen bir rüzgâr esintisi yanımızdan geçerek yüzümüze kum ve toz üflüyor. Gözlerimi bir saniye geç kapatıyorum. Kum ciğerlerimi dolduruyor ve bir anlığına görüşümü engelliyor.

Etrafımızda, bir an önce parıldayan binaların bulunduğu yerde, rüzgarda hareket eden kum tepeleri duruyor. Artık kristal şehrin illüzyonundan gözlerim kamaşmadığına göre, nerede olduğumu hatırlıyorum.

Büyük Çöl. Boreas'ın yıkımından sonra geriye kalan budur. Krallıktaki herkesi ve her şeyi öldürdü ve hepsini toza dönüştürdü.

Tarihi biliyorum. Burası bir zamanlar Albion'un en büyük krallığı, İlk Çağ'ın en güzel krallığıydı. Ama şimdi sadece sonsuz bir çöl. Buraya Büyük Çöl dememize şaşmamalı.

Bütün o hayatlar, yok oldu.

Güneşten gözlerini korumaya çalışan Aren'e bakıyorum. Şimdiden kafa derimin yanmaya başladığını hissedebiliyorum. Korunmak için şapkamı takıyorum, ama sıcaklık hemen başımı terletmeye başlıyor.

Çılgın kralın yaşadığı Engel'e kadar uzun bir yürüyüş olacak.

Yüksek kum tepelerine tırmanarak yolculuğumuza başlıyoruz. Ayaklarımızın altındaki yumuşak kumda kayıyoruz. Her adımda melas içinde yürür gibi hissediyoruz. Her adımda zemin çöküyor, bazen uyluklarımıza kadar batıyoruz.

Çölde yürümek enerjimizin çoğunu tüketiyor. Kumun almadığı gücü güneş alıyor ve sık sık durup dinlenip su içmemize zorluyor. Konuşacak pek zaman yok. Sessizce ufku tarayarak sığınacak bir yer arıyoruz. Suyumuz bitecek diye endişeleniyorum.

suyumuzun biteceğinden endişeleniyorum. Marcus ve adamlar erzakımızın çoğuna sahipler. Görevimizi tamamlamadan ölemeziz. Çok uzağa geldik.

En yüksek kum tepelerinden birinde, yönümüzü bulmak için duruyoruz. Göz alabildiğince uzanan kumdan başka bir şey yok. Gölge yok, bulut yok, acımasız güneşten ve Büyük Çöl'ün sonsuzluğundan kurtulmak mümkün değil. Pusulam işe yaramaz, Çöl'ün yıkıcı gücü içinde amaçsızca dönüyor. Ama orada bir şey içimdeki Yüzükleri çağırıyor, bu yüzden o yöne doğru yola çıkıyoruz.

Gündüz seyahat etmenin bir hata olduğu anlaşıyor. Güneş zirveye ulaştığında, hava bile ciğerlerimizi yakıyor. Aren ve ben, yıkık bir binanın kalıntılarını bulduğumuzda rahatlıyoruz. Gölgesinde bile, boşluğu çöl havası cildimize sıcak bir nefes gibi yerleşiyor. Giysilerimiz terden sırlıslam oluyor ve içtiğimiz az miktardaki değerli suyu kaybediyoruz.

Kum, dokunduğu her şeyi yakıyor. Deri ayakkabılarım, Aren'in kızartma tavasına basmışım gibi hissetmeden önce ısıyı ancak bir süreliğine engelleyebiliyor. Ama ısı tek sorun değil.

Geceleri sıcaklık o kadar düşüyor ki parmaklarım ve ayak parmaklarım uyuşuyor. Ellerime ne kadar sıcak nefes üflemiş olsam da, onları giysilerimin kıvrımlarına ne kadar sokmuş olsam da soğuktan kaçamıyorum. Yürürken birbirimize sokuluyoruz, ama dondurucu soğuk Aren'in yakınlığından aldığım zevki benden alıyor. Bir kez daha acımasız güneşten korunacak bir yer aramalıyız.

Güneş gökyüzünde nerede olursa olsun uyumak neredeyse imkansız. Dinlendiğimizde, Aren uyumaya çalışırken benim düşüncelerim bir endişeden diğerine atlıyor.

Sonunda yorgunluktan uykuya daldığımda, sonsuz kum ve güneşten ve boş kristal sokaklardan başka bir şey hayal edemeyecek kadar yorgunum.

Marcus haklıydı, cehenneme adım atmıştım. Daha da kötüsü, Aren'i de yanımda getirmiştım. O bu acıları hak etmiyordu.

Kaç gündür yürüyoruz? Çölde zaman zihninizi yanıltır.

"İyi görünmüyorsun," diyor Aren bir sabah, yüzümü inceleyerek. Burun kıvrıyorum.

"Ve 'kendi adına konuş' deme," diye ekliyor zayıf bir kahkaha atarak. "Sen her zaman iyi görünürsün," diye patlıyorum. Yarı delirmiş durumdayım ve flört etmek niyetinde değilim flört etmek niyetinde değilim, ama o gülümsüyor ve bu beni ayağa kaldırmaya yetiyor.

Bu işkence gibi yolculuğu tek başıma atlatabileceğimi hayal bile edemiyorum. Onun varlığı beni ayakta tutan tek şey. Aren için hayatta kalmam lazım; onu burada yalnız bırakamam. Onunla tanışmadan önce, kaçınılmaz sonumu kabullenmiştim. Ama şimdi, o yanımda olduğu için, bana hayatta kalmak için yeni bir umut veriyor. Tam da yaşamaya başlamak istediğim anda, ölemem. Bu çok büyük bir ironi.

Hiçbir köye, karakola, hatta terk edilmiş bir kulübeye bile rastlamıyoruz ve sırt çantalarımızdaki erzak her geçen gün azalıyor. Yiyecek ve suyumuzu daha da idareli kullanmamız gerekecek.

"Al," diyerek Aren'e su tulumumu uzattım. Benim payımı içmiş gibi yaptım ki o daha fazla içebilsin.

"Sen hiç içmedin ki." Bunu fark etmesi ilk kez olmuyor, ama itirazları her seferinde daha yumuşak oluyor.

Kafamı sallıyorum. "Al şunu."

Tartışacak gücü kalmadığı için dediğimi yapar ve yanaklarında biraz daha renk gördüğüm için rahatlarım.

Burada hiç hayat yok. Kum her yere giriyor: dişlerimin arasına, göz kapaklarımın altına, tırnaklarımın altına. Kuru sıcaklık ufukta dalgalanıyor, toprağı çarpıtıyor ve daha fazla yanılsama yaratıyor. Bunların gerçek olmadığını biliyorum, özellikle de bana Loegria'daki beyaz şehrimi, yemyeşil havuzlarını ve bahçelerini gösterdiklerinde.

Dinlenirken, değerli saatlerimizi boşa harcarken, o yanımda sırt üstü yatıyor, yüzü acı içinde buruşmuş. Rüyalarında birini çağırıyor, ama dudaklarından çıkan ismin benim olup olmadığını anlayamıyorum. Uykusu hep huzursuz. Dudakları çatlamış ve kanıyor, yanakları kızarmış, cildi pul pul dökülüyor. Gözleri çökmüş, bakışları uzak, ve ben de ondan daha iyi durumda olmadığımı biliyorum. Elimizdeki az miktardaki yiyecek ve suyu, bir adım daha atmamız gerektiğinde kullanmak için saklıyoruz.

Öleceğimi biliyorum. Daha da önemlisi, Aren de ölecek.

Ne kadar daha gitmemiz gerektiğini bilmiyorum. Güneşi takip ediyoruz. Tek bildiğim, doğuya doğru ilerlememiz gerektiği.

Kuma gömülü büyük bir heykelin başına geliyoruz. Gölgesinde uzanırken, ufuktaki hayallerin bana yine acımasız bir oyun oynadığını düşünüyorum. Ama bakarken, bir görüntü netleşiyor ve bir arabanın sesini duyuyorum.

Kaslarım ağrıyor olsa da, korku beni harekete geçiriyor. Kalbim hızla çarparak, oturmak için çabalıyorum. Aren'e uzanıp omzuna dokunuyorum. O da uyanıyor ve ben çatlamış dudaklarıma parmağımı bastırıp kulağımı kabartarak ona dinlemesini işaret ediyorum. O da duyunca gözleri fal taşı gibi açılıyor. Sonuçta bu bir serap değil.

Birbirimize bakıyoruz. Bize doğru gelen kişi, bizi kurtarmak kadar kolayca boğazımızı kesebilir. En kötüsünden korkarak, heykelin gölgesine saklanıyoruz, görünmemek için sıcak taşla yapıyoruz.

Harabelerde neden bir araba var? Nasıl?

Atın nalları ve kumda yuvarlanan dört tekerleği görebilecek kadar eğildim. Bu, Gaspçının keşif erleri mi? Penrith'in ordusu mu geldi? Yoksa başka bir düşman mı, belki de Lydia'yı kaçırp öldürenler mi bizi buldu?

Ama potansiyel kurtarıcılarımızı kaçıramam. Böyle devam edersek öleceğiz.

Aren'e başımı sallayarak, heykelin arkasından çıkıyorum ve o da beni takip ediyor. Birlikte, geçen arabaya yaklaşıyoruz. Tek bir atın çektiği, kumun üzerinde kayabilecek kadar geniş tekerlekleri olan, üstü kapalı bir kızak. Keten örtü sürücüyü gizliyor, ama içinde biri olmalı.

"Bekle," diye fısıldıyorum. Sesim çatlıyor, tost gibi kurumuş. Zorlanarak sesimi yükseltirim. "Bekle!"

Araba tam önümüzde durur.

Hışırtı sesi duyulur ve arka kapı açılır. Peçeli bir figür ortaya çıkar, yüzü ve vücudu tamamen beyaz pamuklu kumaşla örtülüdür.

Aren yanımda kaskatı kesilir. O da görmüştür: yabancının elindeki metalin parıltısını. Bir kılıç.

İçgüdüsel olarak, figür vagondan atlayıp kılıcını doğrudan göğsüme doğrulttuğunda onun önüne geçiyorum.

Ellerimi kaldırıyorum, bu düşündüğümde daha fazla çaba gerektiriyor. Güneş yüzüme vuruyor ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Ayaklarım üzerinde dengede durmaya çalışıyorum. "Lütfen," diyorum boğuk bir sesle. "Sizi incitmek istemiyoruz."

Yarı kapalı gözlerimle, yabancıların iki kılıç uzunluğu uzaklıkta durduğunu, bakışlarını bize sabitleyip gözlerini kırpmadan baktığını görüyorum.

"Karım ve ben," diyorum, başımı Aren'e doğru eğerek, "yardıma ihtiyacımız var."

Aren'e karım demek iyi geliyor. Aynı zamanda bir kumar da bu — umarım bu bizi daha az tehditkar gösterir. Aren benim kadar çaresiz ve ölmek üzere olmasaydı, muhtemelen şu anda bana sert bir bakış atardı. Ellerimi havada tutuyorum, kaderimizin bize ne getireceğine teslim oluyorum.

Yabancıların beni anladığından emin değilim. Heykel gibi hareketsiz durup bizi izliyorlar. Sonunda kılıçlarıyla arabayı işaret ediyorlar. Açık bir işaret: *bin*.

Nereye gittiğimiz ya da öldürülecek miyiz umurumda değil. Sadece güneşten uzaklaşmamız gerekiyor. Aren ve ben hiç vakit kaybetmeden vagona tırmanıyoruz ve vagonun dokuma kumaşlar ve kumaş rulolarıyla dolu olduğunu görüyoruz. Demek bir tüccar. Yabancı, hala sessiz, sürücü kabinine tırmanıyor ve Aren ile ben vagonun karanlığında birbirimize yaslanıyoruz. Yavaş hareket etmesine rağmen, araba hafif bir esinti yaratıyor ve bu esinti derimdeki teri hemen soğutuyor. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslıyorum, bu rahatlamaya minnettarım. Aren yorgunluktan yanımda, sert vagon duvarına yaslanarak yere yığılıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldar.

Omuzlarımı silkiyorum, daha fazla bir şey söylemek için çok yorgunum.

Whisting'in çağrısının geldiği yöne doğru, görünmeyen bir yolu takip ediyoruz. Vagon sallanırken hipnotik bir transa giriyorum, zaman ve mekan algımı tamamen kaybediyorum. Vagon durduğunda kendime geliyorum.

Tepki veremedim, arabanın kapısı açılır ve biri elini uzatıp gömleğimin önünden beni dışarı çeker. Yere sertçe düşerim, yüzümün yere çarpmasını engelleyecek kadar güçsüzüm.

Aren'in çığlığını duydum, o da arabadan zorla çekilip arkamda bir yere atılmıştı.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırmaya çalışıyorum, ama ağzıma bir tıkaç sokuluyor, başımın etrafına sarılıyor ve kafatasımın arkasına sıkıca bağlanıyor. Ellerim arkamda bağlanıyor, omuzlarımdaki kaslar patlayacak kadar geriliyor.

Aren, fke dolu çığlıkları bastırılırken çırpınıp mücadele ediyor, ama güçlü eller beni ona doğru dönmemi engelliyor. Mücadele ediyorum, ama beni tutan çok fazla insan var.

Beni arıyorlar, giysilerimin altını kontrol ediyorlar, silah var mı diye bakıyorlar. Biri çantamı ters çeviriyor, boş su tulumum kumların üzerine düşüyor. Kraliyet bıçağımı el koyuyorlar ve kanım öfkeyle kaynıyor. Aren'in çantasını da karıştırıyorlar, silah ya da değerli eşya var mı diye bakıyorlar. İçinde sadece tavası, ikinci bir boş su tulumu ve kurumuş, iştah açıcı olmayan bitkiler var.

"Temiz," diye bir adamın sert sesi duyulur, ama kimse görünmez.

Bir ift bot önüme çıkıyor. Kafamı olabildiğince yukarı kaldırıyorum, boynumu gererek beni yakalayan kişiye bakmaya çalışıyorum. Orta yaşlı, yıpranmış, keskin gözlü bir kadın gibi görünüyor. Kılıfında altın bir bıçak taşıyor ve işlemeli bir kuşak takıyor.

Bana bakıyor ve açıkça etkilenmemiş bir şekilde yanağının içini diliyle yalıyor. Sonunda, kaderimizi belirlemiş gibi görünüyor. "Onları içeri götürün."

Otuz İkinci Bölüm

Dietan

Aren ve ben bağlanmış halde küçük bir eve taşınırız. Burası mütevazı bir oturma odasıdır, küçük bir ocağın etrafında yastıklar ve battaniyeler vardır. Günün sıcağına rağmen ateş çıtır çıtır yanmaktadır. Ocağın olmasına rağmen içerisi çok daha serindir. Taş duvarlar dışardaki sıcağı dışarıda tutmaktadır.

İkimiz de yastıkların üzerine itildik ve kadın etrafımızda dolaşmaya başladı. Odayı bir uçtan bir uca dolaşarak ceplerini boşalttı ve kılıç kemerini çözdü. Silahları tanıdık geliyordu, ama kurumuş gözlerim beni yanıltıyor olabilirdi.

"Gidebilirsiniz," diyor bizi buraya sertçe getiren diğerlerine. Onlar çıkarken ben kaşlarımı çatıyorum.

Aren yaralanmamış ama korkmuş görünüyor. Ağzındaki tıkaçla zor nefes alıyor. Ona dokunup onu rahatlatmak için can atıyorum, ama bir santim bile kıpırdayamıyorum.

Kollarım ağrıyor, başım hala acıyor ve bacaklarım zonkluyor. Omuzlarımı silkmek için omuzlarımı kaldırmaya çalışıyorum ama bileklerimi saran ipler her küçük hareketimde daha da sıkışıyor. Aren'e bu durumdan kurtulacağımızı söylemek istiyorum ama tek yapabildiğim onun bakışlarına karşılık vermek ve paniğe kapılmaması için yalvarmak.

Kadın, iki küçük bardak su doldurup yanımızdaki küçük masaya koyuyor. Bir yudum bile değil, ama şu anda o kadar az miktar bile altın değerinde. Aren hareketsizce bekliyor, ben de öyle.

Kadın bir an bizi izliyor, görünüşe göre memnun. Arkamıza geçip ellerimizi çözüyor. Aren ve ben ağızlarımızdaki tıkaçları çıkarıyoruz ve aceleyle içmek için bardakları neredeyse deviriyoruz.

Su her zaman bu kadar tatlı mıydı acaba? Gözlerimi kapatıp hepsini yudumluyorum.

"Yavaşça," diyor kadın. "Yoksa geri çıkar."

Uyumaya çalışıyorum ama zor. Daha fazlasını istiyorum. Su, mideme kadar serinliyor.

"Lütfen, size zarar vermek istemiyoruz," diye sonunda söylüyorum.

"Öyle diyorsunuz," diye cevaplar kadın soğukkanlılıkla. Karşımızda yere oturur ve çıtırdayan alevlere bakarak bizi süzer.

Geniş omuzları, kaslı kolları, kararlı bakışları... Her şeyi *bir savaşı* olduğunu haykırıyor. Artık susuzluğum biraz geçtiği için zihnim geri geliyor ve bu kadın kim olabilir diye düşünmeye başlıyorum. Yıllardır onunla ilgili söylentiler dolaşıyordu. Çoğu kişi onun öldüğünü sanıyordu.

Bu, portrelerdeki aynı burun, aynı çene hattı mı? O bizi incelerken, ben de sulanan gözlerle onun yüzünü inceliyorum.

"Kimsiniz?" diye soruyor sonunda.

"Dietan Cornwallis Arthur William Maximillian Conrad Barclay-Bruce Armandale-Macrae, Loegria Veliahtı ve Alarice'in varisi." Gerçeği durduramadan ağzımdan dökülür. Aren bana gözlerini kocaman açarak bakana kadar ne dediğimin farkına bile varmam.

"Peki ya sen?" diye sorar kadın Aren'e.

"Evandale'den Aren Bellamore," diye cevaplar Aren görev bilinciyle.

Cevabı kadını şaşırtır. Merakla kaşlarını kaldırır ve sonra bana döner. "Siz ikiniz gerçekten evli misiniz?"

"Nişanlandık ama aslında değiliz," diye itiraf ettim, gerçeğin dilimden dökülmesini engelleyemedim.

"Sadece numara yapıyoruz," diyor Aren. Kendi dürüstlüğüne şaşırmış gibi görünüyor ve daha fazla konuşmamak için ağzını sıkıca kapatıyor.

Gözlerim bardağa kayar. Kadının bize verdiği şey sadece su değildi.

"Yani, bir prens ve bir..." diye başlar. "Barmen," diye tamamlar Aren.

"Bir prens ve bir barmen. Ne ilginç. Ve iddia ettiğiniz gibi evli bir çift değilsiniz."

"Sizi aldatmak istemedik," diye çabucak söylüyorum. "Yardıma ihtiyacımız vardı. Şüpheli görünmek istemedik."

"Heh. Büyük Çöl'de dolaşan bir Loegrian prensi, şüpheli mi? Bu mümkün değil. Peki, burada ne işin var? Seni Estyrion'un kalıntılarına getiren nedir?"

Kolay bir yalan bulmaya çalışıyorum. Kaybolduğumuzu, kaçırlıp terk edildiğimizi, grubumuzdan ayrıldığımızı. Ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Gerçek dışında herhangi bir şey söylemeye çalışıyorum ama dilim ağızımda çimento gibi hissediyorum. Kendi zihnimi kontrol etmek için çaresizce mücadele ediyorum, gözlerimi kapatıp yıllardır pratik yaptığım gibi Yüzükleri bastırmak için odaklanıyorum ama gerçeği söyleme dürtüsü hala çok güçlü.

"Buraya benim sorunumu çözmeye geldik," diye sonunda ağızımdan geçiriyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Eğer sorarsa, ona tüm gerçeği anlatacağımı biliyorum ve bunu yapamam. "Lütfen benden daha fazlasını anlatmamı isteme, yalvarırım."

Kaşlarını kaldırdı, sonra tüm vücudu titreyerek kendi dürüstlüğüne karşı mücadele eden Aren'e baktı.

"Lütfen," diyorum, dikkatini tekrar bana çekmek ve Aren'i kurtarmak için. "Bu benim sorunum, onun değil."

"Ne sorunu?" diye sorar. Tabii ki soracaktır.

Benim cevabımı duyduktan sonra herkes sorardı.

Konuşmak zorunda kaldığım için yüzümü buruşturuyorum. "Kendini Engel Kralı Osian olarak tanıtan kişiden yardım istiyorum."

Bunun üzerine gözleri kararır. "Ne için?"

Yumruklarımı sıkıp, kendi dilimle mücadele ediyorum. Sessiz kaldıkça, zihnim eriyormuş gibi hissediyorum. Kendimi durduramıyorum. Ağızımdan çıkan kelimelerle acı kaybolurken, neredeyse nefes nefese cevap veriyorum: "Yaklaşan savaşı durdurmak için."

Kadın gülümser. "Bu senin gerçeğin olabilir, ama kimse Penrith'in Gaspçısı'nın Albion'un geri kalanına ilerlemesini durduramaz. Ve Osian'ın onu durdurmak istediğini sanmıyorum. Çorakların Kralı, Gaspçı ile ittifak halindedir."

Bu... çok kötü bir haber.

Aren'in korkmuş bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ona uzanıp elini tutmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Şimdi bana gerçeği söyle," diyor kadın. "Neden buradasın?"

Bu sefer, sanki bir ip çekiormuş gibi, kelimeler hemen dökülüyor. "Çünkü Kaderin Yüzükleri bende."

Kadın hareketsiz kalır.

Beni, anlamını çözemediğim bir bakışla izliyor, sanki gözleriyle derimi soyup içimi inceliyor ve beni yetersiz buluyormuş gibi. "Bana her şeyi anlat," diyor.

Hayır, yapmayacağım. Sihire karşı savaşıyorum, alnımda ter damlaları, başımı bir mengene gibi saran acıdan tüm vücudum titriyor ama sonunda zehir galip geliyor. Ona bilmek istediği her şeyi anlatıyorum. Ona Whisting'den, sırtımdaki Yüzüklerden, Loegria'nın onlar olmadan Penrith'e karşı yürüyüşe geçeceğinden korktuğumu ve herkesi öldürmeden önce onları çıkarmak için bir yol bulmam gerektiğini anlatıyorum. Engel'in tek umudumuz olduğunu, Osian'ın Whisting hakkında gizemli bilgilere sahip olduğunu duyduğumu anlatıyorum.

"Günlerdir çölde dolaşıyoruz," diye hikayemi bitiriyorum. "Yiyecek yok. Su yok. Ta ki siz bizi bulana kadar."

"Lütfen," diyor Aren kadına. "Sadece onu ve Albion'daki herkesi kurtarmaya çalışıyoruz. Bizi bırakın gidelim. Ne kadar az bilerseniz, o kadar güvende olursunuz."

"Kilandrar bizim peşimizde, benim peşimde," diye düzeltiyorum. "Osian'ı ne kadar çabuk bulup Yüzükleri çıkarırsam, savaşı o kadar çabuk durdurabilirim. Her şeyi durdurabilirim."

Uzun bir süre kimse konuşmaz.

Kadın çenesini ovuşturuyor, gözleri ateşe sabitlenmiş, uzaklara bakarak ona anlattıklarımı düşünüyor. Kucağımda yumruklarımı sıkıyorum, bizi daha da büyük bir belaya sokmamış olmayı diliyorum. Garip bir şekilde, kadının ihtiyatı azalmaya başlamış. O sessizliği uzatırken ben de ellerimi gevşetiyorum.

Her diplomat gibi, bizim sessizliği bozup, sorulmadan daha fazla bilgi vermemizi bekliyor. Ağzımı kapalı tutuyorum ve gözlerimi masadaki kılıç ve kemere kaydırıyorum. Acaba bu onun doğuştan hakkı mıydı, yoksa yakında benim kraliyet bıçağımı da ekleyeceği çalınmış hazinelerden oluşan bir koleksiyonu mu vardı?

"Bizim isimlerimizi öğrendin," diyor Aren. "Şimdi bize seninkini söyle." "Onun adını biliyorum," diyorum. Bu bir kumar.

Aren şaşkınlıkla bana bakar.

Kadının gözleri benimkilerle buluşur ve ben kaçınmam. Bir an sonra bakışları yumuşar ve yastığa yaslanarak rahatlar,

dirseğiyle kendini destekliyor. "Ben kimim, Loegria Prensi Dietan?" diye soruyor.

Öksürüyorum. "Sen Penrith Prensesi Katharine'sin, o krallığın son gerçek kralının ve sürgündeki hükümdarının kızısin." Bir saniye düşünüyorum. "Ve sanırım benim ikinci kuzenim."

Aren'in gözleri büyüdü.

"Tarihimi biliyorum," diyorum gururlu bir gülümsemeye. "Kılıcını ve taktığın kuşağı gördüm. Kaçmış olabileceğine dair haberler vardı. Sürgünde küçük bir ordu topladığın söyleniyordu. Babam, Usurper ilk olarak babanın tahtını ele geçirdikten sonra seni bulmak için elçiler gönderdi. Seni uzun zamandır arıyoruz. Hala hayatta olduğunu öğrendiğime sevindim."

"Aferin kuzen. Evet, güvenliğimiz için Penrith'ten kaçıp buraya, Çorak Topraklara yerleştik. Ama hiç de güvende olduğumuzu söyleyemeyiz ve dürüst olmak gerekirse, ikiniz de geldiğiniz yere geri dönseniz iyi olur."

"Hayatta kalmışsın," diyor Aren, Katharine'in uyarısını görmezden gelerek. "Herkes , tahtı gasp eden kişi tahta çıktığında öldürüldüğünü söylüyordu."

"Yaşayabilmek için dünyaya öldüğümü inandırmak zorundaydım. Buradan Penrith'i geri almak için direnmeyi düşünüyordum, ta ki bu Osian denen adam gelip Çorak Toprakları kendine ait ilan edene kadar. Planlarımı mahvetti."

Başka bir kadın odaya girer ve selam vermek için başını sallar. "O haklı, biliyorsunuz. İkiniz de geldiğiniz yere geri dönmelisiniz." Katharine'den daha küçük ve daha nazik görünümlüdür, ancak Katharine ile aynı kaliteli keten giysiler giymektedir.

"Bu benim karım, Jingu," diyor Katharine.

"İnan bana," diyorum, "ben de burada olmak istemiyorum. Ama başka seçeneğim yok."

Katharine iç geçirir. "Bu topraklar düşmanca ve en hazırlıklı gezginler için bile uygun değildir, ki Osian da tam olarak bunu istemektedir. Bu ortamı kendisi yaratmamış olabilir, ancak krallığının izolasyonundan yararlanarak halkı üzerinde doğal olmayan bir kontrol kurmuştur. Size yardım edeceğini sanmıyorum. Onun tavsiyesini almakla aptallık ediyorsunuz. Ona güvenilmez."

Bu, Veteria'nın yıllar önce söylediği şeyin aynısıydı, ama ne o ne de Katharine daha iyi bir çözüm bulabilmiş gibi görünmüyordu.

"Belki de yok, ama Kader Yüzüklerini ait oldukları yere geri götürmenin başka bir yolunu bilmiyorum. Zamanım azalıyor. Lütfen, gitmemize izin verin ki bu işi halledebileyim."

"Ve senin çölde ölmene izin mi vereyim? Sanmıyorum. Jingu'nun halkı Çorak Topraklarda hayatta kalmayı öğrendi, ama biz bile bu topraklardan daha akıllı olamayacağımızı biliyoruz. İnan bana, Engel'de hiçbir çözüm bulamayacaksın. Hala şansın varken Loegria'ya geri dön ve başka bir yol bul."

Daha büyük bir seramik sürahiyi eline alıp bardaklarımızı doldurur. Onu dikkatle izlediğimizi fark edince, "İnanın bana, bu sefer sadece su var," diye ekler.

Onu şüpheye düşürmeye hakkım yok, bu yüzden biraz daha içiyorum. İlk fincan kadar lezzetli, ama umarım bozulmamıştır.

"Yavaşça," diyor Katharine, tam da midem kramp girerken.

Aren ve ben sessizce, yavaşça içiyoruz. Jingu yanımızdaki masaya yiyecekleri koyuyor — taze meyvelerin zarif şekillerde oyulduğu küçük bir tabak. Tabağı bana doğru itiyor. "Her seferinde bir ısırık."

Hemen kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Kendimi dizginleyip talimatlara uyarak her lokmanın tadını çıkarabiliyorum ve midem her geçen saniye daha da rahatlıyor.

"Bize ne verdin?" diye sorar Aren.

"Henbane kaktüsünden elde edilen su. İçen kişinin sadece gerçeği söylemesini sağlar — tabii ki, bildiği kadarıyla. Etkisi şimdiye kadar geçmiş olmalı." Katharine bana bakar. "Yalan söylemeyi denemek ister misin?"

Ona inanıyorum. Beni doğru cevap vermeye zorlayan o garip kaşıntıyı zihnimde hissetmiyorum.

Bu bir rahatlama.

"Sırrımı saklamam gerekiyordu. Güvenilmez biri olmak istemiyorum." "Liderler zor seçimler yapar ve senin niyetinin saf olduğunu görüyorum. Ama kaktüsü neden daha sık kullanmamız gerektiğini anlayabilirsin."

"Osian?" Aren, güzelce oyulmuş meyveden bir dilim daha almak için uzanırken sorar.

Katharine başını sallar. "Bu harap ülkede kimseye güvenmek zor. Sana karşı güvensiz davrandığım için özür dilerim, kuzenim."

Ona karşı kin beslememeyi seçiyor. Sahte bahanelerle bu topraklara izinsiz giriyorum ve savaşın gölgesinde dostu düşmandan ayırmak zor. Onun yerinde olsaydım — sürgünde, avlanan ve saklanan bir prenses — gizemli koşullar altında bu sınırı geçen herkese aynı derecede karşı çıkardım.

"Dünya savaşın eşiğinde. Görevim başarısızlığa mahkum olsa bile Osian'a ulaşmaya çalışmalıyım."

Katharine ciddi bir ifadeyle bakıyor. "O zaman ölümüne gidiyorsun. O, Estyrion'un küllerinden yeni bir krallık kurmaya kararlı. Engel'e ayak basan herkes hizmet etmeye zorlanıyor. Büyük öl'deki insanlar pek bir şeye sahip değil ve sahip olduklarımız da her geçen gün azalıyor. Bu sözde 'kral', çaresiz durumda olanlara bir çözüm vaat ediyor, ama bunun bedeli çok ağır. O, sözleşmeli bir ordu kuruyor ve kimse bundan kaçamaz."

Babamın casusları böyle bir ordunun varlığına dair söylentiler duymuş, ama bunu güvenilir bir kaynaktan duymak beni ürpertir. "Nereden biliyorsun?"

Katharine'in dudağı seğiriyor. Acı. Gözlerinde bir anlık bir ışıltı belirliyor ve yastıkta rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Jingu elini tutup masaj yapıyor.

"Bu sözde kralın sahte vaatleri yüzünden birçok kişiyi kaybettik. En büyük oğlumuz Arnfried de onlardan biri. Uyarılarımıza rağmen Engel'e erzak almaya gittiğinden beri aylardır ondan haber alamıyoruz. O da ondan önce giden ve ortadan kaybolan birçok kişiye katıldı," diyor Katharine.

Gözlerinde bir annenin acısını görüyorum. Midem bulanıyor. Onun için üzölüyorum — sevdiğini kurtaramamanın korkunç yükü. Daha da kötüsü? Kurtaracak kadar hayatta olup olmadıklarını bile bilmemek.

"Estyrion'un sahip olduğı az sayıdaki kaynağı Osian, Engel'i ve korkunç ordusunu inşa etmek için kullanmış, geri kalanlarımıza hiçbir şey bırakmamış. Şehir lanetli bir yer, zaten verimsiz olan bu topraklardan her şeyi emip geriye hiçbir şey bırakmıyor."

"Ama başka ne yapabilirim ki?" diye soruyorum. "Doğruyu söylediğimi biliyorsun ve tüm seçeneklerimi tüketmeden duramayacağımı da biliyorsun. Bu, krallıklarımızın Usurper ve Kilandrar'ın karanlık güçlerine karşı, aşırı can kaybı olmadan kendilerini savunabilmelerinin tek yolu

. Tabii, belki benim hayatım hariç." Hafifçe alaycı bir tonla konuşmaya çalışıyorum, ama Aren endişeli, hatta sarsılmış görünüyor.

Umarım bu, daha önce göstermediği derin duygularını yansıtıyordur. Katharine'e dönüyorum. "Zamanı geldiğinde bize katılmanı isterim."

Katharine'in bakışları Aren'e kayıyor. "Alarice'den bir barmen kızı imkansız görevinize katılmaya ikna ettiğiniz gibi mi?"

"Aren, tanıdığım en sadık insanlardan biridir," diyorum, onu savunma ihtiyacı hissederek. "Bana güvenemiyorsanız, ona güvenebilirsiniz."

Penrith'in sürgündeki prensesi, eğlenerek burnundan yüksek sesle nefes alır. Aren kızarır ve bakışlarını kaçırır, ama ben her kelimesinde ciddiyim. O olmasaydı bu noktaya gelemezdim.

Katharine tatmin olmuş görünüyor. İnancılı tavrım onu etkilemiş gibi görünüyor, ya da en azından beni durdurmanın imkansız olduğunu anlamış.

"Siz ikiniz çoğu kişiden daha cesursunuz. Bunu kabul ediyorum. Daha akıllı değilsiniz, ama kesinlikle daha cesursunuz."

"Hala Osian'ı mantıklı davranmaya ikna edebileceğime dair umudum var. Belki oğlunu bile geri getirebiliriz. Katharine, başarırsam *herkesi* kurtarabilirim. Hatta seni Penrith'e geri götürebilirim." Belki biraz abartmış olabilirim, ama umarım Katharine bunu ikna edici bulur.

Bana masum bir çocukmuşum gibi gülümsüyor. Sanki bunun aptalca bir umut olduğunu düşünüyor gibi. "Yiyin," diyor, önümüzdeki meyveleri işaret ederek. "Gücünüze ihtiyacınız olacak."

Aren ve ben yiyip içebildiğimiz kadarını yerken, Katharine bizim için değerli yeni erzakları hazırlıyor. Meyveleri ve sıcak yulaf lapasını bitiriyoruz ve bize, sihirli özellikleri olan bir şifalı merhem veriyor, çünkü birkaç dakika içinde dudaklarım artık çatlamış ve yarılmış değil. Yüzümdeki ve boynumdaki acı veren güneş yanıkları kayboluyor. Başım ve bacaklarım da artık ağrııyor.

Aren de çok daha iyi görünüyor. Özellikle Katharine bize temiz giysiler verip köyde hamam olduğunu söyledikten sonra.

O zaman, Aren'in günlerdir gülümsemediğini fark ettim.

Katharine ve Jingu, harap köylerinde çok az şeyleri olmasına rağmen yardım eli uzatan cömert insanlardır. Onlara, oğullarını bulma sözümünden daha fazlasını borçluyum.

"Çölü geçecek imkanın olduğuna göre," diyorum ona, "köprüyü geçip Alba'ya git. Marcus adında bir general ve Loegria'nın en iyi askerlerinden birkaçı muhtemelen kasabayı koruyor ve beni orada bekliyorlardır. Bir şeye ihtiyacın olursa, seni benim gönderdiğimi söyle." Ceketimin düğmelerinden birini, yıpranmış iplik kopana kadar çeviriyorum. Düğmeyi onun açık avucuna bırakıyorum. "O bunu tanıyacaktır."

Katharine yumruğunu kapatır ve anlaşılmaz bir gülümsemeyle, "Bu nazik teklifin için teşekkür ederim kuzenim," der. Diğer köylülere Aren ve benim sadece yardıma muhtaç talihsiz kaşifler olduğumuzu söylemekte ısrar eder. İnsanlar bu yalana inanmasa da, kimse ona karşı çıkmaz.

Aren kadınlar hamamına, ben de erkekler hamamına gidiyorum. Soğuk su cildimi rahatlatıyor. Seyahat ve Çorak Toprakların zorlu koşulları bedenimi yıprattı. Umarım Aren daha iyi durumdadır. Bu yolculuğun onun zihnini de benimki gibi yıprattığından endişeleniyorum.

Marcus ve Jared'ı düşünüyorum. Liderlik ve savaş için eğitilmiş bu iki adamdan ne kadar çok şey istediğimi biliyorum. Peki ya Aren? O en uzağa ve en uzun süre gitti, ve şimdi onun vücudunda da izler bırakmış olması gereken birçok yarayı düşündüğümde midem ağrıyor.

O bir sivil, prenses olmayı hak eden bir barmen. Ondan bunları yapmasını istemek beni dayanılmaz bir şekilde bencil hissettiriyor, özellikle de şu anda bu kadar tehlikeli ve korkunç bir şehre doğru yol alırken.

Temiz kıyafetler giyerek geri döndüğümde, kararımı vermişimdir.

"Sakin yapma," der Aren, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

"Ne yapmayayım?"

"Beni burada bırakmaya çalışma, ya da tekrar göndermeye çalışma, ya da bu sefer aklında ne saçmalık varsa onu yapmaya çalışma."

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyorum, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle. Yine bana karşı harika bir şekilde sinirlenmiş ve gözlerindeki ateş beni neşelendirmek istiyor.

Yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek kaldırır. Sonra kibirli bir şekilde çenesini kaldırır, göğsünü şişirir ve sesini kalınlaştırarak beni taklit etmeye çalışır. "Engel'e benimle gelme. Güvende olmazsın. Sen, zayıf bir kadın, evine dön ve bırak da ben, iri, güçlü bir erkek, bu işi halledeyim." Gözleri kısıılır. "Kabul et, bayım. Bu işte birlikteyiz."

"Sana gitmeni emredebilirim," diye gürlerim. "Sonuçta sen benim tebaamsın."

"Birleşme antlaşmasına göre, sen bir Alarician kıızıyla evlenene kadar değilim. Ve" —sol elini kaldırıp sahte bir şaşkınlıkla nefesini tutar—"bir yüzük görmüyorum."

Bir an için tek istediğim diz çöküp ona annemin opal yüzüğünü sunmak. İçimde sadakatimi kanıtlama, sahte nişanımızı gerçeğe dönüştürme arzusu var. Acaba bu onu bana karşı daha nazik yapar mı?

Muhtemelen hayır.

Ve başka türlüünü de istemezdim.

Tapındaki o öpücük çok gerçekçiydi. Bu anı, o anı yeniden yaşamak, aynı gerçekçiliği hissedip hissetmediğimi görmek istememe neden oluyor.

"Hey, aptalca hayatını tehlikeye atmak istiyorsan, seni durduramam," diyorum, ellerimi teslim olarak kaldırarak.

Kollarını kavuşturup sırtıyor. "Aynen öyle." "Bu, senin düşündüğün gibi bir zafer değil," diye cevap veriyorum.

"Başka ne olabilir ki?" diye soruyor havalı bir şekilde. "Zaten haydutlar tarafından soyulduk, akıncılar tarafından avlandık, Kilandrar tarafından saldırıya uğradık, susuzluktan neredeyse ölecektik... Bence bundan sonra işler daha iyiye gidecek."

Bu anda o kadar sert ve korkusuz görünüyor ki, onu tekrar öpmem gerekiyor. Hemen.

"Ne?" diye tersler ve normalden daha uzun süre ağzına baktığımı fark ederim. "Dışimde bir şey mi var?"

Öksürüyorum. "Hayır..."

"Oh," diyor, sesi aniden alçak ve boğuklaşıyor. "Çünkü ben sandım ki..."

Öne eğildim. "Ne düşündün?"

Gözlerimin içine derinlemesine bakar ve ben daha da yaklaşıyorum. Burnundaki ve yanaklarındaki her çili, gülümsediğinde oluşan gamzesini görebiliyorum. Gözlerimi kapatırım ve dudaklarımız buluşur. Ağzı, çölün kuru sıcağına rağmen hatırladığım kadar sıcak ve davetkardır. Kollarımı ona dolarım, parmaklarının omuzlarıma gömüldüğünü hissedebilirim. Ellerimi sırtında gezdiririm, sonra daha da aşağı indirip onu kucaklarım...

Arkamda biri boğazını temizliyor.

"Oh!" Aren geri atlar, yüzü kızarır. "Katharine!"

Kahretsin.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Katharine, odaya girerken. "Ben, şey... Jingu'yu bulup erzaklarımızı alacağım," diyor Aren, odadan aceleyle çıkarken

odadan çıkıyor. Belki utanmıştır. Belki beni öperken görülmek istemiyordur.

Bu bir olasılık.

Ona olan hislerimi oldukça açık bir şekilde ifade ettim. Hislerimi itiraf etmektense, kendi gücümle kendimi neredeyse öldürüyordu. Ama şimdi, aramızdaki inkar edilemez kıvılcım dışında, onun bana karşı ne hissettiğini hiç bilmediğimi fark ediyorum.

Belki de başlangıçta söylediği gibi, sadece altın hazinesini bulmak ve halkını kurtarmak için bu yolculuğa çıkmıştır. O zaman hayatımdan sonsuza kadar çıkıp gidecektir.

"O kız sana karşı çok güçlü hisler besliyor," diyor Katharine, sanki aklımı okumuş gibi.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Keşke haklı olsaydı, ama onun gördüğü şeyin sadece fiziksel bir bağ olduğundan eminim. Aren, beni öperken yakalandığı için utanarak kaçtı sonuçta.

Katharine dilini şaklatarak "gençlik aşkı" hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve sonra bana bir çift gözlük uzatıyor. "Bunlar güneş ışınlarından ve doğal ya da başka türlü illüzyonlardan korunmana yardımcı olacak. Osian'ın bölgesinde bunlara ihtiyacın olacak. Atların hazır. Sen hazır mısın?"

"Her zamanki gibi hazırım," diyorum.

Hak ettiğim dinlenme ve şifalı otlar ve meyvelerden oluşan bir yemek bile endişemi gideremiyor.

"Gece seyahat edin," diyor. "Gündüzleri gölge olmadan çok sıcak olur. Sizin ve Aren'in en kötü dehidrasyonu önlemek için biraz daha erzak hazırladık, ama dikkatli olun. Rüzgârların insafına kalacaksınız. Boreas'ın bu topraklara indirdiği gazap acımasızdı ve sizi hiçbir şey kurtaramaz. Doğanın merhametli olacağını ummayın."

"Yapmayacağım." Ona keskin bir bakış attım. "Yaklaşan karanlığa karşı mücadelemize katılmanı isterim. Karanlık çoktan kapına dayandı.

Birlikte durabiliriz kuzen," diyorum. "Eski günlerde üç krallığın yaptığı gibi."

Katharine, neyi açığa çıkaracağına ve bana hala ne kadar güvendiğine karar veriyormuş gibi bakışlarımı tutar. Sonunda iç çeker. "Penrith'ten kovulduktan sonra bu kadar uzun süre hayatta kalabildik çünkü dikkat çekmemeye çalıştık. Halkımı daha da büyük bir tehlikeye atmayacağım." Cebine uzanır ve bana küçük bir şişe uzatır. İçinde sudan biraz daha kalın, berrak bir sıvı vardır. "Bunu yanına al. Gideceğin yerde ihtiyacın olabilir. Dikkatli ol ve içgüdülerine güven."

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Bir önlem. En önemli şeyi korumak için."

Bana nasıl kullanacağımı anlatır ve ben de tereddüt etmeden onu yeni ceketimin ceplerine koyarım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Dietan

Gün batımında, Aren'i ahırların dışında, yemek tabağından daha geniş, alışılmadık düz toynakları olan görkemli beyaz bir kısrak okşarken buluyorum. Buradaki atlar, yumuşak kumda batmadan yürüyebilmek için uyum sağlamışlar. Yanındaki at da beyaz ve bizim yüklerimizi taşımak için hazır, sabırsızlıkla toynaklarını yere vuruyor.

Aren benim gibi uzun, dökümlü beyaz keten giysiler giyiyor. Benimki bol bir tunik ve pantolonken, onunkinde vücuduna sıkıca oturan, belini saran ve figürünü ortaya çıkaran kopçalar var. Onu hiç bu kadar vücuduna oturan, her kıvrımını ortaya çıkaran bir kıyafetle görmemiştim.

O kadar dikkatle bakıyorum ki, o arkasını döndüğünde elimdeki gözlükleri neredeyse düşürüyorum. Onlara uzanıp, sakın davranmaya çalışıyorum. *Şimdi bunun sırası değil, yerin de değil*, diye kendime hatırlatıyorum ve vücudumdaki her sinir onun varlığında canlanmasına rağmen, kayıtsız bir tavır takınmaya çalışıyorum.

"Teşekkürler," diyor, gözlükleri alıp başının üstüne koyarken bana merakla bakıyor.

"Çöle hazır görünüyorsun," diyorum, soğukkanlılığımı geri kazanmaya çalışarak. *Sahip olamayacağın şeyi istemeyi bırak*, diyorum kendime. *Seni öpmeyi seviyor, ama senden isteyeceği tek şey bu. Seni şımarık ve aptal buluyor.*

"Harika, değil mi?" diyor gülümseyerek, sanki az önce kesintiye uğrayan öpücüğümüzün garip havası hiç yaşanmamış gibi. "Bu taraf beni sıcaktan koruyor, diğer taraf ise" —ceketinin siyah astarını gösteriyor— "soğuktan koruyor."

Onun ne kadar güzel görüldüğüne değil, sözlerine odaklanmaya çalışarak başımı sallıyorum. Bana da aynı türden bir palto verilmişti. Kumaşı el dokuması, kapüşonu büyük ve sağlam, dışarıdaki sıcaklık ne olursa olsun beni koruyor.

"Orada söylediğim şeyde ciddiydim," diyorum ona. "Senin tanıdığım en sadık kişi olduğun konusunda."

Arkadaş olabiliriz. Bunu yapabilirim, olgun davranabilirim. Ona benim baktığım gibi bakan kimseyi öldürmemeye çalışabilirim. Onu bırakabilirim... birkaç öpücük daha öptükten sonra.

Aren kirpiklerinin altından bana bakar, sonra bakışlarını kaçıır ve gülümser. "Evet, evet. Bana duygusal davranma."

Kesinlikle arkadaşız. Ya da? Bu kadın kafamı karıştırıyor.

Ayrılmadan önce, Katharine, Jingu ve kızları veda etmek için yanımıza geliyorlar. Sekiz yaşından büyük olamayacak olan kız, Aren ve bana bakıyor, hayranlık dolu ifadesi beni gülümsetiyor.

"Engel buradan batıda," diyor Katharine. "En parlak yıldızı, Kayıp Hanım'ı takip et, o seni gece boyunca yol gösterecektir. Üç gece sonra şehri göreceksin."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Gerçekten. Loegria prensi olarak, benimle bir müttefikiniz olduğunu yemin ederim."

Elimi uzattım ve Katharine onu sıkıca tuttu. Sıkıca el sıkıştık.

"Git kuzenim," diyor. "Seni vazgeçiremediğime göre, umarım aradığını bulursun."

Daha fazla gecikmeden, Aren ve ben köyü terk edip batıya doğru yola çıkarız, solmakta olan kırmızı-turuncu gün batımına doğru zar zor görünen bir yolu takip ederiz. Şimdiden, hiç olmadığı kadar kendime güveniyorum.

Artık geceleri donmadığım için, başımın üstünde parıldayan yıldızları daha iyi takdir edebiliyorum. Çölün sıcaklığı yıldızların ışığını bozuyor, mavi ve turuncu tonlarda dalgalanmalar yaratıyor. Sanki tanrısal bir el, gökyüzüne elmaslar saçmış gibi, o kadar geniş ve derin. Gözlerimi yıldızlardan ayırıp Aren'e baktığımda, onun da yukarıdaki ışığa hayran olduğunu görüyorum.

"İşte orada," diyor, diğerlerinden daha parlak olanı işaret ederek. "Tam zamanında. Kayıp Kadın, gökyüzündeki en parlak yıldız, bize yol gösterecek."

Ama Aren'den gözlerimi ayırmak zor geliyor. Gülümsememle ona cevap veriyorum.

...

Üçüncü gecemizi geçirdikten sonra, şafak sökmeden hemen önce durduğumuzda, o kadar yüksek bir kum tepesinin üzerine kamp kurduk ki, onu bir dağ sanmış olabilirdim. Uzaklarda, ufukta bir ışık parlaması görebiliyordum. Güneş arkamızda doğuyordu, yani doğrudan batıya bakıyorduk. Öndeki o ışık tek bir anlama gelebilir.

"Engel," diyor Aren. "Neredeyse vardık."

Ona baktım, göğsümde bir umut ışığı parladı. Parlak gözleri, uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflikle doldurdu beni.

Belki de bu maceraya atılmakla Albion'un en büyük aptalı ben değilim. Sonuçta, farklı davranmış olsaydım Aren'le asla tanışamazdım ve bu düşünce dayanılmaz.

Belki sonunda her şey yoluna girecek. Kaderin Yüzükleri bedenimden çıkarıldı, babama geri verildi ve Gaspçı yenilgiye uğratıldı. Aren bana dünyayı fethedebileceğimi hissettiriyor.

"Kaçalım," diyor, yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle.

"Şimdi mi? Neredeyse şafak sökmek üzere."

"Bu yüzden acele etmeliyiz," diyor. Bana gülümsüyor, atına biniyor ve ekliyor: "Yüzükleri ne kadar çabuk çıkarırsan, gerçek hayatın o kadar çabuk başlayabilir. Çok yaklaştık."

Onunla tartışmak zor, özellikle de gözlerinde bana meydan okurcasına parıldayan o ışıltı varken. Atıma biniyorum ve birlikte çölün ortasında yükselen parlak şehre doğru yola çıkıyoruz.

Birkaç saat sonra, bir kumulun tepesinde durduk. Atlar huzursuzca nefes alıp kumları tekmeliyorlardı. "O nedir?" diye sordu Aren. "Bulut gibi görünmüyor."

Katharine'in tüm illüzyonları ortadan kaldıracığını söylediği gözlüklerimin arkasından parlak gün ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum. Ama öğle güneşi gökyüzünde yüksekte ve biz hala şehre ulaşamadık. Eğer bu da bir serap değilse, Engel tahmin ettiğimden daha uzak.

Büyük Çöl sadece serap ve sihirden mi ibaret?

Çünkü şimdi, büyük bir bulut aniden yolumuzu kesiyor. Anıtsal bir duvar gibi yükseliyor, o kadar kalın ki, şiddetli çöl güneşi bile onu delip geçemiyor. İçinde kumlar çalkalanıyor. Bulunduğumuz yerde, sanki toprak nefesini tutmuş, çarpışmayı bekliyormuş gibi, her şey doğal olmayan bir şekilde durgunlaşmış.

Yer titriyor ve her kalp atışında daha da yüksek ve tehditkar hale gelen bir gürültü var.

"Bu bir bulut değil," diyorum, duvar üzerimize doğru hızla yaklaşırken damarlarım korkuyla doluyor. "Bu bir kum fırtınası."

Atım arka ayakları üzerinde yükselir, neredeyse beni üzerinden atar. Panik yapmamak için elimden geleni yapar, dizginleri sıkıca tutarım, çünkü at endişeli ise ben de endişelenmeliyim. "Siper alın!" diye bağırırım.

Aren'e iki kez söylememe gerek yok. Atını sürerek kum duvarına doğru dörtnala koşmaya başlar. Neredeyse ona durmasını, geri dönmesini söylemek için bağırırım, ama sonra nereye gittiğini anlarım. Hemen önümüzde kumulda yarısı gömülü kalıntılar vardır. Sığınak.

Onu yakalamak için çaresizce atımın yanlarına tüm gücümle tekme atarak peşine düşüyorum. Nefesim kesik kesik ve sığ, göğsüm sıkışıyor, fırtına önümüzde yükseliyor, gökyüzünün yarısını karanlığa boğuyor.

Yer altımızda titriyor, derin bir gürültü kemiklerimi titretiyor. Fırtına canlı, üzerimize çöken, kükreyen canavarca bir yaratık.

Bir anda bizi tamamen yutuyor.

Sanki başka bir dünyaya geçtik. Kum taneleri binlerce küçük hançer gibi cildimi kesiyor, açıkta kalan her santimetreyi acıtıyor. Gözlüklerim buğulanıyor ve yüzüme sürtünüyor. Gözlerimi kapatmak zorundayım, atımın Aren'in atını takip edeceğine güveniyorum. Kalbim göğsümde o kadar şiddetli atıyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum. Dişlerimi sıkıp ilerlemeye devam ediyorum.

Kum derinleşiyor.

Atım yavaşlıyor, büyük kum yığınları yolumuzu tıkarken homurdanıyor ve ayaklarını yere vuruyor. Rüzgâr uluyor, panik içindeki düşüncelerimi bastırıyor. Kum altımızda kayarken, at çaresiz bir çığlık atarak arka ayakları üzerinde yükseliyor ve ben eyerden şiddetle fırlıyorum.

Yere sertçe çarptım, çarpmanın etkisi dişlerimi salladı ve omzuma keskin bir acı verdi. Kum beni yuttu, yükselen dalgaların üzerinde başımı tutmak için pençelerimi ve ayaklarımla çırpınırken beni boğucu karanlığa sürükledi.

"Aren!" diye bağırdım, ama rüzgar onun adını boğazımdan koparıp boşluğa dağıttı.

Bacaklarımı tekmeliyorum, vücudumu ağır kumda ilerlemeye zorluyorum. Uzuvarım kurşun gibi ağır, kaslarım protesto edercesine ağrıyor ve her nefes alışımında ciğerlerim yanıyor. Atların çığlıkları fırtınayı delip geçiyor. Hızla batıyorlar. Kum, bacaklarını karınlarına kadar gömmüş.

Çırpınıyorlar ve tekmeliyorlar, ama bu onları sadece daha da derine çekiyor. Kum acımasız, her şeyi yutuyor.

Onu
bulamıyorum.

Kayboldu.

Bu farkındalık, karnıma yumruk gibi çarptı. Soğuk, mide bulandırıcı bir korku beni sardı, göğsümü boşalttı. Aren'in canlı canlı gömülüp kumun altında boğulduğu görüntüler gözlerimin önünde belirirken nefesim kesildi.

Hayır. Hayır, hayır. Onu kaybedemem. Kaybedemem.

Sırtımdaki Yüzükler kıpırdanıyor. Parazitler gibi korkumdan besleniyorlar. Vızıltıları giderek yükseliyor, omurgamda titreşiyor, benimle alay ediyorlar. Yardım etmek istiyorlar.

Bizi kullan, diye fısıldıyorlar.

Bu düşünce zihnimin köşelerinde dolanıp duruyor. Fırtınayı durdurabilirim, durdurmalıyım. Ama onlara güvenmiyorum. Kendime de güvenmiyorum.

Ya durumu daha da kötüleştirirsem? O dışarıda, bir yerlerde. Ya onu öldürürsem?

Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki tırnaklarım avuç içlerime batıyor, acı beni kendine getiriyor. Whisting'in vahşi gücü içimde çalkalanıyor, çaresizliğimden besleniyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Tüm vücudum titriyor. Onu geri tutmak için çabalarken başım zonkluyor. Yüzümden akan gözyaşlarının kumla karıştığını hissediyorum.

Onu bulmalıyım.

"Aren!" Yine çığlık atıyorum, sesim acıdan çatlıyor, ama fırtına her şeyi yuttuğu gibi onun adını da yutuyor. Boğazım yanıyor, sesim çıkmıyor. Gözlüklerimin altına giren ve gözlerimi yakıp kör eden kumdan neredeyse kör olmuş bir halde sendeleyerek ilerliyorum.

Sonra onu görüyorum. Yıkılmış bir duvarın altında sürünerek ilerleyen bir gölge.

Aren.

Vücudumu amansız fırtınanın içinden sürüklerim. Kum bana baskı yapar, beni geriye doğru iter, ama ben durmam. Dizlerim bükülür ve yere çakılırım. Ellerimdeki yakıcı acıyı ve çiziklerle dolu yanaklarımdan akan gözyaşlarının keskin acısını görmezden gelerek, kendimi ileriye doğru sürüklerim.

Ona ulaştığımda, duvara yaslanmış, kollarını başına örtmüş, etrafında fırtına koparken titriyor. Rahatlama

beni o kadar şiddetli bir şekilde sarar ki, neredeyse nefesimi keser. Kendimi onun üzerine atar, kollarımı olabildiğince sıkı bir şekilde ona sarar, bedenimle onu korurum.

"İyisin!" diye bağıyorum, ama fırtınanın gürültüsünden beni duyup duymadığını bilmiyorum. Bana sarılıyor, parmakları sırtıma batarken yüzünü göğsüme gömüyor. Kum duvarın üzerinden dökülüyor, etrafımızda yığılıyor, bizi santim santim gömüyor. Onu uzak tutmaya çalışarak tekmeliyorum, ama çok hızlı. Çok fazla. Bizi canlı canlı gömecek.

Yüzükler şimdi daha yüksek sesle, vücudumdaki her siniri titreten, sürekli ve ısrarcı bir uğultu çıkarıyor. Korkumu, zayıflığımı alay ediyorlar.

Bizi kullan. Bunu durdur. Onu kurtar. Kendini kurtar.

"Hayır!" diye bağıyorum, sesim kısık, boğazım yanıyor. "Hayır, yapmayacağım! Yapamam!" Ya durumu daha da kötüleştirirsem? Ya bizi kurtarmak yerine, bizi mahvedersem? Pes edemem.

Göğsüm sıkışıyor, acı beni kum ve rüzgar kadar boğuyor. Yükselen dalgaların üstüne ikimizi de çıkarmaya çalışıyorum ama nafile. Omzumda ateş gibi bir acı hissediyorum ama bu korkuya kıyasla hiçbir şey. Onu kaybetme korkusu.

Gözlerimi kapatıyorum, alnımı alnına dayıyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum, kime yalvardığımı bile bilmeden — ona mı, kendime mi, tanrılara mı. "Lütfen onu kaybetmeme izin verme."

Kum artık göğsümüze kadar geliyor. Her yönden üzerimize çöken ölümcül ağırlığı hissedince içimdeki sihir uyanıyor. Parmaklarım kendiliğinden seğiriyor ve ben bununla mücadele etmek için yumruklarımı sıkıca kapatıyorum.

Yapamam... Aren buradayken yapamam. Ona yardım etmek yerine zarar verebilirim yapamam. Aldığım her nefes daha sıkı, daha keskin, kumun ağırlığı ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor.

Whisting kullanılmak için çığlık atıyor.

Artık daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Boğazımdan öfkeli bir çığlık kopuyor, çaresizlik ve öfkeden doğan bir ses. Kum bizi boğmaya başlıyor, başlarımızın üzerine yükseliyor.

Fırtına üzerimizde şiddetli ve her şeyi kaplayıcı bir şekilde esiyor, ve sonra —aniden—sadece sessizlik kalır.

Dünya duruyor.

Öfkeyle tekmeliyorum, Aren'i kolundan çekerek yanıma alıyorum. Kafam kumun yüzeyini kırıyor ve nefes almaya çalışıyorum. Kum her yerimi kaplıyor — kulaklarımı, burnumu, ağzımı. Öksürüyor ve tükürüyorum, saçlarımı sallıyorum, boğucu tutuşundan kurtulmak için yüzümü tırmalıyorum. Yanımda, Aren düzensiz nefes alıyor, gevşek kum taneleri arasında yüzerek kendimizi santim santim kurtarıırken kumdan boğuluyor.

Fırtına dinmemiştii. Etrafımızı sarmıştı, ama... donmuştu. Zamanda askıda kalmıştı. Kum taneleri havada asılı kalmış, sanki görünmez bir ağa yakalanmış gibi parıldıyor ve hareketsiz duruyordu. Her şey sessizdi, bu doğal olmayan sessizliği sadece bizim kusma ve öksürme seslerimiz bozuyordu.

"Başardın," diyor Aren, donmuş fırtınaya gözlerini kocaman açarak bakarken sesi kısık çıkıyor.

"Ben yapmadım," diyorum, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Ne?" Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ben yapmadım." Etrafıma bakınıyorum, gerçeküstü manzarayı izlerken göğsümde hayranlık ve korku karışımı bir duygu beliriyor. Askıda kalan fırtınanın içinden bir silüet beliriyor, kararlı ve ölçülü adımlarla bize doğru yürüyor. Kumlar ondan uzaklaşıyor. Whisting, hafif bir esinti gibi kum tanelerini kenara üfleyerek bir yol açıyor.

Genç bir adam, muhtemelen benden birkaç yaş küçük. Ten rengi soluk, burnu uzun, keskin ve köşeli. Koyu renkli saçları düzgün ve yüzünden geriye doğru taranmış, tek bir teli bile yerinden oynamamış. Ellerini arkasında birleştirmiş, sanki hoş bir bahçede rahatça yürüyüş yapıyormuş gibi yürüyor. Yüzünde hiçbir ifade yok, sıkılmış, etrafımızdaki fırtınaya tamamen kayıtsız.

Her şeye bu kadar etkilenmemiş görünmeseydi, yakışıklı olabilirdi diye uzak bir düşünceyle düşünüyorum.

Ayağa kalkmaya çalışırken üzerimden kumlar dökülüyor. Yorgunluktan vücudum ağır ve halsiz, Aren'e elimi uzatıyorum. Elimi tutuyor ve kumlar ona yapışmış olsa da ayağa kalkmayı başarıyor. Hâlâ dizlerine kadar kumda gömülü. Nefes alışsı sığ, bakışları yabancıya sabitlenmiş, kendini hazırlıyor.

Adam birkaç adım ötede duruyor. Soğukkanlı ve hesaplayıcı bir şekilde burnunun ucundan bize bakıyor. Bizler, onun toprakta sürünürken keşfettiği böcekleriz.

Duruğu rahatlıktan sertliğe dönüşmüş, varlığı sinir bozucu bir şekilde hakimiyet kuruyor. Uzun, ıstırap verici bir an boyunca hiçbir Şey söylemiyor, sessizliğin uzamasını bekliyor. Sonra parmaklarını Őıklatıyor ve donmuş parçacıklar fel lerinden kurtuluyor, ancak fırtına yeniden başlamıyor, kum yavaşça yere düşüyor.

Sonunda, bıçak sırtı kadar pürüzsüz ve soğuk bir sesle, yabancı Şöyle diyor: "Prens Dietan, sanırım?"

Otuz Dördüncü Bölüm

Aren

Tam da şansımızın döndüğünü düşünürken, *bu* pislik ortaya çıktı.

İnsanlar barıma oturur oturmaz onları okumakta kendimi her zaman gururlandırmışımdır ve bu kibirli yabancıda rahatsız edici bir şeyler var. Yüzü fazla mükemmel ve sesi fazla yumuşak. "Kendini beğenmiş" onu özetliyor.

Ondan hemen hoşlanmadım.

Ve tabii ki, Whisting'i kusursuz bir şekilde kontrol ederek fırtınayı durdurması da var. En azından ben öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü Dietan onun yapmadığını söylüyor. Bu yabancıнын bizi kurtardığı için minnettarım, ama tavırları hiç hoşuma gitmiyor.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye Dietan'a soruyorum.

Dietan cevap verme şansı bulamadan, yabancı onun yerine konuşur. "Sanırım Prens Dietan ve ben henüz tanıştırılmadık. Ancak, bizim bölgemize giren herkesi tanıyoruz, barmen."

Ne kadar kibirli bir herif. Daha da sinir bozucu olan ise, bu herif her kimse, benim bir isim almaya layık olduğumu bile düşünmüyor.

"Sen kimsin?" diye sorar Dietan.

"Kral Osian'ın elçisi." Zarif bir şekilde selamlar.

Neden bu adam bana tanıdık geliyor? Parlak güneş ışığında gözlerimi kısarak yüzünü inceliyorum, ama onu tanıyamıyorum. Belki Evandale'den geçmiştir? Yüzleri hatırlamakta iyiyimdir, Raven's Beak'ten sadece geçip gidenleri bile.

Ama aklıma gelmiyor.

Yirmi yaşlarında görünüyor, ince dudakları ve çarpıcı mavi gözleri var. Kendini sanki uçuyormuş gibi bir zarafetle taşıyor.

Dietan kaşlarını kaldırıyor ve benim düşündüğüm şeyi düşündüğünü biliyorum: *bu sözde elçide bir terslik var.*

"Ben gerçekten Loegria Prensi Dietan'ım," diyor Dietan otoriter bir tavırla. "Lordunuzla konuşmak istiyorum."

"Elbette. Sizi bekliyor. Nişanlandığınız haberi kulağımıza ulaştı ve kral bizzat kendisi yaklaşan düğününüz için sizi tebrik etmek istiyor."

Elçi bakışlarını yakındaki kum yığınının çevirir, sonra gözlerini kısar. Sert bir rüzgâr kumları dağıtır ve altında sıkışmış atları ortaya çıkarır.

Bu adamın Whisting üzerinde sahip olduğu kontrol gücüne hayretle bakıyorum, Dietan'ın kaotik patlamalarından çok farklı.

Elçi gülümser ve bu gülümseme tüm yüzünü aydınlatır, onu daha da genç gösterir. "İşte buradasın."

Atlar yaralanmamış ama sersemlemiş durumdadır ve titrek ayakları üzerinde ayağa kalkarlar. Yelelerini sallarlar ve toynaklarını yere vururlar, olanlardan açıkça korkmuşlardır. Tiz bir kişnemeyle arka ayakları üzerinde yükselir, tekmeler atar ve doğruya, evlerine doğru yola çıkarlar.

Onlar ufukta kaybolana kadar onları izliyorum ve Dietan ile benim de onlarla birlikte uzaklara gitmemizi diliyorum. Eğer bu elçi böyle yeteneklere sahipse, Osian'ın kendisinin ne tür güçlere sahip olabileceğini düşünmek bile beni ürpertir. Katharine'e inanacak olursak, onun bu sihri ne için kullanabileceğini düşündüğümde içim korkuyla doluyor.

Dietan'la birlikte buraya kadar gelmekte ısrar etmeme neden olan şey neydi? Kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor ve elimle göğsümü tutuyorum. Bunun cevabını biliyorum ama kendimi bu konuda düşünmeye izin vermiyorum. Benim aptalca duygularımdan çok daha önemli şeyler söz konusu.

"Whisting'in gücüyle o fırtınayı durdurdun," diyor Dietan.

Elçi alçakgönüllülükle başını eğiyor.

"Nasıl?" diye soruyor Dietan ve sesinde çaresizlik duyuyorum.

"Estyrion Kralı oldukça güçlüdür," diye cevaplar elçi. "O, yeteneğini cömertçe paylaşır ve sınırlarımızın dışındakilerin aksine, Whisting'in bilgisini arayan herkese öğretir. Şimdi," bizi kötücül bir bakışla süzer, "şehre girmeden önce silahlarınızı bana teslim etmenizi rica etmeliyim."

"Nedenini sorabilir miyim?" Dietan'ın sesinde rahatsızlık belgindir. Muhtemelen her zaman yanında taşıdığı bıçaktan ayrılmak istemiyordur. Hasat Ana, silah olmasa da (en azından çoğu kişinin elinde öyle değil) tavamı bırakmadan önce ölürüm.

"Engel'de herkes hoş karşılanır, ancak korumamızı isteyenler şiddet araçlarını teslim etmelidir. Biz barışçıl bir halkız."

Dietan, kraliyet bıçağını ve kınını teslim ederken temkinli görünüyor.

Yıpranmış sırt çantamı sıkıca tutuyorum ve elçi ona dikkatle baktığında, içindekileri görebilmesi için kapağını kaldırıyorum. "Sadece bir tava," diyorum. "Yemek pişirmek için."

Elçi düşünceli bir ifadeyle bakıyor. "Sanırım bir tavadan korkacak olursak, pek de insan sayılmayız."

Tanrıça'ya şükürler olsun ki işe yaradı.

Dietan dikleşir, gerçek bir prens gibi dimdik durur. "Yolu gösterin," diye emreder.

İşte bu kadar. Engel'in çılgın Kralı Osian ile tanışma zamanı geldi.

Elçi, öncülük etmek yerine Dietan'ın yanında yürüyor. Ben de, bizi korumak için sadece bir tavayla, bunun yeterli olmasını umarak onu takip ediyorum.

Birkaç adım geri çekilip, genelde oynamadığım bir rol olan itaatkar kadın rolünü üstleniyorum. Ama erkeklerin önde yürümelerine izin vererek, nihayet nefes alma şansı buluyorum. Elçinin her hareketimi saldırmaya hazır bir yılan gibi izlemediğini bilmek, gözlem yapmam için bana bir koruma sağlıyor.

Ama rahatlamam sadece anlık. Bu iki erkeğin arkasında yürürken, buraya ait olmadığımı fark ediyorum. Bu cehennem gibi yerden bahsetmiyorum; kimse *buraya* ait değil. Kraliyet ailesiyle ilişki kurmamam gerektiğini kastediyorum.

Gözlerim yaşarmaya başlıyor ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpiyorum. Kumdan olmalı.

Önümde gururla yürüyen iki figürü inceliyorum. Dietan'ın resmi bir tavır sergilemesi garip geliyor. Bir süredir onu kraliyet mensubu olarak görmüyordum.

O sadece Dietan.

Onu kızdırmak için "prensım" ya da "efendim" diye sesleniyorum, çünkü onu kızdırmak eğlenceli.

Elçiyi kum tepelerinden dışarıya kadar takip ederken, düşüncelerim Katharine'in evindeki o öpücüğe geri dönüyor.

O kadar gerçekçiydi ki...

Tabii, kutsama törenindeki öpücük de gerçek gibiydi, ama o beni öpmek zorundaydı. Katharine'in evinde ise, sanki beni öpmek zorunda olduğu için öpmüş gibi hissettim.

O bunu *istedi*, çünkü buna ihtiyacı vardı. Ama ben ne bilirim ki? Beak'te her türden erkekle yaptığım onca sohbeğe rağmen, romantik ilişkiler hakkında *ilk elden* bilgim yok. İçgüdülerim Dietan'ın bana karşı hisleri olduğunu söylese de, bu sezgiye güvenmekte zorlanıyorum.

Sırt çantamı omzumda daha yukarı çekiyorum. Katharine bizi bölmeseydi o öpücük ne kadar ileri giderdi? Merak etmemeye çalışıyorum, ama aklımdan başka bir şey geçmiyor. Yanaklarım kızarıyor, ama bu sefer nedeni çöl değil.

Bu yolculuk bittiğinde ne olacak? Tabii ikimiz de hayatta kalırsak.

Parlayan şehri ilk kez gördüğümüzde, kendimi her zamankinden daha çok bir köylü gibi hissediyorum.

Engel şehri neredeyse tamamen altından yapılmış. Çöl güneşinin parlak ışığı altında, kulelerden sokaklara kadar her şey on kat daha parlak görünüyor. Ön kapılara doğru yürürken herkes kendini önemsiz hisseder. Özellikle de hayatında bu kadar çok altın görmemiş biri.

Katı altın kapılar açıldığında tereddüt ediyorum. Dietan omzunun üzerinden bana bakıyor. Bir anlığına, elçinin yararına kraliyet tavrına dönmeden önce yüzündeki endişeyi görüyorum.

Tek istediğim, diğer yöne koşmak.

Katharine, bu kapılardan içeri giren kimsenin bir daha çıkamayacağı konusunda bizi uyarmıştı. Bu şehre girersem, kız kardeşlerimi ve babamı bir daha göremeyebilirim. Dietan sorununu çözmeyi başarsa bile, buradan çıkmama izin verilmeyebilir.

Dietan bir prens. Saray siyasetinin inceliklerini idare etmek için eğitilmiş. O, iktidar sahiplerinin arasında yer alıyor ve onun serbest bırakılması için harekete geçmeye hazır bütün bir hükümet var. Ben onun yanında bir hiçim, hiç kimseyim. Onun gelini bile değilim.

Ben sadece bir yalanın parçasıyım.

Dietan ve elçiyi takip ederken kendimi sıkı sıkı tutuyorum, dizlerimin titrememesini diliyorum.

Tanrıça, neden eve gidip Dietan'ı da yanımda götüremem?

Onun yeri orası. Evandale'de. Raven's Beak tavernasında, bir bardak bira ve bir tabak kurabiyemle. Orada çok mutlu görünüyordu. Birlikte çok gülerdik. Ona isimler takar ve emirler verirdim. O da güler ve temizlik yapmama yardım eder, bulaşık yıkamayı öğrenirdi.

Mutlu olurduk.

Sırtındaki halkaları çıkarmak için başka bir yol bulabilirdik. Eminim babasının danışmanlarının gözden kaçırdığı bir şey vardır.

"Dietan," diye fısıldarım.

Elçi yürümeye devam ederken Dietan durur ve bana döner. "Evet?"

Buradan gidelim. İçimde iyi bir his yok. Seni iyileştirmek için başka bir yol buluruz. Bence burada öleceğiz.

Ama yapamam.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Ne düşünüyordum ki? Buraya gelmeyi kendisi seçti. O bir prens. Raven's Beak'te yaşayamaz. Krallığına savaş geldi ve babası Kader Yüzüklerine ihtiyaç duyuyor.

Sıcak yüzünden mantıklı düşünemiyorum galiba.

Önde, elçi durmuş bizi bekliyor.

Dietan'ın mavi-yeşil gözleriyle karşılaşınca nefesim kesiliyor. Bu adam bana vazgeçmem için pek çok fırsat verdi. Hatta beni gitmeye zorlamaya bile çalıştı, ama ben hala buradayım. Gidemezdim. Onsuz gidemezdim. Hedefine bu kadar yaklaşmışken ondan gitmesini istemek haksızlık olurdu.

Krallıkların ağırlığı o geniş omuzlarda. "Hiçbir şey,"

diyorum, başımı sallayarak.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Hayır, emin değilim, ama bu kadar yol geldik, artık geri dönemeyiz. Bu yüzden buradayız: Yüzükleri yok etmek, savaşın gidişatını değiştirmek, Loegria'ya dönüp Albion'daki herkesi kurtarmak için.

Dietan, bir prens gibi dik, kendinden emin ve asil bir şekilde sabırla bekliyor. "Hadi," diyor, başını sallayarak beni sakinleştirmeye çalışıyor ve ben gülümsemeye çalışıyorum, ama sanki parmaklarımla dudaklarımın köşelerini yukarı çekiyormuşum gibi, gülümsemem gergin ve inandırıcı gelmiyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor, elimi tutup kolunun kıvrımına sokuyor. Serbest elini benimkinin üzerine koyuyor ve ben hissediyorum...

dokunuşuyla daha da sakinleşir. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum," diye ekler. "Ve şansımız yaver giderse, belki Kral Osian'ı davamıza müttefik olması için ikna edebilirim. Katharine'in deneyimi ne olursa olsun, onu bizim tarafımıza çekmenin bir yolu hala olabilir."

Bunun şansla ilgisi olmadığına eminim.

Boğazıma yükselen endişeyi yutuyorum ve başımı sallıyorum. Kral Osian'a güvenmiyorum ve Veteria'nın kulübesinde deli kraldan hiç bahsetmemiş olmayı diliyorum, ama Dietan'a güveniyorum ve bu, altınla yapılmış bir şehirden daha değerli. Kapılardan yan yana geçmeden önce parmaklarımı güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Hoş geldiniz, Loegria Prensi Dietan ve Evandale Prensi Aren," diyor elçi, dişleri köpek dişi gibi görünecek kadar geniş bir gülümsemeyle. "Engel'e. Albion'daki son özgür şehre."

Otuz Beşinci Bölüm

Dietan

Bana sorarsan altın biraz fazla.

Engel Kalesi, surlarla çevrili şehrin ortasında, yüksek bir tepenin üzerinde yer almaktadır. Daha fazla altınla döşeli dik ve eğimli sokaklarda yürürken Aren'i yanımda tutuyorum. Elçi bizi dar sokaklardan geçirirken, Aren'in parmaklarının kolumun kıvrımında titrediğini hissedebiliyorum. Elimi tekrar onun elinin üzerine koyuyorum ve başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum.

Ona, ne olursa olsun, ona hiçbir şey olmayacağından emin olmasını sağlamak istiyorum. Ben de Engel sokaklarında yürürken derin bir tedirginlik hissediyorum. Çorak toprakların içinde gizlenmiş, görkemli ve temiz, insanlığın yaratıcılığının parlak bir örneği olan altın bir şehir... ama burada insanların gerçekten yaşadığına dair neredeyse hiçbir kanıt göremiyorum.

Çoğu dükkan kapalı, evler kepenkli ve okullar sessiz. Kralın arması olan, ufukta üç zirveli bir dağın karşısında bir güneş bulunan bayraklar, bunaltıcı çöl rüzgârında dalgalanıyor. Birkaç kişinin hızlıca yürüdüğü park ve meydanların önünden geçiyoruz. Kimse çöl sıcağından korunmak için havuzların veya sisli bahçelerin yakınında oyalanmıyor. Böylesine görkemli ve güzel bir şehirde, insanların refah içinde yaşadığını görmeyi beklerdim. Burası Alba'dan daha çok hayalet bir şehir gibi.

Aren'in eli kolumu sıkıca tutuyor ve onun da bu tuhaflığı fark ettiğini biliyorum. Midemde soğuk bir düğüm oluşuyor. Gerginliğim artmasına rağmen, kendimi düzenli nefes almaya ve omuzlarımı gevşetmeye zorluyorum. Sakin tavrım ve mükemmel bir şekilde çalışılmış gülümsemem hiç bozulmuyor, özellikle de elçi ara sıra bize bakarken.

"Çok güzel, kesinlikle muhteşem," diyorum, sesim yumuşak, midemdeki düğüm bükülse de.

"Teşekkürler. Burada çok mutluyuz. Kral Osian vatandaşlarına çok iyi bakıyor."

Beşinin hepsi...

Daha fazla bir şey söylemekten kaçınıyorum, bunun yerine dikkatimi Aren'e çeviriyorum. "Harika, değil mi aşkım?"

"Evet," diye onaylar, biraz nefes nefese. Benim kadar ikna edici değildir. "Evlendiğimizde bu tür bir şehirde mi yaşayacağız?"

"Kızaran gelinine Loegria'nın gurur ve sevincini henüz göstermedin mi?" elçi, gözlerinde alaycı bir ışıltıyla sorar.

"En iyisini sona saklıyorum. Alınma," diyorum, omuzlarım onun keskin bakışları altında gergin olsa da, rahat bir kahkaha atarak.

"Elbette, Majesteleri. Evandale'den Aren'in Loegria'da kendini evinde hissedeceğinden hiç şüphem yok. Ama Alarice'den gelen bir kadın bizim iklimimizde çok sıcak hissediyor olmalı."

Aren kendini yelpazelarken yakalanır ve bunun rol olmadığını anlayabilirim. Sıcaklık ikimizi de sinirlendirmiştir. "Özür dilerim. Sıcaklığa alışkın değilim. Rahatsızlığım için içtenlikle özür dilerim," der.

"Önemli değil. Engel'e gelen herkes hoş karşılanır. Her ihtiyacınızı karşılayacağız."

Onun içten olmayan misafirperverliği omuzlarımda gerginlik yaratıyor. Rehberimizi takip ederek yokuş yukarı caddelerden sarayın girişine doğru ilerlerken ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. Bıçağım olmadan kendimi savunmasız hissediyorum.

Altın iplikle işlenmiş üniformalar giymiş, ifadesiz yüzlü hizmetkarlar ön kapıda bizi bekliyor. Bu, bütün gün gördüğümüz en kalabalık insan grubu.

Kale, parlak mavi gökyüzüne doğru yükselen birçok kulesi ve parapetiyle görkemliydi. Güneşin parlaması gözlerimi kamaştırıyordu. Uzun süre bakarsam görme yeteneğimi kaybedebileceğimden korkarak gözlerimi kaçırdım.

Kalenin içinde, amansız sıcaklık nihayet azalıyor. Büyük giriş salonuna adım attığımızda bir rahatlama dalgası hissediyorum. Üstümüzdeki boyalı tavan, altın rengi duvarlar ve pembe mermer zeminle kontrast oluşturan yıldızlı bir gece gökyüzünü tasvir ediyor. Eminim ki bu, ihtişamlı bir his uyandırması gerekiyor, ama tek düşünebildiğim şey, ne kadar zevksiz görüldüğü.

Çok fazla altın. Çok fazla pembe mermer. Sadece... çok fazla.

Estyryon'un tarihi krallarının yağlı boya tabloları duvarları süslüyor, sert bakışları geçtikçe bizi takip ediyor gibi. Şeffaf perdeler, görüş alanımızın dışında kalan odalara açılan kapıları çerçeveliyor. Büyük bir çift merdiven ikinci kata uzanıyor. Güneş ışığı açık pencerelerden içeri doluyor , aydınlatıyor her inç kale ile doğal olmayan bir parlaklık. Hizmetkarlar, tertemiz beyaz ve altın işlemeli üniformalarla her kapının yanında dikiliyor, gözleri dümdüz ileriye bakıyor, her an harekete geçmeye hazır.

doğal olmayan bir parlaklık. Tertemiz beyaz ve altın işlemeli üniformalı hizmetkarlar her kapının yanında dikkatle duruyorlar, gözleri dümdüz ileriye bakıyor, her an harekete geçmeye hazırlar.

"Hoş geldiniz," diyor elçi. "Kral şu anda meşgul, lütfen personelimizin sizi odanıza götürmesine izin verin."

Sıcak bir gülümsemeyle gülümser, ama ben buna güvenmiyorum.

Hizmetçiler yanıma yaklaşır sırt çantalarımızı alırlar. Aren bir an direnir, değerli tavasını ve otlarını bırakmak istemez, ama ben koluna dokunduğumda çantasını bırakır. Sayıca azız. Osian'dan bir şey isteyecekseniz, onun ürkütücü misafirperverliğine güvenmek zorundasınız.

Hizmetçiler bizi aniden yakındaki kanatlardan birine götürür ve bir merdivenlerden aşağı ineriz. Kale o kadar büyük ki, yönümü bulmakta zorlanıyorum. Loegria'daki ailemin evinden daha büyük olduğu kesin. Geçtiğimiz her oda, labirentte bir dönüş daha yapmış gibi hissettiriyor. Pembe mermer ve altınla kaplı sonsuz koridorlarında insan kolayca kaybolabilir.

Aren yaklaşır, sıcak nefesi kulağıma çarpar ve fısıldar, "Burayı sevmedim." İzleyenlere, nişanlısına tatlı sözler fısıldıyormuş gibi görünür. Elim refleks olarak beline dolanır, oyuna dahil olur. Tanrıya şükür, geri çekilmez ve bir an için, yanımda olması göğsümü saran gerginliği hafifletir.

Başımı eğip saçlarına fısıldarım. "Biliyorum. Ben de."

Aren de karşılık olarak kolunu benim belime doluyor. Aşık bir çiftin tam da resmi gibiyiz. Onu yanıma sıkıca sarıyorum, onun varlığından güç almaya çalışıyorum ve hizmetçilerin bizi odamıza götürürken vücudunun benimkine değen sabit hissini keyifle yaşıyorum. Midem sessiz bir tedirginlikle kıvrılıyor, ama adımlarımı sabit ve nefesimi düzenli tutuyorum.

"Bu taraftan, lütfen," önümüzde yürüyen hizmetçi diyor ve bizi sonsuz kabul salonları, resepsiyon odaları ve kralın taht odası olduğunu tahmin ettiğim odadan geçiriyor. Büyük salonun ortasında, gösterişli ve heybetli devasa bir altın sandalye duruyor.

Hizmetçiler bizi kalenin daha derin katlarına inen bir merdivene yönlendirirken, birbirimize sıkıca tutunarak birlikte yürüyoruz. Her adımda tedirginliğim artıyor. Aşağı indikçe hava daha ağır, daha yoğun hissediliyor. Sanki aşağıda bizi bekleyen her şeyden onu koruyabilirmişim gibi, Aren'in beline daha sıkı sarılıyorum.

Geri dönmeyi düşünüyorum. Merdivenleri koşarak çıkmayı düşünüyorum. Ama böyle aptalca fikirler kesinlikle ölümümüze neden olur.

Karanlık bir koridora girdiğimizde, şüphelerim doğrulanır. Korku, demir pençeleriyle kalbimi sıkıca kavrar ve her geçen saniye daha da sıkı sıkı. Aren'in benimle gelmesine asla izin vermemeliydim. Marcus'un onu eve götürmesi için ısrar etmeliydim. Koridor, demir parmaklıklar ardında odalarla çevrilidir.

İlk hizmetçi kapılardan birinin önünde durur ve kapıyı açar, paslı menteşeler yüksek sesle gıcırdar. Ne Aren ne de ben kıpırdamayız. Boynumun arkasındaki tüyler diken diken olur ve içgüdülerim Aren'i alıp kaçma planının doğru olduğunu haykırır.

"Kralı ne zaman göreceğiz?" diye sorar Aren, sesi zindanın baskıcı sessizliğinde yankılanır.

Uşak cevap vermez. Gözleri donuk ve boş bakmaktadır. Onu duymadığını mı yoksa sadece görmezden geldiğini mi anlayamıyorum. Osian'ın adamları belindeki metal parıltıları gizlemiyor. Direnemeyecek durumda olduğumuzu biliyorum. Aren'in elini tutup hafifçe sıkıyorum ve onu hücreye götürüyorum. Uşak kapıyı kapatıp kilitliyor, kapının çarpması karanlık koridorlarda ölüm çanı gibi yankılanıyor. En azından aynı hücredeyiz.

Aren sert bir şekilde duruyor ve kilitli kapıya bakıyor.

"Tanrıça lanet olsun. Demek artık tutsakız?" diye soruyor, sesinde hayal kırıklığının keskinliği var.

"Öyle görünüyor," diyorum, çenemi sıkarak.

Aren ellerini başının üstüne koyar ve gerçekten yaratıcı bir küfür dizisi savurur. Bu kadar gergin olmasaydım, etkilenirdim.

"Aren," diyorum, hiç de sakın hissetmesem de sakın görünmeye çalışarak. "Bizi öldürmek isteselerdi, şimdiye kadar öldürmüş olurlardı."

Bu onu rahatlatmış gibi görünmüyor.

Hücreye göz gezdirip, kendimi çevremizi incelemek için zorluyorum. Mutlu çift için yerde tek bir yatak.

mutlu çift için tek bir kova... hepsi bu. Mükemmel bir balayı.

"O labirentteki yolumuzu hatırlıyorsam, sanırım taht odasının altında bir yerdeyiz," diye ekliyorum, başımızın üzerindeki havalandırma deliklerini işaret ederek. Işık, hücreyi keskin çizgilerle kesiyor, alanı zar zor aydınlatıyor. Koridoru aydınlatan loş meşaleler dışında tek ışık kaynağı bu. Havalandırma delikleri yüksekte, ulaşamayacak kadar yüksekte. Aren'i omuzlarıma çıkarsam bile, ızgaraların arkasındaki açıklıklar bir yumruğun sığmayacağı kadar dar.

Kapana kısıldık.

"Sadece beklemeliyiz," diyorum, göğsümü sıkıştıran panik duygusunu bastırmaya çalışarak. Yüzükler hareketleniyor, uğultuları zayıf ama ısrarcı. Kullanılmak için can atıyorlar, benim hayal kırıklığım ve öfkemi besliyorlar. Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum ve keskin acı beni sakinleştiriyor. Whisting'i kullanarak bizi buradan çıkarmak istersem, Aren'e zarar verebilirim ve bu en son istediğim şey.

"Kralı mı bekliyorsunuz?" Ses, bizim hücrenin karşısındaki hücreden geliyor. Yaşlı bir adam parmaklıklara yaslanmış, bir kolu rahatça sarkmış, bileği gevşek. Beyaz saçlarını seçebiliyorum, ama geri kalanı gölgede kalmış.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim gergin.

"İyi şanslar." Yaşlı adam, sinirlerimi bozan, hırıltılı, tiz bir kahkaha atar.

"Ne zamandır buradasın?" diye sorar Aren.

"O kadar uzun değil. Birkaç gün, aşağı yukarı. Ama muhtemelen yakında çıkacağım. Kimse burada uzun süre kalmaz."

Tamam, o kadar da kötü değil. Birkaç gün idare edebiliriz.

"Çok şey biliyorsun gibi görünüyor," diyor Aren, parmaklıklara yaklaşarak, sesinde şüpheyle.

Yaşlı adam cevap vermeden önce öksürüyor. "Bah, Engel'de yaşayan herkes burada neler olduğunu bilir. Bu bir sır değil. İnsanlar sürekli kayboluyor. Genellikle krallığa verdikleri zarardan daha fazla sorun çıkaranlar."

"Sana da bu mu oldu?" diye soruyorum.

"Evet, ne zaman çenemi kapatmam gerektiğini hiç bilmiyorum."

Bundan hiç hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Katharine'in beni uyardığı her şey gerçekleşiyor. Osian bir kral değil, bir tiran.

Aren hücre parmaklıklarına yaklaşır. "Bu sık sık oluyor, değil mi?"

"Her zaman. Engel'deki herkes Kral Osian'a hizmet ediyor. Bir adım bile çizgiden çıkarsan, burada sonun gelir. Dövülür, kanlar içinde kalır, kırılır... ölürsün." Bunu o kadar kayıtsız bir şekilde söylüyor ki, ona neredeyse inanmıyorum. "Ama insanlar konuşuyor. Kralın bizden alamayacağı tek şey varsa, o da fikirlerimizdir."

Bunun doğru olduğunu biliyorum. Fikirler umuda dönüşebilir ve umut, Whisting'den bile daha güçlüdür. Zulüm, fikirlerin karşısında hiçbir şansı yoktur.

"Çıkacağını mı söyledin?" diye soruyorum, ama cevabı duymak istediğimden emin değilim.

"Birkaç gün içinde çıkacağımı söyledim. Hayatta çıkacağımı hiç söylemedim."

...

Saatler geçiyor ve beklemekten başka yapacak bir şey yok. Günün hangi saatinde olduğumuzu belirlemenin bir yolu yok. Zindanlarda güneş ışığı yok, üstteki parmaklıkların arasından sızan loş ışıktaki kalıyoruz.

Tamamen bitkin durumdayım. Çöle ayak bastığımızdan beri pek dinlenemedik, sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Aren, volta atarken arada uyukluyor ama ben uyumayı reddediyorum. Kabus görürsem, çok heyecanlı olduğum için kontrolümü kaybederim.

Babam ve öğretmenlerimin ezberlememi zorladıkları tüm önemli bilgileri sessizce tekrar ederek kendimi uyanık tutuyorum. Başımın üzerindeki ışık yarıklarını izliyorum. Gece çoktan çökmüş olmalı, ama taht odası hala ateş ışığıyla aydınlatılıyor.

Yukarıdan ritmik bir vurma sesi geliyor, ardından hayvan çığlığı gibi bir çığlık duyuluyor. Ara sıra inlemeler, sonra yine çığlıklar duyuluyor. Kafamda piyade düzenlerini tekrarlamama gerek yok; sinir bozucu, şiddetli sesler beni uyanık ve tetikte tutmaya yetiyor.

Bu arada Aren, kendini sert bir şekilde tutarak hücrede volta atıyor. Hala çöl keten giysileriyle yürürken titriyor ve kollarını ovuşturuyor.

Onu izlemek, yukarıdan gelen seslerden dikkatimi dağıtmak için iyi bir yol.

"Sence yukarıda ne oluyor?" diye soruyor, gözleri parmaklıklara kayıyor.

Yan tarafıma dönüp sırtımı serin duvara dayadım. "Umarım bunu asla öğrenmeyiz... Gel buraya," dedim ve yatağın yanındaki boşluğu okşayarak işaret ettim. "Yer var."

Bana şüpheli bir bakış atıyor.

"Soğuksun. Bu durumu garip hale getirme."

"Değilim," diyor kızgın bir şekilde. Yatağa sürünerek gelip bana sırtını dönerek kıvrıldığında şikayet etmiyor, hafif bir mesafe bırakıyor. Aramızdaki mesafe dayanılmaz derecede yakın ama aynı zamanda çok uzak.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak, onu kendime çekmek istiyorum, ama kendimi tutuyorum. Saçlarına sürdüğü portakal çiçeği yağının kokusu hâlâ burnumda, zihnimi hoş bir sisle kaplıyor. Gözlerimi kaparsam, kendimi başka bir yerde olduğumuza inandırabilirim — onun gibi güzel bir yerde. Hâlâ titreyerek dizlerini daha sıkı kendine çekiyor.

"Yaklaş," diyorum. "Birbirimizi ısıtacağız."

Aren omzunun üzerinden bana bakar ve ben ona ciddiyetle başımı sallarım. Bana yaklaşır ve başını kolumun kıvrımına yaslar. Serbest kolumu ona dolayarak onu kendime sıkıca sararım.

Yolculuğumuzun başında, gözlerini devirip bana kızmış olabilirdi, ama artık aramızdaki ilişkiler farklı.

Bu, şimdiye kadar olan tek iyi şey.

"Maceralarımı böyle hayal etmemiştim," diye mırıldanır.

"Kötü bir arkadaş olduğum için üzgünüm," diyorum, şaka yapmaya çalışarak. "Nasıl hayal etmiştin?"

Tereddüt eder.

"Açıkçası bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Evandale, gittiğim tek yerdi. Bu yüzden, sınırlarının ötesinde ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Ama daha fazlasını hayal ediyordum. Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*."

"Aha! Biliyordum!" diyorum. Onu bana daha da yakınlaştırıyorum. Ben onu daha sıkı tutarken o kıvranıyor. Onun neşeli kahkahası ruhuma merhem gibi geliyor.

"Sarhoş bir çiftçinin ikinci sınıf evlilik teklifinden daha fazlasını istemem o kadar kötü bir şey mi?" diye sinirlenerek soruyor.

"Hayır, kötü değil. İnatçı, belki... ve akıllı, ve cesur. Ayrıca, bunun yerine bir prensden bir teklif aldın." Gülümsemeden ve kaşlarını oynatmadan duramıyorum.

Ama o benimle birlikte gülümsemiyor. Onun üzüntüsünü hissedebiliyorum. "Ama ben almadım. Gerçekten almadım..."

Kalbim sıkışıyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bunun hala bir gösteri olduğunu düşünmüş olamaz. Gözlerime bakmak için dönüyor ve nefesim kesiliyor. Yanaklarında gözyaşları var ve bunun sebebi benim. Ellerini ellerime alıyorum.

"Evandale'in Aren'i, hiçbir teklif, hiçbir şiir, hiçbir ode, hiçbir büyük jest senin benim için ifade ettiğin her şeyi ifade etmeye yetmez. Sen benim için benim kendimden daha önemlisin; benim için sen mükemmelsin. Daha da önemlisi, sen benim için mükemmelsin."

Otuz Altıncı Bölüm

Aren

Onun sözlerine inanmak için birkaç kez derin nefes alıyorum.

Gülümsüyorum. Hayatımda hiç böyle gülümsediğimi sanmıyorum. Artık merak yok. Sürekli sorgulama yok. Ve düşünsene, ölmemiz için tam zamanında duygularımızı kabulleniyoruz.

Ama hala yaşayacak biraz hayat kaldı.

Loş ışık, onun güzel gözlerini yakalıyor. Karanlıkta mumlar gibi parıldıyorlar. Karartı içinde bile, onun güçlü, kaslı vücudunun hatlarını görebiliyorum. Elimi uzatıp her bir kasını parmağımla izlememek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

O da gözlerini kaçırmıyor. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bu kadar yakın olduğumuz için onun da hissedebileceğinden eminim.

Mükemmel bir zaman ya da yer değil, ama yine de, yakında ölebiliriz. Bu yüzden, göğsüne yaslanarak kendimi güvende hissederek ona bakıyorum. Tek parmağıyla uzanıp dudaklarımı okşuyor. Nazik dokunuşunun ardından karıncalanma hissediyorum.

Onu tekrar öpmek istediğim arzusu beni ele geçirir. "Öp beni, aptal," derim.

"Hanımefendinin emri."

İki kez söylememe gerek yok.

Beni altına yuvarlıyor. Onun ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar *doğru olduğunu* keyifle yaşıyorum. Ona bakıyorum ve bir an için o gözlerde kayboluyorum. Dirseklerinin üzerine yaslanıyor, ağzı benimkinin hemen üzerinde duruyor, beni bekletiyor. İkimizi de bekletiyor.

Yüzsüz piç.

Dudaklarını benimkilere indiriyor ve beni nazikçe öpüyor. Yavaşça yapıyor. Parmaklarımı onun gür saçlarına gömerek, tırnaklarımı kafa derisine sürterek iç çekiyorum. Öpücüğü derinleştirdikçe inliyorum, nefesini içimde hissediyorum. Dili benimkini buluyor. Kararlılığımla mum mum eritiyor. Tekrar inliyorum, tüm vücudum titriyor.

Artık rol yapmıyoruz. Artık bahaneler yok. Çünkü bu gerçek.

O, şimdiye kadar tattığım her şeyden daha lezzetli. Onu tüketmek, yutmak istiyorum. Dili benimkine dokunup beni tahrik ettikçe arzumu daha da derinleştiriyor. Yumuşaklığımın karşısında, sert ve güçlü bir şekilde artan ihtiyacını hissedebiliyorum.

Dietan'ın beni sonunda tamamen kollarında tutmasının zevkine kendimi tamamen kaptırmak istiyorum, ama onun tereddüt ettiğini hissediyorum. Yüzükleri düşündüğünü biliyorum.

Ama bir esinti bile yok, bir rüzgâr bile yok — Whisting'in uzaklaştığına dair hiçbir işaret yok.

O, daha da güven kazanarak devam ediyor, çeneme, sonra boynuma yumuşak öpücükler konduruyor. Sonunda, bornozumu açıyor ve gizli küçük kancaları çözüyor. Yakayı daha da genişleterek beni ortaya çıkarıyor. Nefesim kesiliyor. Bir erkek beni ilk kez bu kadar çıplak görüyor. Sinirli bir şekilde gevezelik etmeye başlıyorum, ama Dietan parmağını hafifçe dudaklarıma koyuyor.

"Şşş, çok güzelsin." Aynı el üst vücudumdan aşağı doğru ilerliyor, cildimi ufukta doğan güneş gibi aydınlatıyor. Sonunda, göğüslerimden birini avuçluyor. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor. Hassas cildimi nazik okşamalarla okşuyor, başparmağının ucuyla meme ucumu okşuyor. Her dokunuşun, her kıvrımın tadını çıkarıyorum. İnliyorum, zevk tüm vücuduma yayılıyor.

Ellerimle de keşfetmeye başlıyorum, gömleğini çıkarıyorum, sert sırtını yukarı aşağı okşuyorum, onu kendime daha yakın çekiyorum. Öpücüklerimiz daha da vahşileşiyor, nefeslerimiz ağırlaşıyor. Elimi iç çamaşırına sokuyorum ve onu elimle tutuyorum.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Dietan bunu fark etti ve yaramazca gülümsedi.

Elimi onun cömert uzunluğunda yukarı aşağı gezdiriyorum. Dudaklarından bir inilti kaçarken titriyor. Onun vücudunu ateşe verebilmem hoşuma gidiyor, tıpkı onun benimkini ateşe verdiği gibi.

Diğer eli vücudumda aşağı doğru kaymaya başlar, ama sonra aniden dudakları dudaklarımdan ayrılır ve ayağa kalkar.

"Yapamayız... Burada olmaz," diyor, sesi boğuk çıkıyor. Ama bu çok, çok, çok iyi geliyor.

"Neden?" diye soruyorum, ona uzanarak.

Dietan küçük hücrede volta atıyor, gömleğini giyerken derin nefesler alıyor. Vücudumuzun temas ettiği her yerde üşüyorum. Onu izliyorum, kafam karışık, hala kızarmış, nefesim düzensiz. Neden durdu?

İnler, parmaklarını saçlarının arasına geçirir ve tekrar odada dolaşmaya başlar. Ne oluyor böyle? İlk seferimi böyle mi hayal etmişim? Hayır. Ama durmasını mı istedim? Hayır, onu da istemedim.

Durur ve bana döner, sonunda aradığı kelimeleri bulur.

"Sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun. Dört direkli yatağımı, denize bakan penceremi hak ediyorsun. Sen dünyayı hak ediyorsun."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Aklım karışıyor. Bana bakamıyor bile. Yukarıdaki parmaklıklara bakıyor.

Derin bir nefes alır, sonra bir tane daha. Sonunda yanıma oturur. "Üzgünüm... Yapamıyorum... İlk seferimizin burada, bir zindanda olmasını istemiyorum," diye fısıldar.

Eğilip beni tekrar öper — önce yanağımı, sonra kulağımı, sonra da dudaklarımı nazikçe. Ne yapacağımı bilemiyorum. Durumumuza kızgınım. Onun düşünceli davranışına sinirliyim. Ama en çok da, arzulu kalıyorum.

Cüppemi göğsüme geri çekip kancaları yerine takıyor. Gözyaşlarımı tutmak için tavana bakıp ellerimi yumruk yapıyorum. Ağlamayacağım. Buradan sağ salim çıkacağız.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlik hakim. "Siktir et bu zindanı," diye mırıldanıyorum sonunda.

O burun kıvrıyor. "Bu zindanda sevişemeyiz."

Gülmekten kendimi alamıyorum. O da benimle birlikte gülüyor. Böylesi daha iyi.

Uzanıp yan yana sarılıyoruz. Dietan başımın üstünü öpüyor. Onun varlığı artık bir rahatsızlık değil, bir rahatlık.

Gözlerimizi kapatıp biraz uyumaya çalışıyoruz. Her öpücüğü, her dokunuşu kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyorum. Prens, kalbimi emanet edebileceğim biri mi oldu? Kalbim hiç bu kadar açık, bu kadar savunmasız olmamıştı. Hiç bu kadar güvenli bir liman bulduğumu hissetmemiştim.

Buradan kurtulduğumuzda, onun hayatımdan çıkıp gideceği düşüncesine dayanamıyorum.

Dietan ve dört direkli yatağını düşünerek uykuya dalıyorum.

Sabah olunca, hücre kapısının gıcırdayarak açılma sesiyle birden uyanıyorum.

Tam teçhizatlı bir gardiyan, yatakta birbirine sarılmış haldeki ikimizi izliyor.

"Kral Osian sizi görmek istiyor."

Otuz Yedinci Bölüm

Aren

Dietan'ın beni kollarında tuttuğu rüyalardan, hücre kapısının açılmasının çılgılığıyla uyanmak çok sert bir uyanış.

"Hadi," diyor Dietan, beni ayağa kaldırırken, tam teçhizatlı, sert yüzlü bir muhafız sabırsızlıkla bekliyor.

Parmağımla saçımı tarayarak, bir şekilde düzeltmeye çalışıyorum, ama şüphesiz ki bu girişimim büyük bir başarısızlıkla sonuçlanıyor. Saçımı enseme topuz haline getirdikten sonra, çöl keteninden yapılmış eteğimi silkeliyorum ve Dietan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gülümsüyor, ama gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyorum. Hiç uyumamış.

Elimi tutar ve parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum ve el ele, gardiyanı takip ederek zindandan çıkıyoruz.

Dün gece koridorun karşısındaki mahkumun sözleri hâlâ kafamda yankılanıyor. Öleceğinden emin ve ben de sonumuzun geldiğini düşünerek ağızım kuruyor.

Dietan hiçbir şey söylemiyor, bakışları çelik gibi ve odaklanmış halde altın saraydan geri götürülüyoruz. Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve hafifçe parlıyor, kalbimin atışını hızlandırıyor. Gözleri bugün deniz yeşili, evinin yakınındaki okyanus gibi, ki ben okyanusu çok görmek istiyorum.

Aklım dün geceye geri dönüyor — dudaklarımda onun öpücüğünün tadı, cesurca iç çamaşırlarına uzandığımda hissettiğim dokunuşu. O kadar ateşliydi ki, o kadar büyüktü ki. Durmasaydı, o lanet zindanda olmasaydık neler olabileceğini düşünmek bile yeter. Kral Osian'ı Yüzükler konusunda kendisine yardım etmesi için ikna ettiğinde, kendi gücünden korkmadan yaşayabilmek için neler olabileceğini düşünmek bile yeter.

Dizlerim titriyor.

Beni öptü ve bunu içtenlikle yaptı. Ve bizim boktan durumumuzda bile - hapsedilmiş ve şimdi hayatımızı sona erdirebilecek bir kralla görüşmeye giderken - kalbim dolu çünkü sonunda hayatım boyunca beklemeye değer bir adam bulduğumu biliyorum.

Bunun olacağını hiç hayal etmemiştim.

Ölümün kapıda olduğu bu anda, Dietan'ın sevgisi tüm zorluklara değ er. Sözlerini söylemiş olsun ya da olmasın, beni seviyor. Bunu biliyorum. Onu tanıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Beak'e geldiğı gece, herkesi bir sıradan insan olduğ una inandırabileceğini düşünerek ona aş ık oldum. En sert biralarımızı ş ikayet etmeden içtiğ inde.

Taht odasına çıkan merdivenlere varıyoruz.

"Gidelim mi, sevgilim?" diye soruyor ve elimin sırtını öpüyor. Bu sözleri, Düş ün Marşı'nın her durağ ında söylediğı aynı sözlerden farklı geliyor şimdi.

"Evet, prensim," diye cevap veriyorum, tıpkı o zaman olduğ u gibi, ama bunu her zamanki alaycı tonumla söylemiyorum. Bunun yerine, bu sözler sahiplenme hissi uyandırıyor.

O benim. *Benim* prensim.

Kolumu onun koluna takıyorum ve bir grup silahlı ve zırhlı muhafız bizi bir dizi merdivenden yukarı çıkarıyor.

Adamların zırhlarının metalik ç ınlaması ve güneş ış ığının halberdlerinde parıldaması, neden burada olduğ umuzu ve kimi göreceğ imizi bize acı bir şekilde hatırlatıyor. Avuç içlerim aniden terlemeye baş lıyor. Dietan da bunu hissediyor olmalı, çünkü elini benimkinin üzerine koyuyor ve küçük, güven verici bir şekilde sıkıyor.

Dietan'ın kendine güvenine odaklanıyorum ve onun güveninden birazını kendime alıyorum. Omuzlarımı geriye çekip baş ımı dik tutuyorum, onu taklit etmek için elimden geleni yapıyorum, ona layık, bir prenses olmaya layık hissetmeye çalışıyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaşt ığımızda beni göz ucuyla izliyor ve dudakları hafifçe gülümsüyor. "Her şey yoluna girecek," diyor. "Söz veriyorum."

Bunun boş bir söz olmadığını ummaktan başka bir şey yapamıyorum, ama umut benim tek sahip olduğ um şey. Umut ve Dietan.

Taht odası, sanki saf altından yapılmış gibi görünen görkemli bir salon. Nefin her iki yanında, tavanı destekleyen altın sütunlar var. Tavan o kadar yüksek ki, bir kuş sürüsü içinden uçsa hiç ş aşırmam.

Bizi eş lik eden muhafızlar tek tek duvarın önüne geçip dikkat pozisyonuna geçerler. Parlak halberdlerinin dipçiklerini mermer zemine dayarlar. Dış kenardaki parmaklıkları fark ederim.

salonun. Dietan ve benim her türlü gizemli ve tedirgin edici sesi duyduğumuz aynı ızgaralar.

Büyük tahtın önünde, uzun bir masa salonu ikiye bölüyor, altın yemek takımlarıyla parlıyor ve o kadar çok yemekle dolu ki, başka kimler bize katılacak merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla, burada sadece biz varız. Yıkanmamış çöl kıyafetlerimizle yorgun ve dağınık hissediyorum ve sıcak bir banyo ve saçımı yıkama fırsatı dışında başka bir şey istemiyorum — bu kralın önünde daha az sıradan görünmek için.

"Kralın sarayına hoş geldiniz," diyor üniformalı uşak, masanın önünde dik durarak.

Böyle bir ziyafeti görünce midem guruluyor. En son tam bir yemek yediğim yer Katharine'in eviydi ve çöldeki zorlu yolculuğumuzdan sonra onun misafirperverliği ne kadar hoş olsa da, önümüzdeki bu ziyafetle kıyaslanamaz.

Burada temin edilmesi kolay olmayan lezzetlerle dolu tabaklar var. Kızarmış domuz eti ve ördek, ızgara tavuk ve kuzu eti, soyulmuş ve kesilmiş meyvelerden oluşan dağlar, parlak soslarla kaplanmış sebzeler ve hayvan şekilli yumuşak ekmekler masanın ortasında sıralanmış. Okyanus veya gölden bu kadar uzakta olmasına rağmen, pullu balıklar, kabuklu istiridyeler ve kalın soslarla kaplanmış diğer deniz ürünleri de var.

Bir an için bunun cam şehir gibi sihirli bir serap olup olmadığını merak ediyorum. Büyük Çöl gibi çorak bir yerde bu kadar çeşitlilik ve bolluk olması imkansız görünüyor.

Açık kemerlerden süzülen parlak güneş ışığında, ısıtılı su sürahileri parlıyor ve birden ağızım kuruyor.

"Kralın nerede olduğunu sorabilir miyim? Bizi kabul etmeye hazır olduğu söylendi," diyor Dietan.

"Evet, zamanı geldiğinde," diye cevaplar uşak. "Majesteleri şu anda başka işlerle meşgul, ama birazdan gelir. Lütfen kahvaltıdan alın."

"Teşekkürler," diyor Dietan kibarca. "Sanırım en son iyi bir yemek yediğim yer Raven's Beak adlı bir tavernaydı."

Gözlerim onunla buluştu ve yüzümde sıcak bir kızarıklık yayıldı, bu da beni biraz daha rahatlattı.

Dietan beni masanın en ucuna götürür ve sandalyemi çeker. Ben oturduktan sonra, sağımdaki, masanın en ucuna en yakın sandalyeye oturur.

başına en yakın olan sandalyeyi çeker.

Kralın olmadığı bir masada oturmak bana tuhaf geliyor, ama uşak bundan rahatsız görünmüyor. Birdenbire ortaya çıkan hizmetçilere işaret ediyor, sanki duvarlardan eriyip çıkmışlar gibi, tabaklarımızı doldurmaya başlıyorlar. Önümüze o kadar çok yemek koyuyorlar ki, bu savurganlık midemi bulandırıyor. Alba'da olduğu gibi, yolculuğumuz sırasında gördüğümüz açlıktan ölen köylülerin çaresiz yüzleri aklıma geliyor.

Uşak, sunumdan memnun kalarak ayrılır. Hizmetçiler hızlıca hareket ederler, bakışlarını yere indirirler. Birinin gözüne bakmaya çalışırım, ama kimse cesaret edemez. Tedirgin görünürler ve sinirlerim gergin kalır, içgüdülerim buradan hemen gitmemi söyler.

Dietan tamamen sakin görünüyor ve yemeğe başlıyor, ben de onu taklit ediyorum, ancak ellerim titriyor ve bu lüks yemek ağzımda kül gibi tadı var. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, zar zor yutkunabiliyorum.

Sonra kapılar tekrar açılır ve tanıdık bir yüz içeri girer. "Günaydın," diyor elçi, sesi neredeyse boş odada yankılanıyor. Her birimize kristal bir kadeh dolusu su dolduruyor. Bir an tereddüt ediyorum, bunun güvenli olup olmadığını merak ediyorum. Sonra elçinin masanın başına doğru yürürken aynı sürahidan uzun bir yudum su içtiğini fark ediyorum. Dietan'a bakıyorum, o da başını sallıyor, ben de bir yudum alıyorum.

Elçi kralın tahtına çökerek rahatça yerleşir, su kadehini göğsüne yakın bir şekilde tutar ve sırtarak gülümser. Hiçbir muhafız onu durdurmak için harekete geçmediğinde, kafama kendi tavamla vurulmuş gibi hissederim. Kulaklarım çınlar. Elçi

— O aslında...

Dietan, elçiye kadehini kaldırır. "Merhaba tekrar, amca." Ona şaşkın şaşkın bakarım. *Amca mı?*

"Merhaba yeğenim. Sonuçta söylendiği kadar aptal değilsin."

"Ha." Dietan sırtıyor. "Küçümsenmek güzel bir şey, Namreth amca."

Namreth amca. Bu ismi daha önce duymuştum. Tabii ki! Bu, Alarice Kralı Elgar'ın küçük kardeşinin, Dietan'ın büyük amcasının adı. Bu, bir nedenden dolayı sürgüne gönderilip ortadan kaybolan Prens Namreth.

"Osian sana daha çok yakışıyor galiba," diyor Dietan. "Daha uğursuz. *Namreth* adında birinden kim korkar ki?" Bu ismi sanki bir hakaretmiş gibi söylüyor.

Dietan ve Namreth birbirlerine açıkça düşmanca bakıyorlar, ikisinden de yayılan gerginlik o kadar yoğun ki, kavga edeceklerinden eminim. Yemek takımımdaki bıçağa bakıyorum, ama aptalca bir şey yapmaya zorlanmadan önce Namreth'in omuzları gevşiyor. Kendinden emin bir gülümsemeyle altın tahtın arkasına yaslanıyor. Dietan da koltuğuna yaslanıyor ve ben de içimden bir nefes alıyorum.

Artık elçinin neden tanıdık geldiğini anlıyorum. Aile benzerliğini görebiliyorum. Amcasının yüzünde Dietan'ın yüzünün izleri açıkça görülüyor.

"Yıllar sana iyi davranmış, amca," diyor Dietan. "Son derece iyi. Sırrın nedir?"

"Tahmin et," diyor Namreth.

"Whisting," diye cevaplar Dietan.

Nefesimi tutuyorum. O kum fırtınasını durdurdu. Bu, Whisting'in zamanı da durdurabileceği anlamına mı geliyor?

Namreth kaşlarını kaldırır. "Aynen öyle."

Yani Whisting onu genç tutuyor, yaşlanma sürecini yavaşlatıyor. Dietan, yüzükleri vücudundan çıkarmazsa başına bu mu gelecek? Ben yaşlanırken o sonsuza kadar genç kalacak mı?

Bakışlarım Dietan'ın profilindeki yüzünde kalıyor. Sanki taştan oyulmuş gibi görünüyor. Sanırım bu yüzden buradayız, çünkü Osian Kader Yüzükleri hakkında bilgi sahibi ve belki Dietan'ın onları çıkarmasına yardım edebilir. Ama neden Osian'ın amcası olduğundan şüphelendiğini bana söylemedi? Zaten az olan iştahım tamamen kaybolmuş, tabağıma bakıyorum. *Dietan benden başka neler sakladı?*

"Hadi ama yeğenim. Neden bu kadar somurtuyorsun? Ailece nişanını kutlayalım!" Namreth gülüyor.

Dietan gülmüyor.

"Şerefe," diyor Namreth, kadehini kaldırarak. İkimiz de kadeh kaldırmadığımızda, umursamıyor gibi görünüyor. Omuz silkiyor ve bir yudum daha alıyor.

"Bir zamanlar Alarice'in prensiydi, şimdi ise Çorakların Kralı," diyor Dietan.

"Başka seçeneğim yoktu," diye cevaplar Namreth. "Kardeşim, Alarice'in varisi olarak seni, değersiz torununu seçtiğinde, kendi kaderimi kendim yaratmak zorunda kaldım."

"Yasaklanmış büyü öğrendiğin için sürgün edildin," diyor Dietan. "Büyükbaba sana krallığı emanet etmeye güvenmedi."

"Kardeşim bir korkak. Yüzükleri kullanarak Alarice'i daha da güçlü hale getirebilir, dünyayı yeniden şekillendirebilirdik, ama o ne yaptı? Krallıkları barış içinde tutmak için onları senin babana, damadına verdi. Böylesine değerli bir kaynağı, böylesine büyük bir fırsatı tamamen heba etti." Sesi, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi sakindir, ama altın tahtın kollarına tutunuşundan, duygularının patlamaya hazır bir fırtına olduğunu anlayabiliyorum.

"Whisting bu topraklara bir armağandır. Bununla hiçbir zaman açgözlülük söz konusu olmadı," diyor Dietan.

Namreth sözünün kesilmesinden hoşnutsuz görünüyor. Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor ve öne eğiliyor. "Zihnin, ölümlülüğünle sınırlı. Böyle bir güç, onu kullanmaya istekli olanlar tarafından kullanılmalıdır."

Masada, Dietan'ın yumruğu sıkışır, sanki büyük amcasına Whisting'i kullanma dürtüsünü bastırıyormuş gibi.

Namreth sandalyesine tekrar yaslanarak kadehini rahatça çevirir. "Kaderin Yüzükleri benim doğuştan hakkımdı, ama benden alındılar. Bu yüzden ayrıldım, korumak istediğim evimi terk ettim ve kardeşim asla başvurmayacağı tek yerden güç aradım: Penrith."

Dietan alaycı bir şekilde güldü. "Gaspçı'ya gittiğini biliyoruz. Babam ve dedem seni takip ediyorlardı. Nerede olduğunu bilmediğimiz için bu zamana kadar özgür olduğunu mu sandın?"

Namreth bu sözlere biraz rahatsız olmuş görünüyor.

Touché, diye düşünüyorum, Dietan'la gurur duyuyorum.

"Peki neden buradasın?" diye sorar Namreth. Ben de tam olarak bunu bilmek istiyorum. Ben sadece Dietan'ın bana anlattıklarını biliyorum. Bu yolculukta Veteria'nın varlığını, Katharine'in adını ve şimdi de Osian'ın gerçek kimliğini bilmesi beni birçok kez şaşırttı.

Loegria'lı Dietan gerçekte kim?

"Madem bu kadar zekisin, neden hala bilmiyorsun?" diye azarlıyor Dietan. "Seni yok etmeye geldim, tabii ki."

"Beni yok etmek mi?" Namreth gülüyor. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Dietan omuz silkiyor.

"Sen benim sonum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dietan içini çeker. "Tamam, ilk başta buraya gelmemin başka nedenleri olduğunu itiraf ediyorum. Senin bir müttefik olabileceğini düşünmüştüm. Alarice'i geride bırakıp kendi yolunu çizmiş olsan da, belki de yeni krallığını ve Eski Estyrion halkını Gaspçı'ya karşı korumak için bize katılmanın değerini anlayabilirdin. Sende hala iyilik olabileceğini düşünmüştüm. Annem, büyürken Vindar şövalyeleri arasında en cesur olanın sen olduğunu, Alarice'in parlayan kahramanı olduğunu söylemişti. Savaşçılar senin bayrağının altına akın ediyor, halk ayaklarına çiçekler atıyordu. Nasıl değiştiğini, hâlâ o Vindar şövalyesi olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim. Babam bunun boşuna bir çaba olduğunu söyledi. Büyükbabam da aynı fikirdeydi. Ama bir gün kral olacağım ve Gaspçı'ya karşı yapılacak bu savaşta herkesin yardımına ihtiyacım var. En azından seni bizim tarafımıza çekmeyi denemeliyim diye düşündüm.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, yeğenim," diyor Namreth, hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeden. "Ama ben bana sadık olanlara sadık kalırım."

"Penrith'in Gaspçısı," diyor Dietan. "Ona hizmet etmek için ailene sırtını mı döneceksin?"

Namreth, kadehindeki suyu tembelce karıştırırken başını sallar. "Zayıflık yerine gücü seçtim. Sen de öyle yapmalısın."

"Loegria ve Alarice zayıf değiller ve krallarımız sadece tebaalarına hizmet ederler."

Namreth düşünceli görünüyor. Dietan'ın iğneleyici sözlerine kızmış olsa da, bunu göstermiyor. "Öyle değil mi? Casuslarımız Loegria ve Alarice'in zayıfladığını söylüyor. Krallıkların hazinesi, Kader Yüzükleri kaybolmuş."

Dietan, sırrının bu kadar açık bir şekilde ortaya çıkmasından şok olmuşsa da, bunu belli etmiyor. "Kayıp mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Penrith, Loegria sınırlarına açıkça saldırdı, ama kral hiçbir şey yapmıyor. Alarice savunmasız; haydutlar ve yağmacılar Bandai Köprüsü'nü kontrol ediyor. Donnel ve Elgar'ın ikisi de sağlıklı ve akli başında görünüyor, bu yüzden tek bir açıklama olabilir: baban artık Kader Yüzüklerine sahip değil.

"Donnel'i tanıyorum. Halkının acı çekmesine asla izin vermez. Şimdiye kadar Whisting'i kullanmadıysa, onda yoktur," diye devam eder.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, ama Dietan sakin görünüyor.

"Yüzükler hafife alınmamalıdır, bunu bana babam öğretti. Loegria ve Alarice orduları birkaç haydut ve akıncıyla başa çıkabilecek güçtedir. Gerçekten de hazırlıksız yakalandık, ama krallıklarımız, taht gaspçısına karşı sınırlarımızı savunmak için seferber oluyor. Buna güvenebilirsiniz." Dietan prenslere yakışır bir özgüven sergiliyor, ama ben merak etmeden duramıyorum: Söz verilen ordular nerede? Kral Elgar neden çiftçi ve esnafın oğullarını askere çağırıyor?

"Ordularınız onu tahta ilk çıktığında durdurmuş olabilir, ama sınır köylerindeki *kargaşa*, bu sefer hazır olmadıklarını gösteriyor. Donnel, bunu önleyecek imkânı olsaydı, böyle bir can kaybına asla izin vermezdi," diyor Namreth, benim tedirgin düşüncelerimi yineleyerek.

"Öyleyse neden Gaspçı saldırısını başlatmadı?"

"Oh, zamanı geldiğinde saldıracağız. Bir ordu çölden, bir diğeri okyanustan yükselecek. Birlikte, tüm Albion'u ele geçireceğiz."

Dietan kaşlarını çatı. "Ama bunu yapamazsınız ve yapmayacaksınız da. Babamın Yüzükleri'ne sahip olmadığından emin olana kadar yapamazsınız. O, elini sallayarak sizi yok edebilir. Sizin gücünüz, Skiron'un kendisi tarafından dövülmüş Anemoi'nin Büyük Yüzükleri'nin yanında hiçbir şey. Bir kum fırtınası yaratabilirsiniz ama bir kasırga yaratamazsınız."

Namreth kaşlarını çatar ve Dietan'ın onu kışkırtmakta çok ileri gittiğini düşünürüm. "Keşifçilerim, Loegria ile Estyrion arasındaki köprüde büyük bir delik olduğunu söylüyor. Böyle bir yıkım ancak Yüzükleri kullanan biri tarafından yapılabilir." Kadehindeki suyu karıştırır ve Dietan'a kurnaz bir gülümseme atar. "Ve işte buradasın, sevgili yeğenim."

"Buradayım." Dietan'ın sesi sakin ve düzgündür, ama masanın altında dizlerini sıkıca tutmaktadır.

"Beni yok etmeye geldin, değil mi?" Namreth yine kıkırdar.

"Müttefik olmayacağın için, sen benim düşmanım ve Albion'un düşmanısın. Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum." Dietan, sanki

sanki sadece havayı gözlemliyormuş gibi omuz silkti.

"Sen bir aptalsın. Ben geçirildikten sonra, Alarice benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Sanırım bir süredir benim düşmanımsın," diyor Dietan düşünceli bir şekilde. "Bana akıncılarını gönderdiğini ve gelinimi kaçırıp öldürmeye çalıştığını biliyorum. Ve Kilandrar ile çalıştığını da."

Lydia'nın kanla çizdiği sembol bir dağ değildi; Osian'ın armasıydı. Kalenin bayraklarında dalgalananla aynı. Sonuna kadar akıllı davrandı.

Namreth gülümser. Dişleri diş gibi görünür. "Kader Yüzüklerinin nerede olduğunu bana söyleyeceksin, yeğenim."

"Böyle bir şey yapmayacağım. Asla."

Dietan yerinden kıpırdamayınca kalbim güm güm atmaya başladı.

Namreth'in kahkahası odada yankılanıyor. "Öyle ya da böyle Kader Yüzüklerini teslim edeceksin. Onların sende olduğunu biliyorum. Üzerinde olduğunu hissedebiliyorum. Whisting bana sesleniyor."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bu çok kötü. Masada, eteğimin önünü yumruklarımla sıkıştırıyorum ve odanın etrafında hareketsiz ama tetikte duran muhafızlara bakıyorum.

Namreth, Dietan'a gözlerini kısarak baktı. "Söylesene yeğenim, bu kadar yol kat ettikten sonra görevinde başarısız olacağını bilmek nasıl bir duygu?" İçkisini bir yudum daha içti ve cevap bekledi. "Senin acı çekmeni izlemekten zevk alacağım galiba. Yavaş yavaş."

"Bana ne istersen yap, ama Aren'in bununla hiçbir ilgisi yok. Onu bırak."

Namreth elini kalbine koyar. "Neden sizi iki aşk kuşunu ayırmak isteyeyim ki? Kendi iyiliğimden, dün gece aynı odada kalmanıza izin verdim. Hoşuna gitmedi mi? Merhametli değil miyim?"

"Eğer merhametliysen, onu bırak. Aren senin için çöldeki balık kadar işe yaramaz."

İşte yine beni kurtulmaya çalışıyor, beni güvende tutmaya çalışıyor. Ama ona izin vermeyeceğim. Kahin, Albion'un iyiliği için asla onun yanından ayrılmamamı söyledi. Bunu çoktan unuttu mu? Ona bağırarak istiyorum

ona bağırmak, benim adıma konuşamayacağını söylemek istiyorum, ama Namreth tahtında kıpırdanıp öne eğiliyor, gözlerini Dietan'dan ayırmıyor.

"Bana faydasız mı? Sanmıyorum. O senin için çok değerli, değil mi yeğenim? Ve bu çok faydalı."

Dietan, bu en gerçeküstü öğle yemeğinde duyduğu en gülünç şey gibi gülerek bağırır. "Aren mi? O benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Anlamadım?

Onu, vücudum alarmla titreyerek izliyorum ve sonra yavaşça, onun ne yaptığını anlıyorum. Hala beni korumaya çalışıyor. Namreth'e bir yalanı inandırmaya çalışıyor.

Değil mi?

Ama Dietan bana bakmıyor bile. Bakışları Namreth'e sabitlenmiş durumda. "Hiçbir şey mi?" Namreth'in gülümsemesi kurnazca.

"Müstakbel gelinin hakkında

"

"Aren ve ben gerçekten evlenmiyoruz. Bu, şüphe çekmeden ülke içinde seyahat edebilmem için bir bahaneydi. Onu sevmiyorum. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece bir hizmetçi. Gideceğim yere ulaşmak için onu kullanıyordum."

Bu çok acımasızca. Beni korumak istiyor, bu yüzden böyle konuşuyor. Kraliyet ailelerinde sevgisiz evlilikler yaygındır, kendi anne babasına bakın. Ama Dietan neden tüm bu oyunu itiraf etti?

Odadaki hizmetçilere göz gezdiriyorum. Düğün marşının başından beri bir yalan olduğu gerçeğinin ortaya çıkmasının felaket olacağını elbette biliyor.

Dur biraz... Bekle... Bakışlarım kadehteki suya kayıyor. Namreth'in bakışları da öyle.

Hayır, olamaz. Ama sonra beynimin kaşındığını fark ettim, tıpkı Katharine'in evinde olduğu gibi.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece bir köylü hizmetçi. Ben sadece amacımı gerçekleştirmek için onu kullanıyordum.

Üçümüz de henbane suyunu içtik.

Dietan doğruyu söylüyor. Ben onun için bir hiçim. Sonunda bunu itiraf etti. Zar zor dik oturabiliyorum. Sanki dünya altımda çöküyor gibi.

Dün gece bana söylediği her şey yalandı.

Sandalyesinde sert bir şekilde oturan Dietan'a dönüyorum. Yüzü sert, ifadesiz, başka yöne dönük.

Onu sevmiyorum. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece istediğim yere ulaşmak için onu kullanıyordum.

Demek bu yüzden dün gece sevişmek istemedi. Zindanda olmakla hiçbir ilgisi yoktu. Elbette tahrik olmuştu, ama o sadece bir erkeğin ihtiyaçları olan bir erkekti. Hepsi bu. Bu yüzden beni öptü. Ve gerçekten istemediği için kendini durdurdu. *Beni* gerçekten istemiyor.

Ne pislik herif.

Masanın kenarını o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım ağrıyor. Evandale'de bana teklifte bulunan çiftçilerden biriyle evlenmeliydim.

Tanrım, bu gerçek mi? Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum.

Onu sevmiyorum. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onun sözleri boş ve yankısız bir şekilde kafamda yankılanıyor.

İnanamıyorum. Onu tanıdığımı sanıyordum. Ama her şeyi bilmiyorum, değil mi? Artık onun yolculuğunun başka nedenleri olduğu açıkça ortada — benimle paylaşmadığı nedenler, örneğin Vindar'ı aramak gibi. Hayatımı defalarca tehlikeye attığı halde — *şu anda* olduğu gibi — bana yalan söylüyordu.

Yalan söylememek de yalan söylemektir. O da benim içtiğim aynı banotu suyunu içti. Onu yaparken gördüm. Gerçeği söylemekten başka çaresi yok.

"Vay, *bu* da ilginç bir gelişme," diyor Namreth. "Nişanınız buraya gelmek için bir hile miydi?" Bana bakıyor, gülümsemesi daha da genişliyor, sanki yaşananlar gerçek olamayacak kadar lezzetliymiş gibi.

Dietan da ona gülümsüyor. "Onun gibi bir kadına aşık olduğuma gerçekten inanabilir mi? Prens gibi mi *görünüyor*?"

Namreth gülümser ve bana döner. "Biliyor muydun?"

İnanamama ve ıstırap arasında gidip gelirken tüm vücudum titriyor. "Gerçekten nişanlı olmadığınızı biliyordum, ama..."

"Oh, hayır," Namreth sahte bir şokla diyor, sonra gülüyor. "Canım, sen... Sen ona aşıksın, değil mi?"

Gerçek orada, tam orada, dilimin ucunda. Yüzümü buruşturuyorum, bir yalan uydurmaya çalışıyorum, kendimi korumak için bunu içimde tutmaya çalışıyorum, ama henbane çok güçlü.

Güçlü. "Evet," diye lanet gibi tükürüyorum. Ağlama isteği burnumun arkasında yanıyor, ama bu pisliklerin önünde yıkılmamak için kendimi tutuyorum.

Dietan soğukkanlılığını koruyor. Sanki benim duygularım önemsizmiş gibi omuz silkiyor. Sanırım öyle. Sanırım hep öyleydiler. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Onu sevmiyorum.

Onun sözleri kemiklerime kazınır, beni parçalara ayırır ve tamamen yanlış bir şekilde yeniden birleştirir.

Dün gece, beni öptüğünde ve vücudunu bana bastırduğunda, beni sıcak tutmak için sarıldığında ve ben onun yüzüne, gülümsemesine, nazik gözlerine, loş zindan ışığında yanağının yumuşak eğimine baktığımda, onu tanıdığımı sandım. Birbirimiz için sadece seyahat arkadaşlarından daha fazlası olduğumuzu, bağımızın bir dağın köklerinden daha derinleştiğini sandım.

Ama yanılmışım.

Çok yanılmışım.

Yine de bir konuda haklıydım. Onunla tanıştığım andan itibaren, onun gerçek yüzünü gördüm. Bir yalancı. Bunu hatırlamalıydım. Bir prence, bir erkeğe, ona güvenemeyeceğimi bilmeliydim.

Dietan'ı Raven's Beak'te o gülünç kılıkta ilk gördüğümde, onun hakkında bilmem gereken her şeyi biliyordum, ama yine de bu büyük fanteziye kapıldım. Dünyanın kendilerine ait olduğunu düşünen kız kardeşlerim gibi değilim. Sadece aptal bir salak, onun gibi birinin benim gibi birini sevebileceğine inanır.

Bunca yıl bekar kalmak beni gerçekliğe hazırlamalıydı, ama ben aptalca tüm o zorlu dersleri bir kenara attım ve her zaman saçmalık dediğim masala kapıldım.

İsteğim dışında, tek bir gözyaşı yanağımdan süzülür ve artık ikisinin de gözlerine bakamayarak başımı eğiyorum.

"Ne oldu canım?" diye sorar Namreth, dudakları fincanın kenarından bir gülümsemeye kıvrılır. "Bir sorun mu var?"

"Evet," diyorum, çünkü lanet olası zehir dürüstçe cevap vermemi sağlıyor. *Hayır, bir şey yok, umurumda bile değil* demek istiyorum, ama yapamıyorum.

"Şimdiye kadar, bu zamana kadar içtiğin şeyin su olmadığını fark etmişsindir," diyor Namreth. "Bu, banotu. Lezzetli, değil mi?"

"Evet," diyorum, çünkü doğru.

"Bu, bu bölgenin lezzetli bir yemeğidir. Sırlarımız, bizim sessiz küçük krallığımızda oldukça değerli birer para birimidir. Beğendin mi?"

Cevap vermemeye zorluyorum kendimi, ama ne kadar direnirsem, kafamdaki kaşıntı o kadar şiddetleniyor. Kafatasımın üstünü yırtıp parmaklarımı beynime sokarak kendimi konuşmaktan alıkoymak istiyorum, ama bunun yerine boğuk bir sesle "Hayır, hiç hoşuma gitmiyor" diyorum.

Namreth yüzümdeki çaresizliği çok seviyor olmalı, çünkü kahkahası odayı dolduruyor. Yeni kazandığı zaferin tadını çıkararak bardaklarımızı tekrar dolduruyor. İkimizi, talihsiz bir böceğin kanatlarını koparır gibi izliyor. Bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyor.

"Bu gerçekten çok eğlenceli. Aile daha sık ziyaret etmeli." Namreth gülüyor.

"Artık gerçeği biliyorsun. Aren kimseye bir fayda sağlamıyor," diyor Dietan, kadehini dudaklarına götürerek. "Ama itiraf etmeliyim ki, tanrıça gibi kurabiye yapıyor."

"Öyle mi?" Namreth yavaşça konuşuyor. "Evet, şimdiye kadar yediğim en iyisi." Dişlerimi sıkıyorum. Piç kurusu.

Namreth şimdi neşeli görünüyor. "İyi bir fırıncı mısın, kızım?" Gerçek dudaklarımdan dökülür. "Evet."

Namreth bunu duyunca memnun olmuş görünüyor. "Tasadüfen mutfakta yeni bir pozisyon açıldı. Evet, orada iyi hizmet edeceksin, sanırım." Tahtına geri oturuyor. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum, yeğenim. Kurabiyeleri tatmak için sabırsızlanıyorum. Mutfakta kadınların dokunuşunun eşsiz olduğunu her zaman düşünmüşümdür."

Bir hizmetçi. Bunca yıldır kaçmaya çalıştığım yer olan mutfağa zincirlenip kalacağım. İçimdeki acı beni çarpıtıyor, büküyor, döndürüyor ve göğsüme doğru kıvrılıyor, dışarıya doğru patlayan dikenler gibi. Katharine'in uyarısını hatırlıyorum. Ona kulak vermeli ve Alba'ya geri dönmeli ya da denerken ölmeliydim. Bu aptal, boktan prens beni mutfağa, sefil hayatımın geri kalanını geçirmem için gönderiyor ve ben çok kızgınım. Öfkenin vücut bulmuş haliyim.

Onu öldüreceğim.

Ayağa fırlayıp Dietan'a saldırırım, ama gardiyanlar koşarak gelir ve beni kollarımdan tutup geri çekerler.

Dietan neredeyse hiç kıpırdamıyor ve bana bakmıyor.

"Bana yalan söyledin!" Bu sefer, gerçeği ağızımdan söylemek çok iyi geliyor. Kafamdaki tüm baskı yok oluyor, henbane beni sıkıca saran pençesini gevşetiyor ve ben "Sana asla güvenmemeliydim!" diye bağıyorum.

Dietan tepki vermez.

"Bana bak, seni korkak!"

Bakmaz.

Yapabileceğim tek bir şey var. Ona tükürüyorum.

Tükürük, Dietan'ın yüzünün yan tarafına tam isabet ediyor. Yavaşça elini uzatıp tükürüğü siliyor. Sonunda bana döndüğünde, gözleri soğuk, kaşları çatık. Bana yoğun bir şekilde bakıyor. Kafasını hafifçe sallayarak çenesini sıkıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Onu götürün," diyor Namreth.

Muhafızlar beni kolayca kaldırırlar ve ben tekmeliyor, çığlık atıyor, tüm gücümle direniyorum, bir çocuk gibi koridorda taşınırken. Öfke ve ıstırap ruhumdan dökülüyor, boğuk çığlıkları odada yankılanıyor. Beni dışarı sürükleyip taht odasının kapısını arkamızda kapatıyorlar. Muhafızlar beni mutfak kilerinde kilitlediklerinde hâlâ Dietan'ın adını lanetliyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Dietan

Aren'in götürüldüğü anda işkence başlar, umarım mutfağa götürülür ve orada güvende olur. Göğsümde kısa bir rahatlama hissedirim, ama Namreth'in askerleri beni arkadan yakalayıp soğuk zemine attıklarında bu his hızla söner.

Dizlerim taşa çarptığında mide bulandırıcı bir ses çıktı ve bacaklarımdan bir acı dalgası geçti. Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. Ona bu zevki tattırmaya cesaret edemezdim.

"Yüzükler nerede?" diye sordu Namreth, sesi bıçak gibi havayı kesiyordu.

"Onlar zaten sende. Ellerinde." Sesim sabit, ama kalbim göğsümde güm güm atıyor. Her kelime boğazımı zımpara kağıdı gibi çiziyor.

Bu doğru. Namreth beni ele geçirdi, yani Kader Yüzükleri de onda. Sadece bunun farkında değil. Bu düşünce midemi bulandırıyor, kusacakmışım gibi hissediyorum. Yüzümü ifadesiz tutmak için mücadele ediyorum, ona hiçbir şey vermemek için.

"Bilmeceye vaktim yok, evlat!" diye bağılıyor, bağıırken tükürüğü üzerime sıçırıyor.

Sessiz kalıyorum.

"Sanırım bunu zor yoldan yapmak istiyorsun." Namreth, sanki bu küçük bir rahatsızlıkmış gibi iç geçirir.

Muhafızlar beni göğsüme kadar soyup taht odasına getirilen bir direğe bağlarlar. Büyük bir ayna getirilip arkama yerleştirilir, böylece Namreth hem kırbaçlanmamı hem de ifademi aynı anda izleyebilir.

Sapık herif.

Soğuk hava tenime değince donakalıyorum. İşte bu.

Sırrım ortaya çıkacak. Yüzüklerin sırtımda bıraktığı izler beni ele verecek.

Nefesim kısa ve sık bir şekilde geliyor ve odanın serinliğine rağmen alnımda ter damlaları beliriyor. Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki

tırnaklarım avuç içlerimi deliyor.

Ama Namreth hiçbir şey görmüyor. Aynada kendime bakmak için dönüyor ve tek gördüğüm pürüzsüz bir cilt. Yara izleri yok olmuş. Omurgamda hiçbir iz yok. Sanki Yüzükler kendilerinin tüm izlerini gizlemiş gibi.

Whisting bir yol bulur. Veteria, beni *seçtiğini* söylemişti.

Şimdilik sırrım hala güvende. İçimi rahatlık kaplar, ama bu kısa sürer.

Kırbaç sertçe iner.

İlk darbe, yıldırım gibi bir acı. Tüm vücudum kasılır, sırtımda ateş çizgileri oluşurken kaslarım kilitlenir. Nefesim kesilir ve bir an için hayatta kalamayacağımı düşünürüm.

Zihnim boşalıyor. Bir saniye içinde tüm düşüncelerim susturuluyor. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum, yakıcı, kavurucu acıdan başka hiçbir şey hissedemiyorum.

Beni öldürecekler, diye düşünürüm bulanık bir şekilde, bu farkındalık acının kendisinden daha korkunçtur. *Bu Yüzükleri cesedimden çıkaracak olan Namreth olacaktır.*

Namreth'in ifadesi hiç değişmiyor. Sürekli yüzüme bakıyor, soğuk gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. Onun bakışlarına meydan okurcasına karşılık vermeye çalışıyorum, birazcık da olsa onurumu korumaya çalışıyorum, ama yedinci vuruşta kararlılığım paramparça oluyor. Sekizinci vuruşta artık sayamıyorum.

Çığlıklarım boğuk, kesik kesik nefeslere dönüşür ve görüş alanımın kenarlarından karanlık süzülür. Bacaklarım bükülür ve direğe yaslanırım, başımın üstünde bağlı olan bileklerim yanar. Vücudum gevşemiş ve kırılmış haldeyken, karanlık sonunda beni ele geçirdiğinde onu memnuniyetle karşılarım.

Whisting üzerinde biraz kontrolüm olsaydı, karşılık verebilirdim. Eski kralların bütün orduları gömdüğü gibi, işkencecilerimi yok edebilirdim, ama gücüm daha önce pek çok kez olduğu gibi beni yüzüstü bıraktı. Sırtımdaki Yüzükler sessiz kalıyor, güçleri beni hapsetmek isteyenlerin istediği mezar kadar hareketsiz. Belki Yüzükler de benim ölmemi istiyorlar.

...

Bir zamanlar Aren ile paylaştığım hücrede uyanıyorum, sırtım banyodaki parfümlü şifalı suların kokusunu taşıyan nemli paçavralarla örtülü. Hafifçe hareket ettiğimde, sırtımın tamamen iyileştiğini fark ediyorum. Bu gerçeğin farkına vardığımda panik damarlarıma yayılıyor. Midem taş gibi ağırlaşıyor. Bundan sonra ne olacağını biliyorum.

Ertesi akşam beni hücremden çıkarıp taht odasına geri götürdüklerinde hiç şaşırmadım. Bacaklarım titriyor, çünkü yine direğe bağlandım, pürüzlü ahşap yeni iyileşmiş derime batıyor. Kırbacın ilk darbesi, daha yeni kapanmış yaraları yeniden açıyor. Kendimi durduramadan boğuk bir çığlık atıyorum. Tekrar tekrar, sırtım kanayana ve titreyip nefes nefese kalana kadar. Sonra beni iyileştiriyorlar, ama sadece her şeye yeniden başlamak için.

Bu sonsuza kadar sürebilir.

Ölümü görmemi istiyorlar, ama bu bana sadece Aren için yaşamam gerektiğini hatırlatıyor.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Aren

Geceyi mutfak kilerinde patates ve un çuvalları arasında sert bir tahta palet üzerinde yatarak geçiriyorum.

Yan tarafıma büyük bir botla dürtülerek uyanıyorum. Kapıda beliren gölgeye gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum. Önlüğün ve pamuklu şapkanın silüetini seçebiliyorum. Namreth'in mutfak hizmetçilerinden biri.

Adam hiçbir şey söylemeden dönüp gidiyor, ben de bunun işe gitme zamanı geldiği anlamına geldiğini anlıyorum.

Oturup gözlerimi ovuşturuyorum, avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırıyorum. Gözlerim hala şiş ve ağrıyor, bütün gece ağladığım için. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama Dietan'ın beni sürüklerken bana nasıl baktığını hatırlıyorum — o mavi-yeşil gözlerdeki düzlük, kayıtsızlık.

Beni hiç umursamadı.

Bana karşı hiçbir şey hissetmedi.

Sanki aptallığımdan tiksiniş gibi başını salladı. Evandale'den hiç ayrılmamalıydım.

Ev özlemi beni kaplıyor, sert zeminde uyumaktan kaynaklanan sırt ağrısından daha fazla acı veren bir ağrı. Kemiklerime işliyor, pençelerini ruhuma derinlemesine batırıyor ve ailemi bir daha görebileceğime dair son umudumu paramparça ediyor. Enkazdan öfke yükseliyor ve beni ayağa kaldırıyor. Bana güç veriyor. Damarlarımda hızla akan kan, hala hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Hayattayım ve Dietan'dan nefret ediyorum.

Kilerden çıkıyorum. Hala karanlık ve odadaki tek ışık kaynağı, bir mutfak hizmetçisinin ateşi beslediği fırın. Raven's Beak'i açtığımda şafak sökmeden kalkmaya alışkınım. Bu yüzden en azından bu manzara bana tanıdık geliyor.

Mutfakta beş hizmetçi daha var, beni de sayarsak altı. Beni kiler odasına attıktan sonra, çöl kıyafetlerimi çıkarıp, hepsinin giydiği basit önlük ve apronu giymemi istediler. Albion'un öbür ucuna kadar gelip, başladığım yere geri döndüğüme inanamıyorum. Ellerime bir iş vermek için, önlüğümü kalçama sıkıca bağlarım

, ellerime bir iş vermek için, bu hareket nefes almak kadar doğal.

Beni uyandıran aşçı, tek elli huysuz yaşlı bir adam, yakınımıdaki bir istasyonda duruyor. "Sen," diyor, yanındaki ahşap tezgahı işaret ederek. Tuz, un ve maya kavanozları dışında temiz ve düzenli. Fırın malzemeleri.

Demek ömrümün sonuna kadar burada çalışacağım. Harika.

Sonsuzluk önümde uzanıyor, kaçınılmaz ve mutlak bir nokta olarak daralıyor.

Hain prensi düşünmemeye ne kadar uğraşsam da, zihnim tekrar tekrar aynı soruya dönüyor: Dietan hayatta mı, yoksa amcası onu öldürdü mü?

Onu düşünmeyi bırakmalıyım, yoksa umutsuzluğa kapılacağım. Derin bir nefes alıp tezgâhın başına geçiyorum ve ellerimi çok kullanılmış tahta kesme tahtasının üzerine koyup, yüzlerce bıçak kesiklerinin oluşturduğu olukları okşuyorum. Bu istasyonda çalışan ilk fırıncı ben değilim ve sonuncu da olmayacağım. "Benden önceki fırıncıya ne oldu?" diye soruyorum.

Biri bana sus işareti yapıyor.

Etrafta dolaşan diğer çalışanlara bakıyorum. Mutfak, zıplama sesleri, tavaların çınlaması, tencerelerin suyla doldurulması sesleriyle dolu. Kimse gözlerime bakmıyor. Herkes başını eğik tutuyor ve sessizce çalışıyor.

Atölyede, tavernada alıştığım dostane atmosferin aksine gergin bir hava hakim. Evandale'deki demircinin atölyesindeki adamlar bile daha konuşkan, oysa ben onların bir seferde sadece birkaç kelime konuştuklarını duydum.

Keşke Raven's Beak'te olsaydım, kahkahalar, kadehlerin tıkırdaması ve tavada cızırdayan domuz pastırmasının sesleriyle çevrili olsaydım. Geçmişimdeki o sıcak mutfağa kıyasla bu sessizlik, kalbime bıçak gibi saplanıyor.

"Fırıncı öldü," diyor aşçı, sesini alçaltarak. "Senden önceki." Sağ elinde bıçakla bir demet taze soğanı doğrayıyor. Sol elinin olduğu yerde boş bir alan var, parlak kırmızı bir yara izi var. Bir süre önce iyileşmiş gibi görünüyor.

Bıçağını kullanarak yeşil soğanları hızla yakındaki bir kaseye koyuyor. Hareketleri çok zarif; bu işi bir süredir yaptığı belli.

Yutkunup etrafa dikkatle bakıyorum. Kimse dikkatini vermemiş gibi görünüyor, ama yine de sesimi alçaltıyorum. "Osian?" diye soruyorum.

Cevap vermez, ama zaten cevap vermesi de gerekmez. Korku, sessizlik... Deli kralın aşçıyı öldürdüğü açıktır. Dietan'ı da öldürüp öldürmediğini merak ediyorum. Göğsümde bir acı hissediyorum. Hayır, şu anda o yalancıyı düşünemem. Aklımın oraya gitmesine izin vermeyeceğim.

"Ben Aren," diyorum, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum."

Kimse işinden başını kaldırmıyor, hatta konuştuğumu fark etmiyor bile. Belki kral hizmetçilere sessizlik emri vermiştir... ya da belki de kimsenin adını bilmemek daha iyidir, böylece ertesi gün işe gelmediklerinde daha kolay olur.

Tek kelime etmeden, Dietan'ın benim tek yeteneğim olduğunu iddia ettiği kurabiyeleri hazırlıyorum. *Lanet olsun ona*, diye düşünüyorum un ve sütü ölçerken. *Lanet olsun ona ve lanetli yüzüklerine. Lanet olsun ona ve yalanlarına.*

O yüzükleri vücudundan çıkarmak istedi mi hiç?

Öfkem binlerce güneşi yakacak kadar büyük ve tüm öfkemi pişirmeye döküyorum.

Bu tarifi ezbere biliyorum. Parmaklarımın hissettiği kadarıyla tereyağını küp küp doğramaya başlıyorum, biraz sirke ve tuz ekliyorum. Bu kurabiyeler annemden miras kalan bir tarif ve şimdi nefret ettiğim biri için yapmak zorundayım. İşimi bitirdiğimde, kesme tahtamdaki pütürlü hamura somurtarak bakıyorum ve içine tükürmeyi düşünüyorum. Gizli bir isyan.

Kimse bilmeyecek.

"Yapma," diyor yanımdaki aşçı. Yeşil soğanları gümüş kasede küçük bir dağ haline gelmiş. "Bu hepimiz için işi daha da zorlaştırır," diye ekliyor.

İç çekerek hamuru olduğu gibi bırakıyorum.

Kurabiyeleri fırında pişiriyorum ve mükemmel bir altın sarısı renginde, tereyağı ve zengin bir kokuyla çıkıyorlar. Onları kralın sabah kahvaltısı için tabağa koyuyorum. Sonra diğer personel ile birlikte muhafızların mutfak kapısını açıp bizi ana salona almasını bekliyorum.

Krala servis yapma zamanı geldiğinde, iki silahlı muhafızın eşliğinde bisküvi tabağını taht odasına götürüyorum. Kralın tahtına yaklaşırken bile, tek kişilik bir ziyafet için hazırlanmış masanın başında oturan krala karşı duygusuz görünmeye çalışıyorum. Diğer hizmetçiler, geniş odada sessizce hareket ederek, yiyecek ve içeceklerle dolu tabakları ve sürahileri masaya koyuyorlar.

Dietan'dan hiçbir iz yok. Kalbim sıkışıyor, hatta sinirleniyorum. Bana yaptıkları, bana yüklediği kader için ondan nefret etmek istiyorum, ama bunu zor buluyorum. Waste'e giden köprüde Whisting'i kullanarak, yerden havalanıp korkunç ve dehşet verici bir fırtına yaratırken bile Dietan'dan korkmamıştım.

Onun *için* korkmuştum.

Ve şimdi de onun için korkuyorum, aşağılık bir yalancı olsa da olmasa da. Elbette, benim değer verdiğim bu adamın bir kısmı gerçektir, yalan değildi.

Bir gardiyan beni ileri doğru itti ve ben dudaklarımı ısırarak titremesini engelledim. Ellerimin titremesini durdurmaya çalışarak masaya yaklaştım ve büfedeki bisküvi tabağını uzak tarafa koymak için hareket ettim, ama Namreth beni durdurdu. "Buraya." Elinin yanındaki boş yeri işaret etti.

Titriyorum. Ona o kadar yaklaşmak istemiyorum, ama muhafızların gözlerinin sırtımda olduğunu hissediyorum, bu yüzden krala doğru sert adımlarla ilerliyorum. Tabağı yere koyup çeviriyorum ve fırından yeni çıkmış, hala buharları tüten kurabiyelerin en iştah açıcı görüntüsünü ona sunuyorum. Altın bir kalede altın kurabiyeler.

O, o ürkütücü gülümsemesiyle izliyor. Neredeyse yakışıklı sayılır, ama onda doğal olmayan bir şeyler var. Garip gençliği ve büyüünün ötesinde, tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerimi indirip uzaklaşıyorum, ama Namreth yılan gibi hızlı bir hareketle bileğimi yakalayıp beni durduruyor. Sıkı tutuşu beni irkiltiyor.

"Sana tadı nasıl olduğunu söylememi istemiyor musun?" diye soruyor. "Senin o değerli prensine ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Ona lanet bisküvileri boğazına tıkmasını söylemek istiyorum, ama korku dilimi tutuyor.

Elini uzatıp tabaktan bir bisküvi seçtiğinde bile bileğimi bırakmıyor. Büyük bir ısırk alıyor, dişleriyle ikiye ayırırken açıkça mutluluktan inliyor. Gözleri kapanıyor ve yüksek sesle çiğniyor, dudaklarını şapırdatarak her lokmanın tadını çıkarıyor.

Bitirdiğinde, parmaklarındaki kırıntıları yalıyor, pembe dili bir kertenkele gibi dışarı çıkıyor. Dudaklarını elinde yukarı aşağı gezdirirken, yumuşak bir inilti çıkararak, bakışlarında sıkışıp kalmış gibi hissediyorum.

İğrenç herif.

Ben tiksintimi gizleyemeyince gülümsüyor. "Lezzetli," diyor, gözleri gözlerime dikilmiş. "Yeğenim senin hakkında haklıymış. Ne yazık ki bir daha bunların tadını çıkaramayacak."

Namreth beni tutmasaydı, dizlerimin üzerine çökebilirdim.

Dietan öldü.

Prens öldü. Benim

prensım öldü.

Çıglık atmak, ağlamak ya da kralın elini bileğimden çekmek istiyorum, ama yere düşen bir tabak sesi beni kurtarıyor.

Yaşlı bir hizmetçi, sadece korkudan değil, hastalıktan da titreyerek, yere düşürdüğü gümüş tepsiyi ve yere dağılmış üzümleri toplamak için diz çöker. Kel kafası terden parıldamaktadır ve titrek ellerinden mermere yuvarlanan üzümleri toplamaya çalışırken defalarca özür diler. Odadaki beklenti arı kovani gibi uğuldamaktadır, tüm hizmetçiler gergindir.

Namreth sinirli bir şekilde iç çeker ve sonunda beni bırakır. O iki parmağını kaldırıp adama doğru işaret ederken ben geriye doğru sendelerim.

Adam ses çıkarmadan boğazını tutar, gözleri şişer.

Namreth başka bir bisküvi alır ve parmakları hala yerde kıvranan ve yavaş yavaş Görünmez Ölüm'e yenik düşen hizmetçiye doğrultulmuş haldeyken, bisküviyi tembelce yer. Dietan'ın bir düşmanının onun elinde aynı kaderi paylaştığını hayal ediyorum ve ilk kez, prensin böyle bir vahşete muktedir olup olmadığını merak ediyorum. Belki de tüm krallar ve prensler öyledir.

Zavallı adamın hepimizin önünde boğularak ölmesini çaresizce izliyorum. Sırtı kavisleniyor, topuklarıyla mermer karolara vuruyor, sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor ama hiçbir şey ciğerlerindeki havanın çıkmasını engelleyemiyor. Dudakları sessizce, çaresizce hareket ederken ağzının köşelerinden salya damlıyor. Yüzü saniyeler içinde soluk beyazdan kırmızıya, morarmaya, maviye dönüşüyor, sanki korkunç bir gün batımı gibi.

Hiçbir hizmetçi ona yardım etmez. Kimse ona yardım etmeye çalışmaz. Kimse —aynı kaderi paylaşmak istemiyorsak.

Sonunda adam gevşek bir şekilde yere yığılır, yüzü maviye döner ve sessiz bir çığlıkta donar.

Namreth elini indirir ve altın kadehine uzanır. Memnuniyetle bir yudum alır ve kahvaltısına devam eder. Muhafızlar odaya girer ve adamın cesedini alır, mermer zeminde sürükleyerek gözden uzaklaştırır.

Diğer hizmetçiler gibi, ben de orada sessiz, dehşete kapılmış ve felç olmuş bir şekilde duruyorum.

Namreth parmaklarını şıklatarak öldürebilir.

Whisting'i tamamen kontrolü altındadır.

Adamın öldüğü yere bakarken nefesim hızlı ve sığlaşıyor. Dietan gerçekten ölmüş. Önümdeki fırıncı gibi ölmüş. Az önce odadan sürükleyerek çıkardıkları yaşlı adam gibi ölmüş. Dietan ölmüş ve muhtemelen kendi akrabasının elinde aynı korkunç sonla karşılaşmış. Kendimi uyuşmuş hissediyorum. Midem buz gibi.

"Bana daha fazlasını getir, aynen bunun gibi," diyor Namreth, boş bisküvi tabağını işaret ederek, soğuk bir gülümsemeyle ve daha da soğuk gözlerle.

...

Sonraki birkaç gün de hemen hemen aynı geçer. Aşçı her sabah beni kilerdeki uyku yerimden uyandırır ve ben günlerimi ve gecelerimi mutfakta çalışarak geçiririm. Sadece bisküvi değil, bal kekleri, meyveli tartlar, pudingler ve hurma ekmeği de pişiririm. Artık mutfakta yaşıyorum. Tüm öğünlerimi orada yiyorum, orada çalışıyorum, orada uyuyorum ve mutfakta olmadığım tek zaman, krala servis etmek için yemek tepsisini tuttuğum zamanlar.

Bizimki yorucu ve monoton bir yaşam. Ve her gece, beynimde bir düşünce yankılanıyor: *Dietan öldü ve ben de burada öleceğim*

Her gün annemin kurabiyelerini pişirip Namreth'e bizzat bir tabak götürüyorum ve o kurabiyeleri yiyip parmaklarını her seferinde yalarken gözlerini benden ayırmadan izlemek zorunda kalıyorum. Hiçbir şey söylemesine gerek yok. Loegrian topraklarını fethetmek isteyen bir fatih gibi, yarık gözleriyle vücudumu tararken bana ne yapmak istediğini görebiliyorum. Sanki benim için pişirmek zorunda kaldığım kurabiyeleri yiyip bitirdiği gibi beni de yiyip bitirmek istiyor. Bana markizi hatırlatıyor ve bu beni kusmak istememe neden oluyor.

"Bir erkek, bunları yapan bir kadına aşık olabilir," diye sırtarak söylüyor. "Belki de yeğenimin sizi buraya getirmesine neden olan şeyi, her ne kadar bu bir oyun olsa da, ben de tadabilirim."

Sessiz kalıyorum, uyuşmuşum, davet ya da direnç olarak yorumlanabilecek hiçbir duygu göstermiyorum, ta ki o hepimizi gönderene kadar.

Geriye kalan tek güvenli yer, zihnimin derinlikleri. Sık sık oraya gidip, dünyayı sanki çok uzak bir yerden izliyormuş gibi gözlemliyorum. Nasıl yeniden özgürlüğümü kazanabileceğimi düşünüyorum ve bu cehennemden kaçabileceğim olası yolları hayal ediyorum.

Bazen kendimi pencereden atmayı bile hayal ediyorum, ama bunu gerçekleştirecek kadar inatçı değilim. Eğer kendimi öldürürsem, Namreth kazanır. Bir gün Evandale'e dönebileceğime dair umudumu kaybetmemeliyim. Umut, mutfakta her gün çalışabilmemin tek nedeni.

Dietan'a gelince... Onu düşünmemeye çalışıyorum ve bazen başarılı oluyorum.

Bir sabah, zihnim tekrar tavernaya dönüyor. Her şeyi çok net bir şekilde hayal edebiliyorum. Düzenli müşterilerimi, hatta zavallı Shephard Belmis'i düşünüyorum ve savaşın Alarice sınırlarına ulaşmamış olmasını umuyorum.

Ancak Dietan'ın ölümü ve Yüzüklerin muhtemelen Namreth'in eline geçmesiyle Loegria ve Alarice savunmasız kalmıştır. Savaşın dumanı Evandale'nin pastoral tarlalarına ne kadar sürede ulaşacak? Usurper'ın ordusu kasabamızı ne kadar sürede işgal edip yerle bir edecek? Kilandrar'lar barışçıl vadimize kasırga gibi çökene kadar ne kadar zaman geçecek? Buradan çıkabilirsem, geri dönecek bir Evandale bile kalmayabilir, sevdiğim her şey ve herkes

Uzun bir süre, dumanla dolu mutfak, bizim kusma ve öksürme seslerimiz dışında tamamen sessizdir. Diğerleri hala köşede durmaktadır

köşede duruyor, bazıları ıslak bezleri burunlarına tutuyor, gözleri yaşarık ve kızarmış.

Yine öksürüyorum, nefes nefeseyim ve onların korkmuş yüzlerine bakıyorum. Herkes iyi görünüyor ama kalbim hala hızlı atıyor. Rahatlamış bir şekilde göğsüme elimi koyuyorum ama hiçbir şey söylemeden mutfakın tek penceresini sonuna kadar açıp görev yerime dönüyorum. Dumanın tamamen dağılması için, muhafızların kralın bir sonraki yemek saati için kapıyı açmasını beklememiz gerekecek. Şimdilik işime dönmem gerekiyor.

Kurabiyelerime geri döndüğümde, bu zorlu süreçte tereyağının çok fazla eridiğini fark ettim. Baştan başlamam gerekecek. Mahvolmuş hamuru çöpe atıp yeniden başlıyorum, unu ve sütü ölçerken birinin bana baktığını hissediyorum.

Başımı kaldırdığımda, mutfaktaki diğer çalışanlar tek tek bana başlarını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum.

Yanımdaki aşçı, kralın en sevdiği güveç için kendisine verilen görev olan sebze doğramaya devam ediyor. Bana baktığını hissedebiliyorum. Bana teşekkür etmesini beklemiyorum, teşekkür edilmesine de gerek yok. Herkesin yapacağı şeyi yaptım sadece. Hiçbirimiz burada ölmek istemiyoruz. Ama havada belirgin bir değişiklik var.

"Bing," diyor.

Bir süre sonra, bana adını söylediğini fark ettim.

...

O öğleden sonra, kurtardığım mutfak hizmetçisi benim çalıştığım yere uğrar. "Daha fazla un," der ve tezgahın üzerine bir torba bırakır. Bu, benimle ilk kez konuşmasıdır.

Ben un istemedim ve ona teşekkür etme fırsatı bile bulamadan, kızıl saçları kilerde kaybolmadan önce hızla uzaklaşıyor.

Ama şu anda daha fazla una ihtiyacım yok. Bugünkü pişirme işim bitti.

Unu kiler'e geri götürmek üzereyim ki Bing boğazını temizler ve torbaya gizlice bir işaret yapar.

Huh.

Un torbasını çalışma masasının üzerine koyup içine uzandım. Yüzeyin hemen altında, bir parça pişirme kağıdına yazılmış küçük bir not vardı. Notta şöyle yazıyordu:

Fırının arkasında

Ayın doğuşu

Kapıdaki muhafızlara bir göz attım ve notu en yakın açık ateşe attım.

Kırkınıc Bölüm

Aren

Ay ışığının ilk ışınları pencerelerden sızana kadar sert tahta paletimde uyanık yatıyorum. Sonra sessizce, yumuşak tabanlı terliklerimle kilerden çıkıp karanlık mutfğa giriyorum. En azından bulaşıkçı kızın burada olacağını düşünmüştüm, ama mutfak boş.

Soğuk, karanlık fırına doğru yürüdüm ve etrafa baktım. Evet, burada kimse yoktu. Belki de bana tuzak kuruluyordu ya da bu bir tür testti. Ama henüz pes etmeye niyetim yoktu ve fırını tekrar inceledim, olağan dışı bir şey bulamadım.

Notta *fırının arkasında* yazıyordu. Ama burada hiçbir şey yok.

Fırını barındıran büyük, kemerli girintiyi izlerken, bazı tuğlaların arasındaki harçta hafif bir renk değişikliği fark ettim. Yakından incelemeseydim, bunu fark edemezdim. Ya da duvarın onarıldığını varsayabilirdim. Parmaklarımı duvarın üzerinde gezdirdim ve gevşek bir tuğla ile karşılaştığımda durdum. Parmağımla deniyorum ve hafifçe oynuyor, bu yüzden fırının arkasındaki duvarın derinliklerinden bir klik sesi gelene kadar daha sert bastırıyorum.

Tuğla duvarda bir çatlak belirir ve gizli bir kapı ortaya çıkar.

Hızla kapıyı açıp içeri giriyorum ve arkamdan sessizce kapatıyorum. İç kapı kolunu deniyorum ve kapı kolayca tekrar açılıyor.

Güzel.

En azından burada mahsur kalmayacağım. Kapıyı tekrar kapattığımda, tam bir karanlığa gömüldüm. Bir an için tüm bu çabayı bırakmayı düşündüm, ama bunun yerine, kalp atışlarım düzelene ve gözlerim karanlığa alışana kadar kapıya yaslandım.

Sonra pürüzlü ahşap zeminde ilerlemeye başlıyorum. Omuzlarım duvarlara sürtünmeden yryebileceğim kadar geniş olmayan dar bir koridorda olduğumu anlıyorum. Karanlık her tarafımı sarıyor, bu yüzden bir elimi duvara, diğeri elimi yüzüme koyuyorum.

Sonunda, uzaktan yumuşak sesler duyuyorum ve birkaç adım ötedeki köşeden mum ışığının parıltısı görünüyor.

Yedi kişi tüneldeki dar bir oyukta durmuş, tek bir mumun etrafında toplanmış, ışık, kimlerin kendilerine katıldığını görmek için döndüklerinde yüzlerindeki endişeyi yansıtıyor. Mutfak personelinden bazıları ile kalenin başka yerlerinden tanıdığım bir avuç hizmetçinin küçük bir toplantısına girdiğim açık.

Bulaşıkçı kız da onlardan biri, tek elli aşçı Bing de öyle.

Hizmetçi gülümsüyor ve bana uzanarak beni nişin içine çekiyor. Birkaç kişinin ayaklarına takılıyorum ve özür diliyorum. Burası çok dar.

"Gelmeyeceğini sandık," diyor. "Az önce senden bahsediyorduk. Bu arada, ben Siena. Bunlar Tess, Lambert, ahırdan Nelson, Arnfried, Rosamond. Ve tabii ki Bing'i artık tanıyorsun."

"Merhaba," diyorum. Yaşları ve ten renkleri farklı olsa da, hepsinin gözlerinde aynı ihtiyatlılık var. "Neredeyiz?" diye soruyorum, diğerleri gibi fısıltı sesimle.

"Kalenin her yerinde hizmetçi tünelleri var," diyor Siena. Sesi fare gibi tiz. "Her yerde tonlarca var, büyük salonlara ve yatak odalarına çıkıyorlar, böylece herhangi bir odaya gidip kralın her ihtiyacını karşılayabiliyoruz. Bunu unutmuşlar, yoksa bizi mutfakta tutmak için kapatırlardı."

"Tam olarak neredeyiz? Bizi kimse duyacak mı?"

"Sesimizi alçaltırsak duymazlar," diyor Siena. "Doğu kanadının süpürge dolabının hemen arkasındayız. Bu saatte o koridorda başka kimse yok."

Hem rahatlamış hem de şaşırmış durumdayım. Demek Namreth ile ilk yemeğimizi yediğimizde hizmetkarlar gerçekten duvarlardan çıkmışlardı. "Bu ne? Bir tür isyan mı?" diye yarı şaka yarı ciddi soruyorum.

bunca zamandır böyle bir şey olmasını dilediğimi fark ettim. Gizlice bu kalede iyi organize olmuş bir direnişin, çılgın kralı devirmek için saldırı fırsatını beklediğini umuyordum. Bu, efsanelerde ve kahramanlık şarkılarında duyduğumuz türden bir mazlunun hikayesi olurdu.

Heyecanımı gizleyemiyorum.

"Duruma bağlı," diyor Bing, beni bir kez daha süzdükten sonra. Sakallı çenesini bileğiyle kaşıyor. "Seni tanımıyoruz." Yorgun görünüyor, paralı asker havası var, sanki savaş görmüş ya da daha kötüsünü görmüş gibi.

"Sana söyledim, ona güvenebiliriz," diyor Siena Bing'e. "O prensle birlikte geldi. O bir prenses."

"Değilim," diyorum onlara, son günlerde gömmek istediğim bir acı göğsümde çiçek açarken başımı sallayarak. "Kesinlikle prenses değilim ve asla olmayacağım."

Siena'nın gözleri büyüdü. "Değil misin? Loegrian ordusu seni kurtarmaya gelmeyecek mi?"

Bu kadar üzücü olmasaydı gülerdim. "Hayır. Ordu yok. Prens ve ben, biz... Şey, uzun hikaye." Diğerleri birbirlerine bakışıyorlar ve Dietan'a ne olduğunu biliyorlar mı diye merak ediyorum. Belki içlerinden biri zindanları temizlemekle görevlendirilmiştir. "Kimse beni aramıyor, emin olabilirsiniz." diye ekliyorum.

Siena'nın gülümsemesi biraz kaybolur. "Oh." Kız on beş yaşından büyük değildir ve masumiyeti tam anlamıyla ortadadır.

"Üzgünüm," diyorum, ben de biraz hayal kırıklığına uğramış olarak.

"O zaman nesin?" diye sorar Bing. "Prens değilsen?" Omuz silkiyorum. "Sadece şanssız bir barmen."

"Barmen mi?" diye sorar Tess. O, Engel'e ilk geldiğimizde bizi karşılayan hizmetçilerden biri, dünyadan bıkmış bir havası olan orta yaşlı bir kadın. "Seni o prensin koluna asılı gördüm. Ne oldu?"

"Dediğim gibi, uzun hikaye."

"Sence bizim gitmemiz gereken önemli bir yer var mı?" Rosamond şaka yapıyor. Onu tanımıyorum, ama parmaklarında ve ön kollarında parlak yanık izleri olduğu için, muhtemelen çamaşırhanede sert tuzlarla çalışıyor. Bütün bu süre boyunca sessiz kalan yanındaki adama dönüyor. "Dünyada tüm zaman bizim. Değil mi, Arnfried?"

Adam sırtıyor. O, bulaşıkçı kızdan biraz daha büyük, belki on yedi yaşında falan. "Ne olursan ol, artık sen de bizden birisin."

Bu tatlı bir jest ve kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor, ama şu anki durumumuza bir faydası yok. Bu lanet kaleden nasıl çıkacağız?

Arnfried bana birini hatırlatıyor ve onun adının tanıdık geldiğini fark ediyorum. "Sen Katharine'in oğlusun," diyorum, farkına vararak. "Annesiyle tanıştım. Onlar iyi ve seni özlediyorlar." Utangaç bir gülümseme dudaklarını süslüyor ve minnetle elini kalbine koyuyor.

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyor Tess. "Ve bir Loegrian prensi bir Alarician barmeniyle ne yapıyor?"

Sorumlu gibi görünen Bing elini kaldırır. "Yeter. Hanımefendiyi rahat bırakın."

"Lütfen, ben bir hanımefendi değilim," diye onları temin ediyorum. Hala, neredeyse bir hanımefendi olabileceğime inanmış olmama inanamıyorum. "Hepiniz nerelisiniz?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek.

"Bazılarımız burada doğduk," diyor Bing. "Siena batı Loegria'dan. Lambert güneyden. Birkaçımız Usurper iktidarı ele geçirdiğinde Penrith'ten kaçtık. Geri kalanlarımız ise kendi isteğimizle ya da başka nedenlerle bir şekilde Engel sınırlarını geçtik."

Siena, sanki sormaya utanıyormuş gibi bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Loegria'yı gördün mü?"

"Evet, buraya gelirken bazı kısımlarından geçtik." Sonra hepsine dönerek soruyorum. "Benden ne istiyorsunuz? Neden beni gizli bir toplantıya çağırdınız?"

"Yangını idare edişin ve çok az talimatla bu tüneli bulman, zeki olduğunu kanıtlıyor. Ayrıca, kolayca pes edip kaderinle yetinmeye niyetli görünmüyorsun, ki bu buralarda nadir görülen bir şey," diyor Bing. "Bilgi paylaşmak için böyle toplanıyoruz. Kral, hizmetkarları arasındaki etkileşimi yasaklıyor ve işlerimiz nedeniyle kasıtlı olarak izole ediyoruz, bu yüzden organize olabilmemizin tek yolu bu."

"Yakında bir şey olacak," diyor Nelson. "Ordusunu seferber ettiğini düşünüyoruz."

"Sırf bir prens geldi diye mi?" diye soruyor Bing.

"Nedenini kim bilir? Mümkün. Ama ahırlarda, tüm atlara yeni nallar takma emri aldık."

Bing başını sallar. "Bu yeterli bir işaret değil. Kralın kaprisleri rüzgâr kadar geçicidir."

"Bu sefer farklı," diye ısrar ediyor Nelson. Benden biraz daha yaşlı görünüyor ve üzerinde gergin bir enerji var.

Öngörülemez bir tiranın sürekli tehdidi altında yaşamak insana böyle yapar.

"Senin geldiğin gün, yani prensin geldiği gün, askerlerin konuşlandırılmaya hazırlandığına dair söylentiler vardı. Loegrian prensinin kapılarımıza gelmesi buradaki durumu değiştirdi. Ordu yakında yürüyüşe geçecek, sözlerimi unutma," diyor Nelson.

"Biliyorsun, daha fazla malzeme siparişi verildiğini fark ettim," diyor Rosamond. "Çadırlar, yatak takımları, su tulumları."

Nelson başını sallar. "Askerler de. Kalan tüm köylere haberciler göndermişler, kaydolan her erkeğe ve kadına zenginlik vaat etmişler ve yeterli sayıda 'gönüllü' sağlamayan köyleri tehdit etmişler."

"Ben buraya geldiğimden beri böyle," diyor Bing. "Hepsi yalan. Alınacak hiçbir zenginlik yok."

Grup, kralın niyetine dair başka ipuçları olup olmadığını anlamaya çalışarak biraz daha tartışıyor. Hepsi aynı bulmacanın farklı parçalarına sahipler, ama herkesin bilgisinde boşluklar var. Çabaları parçalanmış, sadece yakındaki odadaki birinin ne yaptığını öğrenmek için duvarın içinde ara sıra yapılan gizli toplantılara indirgenmiş.

Diğerleri tartışırken Siena bana gergin bir şekilde bakmaya devam ediyor. Kız kardeşlerime benziyor, aynı parlak gözlü merak ve masumiyetle, onu bir battaniyeye sararak her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Ama her şey yolunda değil. Nelson'ın Namreth'in kötü planları konusunda haklı olduğundan korkuyorum ve Dietan'ın gelişi ile bunun sadece bir tesadüf olamayacağını düşünüyorum. Belki de Dietan ortadan kaldırıldığı için Namreth, Loegria'ya saldırmak için daha fazla güven duyuyordur.

Öldürüldü.

Gözlerimi kapatıyorum, onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle kederimi bastırıyorum. Onun gülümsemesini bir daha göremeyeceğim, kahkahasını bir daha duyamayacağım.

Yalancı.

"Ama kral neden ordusunu göndermek istesin ki?" Tess şüpheyle sorar.

"Şey, dışarıda bir savaş var," diyorum onlara. Hepsi bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bilmiyor muydunuz? Penrith birkaç aydır saldırı halinde. Loegrian sınırında savaş çoktan başladı," diyorum.

Herkes birbirine bakıyor.

"Ne zamandır buradasınız? Kaleye hapsolmuş durumdasınız?" diye soruyorum.

Bing cevaplar, "Çok uzun zamandır. Ya bu ya da onun ordusuna katılmak vardı. Onun için can almamı istemeden önce diğer elimi keserim." Midem düğümlenir. Osian'ın ordusuna katılmamak için o kadar çaresiz ki, kendine bunu yapmaya hazır. "Savaş gerçekten Albion'a geldi, değil mi?"

Engel'e giderken gördüğüm her şeyi onlara anlatıyorum. Karşılaştığımız yanmış köyü, köprülerdeki kaosu, Kilandrar saldırılarını. Ve Yüzüklerden bahsetmeden, buraya nasıl geldiğimin gerçeğini olabildiğince anlatıyorum. "Prens Dietan, savaş başlamadan önce onu durdurmak için beni krallıklar boyunca ona eşlik etmek üzere, onun gelini gibi davranmam için tuttu. Ama... belki artık çok geç."

Dietan olmadan, Yüzükler olmadan, korkarım haklı olabilirim. Grubun üzerine çöken kasvetli gerçekliğin farkına varırken kollarımı kendime doluyorum. Tess kendini sıkıca tutuyor, bakışları uzaklarda. "Çoğumuzun ailesi var - kocalar, çocuklar - Kral Osian'ın ordusuna askere alınmışlar. Onları muhtemelen bir daha asla göremeyeceğiz."

Lambert kollarını göğsünde kavuşturur. "Kralın senin o prensle gerçekten nişanlı olduğuna inanmaması şansın, yoksa şu anda onunla birlikte zindanda açlık çekip dayak yiyor olurdun."

Kalbim durur.

Boğuk bir çığlık dudaklarımdan kaçır, ellerim ağzıma uçar, ani ve yakıcı gözyaşları ile görüşüm bulanıklaşır.

Dietan hayatta mı? Hayatta mı? *Hayatta.*

Kırık, nefessiz bir kahkaha göğsümden yükselir. "Az önce ne dedin? Prens hakkında?"

"Evet, prens prens. Dietan, ben düşünüyorum onun adı ? O zindanda zindanda."

"Onu gerçekten gördün mü?" diye soruyorum acil bir şekilde.

"Sarışın, maviye çalan yeşil gözlü, elmacık kemikleri belirgin? Yakışıklı bir çocuk mu? Evet, onu gördüm," diyor Lambert.

Kalbimde, bu karanlık köşede bile bir umut ışığı parlamaya başlar. "Hayatta mı?" diye tekrarlıyorum.

"Dinlemiyor musun? Öyle dedim. Ama sadece Osian önce onunla oynamak istediği için," diyor Lambert somurtarak. "O bunu yapmayı seviyor. O en kötü türden bir sadist."

"İşkence mi?" Bu kelimeyi söylerken gözlerim yaşlarla doluyor. Birkaç kez derin nefes alıyorum. Dietan ölmedi. İşkence görüyor ve acı çekiyor. Ama *hayatta*.

"Preksi çığlık attırmak Osian'ın yeni favori eğlencesi," diyor Nelson. "Neredeyse her gece oluyor. Bazen mahkumları taht odasına getirip, zindana inmek yerine orada otururken işkence ediyor."

Zindanda duyduğumuz sesler bunlardı. İşkence. Yukarıda kralın kurbanlarının çığlıkları. Şimdi çığlık atan Dietan. *Ah, Hasat Ana*. Dengemi sağlamak için taş duvara elimi dayıyorum. Bu duvarlar bu kadar yakın olmasaydı yere yığılırdım.

"Zindanları temizliyorum. Kanları temizliyorum," diyor Lambert. "Osian her zaman büyük bir pislik bırakıyor."

Göz yaşlarım yanaklarımdan akıyor. Duyarsızlaşmışım.

Dietan. İşkence görüyor. Acı içinde çığlık atıyor.

"Yeter, Lambert," diyor Bing. "Hanımefendiye ayrıntıları anlatma."

Bing, Nelson'dan atlar hakkında daha fazla bilgi ister, ama geri kalanını duymuyorum. Dietan'ın hala kalede, hala hayatta olduğu gerçeğini kafamda sindirmeye çalışıyorum. Aklımda, birbiriyle anlaşılmaz bir şekilde örtüşen milyonlarca düşünce dolaşıyor.

Namreth, benim Dietan'ın müstakbel gelini olduğuma, Kahin tarafından kutsandığımıza ve bir antlaşma ile mühürlendiğimize inanmış olsaydı, Lambert'in dediği gibi, ben de onunla birlikte zindanda olurdum. Loegria ve Alarice'in gelecekteki kraliçesi, özellikle de yakında Loegria'ya yürüyüş yapmayı planlıyorsa, onun için çok değerli olurdu.

Dietan beni bir şekilde kurtarmış olabilir mi? Namreth'e beni sevmediğini söyleyerek, şu anda karşı karşıya olduğu işkencelerden beni kasten kurtarmış olabilir mi?

Hayır. Bu imkansız.

Onun henbane suyunu içtiğini gördüm. Namreth'e gerçeği söylemekten başka çaresi yoktu: benim onun için hiçbir şey ifade etmediğini.

Diğerlerinin sesleri etrafımda arı sürüsü gibi uğuldarken yutkunuyorum. Ama ya... Ya Dietan, henbane içtikten sonra bile yalan söylemenin bir yolunu bulmuşsa? Namreth'in henbane içtiğini ben de görmedim mi? Bu, deli kralın bu maddenin etkisi altında yalan söylemenin bir yolunu bulduğu anlamına gelir, yani bu mümkün...

Kendime bunun sadece bir hayal olduğunu söylesem de, kalbim umutla doluyor. Dietan'ın Namreth kadar zeki ve güçlü olması mümkün değil, değil mi?

O sadece... bir aptal... değil mi?

Ve her şeyden öte, o bir yalancı... On yıldır Yüzüklerin sırrını herkesten, hatta kendi annesinden bile gizleyen, yetenekli ve ikna edici bir yalancı.

Ama Kilandrar'la savaşırken ne kadar cesur olduğunu hatırlıyorum. Katharine'in kim olduğunu tam olarak bildiğini ve muhtemelen bizi uçsuz bucaksız Çorak'ın ortasında ona götürdüğünü de hatırlıyorum. Estyrion'da olmasının diğer bir nedeni de amcasını müttefik olmaya ikna etmektir. Dietan, geceleri gizlice dışarı çıkan dağınık bir sarhoştan daha fazlasıdır. Ayrıca, görüldüğü gibi kaygısız, kadın düşkünü bir prens de değildir.

Onu tanıyordum. Ona inanıyordum. Ve onu seviyordum.

Dietan beni gerçekten sevmiyor olsa bile, onun işkence gördüğünü bilerek mutfakta çürümeye devam ederek nasıl yaşayabilirim? Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

"Sence kral savaşa ne kadar süre sonra çıkar?" diye sorar Bing.

"Neden, hepimiz kaçabilelim diye mi?" Tess burun kıvrır. "Nereye gideceğiz ki? Çöl bizi önce öldürür."

"Arnfried, çölde kayıp bir kabile olduğunu, annesinin bir tür kraliçe olduğunu ve eğer dikkatli davranırsak ve onları bulabilirsek bize sığınak sağlayabileceğini iddia ediyor," diyor Bing. "Ama belki de çocuk sadece hayal görüyor." Onun varlığını doğrulamalı mıyım, bilmiyorum. Eğer içlerinden biri işkence görürse, Katherine'in tüm köyünü tehlikeye atamam.

Lambert'in bakışını yakalayarak sözünü kesiyorum. "Beni ona götürebilir misin? Prense?"

Lambert'in gözleri korkuyla büyür, cesareti kaybolur. "Bilmiyorum. Kral ailemi elinde tutuyor... Eğer yakalanırsam..."

elini kesik kafasına sinirli bir şekilde geçirir.

"Hepimiz burada buluşarak her şeyi riske atıyoruz," diyor Bing.

"Prensini ölmüş sayılır," diyor Tess. Siena onu susturuyor.

Boğazımdaki hıçkırığı bastırıyorum. Ağlayamam. Şu anda olmaz. Yapacak işler varken olmaz.

Dietan hala hayatta ve hayatta olduğu sürece onu kurtarma umudu var. Kız kardeşlerim kadar güzel olmayabilirim, Lydia veya Marcus kadar yetenekli olmayabilirim, prenses unvanım olmayabilir, ama umudum var. Hem de çok.

...

Sabah olduğunda, mutfığa geri dönüp bisküvileri katlıyorum, ama zihnim kalenin zindanlarında. Dietan orada bir yerde, yalnız ve acı çekiyor. Dikkatim çok dağınık olduğu için hamuru üç kez yeniden yapmak zorunda kaldım.

Başımı kaldırıp baktığımda, mutfak hizmetçisi Siena'nın her gün yaptığı gibi, taze otlar dolu bir sepeti kiler'e götürdüğünü gördüm. Yanına yanaştım ve onu nazikçe içeri doğru çektim.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Siena, şaşkın bir şekilde. Sepeti, kralın yemeklerinde kullanılacak otlar ve yenilebilir çiçeklerle dolu, rengarenk ve kokulu.

"Bir şey yok... Yani, evet, bu yerde her şey var. Ama sana bir şey sormam gerek."

Siena korkuyla kapıya bakar ve ben kapıyı kapatırım, sadece bir parmaklık aralık bırakırım, böylece bir muhafız yaklaşırsa duyabiliriz.

"Ne soracaksın? Bir şey planlıyorsun, değil mi?" diye sorar Siena.

Planladığım şeyin delice olup olmadığını merak ettiğim için hemen cevap vermiyorum.

"Prensini kurtarmayı planlıyorsun," diye tahmin ediyor Siena.

O kadar belli mi? Ama Siena'nın morali yüksek. Gözlerinde bir ateş parlıyor ve gülümsüyor. Ben de gülümsemeden edemiyorum. Planım hepimizin ölümüne neden olabilir, ama bu mutfakta kilitli kalarak hayatımızın geri kalanını korku içinde yaşamaktansa, doğru olanı yapmaya çalışırken ölmek daha iyi değil mi?

"Riskli olacak," diye uyarıyorum.

"Yardım etmek istiyorum, ama muhafızlar bizi sürekli izliyor," diyor Siena.

"Biliyorum. Bitkiler hakkında bilgili, değil mi?"

"Evet," diyor Siena, sepetini işaret ederek. "Babam küçükken bana yiyecek bulmayı öğretmişti."

"Ve onları kiler için toplamanıza izin veriyorlar mı?"

"Günde bir kez bahçelere girmeme izin veriyorlar. Kral bahçelerinde binlerce, belki yüz binlerce çeşit bitki yetiştiriyor. Neden sordun?"

"Benim için bir tane bulman gerekiyor: şeytanın nefesi denen çan şeklindeki mavi bir çiçek. Şöyle bir şey." Fırın kağıdının bir parçasına, tarifleri yazmak için cebimde taşıdığım kömür parçasıyla, markizin şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi gelen bir gecede kullandığı çiçeği çiziyorum. Başka bir hayat. "Genellikle ilaç olarak kullanılır."

Siena çizimimi incelerken kaşlarını çattı. "Görmüş olabilirim, ama bir bakmam lazım. Onunla ne yapmak istiyorsun?"

"Bu çiçeği bulursan, hepimizi buradan çıkarırım."

Kırk Birinci Bölüm

Dietan

Havuzun dibinden, kiremitli tavana bakıyorum ve yüzeydeki dalgaların parlak kiremitleri balık pulları gibi kaydırıp parıldattığını fark ediyorum. Desenlerin suyun hareketiyle kıvrılıp dans etmesi neredeyse hipnotik bir etki yaratıyor. Altında, kulaklarımda kalp atışlarımdan ağır vızıltısı dışında, sesler uzak bir uğultu gibi geliyor. Her şey uzak ve kopuk geliyor, o kadar huzurlu ki, belki de — tanrılar izin verirse — artık nihayet ölebirim diye düşünüyorum. Belki bu sefer beni bırakırlar. Tatlı bir unutkanlığa düşebilirim.

Ama hayır. Göğsüme bastıran el beni gömleğimden yukarı doğru çekiyor ve boğulmadan hemen önce beni sudan çıkarıyor. Şiddetle öksürüyorum, göğsüm inip kalkarken, parfümlü şifalı su ağzımdan çaresizce fışkırıyor. Nefes aldığımda hava ciğerlerimi yakıyor.

Sonra bir yumruk yüzümün yan tarafına çarptı, keskin ve acımasızca, yanağımın içini parçaladı. Bakır tadı veren kan dilimin üzerinde yayıldı. Yıldızlar gördüm. Başım yana doğru savrulurken, göz kapaklarımdan arkasında beyaz sıcak bir ışık patlaması oldu. Sersemledim, ama beni tutan sağlam eller düşmeme izin vermedi. Vücudum kendini korumaya çalışır, içgüdüsel olarak ellerimi yüzümü korumak için yukarı kaldırırım, ama ellerim arkamda bağlıdır.

Yararsız.

Düşük ve boğuk bir inilti çıkarırım, hayal kırıklığı ve acı tek bir seste birleşir.

Bir darbe daha. Geldiğini görmüyorum. Darbenin çatırtısı, kafatasımdan yayılan bir acı yaratıyor, o kadar ani ve şiddetli ki, sanki damgalanmışım gibi hissediyorum.

Beni tutan gardiyan, yumruklarını göğsüme geçirir, gömleğimi o kadar sıkı kavrar ki dikişlerin yırtılacağını duyarım. Gerilirim, baskı altında irkilirim, ama kaçacak yerim yoktur.

"Tekrar."

Namreth.

Sesi, kapana kısılmış olduğum hapishane gibi soğuk ve kaçınılmaz bir şekilde duvarlardan yankılanıyor. Ses, penceresiz odanın loşluğunu, acıyı kesiyor. Kemiklerime işliyor gibi hissediyorum.

Yine su altına itiliyorum. İyileştirici sular üzerime akıyor, serin ve karıncalanıyor, morlukları ve şişlikleri yıkıyor. Ağrıyan ve şişmiş ağızım saniyeler içinde iyileşiyor. Yanağımanın içindeki yarık deri, sanki hiç olmamış gibi düzeliyor. Neredeyse rahatlatıcı, neredeyse huzur verici... ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Sayırsız an geçerken göğsüm hava ihtiyacı ile yanıyor. Yine tavana, parıldayan pullu fayanslara bakıyorum, düşüncelerim uzaklara dalıyor.

Ev. Evde olsaydım, kütüphanede bir kitap okuyarak oturuyor, belki de pencerenin dışında dalgaların sesini dinliyor olurdum. Ya da Jared ve Marcus ile birlikte, her zaman dayanılmaz ve sıkıcı bulduğum kraliyet balolarından birinde olurdum.

Elimizdeki şeylerin değeri, onları kaybedene kadar asla anlamayız, bu doğru.

Ev. Ev asla huzurlu bir yer değildi. Hayatım boyunca gerginlik vardı, babam ve annem sarayın ayrı kanatlarında kalmadıkları zamanlarda sürekli birbirlerine sataşırlardı ve beni aralarında gidip gelmeme neden oluyorlardı. Şimdi orayı huzurlu bir yer olarak düşünüyorsam, aklımı kaçırıyorum demektir.

Aren'in ne kadar değeri olduğunu onunla birlikteyken bildiğim için biraz olsun rahatlıyorum. Onun başıma gelen en güzel şey olduğunu asla hafife almadım. Yalanlarımın gerçeğini asla öğrenemeyeceği için çok pişmanım.

İşkence aralarında şifalı suların altında geçirdiğim birkaç dakika, bana kalan tek tesellidir. Dışarı çıkarıldığım anda işkence yeniden başlayacaktır.

Her zaman böyle olur.

Ancak şu anda hissettiğim acı, Aren'in beni ihanet ettiğimi sandığı anda yüzündeki ifadeyi görmekten duyduğum acıyla kıyaslanamaz. Namreth'e, onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini söyleyerek, o nefret dolu, hesaplı yalanları söylediğimde.

Ve o kötü piç bana inandı, çünkü benim bir numaram olduğunu bilmiyordu ve çünkü ben mükemmel bir yalancıyım. Pratik yaptım.

ve on yaşımdan beri babamın gözetiminde bu beceriyi mükemmelleştirdim.

Yukarıdaki fayanslar bulanıklaşıyor ve tekrar netleşiyor, Aren'in yüzündeki şok kadar net ve canlı. Sesindeki öfke. Gözlerindeki acı. Hepsi hafızama kazındı.

Ama beni en çok rahatsız eden, bana tükürdükten hemen sonra bana attığı son bakış. Bana sadece öfkeyle değil, o kadar çok acı ve umutsuzlukla baktı ki, neredeyse çöküp yalanlarımı geri alacaktım.

Bunu ona ben yaptım. Benim ihanetim, sahte de olsa, onu mahvetti.

Bu düşünce, göğsüme saplanmış bir bıçak gibi, nefes aldığım her seferinde içimi parçalıyor. Yumruklar, morluklar, Namreth'in bana yapabileceği her şeyden daha fazla acıtıyor. Onu buraya getirmemeliydim. Onun acısı benim suçum. Ve kendimi bunun için affedebileceğimi bilmiyorum.

...

Bu gece, burada ne kadar süredir olduğumu bilmiyorum... Bir hafta mı? Bir ay mı? Bir yıl mı? Namreth, şifa havuzunun kenarından beni inceliyor. Yüzündeki ifade her zamanki gibi soğuk, sanki bu da onun listesindeki monoton ve yorucu görevlerden biriymiş gibi.

"Bunu istediğin zaman durdurabilirsin, yeğenim. Yüzüklerin nerede olduğunu söyle, özgür kal. Neredeler?" Sesi, ayaklarının altındaki taş kadar pürüzsüz ve soğuk. Sesindeki kötülük, sözünün aksini gösteriyor. Beni hayatta bırakmaya niyeti yok.

"Asla tahmin edemeyeceğin bir yerde," diyorum, gözlerimdeki suyu silerek, yeterince samimi bir şekilde. Konuşurken çenem ağrıyor, ama sesimi sabit tutmayı başarıyorum. Ancak göğsüm sıkışıyor, kendi kararlılığımın ağırlığı üzerimde baskı yaratırken her kelimeyi söylemek bir mücadeleye dönüşüyor.

Namreth başını eğiyor, kusursuz yüzünde hafif bir rahatsızlık belirliyor. "Herkesin bir kırılma noktası vardır. Seninkini bulacağız."

Muhafızlara başını salları ve adam beni tekrar suya batırmadan önce, kuru ve boş bir kahkaha boğazımı cam parçaları gibi keser. Aren'e yaptıklarımın sonra, beni incitebilecek başka bir şey kalmamıştır.

. Su ciğerlerimi doldururken kahkaham boğulur ve boğazımda suçluluk duygusunun ekşi tadı yükselir. Aren'in öfkesi ve çaresizliğinin anısını bastırmaya çalışarak zorlukla yutarım, ama o anı kalır ve beni kemirir.

Katharine'in köyünden ayrılmadan önce, kayıp prenses bana bir şişe verdi. Bir panzehir. En çok sevdiğim şeyi korumak için olduğunu söyledi ve bunun, gerçeği söyleme serumunun etkilerini ortadan kaldıracığını açıkladı. Sadece bir doz vardı ve onu akıllıca kullanmam gerekiyordu.

Onu yanımda tuttum, hatta Namreth bizi şehre götürürken botuma gizlice koymanın bir yolunu buldum. Katharine'in yaptığı gibi bize henbane ikram edeceğini biliyordum. Bu yüzden, onunla görüşeceğimiz sabah, Aren'in haberi olmadan serumu ağızıma attım.

O, sözlerimin doğru olduğunu düşündü.

Onu sevmiyorum. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu sözler her gün aklımdan çıkmıyor, ama Namreth'in ona zarar vermesindense benim ona zarar vermem daha iyiydi.

Yalanıma dayanacaktır. Onu aldattığım için yaşayacaktır. Şu anda tutunabileceğim tek şey bu. En azından onu bu işkencelerden kurtardım. Namreth sadece bana odaklandıkça, Aren daha güvende olur. Hayatta kalmak için benden nefret etmesi gerekiyor.

Onu düşünmek bile başlı başına bir işkence, bu şifalı suların bile dindiremediği bir acı.

Neden onu daha fazla öpmedim? Neden sahip olduğumuz kısa süreyi değerlendirmedim? Onun ilgimi hoş karşılamayacağını düşünerek kendimi geri çektiğim tüm anları düşündükçe göğsüm ağrıyor. Onu kendime çekip, yüzümü saçlarına gömmek, vücudunu vücuduma hissetmek, boynunun kıvrımını öpmek için kaç kez düşündüm? Ona gerçek hislerimi kaç kez söylemek istedim, ama bunun yerine korkumun beni sessiz kalmaya zorlamasına izin verdim?

Sevdiği insanlar için benim dayanılmaz bencilliğime katlandı. O sessiz gülümsemeyi bir kez daha görmek, bana bir kez daha aptal demesini duymak için her şeyi verirdim.

Bana gözlerini devirmesini bile özlüyorum.

Göğsümdeki eller beni düşüncelerimden koparıyor, parçalanmış gömleğimden tutup beni sudan yukarı çekiyor. Nefes nefese kalıyorum, iyileştirici su ciğerlerimden fışkırırken şiddetli bir şekilde öksürüyorum. Her nefes alışımda kaburgalarım ağrıyor

ve görüşüm bulanıklaşıyor. Kısa ve mutlu bir an için Aren'i hayal ediyordum, ama şimdi yine buradayım. Acımasız gerçeklik bir çekiç gibi üzerime çöküyor.

Havuzda benimle birlikte duran gardiyan geri çekilir ve jambon büyüklüğündeki yumruğuyla başımın yan tarafına vurur, başımı geriye doğru savurur. Ağrı kafatasımın her yerine ve omurgamın aşağısına yayılır. Görüşüm bulanıklaşır, beyaz ve kör edici bir hal alır. Gardiyanın tutuşunda sallanırım.

Bu sefer burnuma bir darbe daha indi, bu yeni bir şey. Mide bulandırıcı bir *çatırtı* duyuldu ve sıcak kan dudaklarımdan akarak ağızıma doldu ve dilimi metalik bir tadı ile kapladı. Öksürdüm ve muhafızın tertemiz üniformasına kırmızı bir sıçrama yaptım. Midem bulandı ama kusacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Başka bir darbeye hazırlanıyorum, kaslarım gerginleşiyor, ama Namreth elini kaldırarak gardiyanın yumruğunu durduruyor. Göğsümde hafif bir rahatlama hissediyorum, ama ağızından çıkan sonraki sözler bu rahatlamayı yok ediyor.

"Merhamet gösterme. Vurmadığın her yumruk, kız kardeşin için bir yumruk daha demektir," diyor Namreth adama, sesi zehirle dolu.

Elbette. Namreth onları böyle kontrol ediyor. Muhafız dehşete kapılmış görünüyor, elleri titreyerek havuzun ılık sularında kanı yıkıyor, ama onun tereddütlerinin onu durdurmayacağını biliyorum. Şimdi bana daha sert vuracak ve onu suçlamıyorum bile.

Dişlerimi sıkıyorum, vücudum darbeler altında çökmek için bana haykırsa da, kendimi dik durmaya zorluyorum.

Namreth havuzun kenarında çömelmiş, dizlerini göğsüne çekmiş, bir çocuk gibi gösteriyi izliyor.

Uyarı yapmadan, saçımı avuçlayıp başımı yukarı doğru çekiyor. Kafatasımdan bir acı geçiyor. Boynum bu açığa karşı çıkıyor, ama ben elimden geldiğince meydan okurcasına onun bakışlarına karşılık veriyorum. Ağızımdan kan akıyor, ince kırmızı şeritler halinde suya düşüyor.

"Kendini tutuyorsun," der Namreth gardiyana, alaycı gülümsemesi derinleşir.

"H-Hayır, Majesteleri," korkmuş muhafız kekeler.

Namreth saçımı bırakır ve başım ölü bir ağırlık gibi öne düşer. Çenem göğsüme çarpar ve iniltiyi geri çekerim.

Bu kadar hafifse, muhafız tüm gücünü kullandığında ne olacağını bilmek istemiyorum.

Sonraki darbeler daha da acımasız ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Burnum zonkluyor, kanlı ağızımdan kesik kesik, sık nefesler alıyorum ve oda tehlikeli bir şekilde eğilirken başım yana doğru sallanıyor. Midem ağırlaşıyor ve ağızımda sadece kan tadı var. Altımda birikmiş kanın görüntüsü hipnotize edici ve grotesk.

Namreth'in sesi sisin içinden geliyor. "Bunu bir kez daha söyleyeceğim. Kaderin Yüzüklerini nerede bulabileceğimi söylediğin anda bu işkence sona erecek."

"Nerede olduklarını zaten söyledim," diyorum, kırık burnumdan dolayı kelimelerim bozuk ve anlaşılmaz çıkıyor.

"Onu suya batır."

Su kanı ve morlukları temizliyor, ama göğsümde kalan acıyı dindirmiyor — bu olaydan sağ çıkamayabileceğimi bilmemin verdiği acı, ama daha da kötüsü, benim için en önemli kişiyi geri dönülmez bir şekilde incitmiş olmamın verdiği acı.

...

Daha sonra, güneş yeni doğmaya başladığında, altın ışınlar şifalı suların bulunduğu odanın pencerelerinden içeri süzülüyor — bu oda benim kişisel cehennemim olarak da biliniyor. Namreth başını yana eğiyor ve yeni bir oyuncak bulmuş köpek gibi beni inceliyor. Soğuk mavi gözleri yüzümü yavaşça ve dikkatlice tarıyor, sanki beni sapkın bir amaç için değerlendiriyormuş gibi. Bakışlarının ağırlığı boğucu ve bunaltıcı. Bu piç kurusu hiç uyumuyor mu?

"Kardeşime çok benziyorsun," diyor Namreth, sesi alçak ve yumuşak, neredeyse düşünceli.

"Öyle duydum," diyorum, dişlerimdeki kanla sırtarak. Dudaklarım acı verici bir şekilde geriliyor ve ağızımda demir tadı hissediyorum. "Senden duyduğum için çok anlamlı." Sesim kısık, ama kendimi kendini beğenmiş gibi davranmaya zorluyorum, ona ne kadar acı çektiğimi göstermeyi reddediyorum. "Bu konuşmayı yapabildiğimize çok sevindim, amca."

Namreth tepki vermez. Sanki varlığımla onu kirletmişim gibi, elini tertemiz cüppesine silerek kuruladı. Hareketleri halsizdi.

tüylerimi diken diken ediyor. Onun sarsılmaz sakinliğini, sanki hiçbir şey onu etkileyemezmiş gibi, nefret ediyorum. Boş boş, muhafızı eliyle uzaklaştırıyor ve adam itaat edince omuzlarımdaki gerginlik biraz azalıyor. Namreth bana dönüyor, yüzündeki ifade okunamıyor.

"Şimdiye kadar aklın başına gelip mantıklı davranmaya başlayacağını umuyordum," diyor. Sesi neredeyse babacan. *Neredeyse*. "Bunu sadece kendine yapıyorsun."

Burnumu çekerim. Üst dudağımdaki kan kaşınmaya başlar. Onu silmek isterim, ama ellerim hala bağlıdır, bu yüzden dişlerimi sıkar ve bu tahrişin bana güç vermesine izin veririm. "Neden bana Görünmez Ölüm'ü kullanmıyorsun?" diye sorarım, sesim meydan okurcasına. "Sen çok güçlüsün. Neden beni öldürerek bu işi bitirmiyorsun?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, gerçeklik göğsüme balta gibi çarpar. "Gaspçı," derim, artık daha sessizce, yeni farkına vardığım bir gerçekle. "Benim burada olduğumu biliyor. Kader Yüzüklerini ona getirmezsene seni öldürecek. Hayatın, gücün benim işbirliğime bağlı, değil mi? Onun büyüü seninkinden daha güçlü. Seni yok edebilir." Acı bir kahkaha kaçır ağzımdan, ama daha çok boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "Ama sana yardım etmeyeceğim, sevgili amca."

Namreth'in gözleri kısılr ve yüzünde yeni bir duygu — öfke mi? — belirir. Eleştirilmeyi sevmez. İyi. Bağlı ve dizlerimin üzerinde, taş döşemeler kanımla ıslanmışken, burada tüm gücün onda olduğunu düşünmesinin keyfini yaşatamam.

Söylediğim her şey doğru. Namreth'e Yüzükleri veremem. Onları benden nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Bu yüzden Engel'e geldim. Ama Namreth'in bakışlarının ağırlığını ve onun sessiz, boğucu tehdidini hissettiğim için bu düşünce artık pek teselli olmuyor. Kalbim deli gibi çarpıyor, ama yüzümü ifadesiz tutuyorum, gülümsememi keskin tutuyorum, içimde ne kadar korku olduğunu göstermeyi reddediyorum.

Namreth bir an için beni düşünür, bir sonraki hamlesini tartar gibi yüzümü inceler. "Belki de seni hafife almışım. Beklediğim kadar kolay pes etmiyorsun," der sonunda, neredeyse hayranlıkla, ama bunun açıkça beni kışkırtmak için olduğunu biliyorum.

Bunun beni sinirlendirmek için başka bir taktik olduğunu biliyorum, bu yüzden omuz silkiyorum ve ağzım ağrıyor ve kan tadı olsa da zorla gülümsüyorum.

"Normal aileler gibi konuşarak halledebilirdiniz," diyorum alaycı bir şekilde.

Namreth'in dudakları küçümsemeye kıvrılır, bana bakarken yüzündeki kısa süreli eğlence kaybolur. Varlığı boğucu bir etkiye. "Neden muhafızlarımın sana zarar vermesine izin veriyorsun?" diye sorar, sesi keskin ve hesaplıdır. "Onlara gerçek gücün ne yapabileceğini neden göstermiyorsun? Neden Whisting'i kullanarak ellerini durdurmuyorsun? Sende hissedebiliyorum. Rüzgarlara emir verebilirsin."

O konuşurken midem bulanıyor, her kelime bıçak gibi içime saplanıyor. İlk öğünde cevaplarını alamayınca bana bir daha henbane vermediği için minnettarım. Sonunda bazı cevaplar alacağım an bu mu? Omuzlarım geriliyor, ama sesimi sabit tutmayı başarıyorum. "Whisting'i kontrol edemiyorum."

"Henüz," diyor Namreth, yumuşak ama tehditkar bir sesle, sanki bu anı bekliyormuş gibi.

Gözlerim kısılr, nabzım hızlanır. Bu piç kurusu bunca zamandır beni gücümü kullanmaya zorlamaya mı çalışıyordu? Whisting'i serbest bırakmam için bana işkence mi ediyordu? Öfke içimde kabarcıklar oluştururken çenem gerilir.

Keşke yapabilsem. Keşke öfkemi kabuslarım kadar kolay uyandırabilseydim. Ama öfkem sessiz kalıyor, içimde hiçbir şey uyanmıyor, bir esintinin fısıltısı bile. Kaderin Yüzükleri, onun işkenceleri başladığından beri uykuda. Benim hissettiğim kadar işe yaramazlar. Namreth yavaşça bir adım yaklaşıyor, varlığı bir fırtına gibi üzerime çöküyor. "Yüzüklerin nerede olduğunu söyle, sana gücünü nasıl kullanacağını öğreteyim," diyor, sesi yılanın tıslaması gibi. "Korkak büyübabanın Alarice'den yasakladığı tüm eski metinleri okudum; sana onun en çılgın hayallerinin ötesinde bir büyü gösterebilirim. Whisting'in hayatın kendisi olduğunu öğreneceksin. Ve hayatın gücüyle birlikte ölümün gücü de gelir. Onu kontrol etmeyi öğrenirsen, acıyı kontrol edebilirsin, ıstırapı kontrol edebilirsin ve hatta ölüm."

Onun teklifi şimdiye kadarki en cazip teklif. Sözleri göğsümü sıkıştırıyor. Ama kendimi ona alaycı bir şekilde gülümsemeye zorluyorum. "Whisting ya da kaderi kontrol etmek umurumda değil. Ben senin gibi değilim." Sesim bir an için titriyor ve düşüncelerim daha basit zamanlara kayıyor. Sadece Raven's Beak Tavern'da ateşin başında, Aren'in benimle ilgilenirken bir tabak bisküvi yemek istiyorum.

Aren'in benimle ilgilenmesini istiyorum. Hatta sonra bulaşıkları yıkamaya bile yardım ederim. O da bundan hoşlanır.

Namreth'in kaşları daha da çatılır. "Evlat, sen tam olarak benim gibisin," der, sesinde küçümseme vardır. "Dünyanın şu an olduğundan daha iyi olmasını istiyorsun. Hayatın boyunca her karar senin yerine verilmişken, kontrolü ele almak istiyorsun. Görünmez Ölüm'ü ustalaştırırsan, sonunda kendi kaderini geri alabilirsin."

Burnumu çekip aramızdaki yere kan tükürdüm. Yumruklarımı arkamda sıktım, tırnaklarım avuç içlerime o kadar sertçe battı ki derimi parçalayacak gibiydiler.

Namreth durmuyor. Yaklaşıyor ve alçak sesle emir verir gibi konuşuyor. "Burada gördüğün her şey o gücün bir sonucu. Bu şehri sıfırdan yarattım, tıpkı eski kralların Albion'un başkentlerini yarattığı gibi. Büyücü Skiron, Lundenwic'in temellerini kendi büyüyle nasıl yükselttiğini yazmış, biliyor muydun? Sana potansiyelini tam olarak gerçekleştirmeyi öğretebilirim."

"Ne yapmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak," diyorum, omuzlarım meydan okurcasına titriyor. "Asla bir hainle güçlerimi birleştirmeyeceğim ve sana Yüzüklerin yerini asla söylemeyeceğim. O zaman bana işkence etmeye devam etsen iyi olur."

Muhafızlar birbirlerine bakışır, Namreth'in emrini beklerken tereddütleri açıkça bellidir. Kalbim göğsümde çarpıyor, nefesim kesik kesik, bana ne yapacağına hazırlıklı olmaya çalışıyorum. Namreth bana sadece disipline ihtiyacı olan itaatsiz bir çocukmuşum gibi bakar.

"Dikkatli ol," diyor soğuk ve keskin bir sesle. "Ben sana, Gaspçı'nın sana davranacağından çok daha nazik davranıyorum. Lord Boreas'la yüzleşmek yerine, yüzükleri şimdi bana teslim etmelisin."

Demek doğruymuş: Gaspçı gerçekten geri dönen Boreas'mış. Titriyorum. Ellerim beni bağlayan iplere karşı seğiriyor, ama cevap vermiyorum. Veremem.

"Çenesini kır," diyor Namreth, ölüm çanı gibi.

Bir el beni arkadan yakaladı ve sertçe ayağa kaldırdı. İkinci muhafız bana doğru yürüdüğünde nefesim kesildi, eli gevşek bir yumruk oluşturmuştu. Kolunu kaldırıp geriye çektiğinde, büyük yumruğuna bakarken kulaklarımda kalp atışlarım çınlıyordu.

Midem şiddetle kıvrılıyor. Nefes alamıyorum. Kendimi hazırlamaya çalışırken omuzlarım titriyor, ama kendimi küçük, çaresiz hissediyorum, yaklaşan şeyin karşısında korkuyla sinmiş durumdayım.

"Bekle," diyor Namreth. Bu kelime gerginliği bir bıçak gibi kesiyor. Gardiyan yumruğunu havada durduruyor, ama ben yine de irkiliyorum, vücudum gelmeyen bir darbeye hazırlanıyor. Nefesimi düzenlemeye çalışırken göğsüm inip kalkıyor. Namreth'in gözlerinde bir parıltı var, ağzının köşelerinde acımasız bir sırıtış beliriyor.

"Fikrimi değiştirdim," der alaycı bir sesle. "Onu çözün. Hücrelerine geri götürün."

Muhafızlar öne çıkıp ellerimi çözse bile kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Gerginlik azalınca omuzlarım ağrıyor ve hareketlerini test etmek için omuzlarımı döndürüyorum.

Bu hoşgörü bir tür hile olmalı. Namreth ellerini çırpıtığında, kırbaç şakırtısı gibi yankılanan sesine irkilmekten nefret ediyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor Namreth, neredeyse alay edercesine.

Ona sertçe bakıyorum, çenem sıkı ve dişlerim o kadar sıkı sıkıya kapanmış ki kırılacakmış gibi hissediyorum.

"Rahatladın, değil mi? Seni bir daha dövmeyeceği için?" Namreth, sahte bir sempatiyle dolu sesiyle ısrar ediyor. "Bu duyguyu unutma. Sürerken tadını çıkar. Teklifimi iyi düşün, çünkü bir daha yapmayacağım."

Muhafızlar beni ayağa kaldırıyor ve beni odadan sürüklerken bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor. Namreth'e dönüp bakmıyorum ama sözleri bir gölge gibi bana yapışıyor, göğsümü sarıp nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkıştırıyor.

Kırk İkinci Bölüm

Dietan

Acı, zamanı yavaşlatıyor.

Hücreme geri atıldığımdan beri, hareket edemeden yatağımda yatıyorum. Namreth, bu seanstan sonra beni şifalı sulara geri sokmadı, muhtemelen bir tür çarpık ders vermek için. Ben bir harabeyim, göğsüm mor ve mavi lekelerle kaplı, dudağım yarılmış ve yanağımda derin bir kesik var. Yüzüm sıcak ve şişmiş, sağ gözümü zar zor açabiliyorum. Tüm eklemelerim şişmiş ve nefes aldığımda kaburgalarım acı verici bir şekilde çatırdıyor. Gardiyanlar beni tekmelediğinde bir tanesi kırılmış olmalı. Bu o kadar çok kez oldu ki, sayısını unuttum. Zihnim yavaş çalışıyor, sanki kalın pamukla sarılmış gibi.

Uyumak istiyorum. Vücudum bu acıdan kurtulmak için uyumak istiyor, ama her yerimde hissettiğim donuk, zonklayan ağrı bir anlık bile rahatlamama izin vermiyor.

Namreth, şifalı sular için yalvarmamı bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Bir rüyaya ya da halüsinasyona dalıyorum.

Artık aradaki farkı anlamak zor.

Tereyağı ve bal damlayan kurabiyeler ve yanımda uzanan koyu saçlı bir kız hayal ediyorum.

Aren.

Gülüyor, sesi fırtına bulutlarını delen güneş ışığı gibi. Deniz kenarındaki yeşil bir çayırdaki birlikteyiz, gökyüzü geniş ve mavi, esinti tuzlu su ve portakal çiçekleri kokuyor. Elini yüzüme bastırıyor, parmakları sıcak ve yumuşak. Battaniye getirmediğim için beni azarlıyor. Hayalimdeki alaycı sesi beni yüksek sesle güldürüyor, kuru bir kahkaha beni rahatlatıcı hayalden uyandırıyor.

Aren şu anda burada olsaydı, bu kadar acınası olduğum için beni tekmelerdin. Ve tanrılar, bunun için ona teşekkür ederdim.

Gözlerim hala kapalıyken, onun görüntüsünü tekrar odaklamaya çalışıyorum. Namreth bedenimi ve zihnimi kırmaya çalışıyor olabilir, ama buna dokunamaz. Onu düşüncelerimden veya rüyalarımından silemez.

Onun kahkahasının hatırası, kaslarımdaki gerginliği gevşetmeye yetiyor.

Raven's Beak'teki o güne geri dönüp, Evandale'in tüm halkının önünde annemin yüzüğüyle ona gerçekten evlenme teklif etmek için ne vermezdim ki? Ama bu bile benim Aren'im için yeterli olmazdı. O dünyayı hak ediyor.

Göğsüm ağrıyor, bu sefer morluklardan değil, daha derin bir şeyden.

Pişmanlık.

Sesi kafamda yankılanıyor, o kadar net ve keskin ki gerçek gibi geliyor.

"Dalga geçiyorsun herhalde. Sen uyuyor musun?"

İrkıldım, kalbim bir an durdu. Sözler çok canlıydı. Çok yakındı.

"Uyumuyorum," diye mırıldanıyorum, dudaklarım çatlamış ve kurumuş, halüsinasyonla konuşuyorum. "Sadece gözlerimi dinlendiriyorum."

"Bana uyku gibi görünüyor."

Bu ses tonu — sinirli, alaycı — tamamen Aren'e ait. Önceki rüyalarımın bile daha gerçekçi. Zihnim bana oyun oynuyor, onun sesini fantezime çekiyor. Yine de, daha derine dalmak, acımı unutturmak istiyorum.

"Ah, tatlı Aren," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Tatlı..."

Yüksek bir çınlama beni hayallerimden uyandırıyor. Kafamı kaldırıyorum ve hücremin parmaklıklarına sertçe göz kırpiyorum. Diğer tarafta gölgeli bir figür duruyor, elleri soğuk metal kapıyı kavriyor.

"Bana ölme, Prens Pislik. Şimdi kalk."

Donup kalıyorum, nefesim kesiliyor. Vücudum isyan ediyor, onu daha net görebilmek için dirseklerimin üzerine kalkarken acı içinde çığlık atıyor. Kalbim ağrıyan kaburgalarımın çarpıyor, nabzım hızlanıyor. "Aren?" Adı dudaklarımdan dökülüyor, her hecede inanamama duygusu var.

O burada.

Gerçekten burada, yüzü gölgede kalmış, ama o dudakların kıvrımını her yerde tanırım. Her hareketim acı verici bir şekilde ayağa kalkıyorum ve parmaklıklara koşuyorum. "Aren!"

Ellerini tutuyorum ve ellerini sıcak hissediyorum — rüya olamayacak kadar sıcak, hayal gücümün ürünü olamayacak kadar gerçek. Nefes almaya çalışıyorum

nefes almaya çalışıyorum, kaburgalarımdeki yakıcı acı umurumda değil. Hala gördüklerime inanamıyorum.

Bakışları yüzümde dolaşıyor. Gözlerinde dehşet görüyorum, yaralarımı incelerken gözyaşlarıyla parıldayan gözlerini görüyorum. Parmakları şişmiş yanağıma dokunuyor ve ben irkiliyorum.

"Yapma," diyorum, elini tekrar elimle tutarak. Parmak eklemlerim kanıyor, bileklerim parçalanmış durumda, ama parmakları benimkilerle i içe geçmişken, sanki hiçbir sihirli suyla iyileştirilemeyecek yaralar için bir merhem gibi hissediyorum.

Gözyaşları yanaklarından süzülerek loş ışıkta parıldıyor. Titreyen parmaklarımla yüzündeki gözyaşlarını silmek için tüm gücümü kullanıyorum. "Ağlama," diye fısıldıyorum, sesim atallanıyor. "Ben iyiyim."

Yalan söylediğimi biliyor. Gözlerinde, dudaklarının ince, titrek bir çizgiye dönüşmesinde bunu görebiliyorum. Ama elimi sıkıca, kararlı ve tavizsiz bir şekilde tutuyor.

"zr dilerim," diye boğuk bir sesle söylüyorum, kelimeler birbirine karışıyor. "ok, çok özür dilerim." Onu buraya getirdiğim için. Benim için katlandığı tüm o korkunç ileler için. Her şey için. Tüm bunların ağırlığı beni neredeyse dizlerimin üzerine kertiyor.

"Sonra," diye fısıldadı, acil bir şekilde. "Kendini toparlaman lazım, çünkü seni buradan kaçıracağım."

Kalbim bir an durur; onun iyiliği için umut ve korku içimde savaşır. "Aren, hayır. Bu senin için güvenli değil..."

"Kapa enenini!" diye bağırır. Ben de susarım.

Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri koridoru yukarı aşağı tarıyor. "Fazla vaktim yok. Onlara eyrek doz verdim, yakında uyanacaklar."

"Anlamadım?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Pelerininden tek bir tereyağlı bisküvi çıkartıyor. Kokusu anında burnuma geliyor ve midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki neredeyse yankılanıyor. Biskviyi elime tutuştururken ağzım sulanıyor.

"Her şeyi sonra açıklayacağım," diyor hızlı ve kararlı bir şekilde. "Söz veriyorum. Bana güven. Bu kalede epeyce arkadaş edindim ve seni buradan çıkarmak için bir planımız var."

Avuç içimde ağırlaşan bisküviye, sonra da ona bakıyorum. Çatlamış dudaklarımdan acı bir gülümseme szlyor. Bunların hepsi ateşli bir rüya olsa bile umurumda değil. Onu son bir kez görebiliyorum.

"Sadece talimatlarımı çok dikkatli dinle," diyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş halde. "Tek bir şey yapman gerekiyor."

"Nedir o?" diye
soruyorum boğuk bir
sesle. "Ölmek."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PRENS ÖLDÜ

Kırk Üçüncü Bölüm

Aren

"Ölmek mi? Ama sen buradaysan ben zaten ölmüşüm demektir. Sen gerçek olamazsın. Hâlâ rüya görüyorum," diye mırıldanır.

"Ben gerçeğim," diyorum, o acı çekene kadar parmaklarını sıkıca tutuyorum. "Dinle, bu seni mahvedecek," diyorum, elindeki zehirli bisküviye başımı sallayarak. "İçine, seni ölü gibi hissettirecek ve öyle görünmeni sağlayacak bir şey koydum."

Kurabiyeye şüpheyle bakıyor ve onu suçlamıyorum. Benim de şüphelerim var. Plan basit, ama bazen basit şeyler uygulaması en zor olanlardır.

Sadece doğru dozu koyduğumu ummam gerekiyor. "Bu bizim tek seçeneğimiz," diyorum. "Başka bir yol olsaydı..."

O başını sallar. "Sana güveniyorum." Ve sonra, tereddüt etmeden, bisküvinin tamamını ağızına tikiştirir.

Kısa bir süre sonra, gardiyanlar uyandıklarında, onun cansız bedenini bulacaklar.

...

Namreth'in öğle yemeği sırasında kalbim o kadar hızlı atıyor ki, diğerlerinin duyacağından korkuyorum. Ellerim titriyor. Elimden geldiğince sakinleşmeye çalışıyorum. Kahvaltıda kral bisküvilerimi yiyip bitirmişti, ama şimdi neredeyse hiç yemiyor. İştahını kaybettiğini biliyorum, çünkü az önce morgdan geldi ve Dietan'ın cansız bedeninin başında durup, Arnfried onu iğne ve iplikle kaba bir bez torbaya kapatmadan önce inceledi. Bana söylediğine göre, buraya gelen diğer tüm cesetler gibi, ki bunların sayısı çok fazla. Sabahleyin, benzer boyut ve şekle sahip başka bir torbalı ceset, onun yerine yakılacak.

Namreth'in yüzüklerin Dietan'ın üzerinde olduğunu şüphelenip kralın onu parçalara ayırmasını emredeceğinden emin olduğum için bu riski göze alamazdım. Bu yüzden Arnfried'e, Dietan'ın gözlerine ve diline sürdüğünde vücudunu hasta gibi gösterecek başka bir bitki verdim. İşe yaradı. Namreth, Dietan'ın gerçekten öldüğünü doğruladıktan sonra aceleyle morgdan ayrıldı.

Namreth'in yüzü hiçbir şey belli etmiyor, ama bisküvileri seçme şekli beni tedirgin ediyor. Saniyeler saatler gibi geliyor. *Bir şeylerden şüpheleniyor mu? Benim rolümü tahmin edebiliyor mu?* Belki de oyuncağından mahrum kaldığı için kızgındır.

Sonra aniden çatalını masaya vurur. Ayağa kalkar ve odadan çıkar. "İşinize dönün," der ve hizmetçileri gönderir.

Mutfağa geri dönerken, Arnfried'in Dietan'ın cesedini sakladığı morgun yanındaki gizli odayı hayal ediyorum. Orada soğuk, yalnız ve korumasız yatıyor. Dietan, ölümden sadece birkaç santim uzakta uyuyor, kalbi o kadar yavaş atıyor ki hissedilemiyor. Nefesi o kadar zayıf ki duyulmuyor.

Hasat Ana, ya o gerçekten ölmüşse? Ya doz çok güçlüydü? Ya o ölmüşse ve çuvalı yırttığımda onu solgun ve cansız bulursam?

Bu korkunç görüntü saatlerce kafamdan çıkmıyor, biz de işlerimizi yaparken, sanki bu da monoton bir hizmet günüymüş gibi davranıyoruz. Bu, Dietan dahil hepimizi ölüme götürdüğüm gün olabilir. Şimdiye kadar plan mükemmel gitti, ama en tehlikeli kısım hâlâ önümüzde.

...

Ay zirvede ve kale sessizken, fırının arkasındaki gizli kapıdan gizlice geçip diğerleriyle buluşuyorum. Bing ve Rosamond, Rosamond'un çamaşırhane vardiyasından çaldığı kıyafetleri dağıtıyor. Çoğu ölümlerden alınan, sade, günlük giysiler. Kale hizmetçilerinin giymek zorunda olduğu iş kıyafetlerine hiç benzemiyorlar. Kale dışındaki sıradan halkın giysileriyle uyum sağlayacaklar. Planladığım şey için çok uygunlar.

Sessizce giyiniyoruz. Hepimiz riskin farkındayız. İçimizden biri tek bir hata yaparsa, hepimiz ölürüz. Artık arkadaşım olarak gördüğüm bu cesur insanların yüzlerine bakarken, geri dönüp hedeflerimize daha güvenli bir yolla ulaşabilmeyi diliyorum. Onları tehlikeye atmamış olmayı diliyorum.

Artık bunun için çok geç. Hayatlarımızı geri alma zamanı. Bu korkunç yerden kaçıp Dietan'ı da yanımda götürme zamanı.

Tanınabilir mutfak önlüğümü ve önlüğümü bir kenara atıp, botlarımın üstüne kadar uzanan sıkıcı bej bir bluz ve bol kahverengi bir etek giyiyorum. Böylece hareket etmek ve koşmak daha kolay olacak. Saçlarımı sokak satıcılarının taktığı bir şapkanın altına saklıyorum. Sonra Bing, çoğunlukla benim için, planı bir kez daha gözden geçirirken, Dietan'ın kıyafetlerini boş bir un çuvalına tıktırıyorum. Ben gelmeden önce aylardır bu kaçıışı planlıyorlardı. Dietan ve ben sadece davetsiz misafirleriz. Bing, gruba elle çizilmiş haritaları dağıtırken ayrıntıları dikkatlice açıklıyor.

"Aren, Nelson seni duvarın yanında arabayla bekleyecek. Tek yapman gereken prensi oraya götürmek. Kimsenin seni takip etmediğinden emin olmak için arka sokaklardan gideceksin. Sonra, birinin arabayı kaleden ayrıldığını fark etmesi ihtimaline karşı, başka bir araca bineceksin. Hepiniz belirlenen güvenli evde buluşup, grupla birlikte ayrılacaksınız. Şehir kapılarının dışına çıktığınızda, en yakın köye güneydoğuda bir günlük yürüyüş mesafesi var. Hızınıza bağlı olarak belki iki gün de sürebilir. Yoldan uzak durun ve doğrudan güneşe doğru, doğuya ilerleyin. Arkada sarayı göremeyeceğiniz noktaya gelene kadar durmayın. Bir şey olur da şehirden çıkamazsanız, Şifa Evi'ni arayın. Onlar davanın dostlarıdır."

"Bekle. Bizimle gelmeyecek misin?" diye soruyorum.

Herkes ona sert bir şekilde bakar, ama Bing sadece gülümser, gözleri cam gibi parlar. "Ben burada kalacağım. Hepinizin güvenli bir şekilde çıkabilmesi için elimden geleni yapacağım."

"Bing, yapamazsın..."

"Sana izin vermeyeceğiz..."

Bing, itirazlarımızı bastırmak için elini kaldırır. "Burada, hazırladığımız dikkat dağıtıcı planı uygulamak için birinin kalması gerekiyor. Bu planın bir parçası ve ben kararımı verdim. Gidin." Her birimize sırayla bakar. "Hepiniz için bu son şeyi yapmama izin verin. Dışarıda ailem yok. Osian benden her şeyi aldı. O yüzden bunu yapmama izin verin. Şimdi gidin. Kaybedecek zaman yok."

Haklı. Zamanımız kalmadı. Hepimizin beklediği an geldi: kaçışımız. Kimse tek kelime etmiyor. Tek tek, her birimiz kendi yolumuza gidiyoruz, ta ki sadece Bing ve ben kalana kadar.

"Al," diyor. "Bunu kralın arşıflarında bulduk. Sanırım bu senin prensin."

Aşığıya bakıyorum ve Bing'in Dietan'ın kraliyet bıçağını yıpranmış kılıfında tuttuğunu görüyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir, benimki buğulanır ve bıçağı elinden alırım. Parmaklarını benimkine dolandır. "Hız ve güvenlik dilerim, Evandale'li Aren."

"Ben..." Neredeyse onun sözlerini tekrarlamak üzereydim, ama Bing güvenli bir yer bulamayacaktı. Kalbimde ezici bir acı hissettim ve gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler, Bing. Sen iyi bir adamsın."

Elimi sıkıp bıraktı. Bıçağı omuz çantama koyarken, onun karanlıkta koridordan geçip bir daha canlı olarak çıkamayacağı mutfağı doğru sürünerek gitmesini izledim.

...

Hizmetçi tünelinden morgun taşma odasına açılan kapıyı açmak için tüm gücümü kullanıyorum. Dietan, bu odanın gizli bir odasında saklanıyor. Arnfried'in benim için çizdiği haritayı inceledim, ama şimdi buradayım ve ne yazık ki hazırlıksız olduğumu hissediyorum.

Mumumu daha yükseğe kaldırarak, titreyen ışık çemberini genişletiyorum. Oda karanlık ve boş, her iki tarafta taş raflara dizilmiş, çuvallara dikilmiş cesetler hariç.

Burnuma ve ağızıma bağladığım mendil olsa bile, kusacak gibi oluyorum. Gözlerim, ölümün kokuşmuş kokusuyla yaşıyor.

Odanın ortasına ulaştığımda, tüylerim diken diken oluyor ve kulaklarımda nabzım hızla atıyor. Sanki cesetler beni izliyor, baskıcı bir sessizlik içinde bekliyorlarmış gibi hissediyorum ve göğsümde bir korku hissi belirliyor.

Karanlıkta, Arnfried'in çiziminde gösterilen gizli kapının mandalını göremiyorum.

Bir elimle mumu tutarken, diğeri elimle ağızımı kapatarak, yumuşak tabanlı terliklerimle sessizce odanın diğeri ucuna doğru ilerledim ve arka duvara ulaştığımda, tuğlaların arasındaki harçtan çıkıntı yapan demir kancayı gördüm. Kancaya, Arnfried'in söylediğı gibi, ceset torbalarını dikmek için gerekli dikiş malzemeleriyle dolu bir çuval asılıydı.

Talimatlara uyarak kancayı aşağı çektim. Fırının arkasındaki kapı gibi, bir geçit ortaya çıktı. Bir an için, neyle karşılaşacağımdan korktuğum için tereddüt ettim.

O burada mı? Hayatta mı? Yoksa uyandığında onu buldular mı? Bu işin ters gidebileceği binlerce yol var ve ben kapıda donmuş halde dururken hepsini hayal ediyorum.

Hareket et! diyorum kendime.

Dar ve karanlık odaya giriyorum, mumumu yüksekte tutuyorum. Dietan'ın cesedi odanın tüm uzunluğunu kaplayacak şekilde yerde yatıyor. Torba yüzünden düşmüş, kolları vücudunun üzerinde gevşekçe duruyor.

Midem bulanıyor. Gerçekten ölmüş görünüyor. Yüzü şişmiş ve morarmış, sabah gördüğümden beri daha fazla çürük var. Kalbim çılgınca atarken, yanına diz çöküp mumları yanıma yere koyuyorum.

Onun nabzını kontrol ederken, tüm vücudum acı içinde titriyor. Panik içinde aramaya devam ediyorum, ama hiçbir şey yok. Cildi soğuk ve yüzü gri.

Tanrım, onu öldürdüm.

Parmaklarımla boynunu yokluyorum, damarlarını ve kaslarını kontrol ederek nabzını arıyorum, avuçlarım terden nemli. Hiçbir şey hissetmiyorum...

Hiçbir şey...

Hasat Ana, beni affet, istememiştim...

Sonra onu buluyorum — çok hafif, yavaş ama düzenli bir nabız. Topuklarımin üzerine oturup derin bir nefes alıyorum. O yaşıyor.

Tanrıça'ya şükürler olsun.

"Dietan," diye fısıldayarak elimi yanağına koyuyorum. Cildi çok soğuk. Nasıl bu kadar soğuk olabilir? "Dietan, uyan."

Kıpırdamıyor. Cebimde, Rosamond'un çamaşır odasından benim için çaldığı geyik boynuzu özü şişesini arıyorum. Onu burnuna tutuyorum.

O şiddetle irkildiğinde şişeyi geri çekerim. Yüzü kızarır, gözleri büyür ve ölüleri bile uyandırabilecek keskin kokuya karşı dik oturur, ki koku bunu başarmış gibi görünmektedir.

Elimi iterek, şimdiye kadar duyduğum en sefil, küfürlü sözleri mırıldanır.

"Bu pek prenslere yakışır bir davranış değil," derim ciddiyetle.

Dietan bir kez daha küfür eder. "En iyisinden öğrendim," diye mırıldanır ve ben başımı sallarım.

"Kalk. Şaka yapmanın sırası değil," derim, çuvalı yırtıp bacaklarından çekerim. Onu kolundan tutarım. "Kalk. Buradan gitmelisin."

Ama Dietan kıpırdamıyor. Sadece inliyor, bu sefer daha uzun ve daha yüksek sesle, gözleri kapanıyor ve vücudu bir kez daha yere yığılıyor.

Oh, kahretsin.

Bunun olabileceğini biliyordum, şeytanın nefesinin etkisinin geçmesi biraz zaman alabilirdi. Zehirin vücudundan atılması bir gün veya daha fazla sürebilirdi. Ben uzman değilim, Veteria değilim. Bildiğim kadarıyla iki katı sürebilir. Ama bir şeyden eminim: burada daha fazla kalamayız, yoksa ikimiz de çuvallara dikiliriz.

"Oturman gerekiyor. Yapabilir misin?"

Dietan yine inler. Mumun ışığı yüzüne düşer ve açık gözleri görünür. Bana bakar, ben de gülümserim, hala kanlar içinde ve yaralı halini görünce ağlamamak için elimden geleni yaparım.

"Merhaba," derim yumuşak bir sesle.

"Selam," diye cevaplar, sesi zayıf ve kısık.

Uzuvları bez bebek gibi sarkıyor ve ben pelerini omuzlarına geçirmek için uğraşıyorum. Başını sabitleyip başlığını aşağı çekiyorum. Tanrım, durumu çok kötü. Derisi eski bir elma gibi yırtılmış ve morarmış. Yürüyemeyecek bile. Ama bir şekilde yürümesi gerekiyor.

"Seni buradan çıkaracağım, tamam mı?" diyorum, yüzümü onun yüzüne yaklaştırarak gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. Ben onun yanına çömelirken, o başını sallayarak onaylıyor, kolunu omuzlarıma atıyor ve ben de kolumu onun beline doluyorum.

Sonra tüm gücümü toplayarak onu kaldırıp ayağa kaldırıyorum, tüm ağırlığı sırtımda. Tahmin ettiğimden daha ağır ama başaracağım.

Başı gevşek bir şekilde sarkmış ve bacakları çökmek üzere olsa da, onu düşürmeden veya kusmadan gizli kapıdan geçip morgun karşısına geçiyorum.

onu düşürmeden ya da kusmadan geçiyorum. Arkamızdan kapıyı kapatıyorum ve karanlığa dalıyoruz. Hizmetçi tüneline iki adım atmayı başarabiliyorum ama sonra dengemi kaybediyorum ve ikimiz de taş döşemelere yuvarlanıyoruz.

"Üzgünüm," diyorum. Beni duyduğu yok. Baygın durumda.

Tamam, bir daha deneyelim.

Kolunu omzuma atıyorum, ama artık uyanık olmadığı için daha ağır görünüyor. İkimizi ayağa kaldırmak iki kat daha fazla çaba gerektiriyor. Ter yüzümden damlıyor ve kaslarım ağrıyor, ama acıyı görmezden geliyorum. Ne de olsa, her gün sırtımı kıran işlere alışkınım. Raven's Beak'te dedikleri gibi, Evandale'deki en sağlam sırta sahip olduğum için, o yıllarca süren emeklerim için isteksizce minnettarım. Yaşlı Shep beni şimdi görebilseydi...

Tünelin sonuna ulaşıyoruz ve ben kapıya doğru koşuyorum. Yine yere düşmek üzereyim, burnum zonkluyor. Yorgunluktan bitkinim. Lanet olsun, daha önce de söyledim ama hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım.

Kapıya tüm ağırlığımızı veriyorum ve kapı açılıyor, bizi ay ışığına doğru sendeleyerek dışarı atıyor. Nefes nefese, kendimi toparlıyorum. Yakma çukurunun yakınındaki bir sokaktayız ve gün boyu yanan ateşin keskin dumanı burnumu dolduruyor. Orada oyalanmamaya çalışıyorum, Dietan'ın ağırlığını yeniden ayarlıyorum, her iki kolunu omuzlarıma asıyorum, böylece onu bir pelerin gibi taşıyorum.

Uyanması gereken garip, ağır bir pelerin.

Bing'in talimatına göre, Dietan'ı sürükleyerek ayaklarımın üstüne basıp kale duvarına doğru ilerliyorum. Orada, hayatımın en uzun dakikaları gibi gelen bir süre boyunca, bizi almaya gelecek olan arabayı bekliyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, uzaktan at nalları sesleri ve tekerleklerin dönme sesi geliyor. Nelson, sade, koyu renkli arabanın üzerinde oturarak ortaya çıkıyor. Rahatlamaktan bayılmak istiyorum.

Nelson sessizce sürücü koltuğundan iner. Dietan'ı arabaya bindirmek için hepimizin gücü gerekir ve ben de onu takip ederek arabaya girerim ve iç koltuğa yığılırım. Arabayı hareket ettirirken

. Dietan, yüzüstü arabanın zemininde yatıyor.

Gücüm olsaydı onu ters çevirirdim, ama düşünce bile kuramayacak kadar yorgunum. Burada uzun süre kalmayacağız. Kollarımla terli alnımı silerken nefesimi topluyorum. At arabasının penceresinden dışarı bakarak herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol ediyorum. Ama altın krallık sessiz ve mavi ay ışığında tuhaf bir yeşil renkte parlıyor.

Şeytanın nefesi fikrini bulduğumdan beri ilk kez, yüzümde gerçek bir gülümsemenin en ufak bir izini belirtiyorum. Plan işe yarıyor.

Sonunda kaçabiliriz.

Nelson'ın arabası saman vagonunun yanında titreyerek durur. Tam zamanında.

Kapıyı açtım ve Nelson'ın yardımıyla Dietan'ı arabanın arkasına taşıdım, onu samanla örttüm, hiçbir yeri görünmeyecek kadar derin gömdüm.

Lambert, keten tunik ve gözlerinin üzerine indirilmiş geniş kenarlı şapka ile bir çiftçi kılığına girer. Hatta gübre kokuyor.

İkimize de başını sallar. "Kimsenin takip etmediğinden emin olmak için onu biraz gezdireceğim. Bir blok yürüyüp kasap dükkanının yanındaki köşede benimle buluşun," der. Sonra gider. Nelson ayrılır ve ben tek başıma sokaklarda dolaşırım. Aniden planın biraz fazla ayrıntılı, fazla ihtiyatlı olup olmadığını merak ederim.

Ay ışığı rehberim olarak tek başıma yürüyorum. İki şehir muhafızı köşeyi dönüp bana doğru yürüyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Saklanacak zaman yok.

Beni gördüler ve ani hareketlerim şüphe çekebilir. Bu yüzden başımı eğip, sanki ailemin yanına koşan basit bir balıkçı ya da fırıncıymışım gibi onlara doğru yürüyorum. Muhafızlar, yanlarından geçerken bir an duruyorlar. Bana bakıyorlar ama yürümeye devam ediyorlar. Neyse ki, bana ikinci kez bakmıyorlar.

Kıl payı kurtuldum. Çok kıl payı.

Titrek bacaklarla bloğun etrafında dolaşıp sokakta yürüyen Lambert'in yanından geçiyorum. Bana başını sallıyor ve sonra bloğun sonunda, buluşma noktasına doğru kayboluyor.

Bir dakika sonra, Lambert'in bıraktığı arabayı buluyorum. Arabaya koşuyorum ve samanı kenara itiyorum, Dietan'ı tam da sakladığım yerde buluyorum. Onun aksine, ben hiç iyi bir yalancı olmadım, ama yakınlarda dolaşan meraklı gözler için küçük bir gösteri yapıyorum. Sanki onu olmaması gereken bir yerde yakalayan kızgın bir eş gibi, omuzlarındaki saman parçalarını sertçe silkeliyorum.

Dietan biraz kendine geldi, kendi başına oturup vagonun sonuna doğru kayd. Kolunu omzuma attım, bu sefer onu un çuvalı gibi sürüklemek zorunda kalmadığım için minnettardım. Yavaşça, sendeleyerek ilerledik.

"Dur, dur, dur, acıyor," dedi Dietan, ben onu ayakta tutmaya çalışırken dengesini kaybederek.

"Sus," diyorum, dişlerimi sıkarak. "Eve gelmek yerine tavernaya gitmenden bıktım," diye daha yüksek sesle azarlıyorum, belki dinleyen biri vardır diye. Etrafa bakıyorum, sokakları ve köşeleri kontrol ediyorum, Dietan'ın dayanabileceği kadar hızlı bir şekilde caddeden aşağı koşuyorum. Baş, kapüşonuyla örtülü, aşağıda sallanıyor, ama en azından nefes aldığını duyabiliyorum.

Sonra bir korna gece havasını yırtıyor. *Kahretsin*. Bu planın bir parçası değildi.

Bir sorun var.

Kırk Dördüncü Bölüm

Dietan

"Bana ne giydirdin sen?" diye mırıldanıyorum, pelerinin başlığını burnuma tutarak. Kokusu dayanılmaz. "Bu şey kokuyor."

"Sen kokuyorsun. Kendini kokladın mı? Bir gününü morgda geçirdin," diye tersler Aren.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Haklı, ölüm gibi kokuyorum herhalde. Muhtemelen öyle de görünüyordur.

Belki bu dilenci kostümü daha iyidir.

Başlığımı tekrar kafama geçiriyorum, ama düşüncelerim yine dönüyor, zehirin kalıcı etkileri yüzünden başım uğulduyor. Gözlerim açılıp kapanıyor. Kısa bir an için, zehirli bisküviyi ve ardından gelen uzun, karanlık uykuyu hatırlıyorum. Ne kadar süre baygın kaldım? Saatler mi? Günler mi? Sanki ölmüş ve hayata geri dönmüşüm gibi hissediyorum — ama bu, Namreth'in işkencelerinin kalıcı etkileri de olabilir.

Attığım her adım bacaklarımdan sırtıma keskin bir acı veriyor. Nefes aldığımda kaburgalarım ağrıyor. Her hareket, buraya geldiğimizden beri sağlam olduğumdan çok sakat olduğum zamanların daha fazla olduğunu hatırlatıyor bana.

Aren yanımda yürüyor, kolumu omuzlarına atmış, beni dik tutuyor. Belime sıkıca ve sabit bir şekilde tutunuyor. Buzul gibi adımlarla ilerlerken ona yaslanıyorum, ama ayakta durmakta zorlanıyorum. O olmasaydı, çoktan yüzüstü yere düşmüş olurdum. Ağırlığımdan dolayı zorlandığını, fazla sallanmamamı ve dikkat çekmememi sağlamaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Nazik olmaya çalışıyor, bunu anlayabiliyorum, ama bu çabası ona pahalıya mal oluyor. Ona gizlice bir bakış atıyorum, ay ışığında yüzündeki parıltıyı hayranlıkla izliyorum. Şimdi bile, her şeyden sonra bile, o hala gördüğüm en güzel şey.

Bu bir rüya olmalı. Tek açıklaması bu.

Belki de hiç uyanmadım. Belki de hala yaşam ve ölüm arasındaki o karanlık yerdeyim ve zihnim, sonum gelmeden önce bana huzur vermek için onu buraya çağırdı.

Sonra, hiç uyarı olmadan, Aren kulağıma bir tokat atıyor.

Kafamda bir ağrı patlar, yarım saniye boyunca görüşüm beyazlaşır ve dizlerim titrer. Kendimi tutamayacak kadar yavaş bir şekilde sendelerim ve sırt üstü olukta yere düşerim. Kirli su her yere sıçrar — kollarımın üzerine, göğsüme, zaten kirli olan saçlarıma.

Kesinlikle rüya değil.

Bunu neden yaptı ki?

"Sana söyledim, artık tavernalara gitme," diye azarlıyor Aren. "Haline bak. Yürüyemiyorsun bile."

Tamamen kafam karışır — ta ki elinde mızraklarla bize doğru koşan iki muhafız görene kadar.

"Sen, orada ne yapıyorsun?" diye sorar muhafızlardan biri.

"Sarhoş kocamı sokakta buldum. Onu eve götürüyorum," diyor Aren, hala bana dik dik bakarak.

Hayatım boyunca sarhoş rolünü mükemmelleştirmek için zamanım oldu ve şimdi virtüöz bir performans sergileme zamanım geldi. Dik oturmaya çalışırken sallanıp duruyorum. "Sadece birkaç içki içtim, aşkım. Böyle davranma," diyorum, sesim peltek çıkıyor.

Aren parmağını bana doğru salladı ve ağzını açtı, şüphesiz sarhoş kocasını azarlamak için. Ama beş altı kişilik bir muhafız grubu yanımdan koşarak geçerken sözü kesildi. "Hadi gelin! Kaleye gitmemiz gerekiyor!"

Üzerimizde duran iki muhafız aciliyeti anlar.

Bize bir daha bakmadan, Engel Kalesi'ne doğru koşmaya başlarlar.

Gözümün ucuyla muhafızları takip ediyorum, ortadan kaybolmalarını bekliyorum. Aren de onları izliyor, yumruklarını sıkmış, ağır ağır nefes alıyor.

Onlar gözden kaybolduğunda başımı sallıyorum. Önümüz tekrar açılmış oluyor ve o da ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Sen inanılmazsın," diyorum ona. "Tilki kadar çeviksin."

Cevap vermiyor. Konuşmaya gerek yok. Hayattayız ve bu korkunç yerden bir an önce çıkmak istiyoruz. Bizi nereye götürdüğünü bilmiyorum ve umurumda da değil.

Beni karanlık bir sokağa götürdü, kaldırım taşlarında tökezledim. Bir sokak kedisi gölgelerden tısladı. Düşmeden önce Aren beni yakaladı ve bir binanın yanına yapıştırdı. Başım dönüyordu.

ilacın son etkileri vücudumda hissedilirken. Onu öpmek istiyorum ama dünyam tekrar dönmeye başladığında vazgeçiyorum.

"Yapamıyorum..."

Yapamıyorum..." diyorum.

"Neyi yapamıyorsun?"

"Yürümek. Ya da cümle kurmak. Düşünemiyorum," diye itiraf ediyorum, duvara yaslanarak. "Dinlenmem lazım."

Yüzündeki ifadeden bunun kötü bir fikir olduğunu anlıyorum, ama başka seçeneğim yok. Buraya gelmek için tüm gücümü harcadım ve bacaklarım beni taşıyor. Kirli yola düşmeden önce beni yakalıyor. Bir an için ikimiz de hareketsiz kalıyoruz, nefesimizi topluyoruz.

"Durmak için bir yer bulacağız," diyor, "ama sadece bir dakikalığına."

Ben başımı sallıyorum ve karanlıkta topallayarak, birkaç dükkânın arkasındaki başka bir sokağa girip, sonunda açık bir kapı bulana kadar tökezleyerek ilerliyoruz.

At pisliğinin kokusu burnuma çarpar.

"Merhaba?" Aren hafif bir sesle ahıra seslenir. Kimse cevap vermez, biz de içeri girip kapıyı arkamızdan kapatırız.

Aren yumuşak samanın üzerine diz çökerek, sırtımı duvara dayayarak oturmam için bana yardım eder. Ay ışığı pencerelerden içeri sızar ve bir at merakla bana bakar, muhtemelen neden kahvaltısının üzerine oturduğumu merak ediyordur. Elimi uzatırım ve at onu koklar.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Aren.

"Arkadaş ediniyorum."

Gözlerini devirerek burun kıvırdı. "Tabii ki."

Atın rahatlatıcı sıcak boynunu okşuyorum, bu da korumam gereken enerjimi tüketiyor, ta ki at köşedeki su variline doğru yürüyene kadar. Aren uzanıp gözlerimden saçlarımı çekiyor ve nefesini tutuyor, sonra elini alnıma koyuyor. "Ateşin çok yüksek." Dilini şaklatıyor. "Tanrı aşkına, bunu nasıl fark edemedim?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de hayatımız için kaçarken dikkatin dağıldı... üstelik çoğu zaman beni taşıdın, eklemeliyim."

Omuzlarını silkiyor. "Yeterince iyi bir mazeret, sanırım."

"Bu seferlik seni affedeceğim. Gelecekte daha iyi bakmanı bekliyorum," diyorum.

"Öyle mi?" Gelecek olup olmayacağını düşünüyormuş gibi görünüyor.

Tanrım, bu kadını özlemişim. Bir süre sonra soruyorum, "Özgür müyüz?"

"Henüz değil," diyor Aren, "ve ateşin işleri daha da karmaşık hale getirecek."

"Kusura bakma," diye mırıldanıyorum, ateşin etkisiyle düşüncelerim bulanıklaşıyor.

Yumuşak yanağına dokunmak için uzanıyorum, ama kollarım beni dinlemiyor. Kaldırmaya çalıştığımda acıdan çığlık atıyorlar. Belki de bu sefer gerçekten kırılmışlardır.

Ona bir kez daha bakmadan edemiyorum. O çok güzel, zindanda aklımı kaybetmememi sağlayan rüyalarımındaki görüntü. Kalın, koyu saçları, pürüzsüz teni ve parlak gözleri... O gülümseme için her şeyi yaparım.

Dünya kararmaya başlarken ben hala gülümsüyorum.

Kırk Beşinci Bölüm

Aren

Dietan'ın başı göğsüme yığılıyor ve ben içimden küfrediyorum.

Yine bayılmış.

Zavallı adam ateşten yanıyor ve onu bırakıp ilaç aramaya ya da diğerlerine burada olduğumuzu haber vermek için güvenli eve gidemem. Çok tehlikeli.

Muhafızlar sokaklarda devriye geziyor. Saklandığımız yerin önünden geçerken botlarının sesi kaldırım taşlarında yankılanıyor. Daha uzakta, kalenin çanları geceyi yankılayan sesleriyle kaçışımızı haber veriyor. Sabaha kadar kimse kaybolduğumuzu fark etmeyecekti, o zamana kadar hepimiz buradan çok uzaklara gitmiş olacaktık, Bing hariç. Ama planım suya düştü.

Dietan'ın başını göğsümden nazikçe kaldırıp samanların üzerine yatırıyorum ve iniltiyi bastırarak ayağa kalkıyorum. Bu ağır prensi taşımaktan vücudumdaki her kas ağrıyor.

Umarım diğerleri de belirlenen buluşma yerine ulaşmışlardır. En azından Dietan ve ben şimdilik güvendeyiz, bu sessiz ahırda saklanıyoruz. Atlar bizim varlığımızdan rahatsız görünmüyorlar ve ben ellerimi su fıçısına daldırıp su içtiğimde ilgiyle izliyorlar. Gömleğimin altından bir parça kumaş koparıp, yırtık parçayı varile daldırarak ıslatıyorum. Islak bezle Dietan'ın yırtık pırtık dilenci pelerinini çıkarıp, kirli gömleğini çıkarıyorum. Kan ve kir kokuyor, onu ahırın uzak köşesine atıyorum. Çıplak göğsünü, morarmış ve hırpalanmış, açık yaralarıyla gördüğümde gözlerim doluyor. Kimse onlara bakmamış, bu yüzden kızgın ve enfekte olmuşlar. Onun ateş. Durumu daha kötü olmadığı için şanslı.

O tanıdık ağır göğsüme geri dönüyor. Onu gerçekten kaybetmenin beni mahvedeceğini biliyorum ve ateşini düşürmezsem, bu gece bu olabilir. Yakalanırsak ve Namreth ile tekrar yüzleşmek zorunda kalırsa, bu kesinlikle olacak.

Hayır, böyle düşünmemeliyim. Şimdi ikimiz için de güçlü olmalıyım.

Soğuk bezi Dietan'ın alnına koyuyorum. Huzursuzca kıpırdanıyor, inlemeleri kalenin çanlarının durmak bilmeyen çınlaması arasında zar zor duyuluyor.

Bir şifacıya ve muhtemelen bir hafta boyunca uykuya ihtiyacı var, ama bu lüksümüz yok. Bu ahırda kalamayız, yoksa yakalanırız. Diğerleriyle buluşma noktasında buluşmalıyız, tabii hala bizi bekliyorlarsa, ama onu şu anda hareket ettiremem. Biz olmadan devam etmek zorundalar.

Ama Dietan'ı ayağa kaldıramazsam, onu sırtıma yükleyip çölü boydan boya yürümek zorunda kalacağım. Sağlam olduğunu biliyorum, ama *o kadar da* sağlam değil.

"Aren..." diye inliyor.

"Sorun yok, dinlen," derim ve ıslak bezi alnına geri koyarım.

Cevap vermeye çalışmıyor, bu yüzden rüya görüyor olmalı diye düşünüyorum. Bu, çocukken kırmızı ateş geçirdiğim ve bir hafta boyunca yataktan çıkamadığım günleri hatırlatıyor. Çok fazla şey hatırlamıyorum, sadece göğsümde ve alnımda yanan bir acı vardı. Ateşin beni öldüreceğinden korkarak ağladım. Ama ateş annemi öldürdü. Babam yatağımın başında oturmuş bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Ama uyandıgımda annem ölmüştü.

Dietan'a güven verici bir şeyler söylemek istiyorum ama onu bu halde görmek gözlerimi yaşırtıyor.

Aynı anda hem üzgün hem de kızgınım. Buraya gelmek için yaptığımız onca şeyden, paylaştığımız onca şeyden sonra, onu şimdi kaybedemem. "Ölme," diye fısıldıyorum. "Burada, böyle olmaz."

Gece gittikçe soğuyor ve dakikalar saatlere dönüşüyor. Bez parçayı tekrar tekrar varile batırıp, ateşli alnına, yanaklarına ve boynuna koyarak ateşi düşürmeye çalışıyorum. Sanki çoktan ölmüş gibi saman balyasına yaslanmış, neredeyse hiç kıpırdamıyor. Elimden geldiğince yaralarını temizlemeye çalışıyorum, ama tek yapabileceğim ateşin düşmesini beklemek ve keşfedilmememizi ummak.

Her gıcırta, her beklenmedik ses beni irkiliyor, yakalandığımızı düşünüyorum. Dietan çok titriyor, ben de dilencinin pelerinini üzerine örtüyorum, ama o terlemeye ve tekrar ağlamaya başlıyor, ben de pelerini bir kenara atmak zorunda kalıyorum. Karanlıkta, yorgunluğumdan dolayı

zaman kavramını tamamen yitiriyorum. Dietan'ın dişleri takırdıyor, ateşi onu ele geçirmek üzere.

"Aren?" diye soruyor.

"Evet, hâlâ buradayım."

"Rüya değil," diye iç geçirir.

Karanlıkta ona bakıyorum. Vücudum uykuya hasret. Belki sadece kısa bir şekerleme, gözlerimi dinlendirecek kadar.

Hayır.

Ya uykuya dalıp uyandığımda Dietan ölmüşse?

Tıpkı annem gibi.

Öyle olmayacak. İçimde öfke kabarıyor.

"Bu kadar yol geldik, şimdi ölmeyeceksin, seni piç kurusu. Ölmeyi aklından bile geçirme. Seni o lanet hapishaneden çıkarmak için kendimi parçaladım ve bir kez bile şikayet etmedim. Biraz ateş gibi küçük bir şeyi halledebilirsin, değil mi?"

O inliyor ve ben kendime onun beni duyabildiğini söylüyorum. "Aynen öyle, seni tembel herif. Artık işin bir kısmını üstlenmenin zamanı geldi. Bu cehennemden kurtulabilmemiz için ateşinle savaş."

Yine inliyor, göğsü inip kalkıyor. Aldığı her nefes küçük bir zafer ve benim alabileceğim tüm zaferlere ihtiyacım var.

Onu rahatsız etmemek için nazikçe yanına kıvrılıyorum, yaralarına baskı yapmadığımdan emin oluyorum. Uyumak istemiyorum. Bütün gece bununla mücadele ettim, ama göz kapaklarım o kadar ağır ki, bir kez kapattığımda, onları açacak kadar güçlü bir güç yok bu dünyada.

...

Kapının çarpmasıyla birden uyanıyorum. Pamuklu şapka ve kirli tunik giymiş yaşlı bir adam, arkasında sabah güneşinin ışığıyla kapının eşiğinde duruyor. "Ne yapıyorsun... Sen kimsin —?"

Tamamen uyanmadan ayağa fırlıyorum, ellerim havada, savaşmaya hazır. Ama adam gardiyan gibi giyinmemiş. O bir seyis, ya da ahırları temizlemeye ya da atları beslemeye gelen yaşlı bir adam.

Geri adım attığımda, sert ve sıcak bir şeye çarptım. Sürpriz bir şekilde, Dietan da ayaktaydı, ancak biraz dengesizdi.

Tanrıça'ya şükürler olsun, geceyi atlatmış. Alnına dokunuyorum ve ateşi düştüğünü fark ediyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Hayattayım," diyor boğuk bir sesle, yüzü solgun ve gözleri uzaklarda.

Adam kapıda tereddüt ediyor. Yaşlı ve zayıf, bizim ondan korktuğumuz kadar o da bizden korkuyor gibi görünüyor. Dikkatlice geri çekiliyor.

Ama Dietan öne doğru adım atar ve selamlamak için elini uzatır. "Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim, efendim. Belli ki yanlış ahıra girmişiz. Bir daha olmayacak," der, sesi çekicilik yayıyor. Kırık burnu ve morarmış gözlerine rağmen, tavırları asil, sesi güven ve sıcaklıkla dolu. Gülümsemeye çalışır ama bu çabayla yüzünü buruşturur.

Damat başını sallar. "Burada olamazsın, biliyorsun. Ve neden burada olduğunu bilmek de istemiyorum. Öyleyse git buradan. Çık dışarı ve bir daha geri gelme. Yapacak işlerim var. Git, ve eğer bir şey çaldığını fark edersem, muhafızları çağırırım."

Muhafızlardan bahsedilince kalbim hızla çarpar, ama Dietan bunu sakinlikle karşılar. "Tabii ki. Gidiyoruz, teşekkürler. Kimseyi çağırmanıza gerek yok," der ve eşyalarımızı toplar.

"Şimdi gidiyoruz," diyor Dietan, adamın yanından geçerken selam vererek. "Yolumuzu şaşırdık. Üzgünüz. Bir daha bizi görmeyeceksiniz."

Damadın başını sallamaya devam ederken, ikimiz kapıdan çıkar çıkmaz koşmaya başlarız. Ama fazla uzağa gidemeyiz. Dar bir sokağa döndüğümüzde, Dietan inler ve yavaşlar, eğilir ve yanlarını tutar.

"Sakin ol," diyorum ona, elimi nazikçe sırtına koyarak.

"Muhafızlardan iz var mı?" diye soruyor.

"Henüz yok. O adamın onları çağıracağını sanmıyorum. Buradaki muhafızları tanıyorsam, muhtemelen ona bu zahmeti için dayak atarlar," diyorum.

Ama yaşlı adam bizi ihbar etmese bile, gündüz vakti hareket etmek riskli olacaktır. En azından lanet olası çanlar susmuştur. Köşeyi dönüp sokağa bakıyorum ve ortalıkta kimse yok. Ne yapacağımı düşünene kadar saklanacak başka bir yer bulmalıyız. Her an keşfedilebiliriz ve yakında arkamızdan koşan ağır botların gürültüsünü duymayı bekliyorum.

Dietan koşmayı bırak, yürümek bile zor görünüyor. Yüzüne kısa süreliğine renk gelmiş, ama şimdiden solmaya başlamış. Yine solgun ve hasta görünüyor. Nefes nefese, inleyerek göğsünü tutuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bana aldırma," diyor nefes nefese.

"Dinlenebileceğın başka bir yer bulalım."

Hâlâ nefes nefese, her zamanki gibi beni reddedercesine eliyle beni uzaklaştırıyor. Gözlerimi devirip sokakta asker var mı diye bir kez daha bakıyorum.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sorar, tekrar konuşabilecek hale geldiğinde.

"Bunu bulmaya çalışıyoruz," diyorum. "Ateşin vardı ve dinlenmen gerekiyordu, bu yüzden grubun geri kalanıyla buluşma yerinde zamanında buluşamadık."

"Oh, özür dilerim." Diye iç geçirir. "Ne kadar da rahatsız edici bir durum." "İşleri karıştırmak senin yeteneğın gibi görünüyor."

"Bu konuda en iyisiyim." Gözlerime bakıp sırtıttı. İçinde bulunduğumuz zor duruma rağmen, mizah anlayışını kaybetmemişti.

Hâlâ onun için endişeleniyorum. "Daha iyi misin?"

Öksürdü. "Hiç de değil, ama gördüğün gibi, esprili halim geri geldi."

"Hay aksi. Kaybedeceğini umuyordum."

"O kadar şanslı değilim."

"Şans mı? Bizim pek şansımız yoktu."

"Bilmiyorum. Bence oldukça iyi gidiyoruz," diye espri yapıyor, siyah gözleri, morarmış yüzü ve topallamasıyla sanki bir araba üzerinden geçmiş gibi görünüyor.

"Kapa çeneni ve pelerini giy," diyorum, pelerini omuzlarına atıp, sonra başlığını öne çekerek morarmış yüzünü gizliyorum.

Muhafızların izi yok, ama bu, başımızın belaya girmeyeceğı anlamına gelmez. Artık bu sokakta kalamayız. Dietan'ı destekliyorum, sarhoş bir koca gibi topallayarak, benim hızıma zar zor yetişiyor.

Engel'e vardığımızda olduğu gibi, bu sokaklar mal satan seyyar satıcılarla doludur, bu da pazar bölgesini bulduğumuz anlamına gelir. Çadırlar taze ürünler ve tuzlanmış etlerle dolu sepetlerle doludur. Umarım şehir kapılarından çok uzak değilizdir. Pazardan geçerken, Dietan'ın hızına ayak uydurabilmek için ana caddelerden uzak durmaya çalışıyorum. Onun için endişeleniyorum, ama

aynı zamanda sinirliyim, bu yüzden hızımı artırıp onu dirseğinden çekerek yanımda sürükliyorum.

"Çok kaba davranıyorsun," diye şikayet ediyor. "Uykusuzum."

"Seni bir daha bütün gece uyutmayayım, hatırlat bana," diyor, bir köşeyi daha dönerken. Sonunda şehir kapıları görünüyor. Çıkışı engelleyen muhafız taburu olmasaydı, bu iyi bir haber olurdu.

"Kahretsin." Bizi köşenin arkasına çekip görünmez hale getiriyorum.

"Kaçmayı denemek ister misin?" diye soruyor Dietan, kapüşonunu sıkıca kapatarak yüzünü gizliyor.

"Planın bu mu, ey usta taktikçi? Koşup bizi öldürmeyeceklerini ummak mı?"

Dietan omuz silkiyor.

"Senin durumunda, sürünmeyi bile başarabileceğini sanmıyorum."

"Şimdi sen söyleyince, kaçmak muhtemelen en iyi seçenek değil." Yine iç çeker. "Başka ne yapabiliriz? Bizi tanımayabilirler ve bizi dışarı çıkarabilirler diye düşündün mü?"

Boynumu uzatıp kapıdaki hareketliliği inceliyorum. "Sorun bu değil. Sorunumuz, kapıları kapatmış olmaları. Kimse içeri girip çıkamıyor. En azından öyle görünüyor."

Muhafızları geçmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, ama ikimiz de dövüşmeyi bilmiyoruz.

Başka bir yol bulmak için geri dönüp sokağı tekrar geçmekten başka seçeneğimiz yok. Belki de bu kadar sıkı korunan bir şehir kapısı yoktur? Hizmetçiler veya tüccarlar için bir arka giriş?

Her köşeyi döndüğümüzde, kapının önünde nöbet tutan muhafızlar ya da bize doğru gelen bot sesleri duyuluyor. Ters yönde geri dönüyoruz, ama o yolda da başka bir tabur var.

Sonunda, gidecek hiçbir yer kalmadı.

Saklanabileceğimiz sokakları ya da köşeleri yok. Yakalanacağız ve o zaman bizim dandik geçici kılık değiştirmelerimizin bir işe yarayacağını sanmıyorum. Umutsuzluğa kapılmamaya çalışırken, başka bir köşeyi döndüğümde, yüksek sütunlar ve sıcak çöl rüzgârında dalgalanan renkli bayraklarla çevrili altın bir tapınak görüyorum.

"Psst! Aren! Buraya bak!" Perdeleri olan bir rahip kapıdan fısıldıyor.

Dietan ve ben şaşkın ve şüpheli bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

Bu tapınağın rahibesi benim adımı nasıl bilebilir? Sonra hatırlıyorum: Şifa Evi. Bing'in bana verdiği kaba haritaya bakıyorum.

Bu bizim şansımız.

Caddeyi geçerken, bir grup muhafız köşeyi dönüyor ve ben Dietan'ı tapınağın açık kapısından son birkaç adımda içeri itiyorum. Örtülü kız girişe geri adım atarken, onun arkasına koşarak giriyorum, onun bol ve dalgalı cüppesi bizi görünmez kılıyor.

Tapınağın önünden geçen muhafızlara gizlice bakıyorum ve kapımızın önünde oyalanmamalarını diliyorum. Çoğu geçip gidiyor ama sonuncusu duruyor.

Dietan ve benim kapının arkasında çömeldiğimiz yerden beş adım bile uzak olmayan bir mesafede, çantasını karıştırırken peçeli yardımcıya "Kardeşim" diyor.

En kötüsünden korkuyorum, arama emri ya da kralın emrini çıkaracağını düşünüyorum.

Tapınağın merdivenlerini çıkarken kalbim durur.

Sonra bir avuç bozuk para çıkarır ve peçeli kızın eline verir. "Yaptığın iş için," der.

"Sirona sizi kutsasın," diyor tapınak rahibesi, parayı cebine atarken.

Adam hızla yürüyerek arkadaşlarının yanına gidiyor.

Sözle ifade edilemeyecek kadar rahatlamış bir şekilde, giriş salonunun derinliklerine doğru sendeleyerek geri çekiliyorum. Çarpıntılı kalp atışlarım yavaşlıyor ve cam fayanslar sırtımda serin bir his bırakıyor. Dietan, şehir sınırları boyunca yaptığımız aceleci kaçıştan yorgun düşmüş bir halde, ağırlığını omzuma yaslıyor.

Tapınağın kutsal alanında, havayı tütsü kokusu dolduruyor. Çan sesleri ve akan su sesleri içten yankılanıyor.

Muhafızlar gittikten sonra, rahibe arkasını dönerek peçesini kaldırır ve yüzünü gösterir. Hoş bir yüz.

"Siena!" Mutfak hizmetçisi mücevherli elbisesiyle göz kamaştırıcıydı. Ateşli saçları taranmış ve parlak, bileklerinde bilezikler çınlıyordu. Onun yanında ben korkunç görünmüş olmalıyım.

"Aren! Bütün gece seni bekledik!" diyor ve sıkıca sarılıyoruz. Bir arkadaşımı gördüğümde hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "Ne oldu?" diye soruyor beni bıraktığında. "Neden buluşma yerine gelmedin?"

"Geciktim," diyorum, Dietan'a yan gözle bakarak. "Düşündüğümden çok daha kötü durumdaydım..."

Dietan duvara yaslanarak, ara sıra acıdan titriyor. Paçavralar içinde neredeyse tanınmaz halde. Morarmış ve şişmiş olmayan derisi hastalıklı ve solgun.

"Aman Tanrım. O...?" diye soruyor. Ben başımı sallıyorum.

Siena derin bir reverans yapar. "Majesteleri," der. "Hizmetinizdeyim." Siena'nın Loegria'lı olduğunu şimdi hatırlıyorum.

Dietan, ikimiz de birer kolunu tutup yürümesi için yardım ederken yüzünü buruşturur. Hâlâ titriyor ve her hareketinde ürperiyor.

"Bunu Osian mı yaptı?" diye fısıldıyor Siena, dehşet içinde. "Kurbanlarına işkence ettiğini biliyordum, ama Loegria prensi bile..." Cümlesini tamamlayamıyor.

"Yardıma ihtiyacı var," diyorum, elini acilen sıkarak. "İyi yemek, kesintisiz uyku ve bulabileceğimiz en iyi şifacı. Onu bir an önce yola çıkarmalıyız." Namreth'ten kıl payı kurtulduğumuzu, Yüzüklerin hala Dietan'ın sırtına sıkıca gömülü olduğunu düşünerek, çektiğimiz tüm acıları hatırlayarak iç geçiriyorum.

"Doğru yerdesin," diyor Siena. "Ona burada yardım edebiliriz. Hadi gelin." Bizi tapınağın derinliklerine doğru götürüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, kemerli tavandan sarkan bakır mangalların yumuşak ışığıyla aydınlatılmış uzun bir koridordan geçerken. "Neden diğerleriyle birlikte buluşma noktasından ayrılmadın?"

Yürürken bilezikleri şingirdar. "Onlara bensiz gitmelerini söyledim. Sen ve prens olmadan gitmek istemedim. Alarm çaldığında aklıma gelen tek yer burasıydı. Bu inançla büyüdüm ve tapınak güvenli bir sığınak."

"Çok üzgünüm. Beni beklememeliydin," diyorum.

Siena gözlerimin içine bakar. "Arkadaşımı bırakayım mı? Beni bir kez kurtardın. Biz inananlar, iyilik karşılıksız kalmayana kadar dinlenemeyiz."

Anlamalı bir bakış paylaşıyoruz. O, Loegria'nın sadık bir tebaası, evet, ama *beni* bekledi.

Kadınlar birbirimizi koruruz.

Ona minnettarım ve umarım bu kararı onun ölümüne yol açmaz. "Hepimizi buradan çıkaracağım, yemin ederim."

"Biliyorum." Siena küstahça gülümser. "On yaşındayken Kral Osian'ın hizmetine satıldığımdan beri ilk kez kalenin dışına çıkıyorum."

Kalbim ağzıma gelir. On yaşında. O daha bir çocuktur. Kim bu kadar acımasız bir şeyi, özellikle de bu kadar küçük birine yapabilir? Kaçmak için içimde daha da şiddetli bir kararlılık büyür. Siena bu duvarların dışında bir hayatı hak ediyor.

Tapınağın merkezi, devler tarafından bir araya getirilmiş olabilecek kadar büyük taşlardan inşa edilmiştir. Bir avuç dolusu kalıntı, sade kaideler üzerinde sergileniyor; eski çağlardan kalma altın ve mermer parçaları ateşin ışığında parıldıyor. Ana odada, kolları havaya kaldırılmış, örtülü bir tanrıça heykeli bulunuyor. Buradaki tanrılar, Alarice'de bizi koruyan tanrılar değil, ama eski Estyrion'un bu kadim tanrısının huzurunda kendimi hoş karşılanmış hissediyorum. Hasat Ana, bugün kurtarıcım olan kız kardeşi tanrıçaya şükranlarımı sunmamdan rahatsız olmazdı.

Siena heykelin önünde başını eğiyor. "Burası sağlık ve şifa tanrıçası Sirona'nın tapınağı," diye açıklıyor. "Herkesi hoş karşılayan yüzü olmayan tanrıça."

Bilinçsiz Dietan'ı aramızda tutarak ilerlerken, Siena ile aynı cüppeleri giymiş peçeli rahipler arasında kayboluyoruz. Dua için eğilmiş başka yorgun yolcular da var.

Kimse bize aldırış etmiyor.

Bu yerin sadece bir şifa evinden daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. Kaçaklar ya da diğerleri, kralın zulmünden sığınmak için bu kapılardan kaç kişi geçmiştir acaba?

Siena bizi tapınağın derinliklerindeki yüksek tavanlı bir odaya götürüyor. Orada, uzun cüppeli yaşlı bir kadın mumları ve tütsüleri yakıyor. Yaklaştığımızı duyunca dönüyor, kırıksık yüzü nazik ve misafirperver. Dietan'ı görünce, sadece elini masaya uzatıyor

elini masaya doğru uzatıyor ve biz de onu masaya yatırıyoruz. Tamamen bilinçsiz, ama nefes alıyor.

"Teşekkürler, kardeşim," diyor Siena, ellerini birleştirip eğilerek. Ben de aynısını yapıyorum.

Şifacı Dietan'ın üzerine eğilir, ağzına otlar doldururken bir büyü fısıldar. Emin ellerle yaralarını inceler, bir dizi küçük altın kavanozdan çıkardığı merhemlerle ovuşturur. Masanın diğer ucundan bunların hafif parıltısını görebiliyorum.

"Bizi yalnız bırakın," diye emrediyor. "Bu biraz zaman alacak ve onun acı çekişini duymanızı istemiyorum."

Dietan'ın daha fazla acı çekmesini düşünmek bile dayanılmaz, ama Veteria'dan çok iyi biliyorum ki birçok ilacın etkisini gösterebilmesi için bir miktar acı çekilmesi gerekir.

Şifacının yaralarını tedavi etmesini izlerken omuzlarım gevşiyor. Kadın işini iyi biliyor. Dietan'ın birçok yarasına rağmen, Namreth'in ordusunu bu tapınağın kapısına getirmeden önce yakında taburcu olabileceğini umuyorum. Ölümün eşiğinde gibi görünüyor ve şifacının Sirona'nın tüm kutsamalarına sahip olmasını diliyorum.

"Hadi," diyor Siena. "Acıkmış olmalısın." O anda havanın kızarmış et, kavrulmuş sebze ve taze pişmiş ekmek kokusuyla dolu olduğunu fark ediyorum.

Siena beni yemek salonuna götürür ve bana bir tabak uzatır. Tabağı her türlü doyurucu yemekle doldurur. Uzun bir masada, heybetli başlıklarını takmış rahipler ve rahibeler de dahil olmak üzere birçok kişiyle yan yana otururuz. O kadar açım ki, uzun süre konuşmaz, tapınağın cömertliğini ağzıma doldurmaya odaklanırım.

"Diğerlerine ne oldu biliyor musun?" Sonunda tabağımı temizledikten sonra soruyorum. "Dışarı çıkabildiler mi?"

"Bilmiyorum. Bazıları kaçmıştır herhalde, ama yanılıyor da olabilirim. Ben..." Siena endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Alarm... Kaçtığımızı anladılar," diyorum.

"Emin olamayız," diyor Siena umutla. "Ama başka neden çalsınlar ki?"

Kafamı sallıyorum. Büyük planım suya düştü. Umarım hepsi güvenli bir yere ulaşmıştır. Umarım *biz de* zamanında güvenli bir yere ulaşabiliriz. Kapiya, Dietan'ı şifacıyla bıraktığımız odaya doğru bakıyorum.

Sienna koluma hafifçe vurur. "Endişelenme. Rahibe Dosha gerçekten yetenekli," der gururla. "O benim köyümden, bu sanatı öğrettikleri yerden."

"Oh, yetenekli olduğuna eminim," diyorum. "Ama kralın adamları gelmeden Dietan'ı ayağa kaldırmak için bir mucize gerekir."

Kırk Altıncı Bölüm

Dietan

"Lütfen beni öldürün," diyorum.

Ama bana bakan şifacı sadece başını sallar ve işine devam eder. Namreth'in vahşeti vücudumun hiçbir yerini es geçmemiştir. Her yaram acı içinde çığlık atıyor.

Yine de, bir gün öncesine göre daha iyi hissediyorum.

"Kimsin sen? Neredeyim ben?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Ben Rahibe Dosha," diyor şifacı. "Sirona tapınağındasın."

Bu isim bana tanıdık geliyor. Dosha, ben çocukken babamın daveti üzerine saraya gelen ünlü bir Loegrian şifacının adıydı. Tüm uyarıları dikkate almadan, Çorak Topraklar'daki Sirona tapınağına hacca gitmeye karar verdi ve o zamandan beri ondan haber alamadık. Hepimiz onun çölde öldüğünü düşünmüştük.

"Hayatta olduğunu görünce çok rahatladım," diyorum zorlukla. "Seni hatırlıyorum. İlk atımdan düştüğümde bacağımı sen iyileştirmiştin."

Dosha gülümser. "Loegria'ya ayak basmayalı uzun zaman oldu. Burada, Sirona'nın ışığında çok şey öğrendim. Kral Donnel'in şifacılarının, babanın sarayında geçirdiğim üç yıl boyunca bana öğretebildiklerinden çok daha fazlasını. Ama baban iyi bir kral. Umarım yaklaşan savaşta Kader Yüzüklerini kullanır ve bizi deli kralın yönetiminden kurtarır." Onun ellerini temiz beyaz bir bezle silerken kalbim sıkışır.

Çorak Topraklar'daki görevim tam bir felaket oldu. Bilincim gelip giderken, Sirona'nın bu ünlü yardımcısının Yüzükleri bedenimden çıkarabileceğini merak ediyorum.

Temiz beyaz bandajlar ve kutsanmış merhem dolu altın bir kavanoz çıkarır. "İyileşmenizi hızlandırmak için artık Sirona'nın şifalı sularına sahip olmadığımız için üzgünüm," der. "Acilen Loegria'ya dönmeniz gerektiğini anlıyorum."

"Ah, o güzel şifalı sular. Onları sevmediğimi duyunca şaşıracaksınız," diye karşılık veriyorum.

"Osian'ın kendine ait olduğunu iddia ettiği bir şey daha," diyor Rahibe Dosha, sözlerinde öfkeyle.

Elime bandaj sararken devam eder. "Sular yıllar önce Kral Osian tarafından talep edildi. Artık hasta veya yaralı olanların çoğu yardım için krala gitmek zorunda. Kraliyet şifacıları her zaman memnuniyetle yardım ederler, ama bedeli çok yüksektir. En basit şifa bile krala bir yıl, bazen iki yıl hizmet etmekle ödenmelidir," der Dosha Rahibe, nazikçe başka bir bandajı bağlarken. Başını sallar. "Kutsal sular olmadan, tapınağımız eski şifa yöntemlerine geri döndü. Yöntemlerimiz sular kadar hızlı değil, ama gördüğün gibi, yine de işe yarıyorlar. Şimdi dinlen ve vücudunun iyileşmesine izin ver."

Gözlerimi kapatıyorum ve bir kez olsun rüya görmüyorum.

...

Birkaç gün sonra yürüyebiliyorum.

Birkaç gün sonra, şifalı tuzlar, yağlar ve kil sayesinde hayata döndüm ve normale döndüm. Artık bir ceset gibi görünmüyorum. Neredeyse eski halime döndüm.

İyileşmem için tapınağın en üst katında bir oda verildi. İyileşmemi engelleyebilecek her türlü haberdan uzak tutuluyorum ve buraya geldiğimizden beri Aren'i görmedim. Bu izolasyon beni delirtiyor. Uyuyamayınca, serin gece havasını solumak için balkona çıkıyorum. Uzakta Engel Kalesi'ni görebiliyorum, kuleleri gece gökyüzüne uzanıyor, sanki tırnaklı bir el yükselen hilali avuçluyor gibi.

Ben güvendeyim ve iyileştim, ama öyle olmayan birçok kişi var. O kale hala isteksiz hizmetkarlar ve zindanlarda tutsaklarla dolu. Aren ve ben kaçtığımızda kaçtı kaçtı, kaçtı kaldı acaba? Onları terk etmeyeceğime, hepsini kurtarmanın bir yolunu bulacağıma kendime söz veriyorum.

Aniden arkamdan bir ses geliyor. "Yatman gerekiyor, sert çocuk."

Aren. Kalbim hızla çarpar ve baştan ayağa rahatlama hissi kaplar beni. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Sonunda beni görmeye gelmiş.

Hala balkon korkuluğuna tutunarak yavaşça arkanı dönüyorum. Yüzü gölgede kalmış ama gözleri parlıyor. Ona koşup kollarımı açmak istiyorum ama bunun yerine, aramızdaki alışılmış davranışa kapılıp kayıtsızca el sallıyorum.

"Yatmaktan sıkıldım. Biraz hava almam gerekiyordu, buhur kokusu çok ağır geliyordu." Ses tonum alaycı, ama kalbim minnettarlıkla dolup taşıyor.

Aren.

Tapınakta geçirdiğim acı dolu gecelerde, onun beni terk ettiğini, şifacıların bana onun hala burada olduğunu söyleyerek yalanlarla beni sakinleştirdiklerini hayal ediyordum.

"Belki de senin gitmeni istiyorlardır. Seni oradan çıkarmaya çalıştıklarını hiç düşündün mü?" diye soruyor, o çok iyi hatırladığım küstah tavrıyla.

"Belki de tapınağın sırrı budur. Hastaları iyileşip ayrılana kadar rahatsız ederler."

"İşe yarıyor mu?" diye sorar, balkona çıkıp benim yanıma, korkuluğa gelir.

Omuz silkiyorum. Sessizce duruyoruz, ikimiz de uzaktan görünen Engel Kalesi'ne bakıyoruz.

Onun ne kadar yakın olduğunun farkındayım.

Kollu olmayan, sarı ipek bir elbise giymiş. Saçları zarif örgüler halinde toplanmış, omuzlarındaki çiller görünür hale gelmiş. Hafif kumaş, her nefes alışında vücudunun her kıvrımını süslüyor. Bir prenses gibi görünüyor. Ona dokunma isteğiyle mücadele ediyorum.

Aren beni baştan aşağı süzerken değerlendiriyor. İlk önce o konuşunca rahatlıyorum. "Doğru bir şey yapıyorlar olmalı. Bir daha yürüyemeyeceğinden korkmuştum."

"Korkmak mı? Benim için endişelendin mi?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak. "Bu sadece bir deyim," diyor gülümseyerek, gözleri gevşek tunikamın altındaki bandajlara kayıyor.

gevşek tunikimin altındaki bandajlara kayıyor. "Belki de ne kadar başarılı olduklarını görmeliyiz."

Sonra, hiç uyarı yapmadan koluma bir tokat atıyor.

"Tanrım, kadın!" Geri çekilip, acıyan yeri ovuşturuyorum. "Bu ne içindi?"

"Gerçekten sormak zorunda mısın?" Gözlerinde ateşle bana yaklaşır.

Bu zor soruyu cevaplamaya cesaret edemiyorum. Sadece çok, çok sessiz kalıyorum.

"Neden beni mutfağa gönderdin? Neden bir şey söylemek zorunda kaldın?" diye devam ediyor, güzel yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor.

Sormadığı soruyu duyuyorum: *Neden beni sevmediğini söyledin?*

"Kafamı salladığımı görmedin mi? Sana bunun bir "

"Yalan mı?" diye benim yerime cümleyi tamamlıyor.

"Evet," diyorum.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye tersler. "Başımı sallamanın ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyordu? Sen gerçekten aptalsın."

Sanki kalbimi bıçaklamış gibi. "Beni tanıdığını sanıyordum."

"Seni tanıyorum. Senin bir aptal olduğunu biliyorum," diye karşılık verir ve kollarını kavuşturur.

Buna sinirlenirim, hayal kırıklığım artar. "O kadar kalın kafalı mısın ki, senin hakkında söylediklerime gerçekten inandın mı? Açıkça yalan söylüyordum!"

"Uh huh, başka ne var?" der ve ayrılmak için döner. Onun bileğini yakalar ve sıkıca tutarım.

Gözlerimiz buluşur, nefesi kesilir ve cildinden yayılan ısıyı hissederim. Yüzü kızarır, dudakları hafifçe aralanır ve aramızdaki havada keskin ve söylenmemiş bir şey çatırdar.

"Yalan söyledim. Her şey hakkında. Hepsi. Amcam senin benim için ne kadar değerli olduğunu bilseydi..." Boğazım düğümlenir, kendi sözlerimin ağırlığı üzerime çöküyor.

"Ama yalan söylemedin! Söyleyemezdin!" Aren tıslar. "Ve şimdi de bana yalan söylüyorsun!" Bileğini çekip kurtulmaya çalışır, ama ben bırakmam.

"Yemin ederim ki değilim," diyorum, onun bana tekrar güvenmesini istiyorum. Gözleri cam gibi parlıyor, dökülmemiş gözyaşlarıyla dolup taşıyor.

İçinde şiddetli bir savaşın sürdüğünü görüyorum: incinmişlik, öfke, inanamama.

O çok inatçı.

Bunu hep anlamışımdır. "Söz veriyorum, Namreth'e söylediğim hiçbir şeyi kastetmedim... Tabii, senin kurabiyelerinin

Tanrı'nın bir lütfu. Bunu tam anlamıyla söylüyorum. Hayatımı kurtarmak için beni öldürdüler."

Aren'in bakışları sertleşiyor ve sanki gözleri ruhuma delip geçiyor, varlığımın özüne kadar ulaşmaya çalışıyor gibi hissediyorum. Kızgın parmağını yüzüme doğru uzatıyor. "Bana bisküvilerden bahsetme."

Bir daha asla bisküvilerden bahsetmeyeceğim.

Her zamanki esprili tavrım beni yüzüstü bırakıyor, ama yine de Aren benim cazibemden hiç etkilenmeyen tek kadın. Yine ağzımdan laf kaçırmadan önce aceleyle açıklamaya çalışıyorum. "Kafes otu..."

"Senin de benim gibi içtiğini gördüm," diyor suçlayıcı bir tonla. Ay ışığında, kızarmış yanaklarından gözyaşları süzülüyor. "Sonra da o korkunç şeyleri söyledin..."

"Katharine bana panzehir verdi," diye patladım, elini daha sıkı tutarak.

Aren'in gözleri şaşkınlıkla büyür, ama hiçbir şey söylemez. Derin bir nefes alır, boş eliyle gözlerini ovuşturur. Yaralı bir şekilde homurdanır. Gözyaşları akmaya başlar ve öfkeyle yanağını siler.

"Neden daha önce söylemedin? Bana güvenmediğin için mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece... risk çok büyüktü. Doğruluk serumu etkisindeyken, panzehiri almadan, istemeden ağzından kaçırabilirdin. Ve Aren... senin tepkin gerçek olmalıydı."

Onun tavırları yumuşar. Elini gevşetirim ama bırakmam. Bunun yerine, birleştirilmiş ellerimizi aramızda aşağı indiririm. "Gerçekten öldüğümü mü düşündün?" diye fısıldarım.

Dudakları titrer ve elini çekip bana sırtını döner. "Sadece öldüğünü değil," diye mırıldanır, balkon korkuluğuna tutunur. "Sen... Sen... Hasat Ana, Dietan. Seni anlamıyorum."

Elimi yüzüme götürüp çenemdeki sakalları kaşıyorum. "Ben de seni anlamıyorum, ama anlamaya çalışıyorum." Aramızda sessiz bir an geçiyor, ama o dönmüyor. "Amcama söylediğim her şeyin doğru olduğunu düşündün, ama yine de beni kurtardın."

Hâlâ sırtı dönükken, kollarını gövdesine dolayarak, kendini azarlıyor gibi başını salladı.

Yavaş ve kararlı adımlarla ona doğru ilerliyorum. Vücudunun ısını, yaklaştıkça omuzlarında dalgalanan gerginliği hissedebiliyorum ve tek istediğim onu kollarıma almak. Ama bunun şu anda büyük bir hata olacağını ben de biliyorum.

"Üzgünüm," diye tekrar söylüyorum. "Üzgünüm, ama anlamalısın, sana yalan söylemek için nedenlerim vardı ve bunun güvenle hiçbir ilgisi yok. Seni korumak zorundaydım."

O alaycı bir şekilde güldü.

"Sen gerçekten inatçısın," diyorum, ona uzanmamak için ellerimi önümde birleştirerek. "Seni korumamalı mıydım diyorsun? Dürüst olmalı mıydım? Namreth'e senin benim için ne kadar değerli olduğunu söylemeli miydım? Orada insanlara ne yaptığını biliyor musun? Ona karşı çıkmaya cesaret eden erkeklerin eşlerine ne yaptığını biliyor musun?"

Aren iç geçirir ve omuzları düşer, gözyaşlarını siler. İkimizin de Lydia'yı düşündüğümüzü biliyorum.

"Yalan söylemeseydim, sen de benimle birlikte orada olacaktın. Deli kralın kendisi tarafından aç bırakılıp işkence görecektin. Namreth sana bana yaptığını yaparsa..." Sesim çatallanıyor. "Bunun olmasına izin veremezdim. Asla buna izin veremezdim. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeden öldürdüm, Aren. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Söylediğin her şey gerçekten...?"

"Yalan. Aren, çok üzgünüm." Onun acısını dindirmek için binlerce kez özür dilerim.

Onu sevmiyorum. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu, gerçeklerden en uzak şey.

"Savaş, zor seçimler yapmak anlamına gelir ve ben seni hayatta ve zarar görmeden tutmak için senden gerçeği saklamayı seçtim," diyorum.

Aren iki yumruğunu beline koyar ve iç çeker. Bana dönüp bakar, dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıştırır, sonra gözlerini devirir.

"Aynı fikirde miyiz?" diye soruyorum çekinerek.

"Bilmiyorum. Öyle miyiz?"

Kalbim güm güm atarken ona anlamlı bir bakış atarım. "Umarım öyledir." "Peki o ne demek?" diye sorar.

"Birbirimize gerçeği söylediğimiz an."

Aren alt dudağını ısırır. "Neden kızgın olduğumu bilmek ister misin?"

"Tek bir neden mi var? Çünkü ben sandım ki..." Sözümü yarım bırakırım.

"Sana çok kızgınım çünkü..." Aniden dili tutulur ve susar. "Albion aşkına, Dietan, bunu söylememi mi istiyorsun?"

Bu sefer kalbim bir an durur, umut yağmurun arasından gün ışığı gibi parlar. "Ne söyleyeceğim?"

Aren bakışlarını indirir, yanakları kızarır, göğsü inip kalkar ve içimde beni yakıp kavuran, ezici bir özlem dalgası yükselir.

Gözlerime bir kez daha baktığında, "Seni o kadar çok seviyorum ki, bu acı veriyor. Bundan nefret ediyorum. Bu duygulardan kurtulmak istiyorum, ama bir türlü kurtulamıyorum. Beni öldürüyorlar."

Sözleri barajdan fışkıran su gibi hızlıca dökülür ve ben ona hayretle bakarım, nefes almaya bile korkarım, sözlerinin akışını durdurmak istemem.

"Seni bir kez, iki kez değil, üç kez kaybettiğimi sandım. Beni taht odasından sürükleyip çıkardıklarında, seni öldüreceklerinden emindim ve bu konuda hiçbir şey yapamadım. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve bunun için senden nefret ettim. Ama aynı zamanda senin için de üzüldüm. Çok kızgındım..." Gökyüzüne bakıyor. "Her şeye. Çünkü senin benim sana karşı hissettiklerimi hissetmediğini düşündüm ve sonra sana bunu asla söyleyemeyeceğimden korktum. Özellikle de şeytanın nefesi sonrasında nabzını bulamadığımda. Sonra ateşin yükseldiğinde, geceyi atlatamayacağını düşündüm."

Donup kalıyorum, kalbim çarpıyor, kanım kaynıyor. Onun kalbini kırdım. Hem de birçok kez. Ama o hala burada. Onun inatçılığını seviyorum.

Büyürken, bir gün bir prensesle evleneceğim söylenirdi. Kendime, evlenmeyeceğime yemin ettim, çünkü annemle babam birlikte çok mutsuzlardı. Ama şimdi fark ediyorum ki evlilikten kaçınmıyordum, sadece mücevherlerle süslenmiş ve dedikodu yapan saraydaki kibirli, narin kadınların hiçbirisiyle ilgilenmiyordum. Dünyadan ve çevresinden daha iyisini talep edecek, cesur ve güçlü birini istiyordum

—prenslerden bile.

Ve bu kadın, hiçbir yerin ortasında küçük bir kasabadan gelen, ellerinde nasırları olan, gür, koyu saçlı ve çarpıcı

gözleri olan bu kadın — Albion'un en kaba dili ve en keskin zekası da cabası — tam da böyle biriydi.

O, şimdiye kadar tanıştığım tüm kadınlardan daha güzel.

"Aren," diye fısıldıyorum ve bu sefer çekinmiyor. Bu kadar yakinken, her kirpik, her gözenek, her çili tadını çıkarıyorum. Namreth'in zindanlarının derinliklerinde gördüğüm ateşli rüyalar bile onu bu kadar güzel, bu kadar gerçek yapamazdı.

Sıcak nefesi tenimde yayılıyor ve içimde bir şey kıvrılıyor, sıcak ve hazır.

Yavaşça uzanıp, örgüsünden kaçan bir tutam saç kulağının arkasına koyuyorum. Bu sefer dokunuşumdan çekinmiyor.

"Aren Bellamore, sen benim için bu dünyadaki herkesten daha değerlisin," diyorum.

Sonra gözlerimi kapatıyorum, eğiliyorum... ve bekliyorum. O odaya girdiğinden beri bunu yapmak istiyordum. Bana yaklaşmak için parmak uçlarına yükseliyor.

Öpücük nazik ve yumuşaktı. Dudaklarımız hafifçe değdi ve çabucak bitti, ama daha önceki öpücüklerimizden daha samimi, daha hassas hissettirdi. Dokunuşunun sıcaklığı bir büyü kadar büyüleyiciydi.

Gözlerimi açtığımda, onun gözlerinin hala kapalı olduğunu görüyorum ve gülümsüyorum. Bir kez olsun Yüzükleri unutuyorum ve sıradan bir adam olarak sıradan bir kadını öpüyorum.

Ne garip, onun tadı kalbimi doldururken içimdeki kaosu hissetmemek. Boğucu ve vahşi, saldırmaya hazır bir yılan gibi içimde kıpırdayan Whisting'i hissetmemek.

Ellerimle yüzünü çerçevelerim, başparmaklarımla elmacık kemiklerinin kemerlerini okşarım ve onu içime çekerim. Tapınak tütsüsü ve şifacının tatlı yağının kokusu geliyor. Elim sırtında kayarken, ince parmakları dokunduğu her yerde cildimde kıvılcımlar saçarken, yumuşak bir iç çekiş kaçar. Öpücümü derinleştiririm, avucumla yanağını okşarım.

Aren beni kendine doğru çekerken parmakları gömleğimin kumaşına kıvrılır. Elimi beline kaydırıp onu kendime çekerim, bedenlerimiz

nihayet birbirine değiyor. Onu bana sıkıca çekiyorum, böylece onu ne kadar istediğimi tam olarak hissedebilsin.

Boğazımdan düşük bir ses çıkıyor ve içimde ateşim yeniden çıkmış gibi bir sıcaklık dalgası yükseliyor.

Öpüşmeyi kesmeden, bizi balkondan içeriye doğru yönlendiriyorum ve onu yatağa yatırıyorum, sarı elbisesi çarşafların üzerine yayılıyor. Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak ve şansımın ne kadar iyi olduğunu düşünmek, sonra yanına uzanıyorum.

Elbisinin askısını indirip, mükemmel, yumuşak göğsünü serbest bırakırken gözlerine bakıyorum. Dudaklarımı ona yaklaştırp, nazikçe çekerek, dikleşmiş meme ucunu emiyorum. Nefesi düzensizleşiyor, arzuyla doluyor. Yanaklarının kızardığını, göz kapaklarının ağırlaştığını görmek, daha önce hiç bilmediğim bir arzu uyandırıyor içimde. Buradaki rahiplerin Sirona'ya taptığı gibi ona tapmak istiyorum.

Eteğini yukarı çekmek için eğildim, tereddüt ederse durmaya hazırdım, ama tanrılara şükür, tereddüt etmedi. Hatta, ben elimi bacağına doğru kaydırırken, uyluklarının pürüzsüz teninde oyalanarak, kıvrana kadar okşarken, gözleri fal taşı gibi açılmış, sırtıyordu.

Hoş bir sürprizle, iç çamaşırı giymediğini fark ettim ve elimi daha yukarı kaydurdım. Parmaklarım kayganlığını okşarken, şaşkın bir nefes aldı. Hareketsiz kaldı, vücudu gerildi ve ben nefesimi tuttum, azarlayacağını, tokat atacağını ya da odadan çığlık atarak kaçacağını düşünerek. Ama bunun yerine, gülümsedi ve sırtını kavisleyerek, parmaklarımın yavaş, işkence edici daireler çizmesinden zevk aldı. Elleriyle göğsümü okşadı, karnımı okşarken sıcaklık izleri bıraktı. Bir eli daha da aşağıya doğru inmeye başladı, ta ki sertleşmiş organımı kaplayana kadar.

"Tanrılar," diye mırıldanıyorum, yumuşak boynuna.

O, beni alaycı bir şekilde, yavaşça okşayarak içimi zevkle dolduruyor. Elleriyle vücudumu yukarı doğru kaydırıyor ve yüzümü bir kez daha kendisinininkine yaklaştırıyor. Nefes nefese, içimdeki sıcaklık artarken, onu bu kez daha sert bir şekilde öpüyorum. Beni kendine sıkıca sarıyor, dudakları yumuşak ve sıcak, ve bir iç çekişle dünya eriyip gidiyor.

Dünyanın her yerinde çeşitli tanrılara adanmış tapınaklar vardır, ama benim ibadet etmek istediğim tek tapınak onun tapınağıdır. Bunu tadını çıkaracak kadar iyileştiğim için tüm göklerdeki tanrılara şükrediyorum.

"Bazen beni öptüğünde nefes almayı unutuyorum," diye mırıldanıyorum, sonunda bir an için birbirimizden ayrıldığımızda.

"İyi," diyor, dudakları kanımı kaynatacak şekilde kıvrılıyor. "En iyi yaptığın şeye odaklanmak için daha fazla zamanın olur."

"Peki o nedir?"

"Bana karşılık
öpüşmek."

"Tanrılara şükür burası bir zindan değil," diyorum, dizlerimin üzerine çökerek.

Çömelip, güzelce dağınık ve pembe yanaklı Aren'e bakıyorum. Elbisinin eteğini tutup yavaşça yukarı doğru sıvazlıyorum. Kollarını kaldırıp elbisesini başından çıkarmamı bekliyor. Sonra önümde, parlak ışıktaki, çıplak, mükemmel ve benim olan haliyle oturuyor.

"Şansın yaver gidecek mi sanıyorsun?" diye alay ediyor.

Bir an için, dikkatim tüm bu süre boyunca sessiz kalan Yüzüklere kayıyor. Hâlâ sessizler.

Kendime umut etmeme izin veriyorum.

"Oh, biliyorum ki şanslıyım," hayatımın en büyük gülümsemesiyle söylüyorum.

Kırk Yedinci Bölüm

Aren

Dietan bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, eriyip gideceğimden korkarak gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Üzerimde tek bir parça giysi bile yok ve kendimi örtmek için çarşafa uzanıyorum, ama o beni durduruyor. "Seni görmek istiyorum," diyor, gözleri açgözlü.

"Adil olan adildir," diyorum, kulaklarımda kan uğulduyor ve yüzüm kızarıyor, oturup gömleğinin düğmelerine uzanıyorum. Çevik parmaklarım düğmeleri tek tek açıyor, gömleği gövdesinden kayıp düşüyor ve birkaç bandaj ortaya çıkıyor. Elimi uzatıp iyileşmekte olan yaraların üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Artık bunlar, beni korumak için yaptıklarını hatırlatan izler.

Ellerimi pantolonuna doğru kaydırıyorum. Benim gibi o da iç çamaşırı giymiyor ve bu adamda küçük olan hiçbir şey yok. Ama bunu zaten biliyordum. Cesaretimden utanarak kızarıyorum, sonra gülümsüyorum. Tabii ki kontrolü ele aldım. Hiçbir zaman sadece uzanıp olayların akışına kapılan biri olmadım. Hayatta olmadım, yatak odasında da olmadım.

Fermuarını açtım ve pantolonu dizlerine kadar indi. Dietan, yaraları ve her şeyi ile, artık benim önümde tamamen savunmasızdı, tıpkı benim onun önünde olduğum gibi.

Bu adamı istiyorum. Gözlerim vücudunda dolaşırken yanıyorum. Geniş göğsü, kaslı vücudu, beni istediği yere uzanan ince altın rengi saçları.

Sonra beni yatağa geri itiyor. Yanıma uzanıyor, böylece vücudunun tüm uzunluğunu benimkine değdiğini hissedebiliyorum, aramızda hiçbir şey yok. Temasla birlikte inliyor ve ben gözlerimi kapatıp onun dokunuşunun tadını çıkarıyorum. O kadar sıcak ki ve kalbi benimki kadar hızlı atıyor.

Beni tekrar öpecek sanıyorum, ama sonra dönüp ellerinin ve dizlerinin üzerinde üzerimde duruyor, boynumdan karnıma kadar bir iz bırakarak öpüyor. Her öpücük bir öncekinden daha heyecan verici.

O benim en hassas noktama ulaştığında, ben de nefesimi tutarak dirseklerimin üzerine kalkıp, o benim en hassas noktayı öperken onu izliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben inleyerek yatağa geri düşüyorum. Hiçbir şey bu kadar heyecan verici olmamıştı.

İyi. Asla. Dilini üzerimde gezdiriyor, ben de sırtımı kamburlaştırıp titriyorum. Hareketleri nazik, neredeyse dikkatli, ama ben daha fazlasını istiyorum.

"Daha fazla mı?" diye mırıldanıyor. "Daha fazla mı dedin?"

"Mmhhmm," diyorum, yüksek sesle konuştuğumu fark etmeden, ama şimdi kelimeleri bile oluşturmıyorum, çünkü ağzı ve diliyle yaptığı şey çok iyi hissettiriyor. Artık çekingen dokunuşlar yok. Mükemmel dudakları arasında hassas tomurcuğumu emerken dilini sallıyor. Ama yine de daha fazlasını istiyorum, daha fazlasına *ihtiyacım var*. Onun altında kıvranıyorum, bir şey yükseliyor, sıcak ve ulaşılamaz bir şey.

Adını koyamadığım, ulaşılamaz bir duygu peşinde deliye döneceğime emin olduğum anda, Dietan parmağını içime sokar. Dudaklarının ve dilinin keşiflerine eklenen bu baskı, beni ulaşılamaz o *duyguya* daha da yaklaştırır. Ufku karartan fırtına bulutları gibi, bu duygu üzerime çöküyor, acımasız ve kaçınılmaz. Tam da gökyüzü açılıp beni duygu seline boğacak diye düşündüğüm anda, Dietan... *durur*.

Dizlerinin üzerine kalkar ve bacaklarımla birleştiği noktada durarak bana bakar. Yüzü kızarmış, bakışları kararlı ve istekli. Ama şimdi tereddütlü, gözlerinin arkasında bir şüphe gölgesi beliriyor.

Elini tutuyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum. "Dietan, lütfen. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum."

"Hanımefendinin emri." Bu sefer sözlerinde alaycılık yok. Sadece şefkat var.

Her zamanki gibi parmaklarını sıkıyorum, kalçalarım kendiliğinden onun altında hareket ediyor.

Titreyerek nefes alır, yine tüm arzusu ile. "Yavaş olacağım," der.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum." Ona gülümsüyorum çünkü bu sefer bunun doğru olduğunu biliyorum.

Üzerimde durur ve serbest eliyle ucunu girişime doğru yönlendirir. O içime zar zor girerken, ben beklentiyle ağır ağır nefes alırım. Bir an durur ve kalbim kafese hapsolmuş bir kuş gibi çarpar.

"İyi misin?" diye sorar, bunu birden fazla anlamda sorar. "Dururum."

Başımı sallıyorum. *Ne istediğimi tam olarak bilmiyorum, ama daha fazlasını istediğimi biliyorum*

daha fazlasını

Daha derine itiyor, beni gerginleştiriyor.

İşte bunu istiyorum.

"Evet," diye yalvarıyorum, sesim neredeyse bir hırıltı gibi.

O sırtarak, neredeyse sapına kadar içeri giriyor. Biraz geri çekiliyor ve sonra tekrar ileri atılıyor, bu sefer daha derine. Tanrım, o çok büyük. "Her şey yolunda mı?"

"Hasat ana, evet. Seni istiyorum." Bu sözlerin bir meydan okuma olarak algılanmasını istemiyorum, ama Dietan'ın gözlerinde bir ateş yakıyorlar.

Neredeyse tamamen çekip sonra tekrar sonuna kadar giriyor ve dolgunluk hissi nefesimi kesiyor. Sonra ağzımı ağızıyla kapatıyor, beni öpüyor ve ayak parmaklarımı kıvrılmaya zorlayan bir ritim tutturuyor. Ayaklarımı yatağa dayayıp pelvisimi onun hareketlerine uyacak şekilde eğiyorum, o da inliyor ve benim hareketlerime uyum sağlamak için hızını artırıyor.

"Tanrım, Aren," diye hırıltıyla konuşur. "Beni öldüreceksin." "Denemedim değil," derim, nefes nefese. "Başaramadım."

Sonra düz kollarını yukarı iterek, vücutlarımızın birbirine sürtündüğü en hassas bölgede sürtünme yaratacak kadar vücudunun açısını değiştirir.

Nefes nefese kalıyorum, sonra inliyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, beyaz ve öfkeli bir sıcaklık beni dolduruyor ve kulaklarımda uğultu yaratıyor.

Bu çok iyi hissettiriyor. Fazla iyi. Beni doldurması ve...

Tanrıça.

Dişlerimi sıkıp nefesimi tutuyorum, içimdeki fırtına sonunda patlak veriyor, o kadar şiddetli bir fırtına ki, bu adam ve bu an dışında dünyadaki her şey kayboluyor.

Zevk, yıldırım çarpması gibi içimi sararken, ben onun etrafında tekrar tekrar dönüp duruyorum. Sırtını tırmalayarak onu kendime çekiyorum. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum, ama aynı zamanda, tamamen kendimden geçmeden önce bitmesini de istiyorum.

Bakışları benimkilere saplanıyor, vücudu titriyor.

Onun adını haykırdığımda, o da benimle birlikte uçurumun kenarına düşüyor.

...

Şafak vakti ilk ışıklar ufukta belirirken gözlerimi açıyorum.

Vücudum tamamen ısınmış ve dün gecedan beri hala titriyor. Açıkçası, uykuya daldığımı hatırlamıyorum, ama gözlerim odaklandığında, uyanık olan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum.

"Günaydın," diyor Dietan. Bana dönük olarak yan yatıyor, başını eline dayamış ve aptal gibi sırtıyor. Gözleri parlak, hafifçe yorgunluk çizgileri var ve ikinci sevişmemizden sonra uyudu mu diye merak ediyorum.

Gözlerimdeki kiri siliyorum. "Uyurken beni mi izliyordun? Bu çok ürkütücü, biliyor musun?"

"Uyanmanı bekliyordum," diyor.

"Öyle mi? Neden acaba..." Çarşafın altındaki şişkinliği fark edince alaycı bir şekilde soruyorum. "Uyandığını görüyorum. Uzun zamandır böyle misin?"

"Hayal edebileceğimden daha uzun süredir." "Zor olmuş olmalı."

"Tahmin edebileceğinden daha zor." Kaşlarını oynatıyor.

"Gerçekten mi? Bunu araştırmam gerekebilir."

"Tabii ki."

Ona daha da yakınlaşıyorum ve birkaç saat önce vücudunun benimkiyle birlikte hareket edişini hatırlayarak tüm vücudumda karıncalanma hissediyorum. Sanki bir rüya gibi. Ama o bana doğru eğilip çenemi kaldırarak yüzünü yüzüme yaklaştırdığında bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Gülümsemesi daha da genişliyor ve bir kez daha elini bacaklarımın arasına kaydırıyor, parmağıyla okşuyor ve sonra vücudumun en sıcak noktasını buluyor, onun için hazır olduğum yeri.

"Görünüşe göre sabırsız olan tek kişi ben değilim," diyor.

"Kapa çeneni."

"Hayır, gerçekten. Bu kadar ıslak olmak için bütün gece uyanık kalmış olmalısın." Eh, o bilir. "Dur yoksa seni öldürürüm," diye alay ediyorum.

"Hayır, öldürmezsin. Bu konuda kötü olduğunu zaten kanıtladık." Bir parmak daha ekleyerek gülüyor, parmağı kolayca içeri giriyor. Biraz daha sert okşuyor ve nefesim kesiliyor.

"O kadar emin olma. Belki de kalbin durana kadar seni kullanmayı planlıyorum," diye tehdit ediyorum ve üstüne çıkıyorum.

Bana bakar, gözleri parlar. "Yap bakalım."

Dün gece, ilk kez seviştığımızda, sanki kaybedilen zamanı telafi ediyormuşuz gibi, acil ve çılgınca oldu. Gecenin ortasında,

bir kez daha birbirimize ulaştık, rüya ile uyanıklık arasındaki sıcak sisin içinde, bir zamanlar Dietan'ın yalnız gecelerini dolduran korkular için bir merhem gibi. Ama şimdi acele etmiyoruz, birbirimizin vücudunun her santimini keşfediyoruz.

Bu sabah, onun beni memnun ettiği gibi onu memnun etmekten başka bir şey istemiyorum, bu yüzden çarşafı çekip, hayal edebileceğimden daha fazla zevk veren o muhteşem penisi ortaya çıkarıyorum.

"Tatlı tanrıça," diye nefes alıyorum, onun önünde diz çökerek, bana böyle bir sevgili bahşettiği için Hasat Ana'ya şükrediyorum.

Dietan kollarını başının altına katlayarak uzanıyor ve boynunu uzatarak bana gururlu, şehvetli bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu açıdan çok güzel görünüyorsun," diyor, vücudu heyecandan titriyor.

Eğilip dilimle uzun, yavaş bir okşama yapıyorum ve o inliyor. Tepkisi beni memnun ediyor, cesaretlendiriyor.

Kendimi güçlü hissediyorum.

Bu yüzden onun penisini ellerimle tutup, dudaklarımı başının etrafına doladım ve onu ağzımın içine tamamen aldım. Onun tadını, kokusunu, zevkten sırtını kamburlaştırırken çıkardığı sesleri seviyorum.

Ellerini saçlarımın arasında gezdiriyor, ben onun sikini emip uzunluğunu çalışırken tutuyor ve çekiyor, onun tuzlu, tatlı tadını tadını çıkarıyor. Her iç çekişi ve inlemesi beni çılgına çeviriyor.

Dietan'a zevk vermek tatmin edici bir his. O kadar çok acı çekti ki, onu mutlu etmek küçük bir zafer gibi geliyor.

"Sana ihtiyacım var," diye bağırıyor, ben onu ağzımın derinliklerine alırken. "Aren... lütfen... Senin içine girmem lazım."

Durup başımı sallıyorum, dudaklarımda yaramaz bir gülümsemeyle. "Ona sonra bakarız. Merak etme," diyorum ve tekrar emmeye başlıyorum.

Ama sonra beni yukarı çekip uzaklaştırıyor ve ben de ona izin veriyorum. "Üzgünüm aşkım, ama beklemekte çok kötüyüm."

"İyi olduğun bir şey var mı?"

"Bu," diyor ve tek bir güçlü hareketle beni sırt üstü yatırıyor, dizleriyle bacaklarımı ayırıyor.

"Oh... ben..." Bunu beklemiyordum. O kadar güçlü ve talepkar ki, beni aynı anda hem eritiyor hem de yakıyor.

Bacaklarımın arasına diz çöküyor ve kalçalarımı kendine doğru çekiyor, böylece onun penisiyle mükemmel bir şekilde hizalanıyorum. Girişimde bir an duruyor.

"Beni bekletme," diye uyarıyorum. Ve o da bekletmiyor.

Kırk Sekizinci Bölüm

Aren

Kahvaltı tapınak çapında bir olaydır.

Yemekler iyileştirme Evi'nde kutsaldır ve herkes bu bolluğu paylaşmaya davetlidir. Siena, ilk geldiğimde tüm yiyeceklerin ücretsiz olduğunu, bunların tanrıçayı ve onun şifacılarını onurlandırmak için şehir sakinlerinin sadık ve minnettar olanlarının hediyeleri olduğunu açıklamıştı.

Yemek salonunda, sıcak ekmek, taze hurma ve olgun hurma ile dolu tabaklar, şarap ve çay sürahileriyle birlikte masaya dizilmiş. Dietan ve ben seçenekleri inceleriz. Bir parça meyve almaya karar veririm. Ona uzanmadan önce, bir kapının çarpıldığını duyar ve aniden dururum.

Siena, gözleri fal taşı gibi açılmış ve bilezikleri şingırdatarak odaya koşar. Yukarıdaki döşemelerde ayak sesleri yankılanır. Bize doğru koşar. "Saklanmalısınız. Geliyorlar. Aşağı inin, hemen."

"Aşağıda mı?" Bildiğim kadarıyla, biz zemin katındayız ve altında hiçbir şey yok.

Beni görmezden geliyor ve tek kelime etmeden, yardımcılar ve öğrenciler masaları ve bankları kenara iterek kahvaltıyı unutuyorlar. Siena diz çöküyor ve ayaklarımızın altındaki halıyı çekerek ahşap zeminde gizli bir kapıyı ortaya çıkarıyor.

"Bana yardım edin," diyor ve en yakınındaki iki şifacı kapı kolunu çekip açarak bir merdiven ortaya çıkarıyor. "Gidin!"

"Ya sen?" diye soruyorum.

"Beni aramıyorlar. Ben sadece bir mutfak kızıyım, on tanesi bir kuruşa satılan türden. Onlar sadece seni ve prensi önemsiyorlar," diyor başını sallayarak. "Ve peçelerim beni gizleyecek." Peçeleri öne çekerek yüzünü tamamen kapatıyor.

İki kez söylemesine gerek yok. Dietan bizi karanlığa doğru aşağıya götürüyor. Arkamızda, kapak yeraltı odasında yankılanan yüksek bir sesle kapanıyor. Karanlıkta elimi buluyor ve sıkıyor. Korkudan fısıldayamıyorum bile ve bir an için nefesimizden başka ses yok.

Yukarıda, döşeme tahtalarında ayak sesleri duyulur, bazıları uzaklaşır, bazıları yaklaşır. Sonra bir gümbürtü, ardından yardımcılarının halıyı yeniden düzenlediklerini gösteren yumuşak bir yuvarlanma sesi, ardından sandalyelerin ve masaların yerine kayarken çıkardıkları sesler duyulur. Sanki hiçbir şey olmamış ve ayaklarının altında kimse saklanmıyormuş gibi, yine sohbet sesleri ve çatal bıçak sesleri duyulur.

Nefesimi tutuyorum.

Sonra duyuyoruz: bir kapının gıcırdayarak açılması, yükselen sesler ve yemek salonuna giren ağır botların sesleri. Kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımla sesini bastırmak için kulaklarımı dikiyorum. Dietan elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. Eğilip fısıldıyor: "Merak etme. Seni koruyacağım."

Ben de ona sarılıyorum. Ama korunmaya ihtiyacı olan kişi o, demek istiyorum. Kralın adamları bizi burada bulursa öldürülecek olan, hatta daha kötüsü, işkence görüp öldürülecek olan kişi o.

Ağır botlar başımızın üzerinde gürültüyle yürüdüğünde, yüzüme toz yağdığında kanım donar. Öksürmemek için ağzımı elimle kapatırım.

"İki kaçak arıyoruz," diye sert bir ses bağılıyor. "Zindandan kaçan bir suçlu ve ona yardım eden mutfaktaki bir aşçı."

Demek haklıydık, alarmlar bizim hileimizin ortaya çıkması yüzünden çalıyordu.

"Bir suçlu mu? Kim o?" diye sorar kız kardeşlerden biri masum bir tavırla.

"Saraya gizlice giren ve yakalanan bir ziyaretçi. Ölümünü sahte olarak göstermiş. Muhafızlar cesedini yakmak için almaya gittiklerinde ortadan kaybolmuştu. Kral öfkeden kendinden geçmiş durumda," diyor asker.

Dietan parmaklarımı daha sıkı tutarken, diğer eli beline bağladığı bıçağa uzanır. Bu sabah ona geri verdiğimden beri bıçağı yanından ayırmamıştır.

"Burası bir ibadet yeri," diyor Dosha kardeş sakın sesiyle. "Ve siz kutsal yemeğimizi böldünüz."

Muhafız, benim anlayamadığım boğuk bir cevap verir. Hareket etmiyorum. Nefes almıyorum. Kaslarım o kadar gergin ki, kopacakmışım gibi hissediyorum.

"Yaralı kimseyi kabul etmediğinizden emin misiniz? Ağır şekilde dövülmüş, açık saçlı, Loegrian bir adam? Onunla birlikte koyu saçlı bir Alarician kadın da olmalı."

"Hayır, öyle birini almadık," diyor Rahibe Dosha, sakın ve bu tür soruları cevaplamak zorunda kaldığı için biraz sinirli bir ses tonuyla.

"Kral muhafızlarına yalan söylemek vatana ihanettir," diye uyarıyor asker.

"Bunun farkındayım, siz de bizim burada Kral Osian'a sadakatle hizmet ettiğimizi bilmelisiniz."

"Kralın merhametine hizmet ediyorsunuz ve kaçakları barındırdığınız ortaya çıkarsa, kral bu tapınağı yerle bir eder."

Rahibe Dosha akıllıca cevap vermez. Sonra gizli kapının etrafında bot sesleri duyulur ve üzerimize bir kez daha toz yağar. Tanrıça Sirona'ya hapşırmamam için dua ederim.

Gözlerime toz kaçmasın diye başımı eğiyorum ve yanımda güçlü ve sessiz duran Dietan'a yaslanıyorum, felç edici korkuyu uzak tutmak için ona odaklanıyorum.

Sonunda, ağır ayak sesleri uzaklaşır. Kahvaltı sesleri yeniden başlar. Sonra, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, oda boşalır ve yardımcılar ve hacılar işlerine geri dönerler ve sessizlik hakim olur. Tehlikenin geçtiğini umarak, artık daha rahat nefes alarak daha uzun süre bekleriz. Sonunda masaların sürtünme sesi, sandalyelerin itilme sesi ve halının geri sarılma sesi duyulur. Kapı açılır ve ışık gözlerimi acıtacak kadar parlaktır.

Bir an için, bunun bir gardiyan olmasından korkarım.

Ama sonra Siena'nın sesi duyulur: "Gittiler." Elimi tutar ve merdivenlerden çıkmama yardım eder. Dietan da arkamda durarak beni destekler.

Yemek salonuna geri döndük, salon sadece insanlardan değil, yiyeceklerden de boşalmıştı. Midem guruldadı. Neyse ki Siena bize birer parça hurma keki verdi, kekler bez peçeteye sarılmıştı. Yemek yerken "Şehri tarıyorlar, sizi arıyorlar" dedi.

Dietan minnetle keki yiyor. Açlıktan ölüyorum sanıyordum, ama şimdi iştahım kaçmış.

Namreth bizi arıyor.

Dietan'ın hayatta olduğunu ve ona yardım ettiğimi biliyor. Kek dilimimi Dietan'a veriyorum, o da sorgulayan bir bakışla kaşlarını kaldırıyor ve sonra kekini yutuyor

yutuyor.

"Burada kalamayız," diyor Dietan yemeğini bitirince. Çenesi sıkı, gözleri sert ve kararlı. "Geri gelecekler," diye ekliyor, tam da Rahibe Dosha odaya geri dönerken. Bizi görünce rahatlamış görünüyor.

"Evet, yapacaklar. Bana inandıklarını sanmıyorum, ama kanıt olmadan tapınağa karşı harekete geçemezler." Endişe, nazik yüzünü buruşturur. "Yeterince iyileştin mi?"

Kollarını uzatır. Sıkışık saklanma yerimizde çömelerek ağırları olduğunu bilsem de, artık acı çekmiyor. "Sandığından daha fazla. Harika bir iş çıkardın. Her şey için teşekkürler kardeşim," der Dietan. "Bugün buradan gitmeliyiz. Bu tapındaki herkesi tehlikeye atıyoruz."

Rahibe başını sallar. "Tapınağa ait bir tahıl ambarının yakınında kullanabileceğimiz bir yer var," der bize. "Şehri terk etmenin bir yolunu bulana kadar istediğiniz kadar orada kalabilirsiniz."

"Namreth'ten saklamak zorunda kaldığın ilk insanlar biz değiliz herhalde?" diye sorar.

"Hayır, ve sonuncular da olmayacaksınız. Konaklama yeri tapındaki kadar konforlu değil, ama..."

Dietan keskin bir şekilde başını sallar. "Bu fazlasıyla yeterli olacaktır. Orada fark edilmeden nasıl gidebiliriz?"

"Genellikle malzeme taşımak için kullandığımız araba en az dikkat çekecek. Zaten çağırdım. Bir sonraki ezan vaktinden önce burada olmalı. Siena hazırlıklarınızda size yardımcı olabilir."

Eski mutfak hizmetçisine bakıyorum. "Sen bizimle gelmiyor musun? Hepimiz kaçacaktık."

Kafasını sallar. "Gidecek bir evim yok ve burada bana ihtiyaç var. Şu anda yardıma ihtiyacı olan çok fazla hacı var."

Kralın gazabı, çok sayıda tebaası tarafından hissedildi.

Onu bizimle götürmek istesem de, bunun onu daha büyük tehlikeye atacağını biliyorum. Şimdilik tapınakta güvende. "Her şey için teşekkür ederim," diyorum boğazımda bir hıçkırıkla onu kendime çekip sıkıca sarılıyorum.

"Hayır, beni kaleden çıkardığın için ben teşekkür ederim," diyor. "Kendine dikkat et." Dietan'a eğilerek, "Sirona seni korusun, Majesteleri

Yüce Efendim, ve Loegria'nın Gaspçı'ya karşı galip gelmesini dilerim."

...

Toplayacak çok eşyamız yok.

Kaçtığımız geceden kalma çantam hala duruyor. Dietan'a kraliyet bıçağını geri veriyorum. Kaleden getirdiğim tek şey, giysi ve mutfaktan çaldığım, kendiminkinin yerine kullanacağım tava. Siena'dan, geldiğimde Namreth'in benden aldığı bitki sandığını yeniden doldurmasını istiyorum. O da bunu seve seve yapıyor.

Dietan ve ben sade tuniklerimizi, yüzümüzün yarısını gizleyen kapüşonlu tapınak yardımcılarının cüppeleriyle değiştirirken, o çantamı kurutulmuş et ve meyvelerle doldurur.

Siena bizi arkaya götürür, orada kapalı bir vagon beklemektedir. Dietan ve ben içine tırmanırız ve vagonun üstüne kadar erzakla dolu olduğunu görürüz. Büyük dokuma tahıl sepetlerinin arasına sıkışırız, en uzun iki sepetin yanına yerleşiriz. Umarım vagon durdurulursa bizi saklayacak kadar büyüktürler.

"Araba her zamanki rotasını izleyecek, ama gece çökmeden önce güvenli eve varmış olmalısınız," diyor Siena. "İşte bir harita. Araba sizi güvenli evden birkaç sokak ötede indirecek. İyi şanslar, Sirona dertlerinizi iyileştirsin." Bize bir parşömen uzatıyor.

"Hasat Ana bereketinizi kutsasın," diye cevap veriyorum.

"Tanrılar da öyle isterse," diyor Dietan, haritayı alıyor ve sonra yola çıkıyoruz.

Güneş brandanın üzerine vuruyor ve araba yolda küçük bir çukur bulduğunda sallanıp gürültü yapıyor. Dietan, kayalık bir bölüme girdiğimizde her seferinde zıplıyor ve başını brandayı tutan ahşap çerçeveye çarpıyor. "Arabaların arkasında yolculuğa alışkın olduğunu sanıyordum," diye alay ediyorum.

"Kesinlikle, ama ürünlerin olduğu vagonlarda değil." En yakın sepete uzanıp bir elma çıkarır ve araba sarsılarak dururken bir ısırik alır.

"Sanırım geldik," diyorum.

Sürücü brandanın kapağını açar. "Acele edin. Uzun süre duramam."

Dietan elmayı atar ve beni arabadan indirir, sonra en yakın sokağa gireriz. Şoför veda etmeden

dizginlere geri döner. Araba caddeden aşağı doğru ilerlerken, bizi elimizdeki kaba harita ve güvenli evi nasıl bulacağımıza dair çok az bir fikirle baş başa bırakır.

"Hadi," diyor Dietan, kağıt parçasına gözlerini kısarak. "Sanırım bu taraftan."

Kapüşonlu tapınak cüppelerimizle, çaresiz ve korkmuş görünmemeye çalışarak ölçülü adımlarla yürüyoruz.

"Hayır, bekle, bu taraftan," diyor küfrederek. "Üzgünüm, galiba ters tutmuşum."

Omzunun üzerinden parşömene bakarak, şehir sokaklarında yürürken yer işaretlerini arıyorum. Kaba kömür çizgilerini gerçek taş ve tuğla sokaklarla karşılaştırmaya çalışıyorum.

"Sanırım burası," diyor ve bir binanın karşısında duruyor.

Güvenli ev, iki yanındaki daha büyük binaların arasında sıkışmış, mütevazı, daracık üç katlı bir yapı. Dietan, kapıya yaklaşmadan önce kimse bizi takip etmediğinden emin olmak için bloğu bir kez dolaştırıyor.

Kapıyı çaldı ve ağır kapı biraz açıldı. "Kilitli değil," diye fısıldadı. Belki de tapınak gibi, güvenli ev de sığınak ihtiyacı olan herkese açıktı. Daha sert itti ve kapı menteşelerinde gıcırdayarak açıldı. Karanlık ve penceresiz bir koridora girdik ve içeri girer girmez, kimse uyarıda bulunmadan, biri kapıyı arkamızdan çarptı.

Dietan cüppesinin cebinden bıçağını çıkarmadan, gümüş bir parıltı görülür. Dietan, kapüşonlu adama doğru atılır ve onu kapıya çarpar. Yabancı, çarpmanın etkisiyle homurdanır ve ikisi bıçağın kontrolünü ele geçirmek için itişir, her ikisi de bıçağın sapını tutar, ancak Dietan üstün gelir ve bıçağı yavaşça adamın boğazına doğru iter.

Keskin bıçak, yabancıнын cildini keser. "Bir santim bile kıpırda, boğazını keserim," diye bağırır Dietan ve bunun ciddi olduğunu hiç şüphem yok.

Çantamdaki tavanın sapını parmaklarımla kavrırım. "Lütfen beni öldürmeyin... Majesteleri," der yabancı.

Dietan tereddüt eder.

Bu sesi tanıyorum. Dietan da tanıyor ve ben çantayı yavaşça yere indirirken bıçağını indiriyor. Yabancı, başlığının kapüşonunu indiriyor.

"Marcus!" diye bağırır Dietan.

Birbirlerine sarılırlar, uzun zamandır görmedikleri kardeşler gibi sırtlarını okşarlar. Sonra Marcus, gözlerine inanamıyormuş gibi onu kol mesafesinde tutar. "Tanrılara şükür, hayattasın!"

"Loegria'da olman gerekmiyor mu?" diye bağırır Dietan aynı anda.

"Sen olmadan geri dönüp eve gideceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi? Lundenwic'e gidip krala seni Çorak Topraklar'da kaybettiğimi söylediğimi hayal edebiliyor musun?"

"Hiç hoşuna gitmezdi."

"Kafamı uçururdu. Ama Engel'e gizlice girmek beklediğimden uzun sürdü. Şimdi de başının belada olduğunu duyuyorum. Kimse *bunu* öngöremezdi," diyor alaycı bir tonla.

"Benim halledemeyeceğim bir şey değil," diye itiraz eder Dietan.

"Oh, bu çok açık, Majesteleri. Bu sadece bir dostluk ziyareti. Sadece merhaba demek için lanet olası bir çölü geçtik." Marcus güldü.

"Biz mi?" diye sorar Dietan, merdivenlerden ayak sesleri duyulurken. Jared merdivenlerin ortasından ona bakar, yüzündeki ifade şaşkınlıktan neşeye dönüşür. Yakın zamanda geçirdiği bir yaralanma nedeniyle topallıyor, ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermiyor. Merdivenlerden neredeyse kayarak Dietan'a çarpar.

"Tanrım, dostum!" diyor Jared. "Ne oldu sana? Berbat görünüyorsun."

Dietan'ın bu kadar güldüğünü uzun zamandır görmemiştim. "Uzun hikaye..." diyor.

O anda Jared beni fark eder. "Aren! Hâlâ hayattasın! Ophelia beni erken mezara sokmayacakmış!"

"O olmasaydı ben burada olmazdım," diyor Dietan.

Jared de bana sarılır ve beni havaya kaldırır. "Seni görmek ne güzel!"

"Ben de," diyorum, dostça yüzleri görünce kalbim hafifliyor. *Nasıl yaptılar... Ne zaman yaptılar...* Binlerce sorum var ve hangisini önce soracağıma karar veremiyorum.

"Gelin, abuk, kapıdan uzaklaşın," diyor Marcus, bir sandalyeyi kapı kolunun altına kaydırarak bizi evin içine doğru yönlendiriyor. "Sanırım ayaklanma için buradasınız."

"Ayaklanma mı?" diye sorar Dietan, benim kafa karışıklığımı yansıtarak. "Ne ayaklanması?"

Jared bizi merdivenlerden yukarı çıkarır, merdiven korkuluğuna yaslanarak, bu çabaya rağmen keyifle gülümser.

"Bu ayaklanma," diyor Marcus, merdiven sahanlığındaki bir odanın kapısını açarken gülümseyerek. Çünkü orada benim halkım var.

Arnfried, Lambert ve Tess, küçük bir masanın üzerine serilmiş haritanın etrafında toplanmışlar. Biz içeri girdiğimizde şok içinde başlarını kaldırıyorlar.

"Aren," diye bağıırıyor Lambert, ayağı kalkıp bana sarılmak için. "İyi misin?"

"Daha iyiydim," diyerek Arnfried ve Tess'i de kucaklayarak selamlıyorum.

Rosamond, Nelson ve Bing'in aralarında olmadığını fark etmeden edemiyorum.

Ve bu üçü neden şimdiye kadar bu sefil şehirden ayrılmamış, güvenli ve özgür olmamışlar? *Arnfried'in şimdiye kadar annelerinin yanına dönmüş olması gerekiyordu.*

Ama onlar buradalar ve kurtarmak için çok şey feda ettikleri adamları tanışmayı hak ediyorlar. Kenara çekilip Dietan'ı ortaya çıkarıyorum. "Bu Loegria Prensi Dietan. Ölmüşti, ama şimdi çok daha iyi hissediyor, değil mi?"

"Doğru," diyor Dietan, her zamanki asil cazibesıyla kendini toparlayarak. "Merhaba, millet. Kaçışımızda rolünüz için teşekkür ederim."

Lambert ona özenle selam verirken, Tess başını sallayıp daha ölçülü ve saygılı bir şekilde "Majesteleri" diyerek selamlar. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, onun yanında ne kadar rahat hissettiğimi hatırlarım.

"Yemek yediniz mi, Majesteleri?" diye sorar Tess.

"Aren?" "Sadece kahvaltı," derim. "Ve çok da fazla değil."

"Hiç de fazla değil," diye hayıflanır Dietan. "Sirona'nın tapınağında harika bir yemek yemeye hazırlanırken, beni öldürmek isteyen muhafızlar tarafından kaba bir şekilde kesintiye uğradık."

"Çok kaba," diye onaylar Marcus.

Tess odadan çıkar, kendi kendine mırıldanarak. Kollarımı kavuşturup Dietan'a bakarım. "Siena'nın bize verdiği hurma keklerini yemedin mi?"

"Küçüktüler."

Tess, dolu bir tepsiyle geri döner. "Sadece ekmek, peynir ve çay var, ama doyurucu. Lütfen oturun, Majesteleri. Yiyin."

Arnfried ve Lambert, haritayı ve üstündeki heykelcikleri dikkatlice masanın bir kenarına çekiyorlar. Marcus birkaç tabak bulup bize uzatıyor. Jared çay döküyor.

"Anladığım kadarıyla burası Sirona tapınağının rahibelerinin son zamanlarda kullandığı bir sığınak. Bu yeri başka kim biliyor?" diye soruyorum, bir parça ekmek koparıp etrafa bakınıyorum.

"Saraydaki hanımlardan biri, Kral Osian'ın gözdesi Señora DuVal. Dindar ve çok zengin bir hanım, ama aynı zamanda kralın kellesini istiyor," diyor Tess. "Kral, kocasını öldürüp onu metresi yaptı."

Titreyerek, çok sıcak olan çaydan bir yudum alıyorum.

"Evet, o çok klas bir adam, orası kesin," diyor Lambert neşesiz bir şekilde.

Dietan masanın altından elimi tutar. Ona gülümserim ve sonra arkadaşlarıma dönerim. "Bana neyle uğraştığınızı anlatın. Kaçtığımız gece ne oldu? O alarm neydi?"

"Kral, cesedi ateşe atmadan önce prensi ve eşyalarını bir kez daha görmek istedi. Çuvalı açtılar ve... şey, biliyorsun. Çuvalın içinde prens yoktu," diyor Lambert.

Dietan'ın ve Yüzüklerin elinden kaçtığını gören Namreth'in öfkesini hayal ederek titriyorum. "Her şey altüst oldu. Osian kandırıldığını ve prensin kaçtığını fark etti. Muhafızlar alarmı çaldı ve sonra o, seni aramak için mutfakları tek tek talan etti. Bing onu oyalamaya çalıştı ve bunu oldukça iyi başardı... ama..." Başını sallıyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bing'in böyle bir şey yapacağını biliyordum, ama yine de bunu duymak acı veriyor.

"Osian parmaklarını şıklattı ve Bing düşmeden önce öldü," diyor Lambert. "Onu aramak için geri döndüm..." Sesi, arkadaşının kaybı nedeniyle titriyor.

"Neyse, Arnfried, Tess ve ben zar zor kaçıp buraya geldik."

"Nelson ve Rosamond ne oldu?"

"Şehir kapatılmadan önce kaçtıklarını düşünüyoruz," diyor Tess. "En azından öyle umuyoruz, ama... Osian'ın emriyle, şehri terk etmeye çalışan herkesi öldürüyorlardı." Çaresizce omuz silkiyor. "Hepimiz bu riski aldık."

Bing öldü. Nelson ve Rosamond da muhtemelen öldü. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bu doğru değil. Onların hayatları vardı. Onları özleyecek arkadaşları ve aileleri vardı. Dietan, onların fedakarlıkları sayesinde şu anda burada.

Dietan boğazını temizler. Kaçmasına yardım eden eski hizmetkarlarına başını sallar, her birinin gözlerine sırayla bakar. "Size borçluyum. Loegria Prensi olarak size söz veriyorum, tüm bunları atlatırsak, size uygun bir şekilde ödüllendirileceksiniz. Hayatımın geri kalanında size minnettar kalacağım."

"Teşekkürler, Majesteleri," der Lambert. Tess de teşekkürlerini fısıldar.

Arnfried elini Dietan'a uzatır. "Teşekkürler kuzen."

Dietan, Arnfried'e daha yakından bakar. Elini sıkar ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Sen Katharine'in oğlusun," der ve Arnfried'i kucaklar. "Anneniz hayatta olduğunu öğrenince çok rahatlayacak."

Ciddi bir sessizlik olur, sonra Dietan Arnfried'i bırakır ve yeniden bir araya gelme sırasında sessiz kalan arkadaşlarına döner. "Peki siz iki şakacı bu ekiple nasıl tanıştınız?"

Marcus kapı çerçevesine yaslanarak gülerken, Jared bir tabureye oturur ve bacağını garip bir şekilde uzatarak bir fincan çaya uzanır. "Bu adam," Marcus'u işaret ederek, "Evandale'e bir ulak gönderdi ve ben de Sarindale Karakolu'nda onunla buluştum. Oraya varır varmaz saldırıya uğradık. Yağmacılar, muhtemelen yine Usurper'in desteğiyle. Artık kraliyet muhafızlarından korkmuyorlar. Bacağıma mızrak saplandı" diye yaralı bacağını gösterir, "ve çok acıdı. Neyse ki kasabada bir şifacı bulduk, yoksa dizimden bacağımı kaybedebilirdim. Marcus iyileşmem için bir ay gerekeceğinden korkarak beni orada bırakıp gideceğini söyledi.

ikinizi arıyordum. Reddettim. Bacaklarımın sakat olması beni yavaşlatmayacaktı."

"Yine de buraya gelmemiz çok uzun sürdü," diyor Marcus. "Üzgünüm. Evandale'de ve ailenizin şu anda bulunduğu Loegria'daki sarayda askerler bırakmak zorunda kaldım," diyor bana. "Jared benimle buluşmadan önce onları oraya götürdü."

"Ophelia gitmemi istemedi, bunu sana söyleyeyim," diyor Jared. "Ama sen Çorak'ta kaybolmuşken sarayda kalmayacaktım." Dietan'a dönüyor. "Ne düşünüyordun sen, dostum?" Başını sallıyor. "Her neyse, bu sefil krallığa girer girmez - bu arada, adı tam da hak ettiği gibi - bizi bekleyen Prenses Katharine'in adamlarıyla karşılaştık."

Arnfried bunun üzerine biraz daha dik durur. "Annen müthiş bir kadın," diyor Jared. "Birkaç savaşçısı bizi buraya kadar eşlik etti, sonra geri kalan yolu yürüyerek gittik. Prenses de senin görevini pek önemsemedi," diye ekliyor, Dietan'a anlamlı bir bakış atarak.

"Pek başarılı olmadı," diye itiraf eder Dietan kayıtsızca. Marcus'a döner. "Jared'in o bacakla Engel'e kadar yürümesi için izin verdiğine inanamıyorum."

Marcus burun kıvrır. "Yeterince yaklaştığımızda, Engel'e malzeme taşıyan bir vagon trenine otostop çektik. Onların tüccar olduklarını sanıyorduk, ama aslında Osian denen adam için çalışıyorlardı, görünüşe göre buradaki herkes öyle. En azından bizi şehre götürdüler. Vardığımızda bizi esir almaya karar verdikleri için birkaç gün geciktik."

"Bunu yapmayı seviyorlar," diye araya girdim.

"Nasıl kaçtığını sormalı mıyım?" diye sorar Dietan.

"Marcus'un ellerini o kadar gevşek bağlamamaları gerekirdi diyelim."

Marcus sırttı.

"Kaçtıktan sonra, Engel Kalesi yakınlarında Loegrian prensi ve gelinine ne olduğunu bilen var mı diye sorduk ve iki gün önce şans eseri Lambert'le karşılaştık," diyor Jared. "Bizi bu eve getirdi."

"Seni bekliyorduk," diyor Lambert bana. "Siena'nın orada olacağını bildiğimiz için saklanacak bir yer aramak için Sirona'nın tapınağına gittik ve seninle Aren'in giydiğı gibi süslü cüppeli bir rahip bize burada kalabileceğimizi söyledi," diyor Lambert.

"Tapınak sana saklandıklarını söylemedi, ama onları suçlamıyorum," diye ekliyor Marcus.

"Bize de seni sakladıklarını söylemediler! Güvenli evin boş olacağını düşündük," diyor Dietan.

"Önemli mültecileri kaçırmak ilk kez başlarına gelen bir şey değil gibi görünüyor," diyor Jared. "Sen geldiğinde şehri didik didik aramak üzereydik."

"Bütünrayı kapatmışlar. Her kapıda nöbetçilerin sayısını iki katına çıkarmışlar, her yöne yarım günlük mesafeye kadar devriye geziyorlar. Kimse girip çıkamıyor," diye devam etti Marcus.

"Bana uyar," diyor Dietan. "Gitmem gereken başka bir yer yok."

Jared iç geçiriyor. "Mizahın yeri vardır dostum, ama şimdi değil. Prenses Katharine'in adamları bize yaklaşıp bizi kurtaramayacak, ki asıl plan buydu. Osian'a karşı koyacak kadar adamları hiç olmadı, Estyrion savaşa hazırlanırken şimdi de kesinlikle yok. Gerçekten boku yedik. Babanız bunun için kafamızı uçuracak, tabii hayatta kalabilirsek."

Ama Dietan etkilenmez. "Estyrion'a bir amaç için geldim," der. "Bu amaç, nihayetinde, savaşı kazanmaktı. Asıl plan suya düşmüş olabilir, ama şimdi buradayız ve Osian

—Namreth—in Gaspçı ile ittifak halinde olduğunu biliyoruz ve babam ile dedemin Penrith'i yenmesine yardımcı olabileceğimiz en iyi yol, bu sahte kralı ucuz altın tahtından indirmektir."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sorar Jared.

"Büyükbabamın başından beri yapması gereken şeyi yapacağım. Onu yok edeceğim."

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Aren

Dietan'ın evinden sadece birkaç santim uzaklıktaki güvenli evdeki dar bir yatakta yatıyorum, ama aramızdaki mesafe iki krallık arasındaki bir köprü kadar geniş olabilir. Önümdeki tehlikeli görev yüzünden uyuyamıyorum, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum.

Kız kardeşlerimin ve babamın güvende olmasını umarken, kaçmamıza yardım etmek için kendini feda eden Bing'in kaybının yasını tutarken, zihnim çok fazla düşünceyle dolup taşıyor. Yanımda uyuyan yeni arkadaşlarıma sonsuz minnettarım. Dietan'ı ve beni kaleden sağ salim çıkarmak için çok büyük risk aldılar.

Annem beni şimdi görebilseydi, mantıklı büyük kızının yakışıklı bir yabancı prensle suikast planları yapmaya başladığını görünce gurur duyardı acaba?

Düşüncelerim, Dietan'ın ateşten öleceğini düşündüğüm ahırdaki geceye gidiyor. Sonra Dietan ve benim, *nihayet* birbirimiz için ne kadar değerli olduğumuzu fark ettiğimiz o büyülü geceye. Bu sabah mıydı? Daha fazla zamanımız olacağını sanıyordum. Tapınakta öpüşmek ve iyileşmek için daha fazla zaman. Sanki ne düşündüğümü hissedebiliyormuş gibi, Dietan kolunu bana atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Elini elimde tutarak, sonunda uyuyabiliyorum.

Sabah, Dietan ekiple görüşür, masanın etrafında telaşla dolaşır, haritaya çizgiler çizer, minik figürleri hareket ettirir. Stratejiler önerirler, sonra bunları parçalara ayırıp, nasıl başarısız olabileceklerini veya başarılı olabileceklerini tartışırlar. Dietan tartışmayı yönetir, sesi kendinden emin ve otoriterdir, tıpkı bir prens gibi. Hayır, tıpkı gelecekteki bir kral gibi.

"Marcus, lütfen." Evdeki herkes onun etrafında toplanırken, masadaki haritayı işaret eder.

General başını sallayarak ayağa kalkar. "Topladığımız bilgilere göre, Namreth yakında Loegria'ya yürüyecek. Bunu önlemek için birkaç günümüz var, belki daha az. Bildiğiniz gibi, şehir kapılarını kapatmış ve kimsenin çıkmasına izin vermiyor, ancak insanların hala tek bir, ağır şekilde korunan noktadan girmesine izin verildiğini öğrendik." Arnfried'e döner. "Doğu kapısını keşfettiniz mi?"

Arnfried başını sallar. "Bütün kervanlar şehre giriyor ve bunun nedenini biliyoruz. Kral bir ziyafet veriyor."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye soruyorum.

"Daha önce de seferin başlangıcını kutlamak için böyle bir şey yapmıştı. Askerlerini bir araya getirmek ve generallerini onurlandırmak için bir ziyafet veriyor," diye açıklıyor Arnfried.

"Daha çok generallerini korkutmak için," diyor Lambert bilgili bir şekilde. "Başarısız olurlarsa bunun son yemekleri olacağını biliyorlar."

Arnfried'den daha fazla bilgi akmaya başlar. "Kale personelinin dediğine göre, bu kralın şimdiye kadar planladığı en büyük ziyafet. Muhafızlar, mevcut personeli desteklemek için Estyrion'un her yerinden insanları getiriyor. Özellikle mutfak ve ziyafet salonuna." Bana anlamlı bir bakış atar. Mutfaktaki kaçışımızla deli kralın planlarını bozduğumuz için mutluyum.

"Çok büyük olacak," diye ekliyor Lambert. "Şüphesiz büyük bir sarhoşluk partisi olacak. Bol bol şarap, bol bol yemek. Kral ve yüksek rütbeli subayları meşgul olacak."

"O zaman saldırmak için mükemmel bir zaman," diyor Marcus. "Hiçbir şeyden şüphelenmeyecekler."

"Aynen öyle." Dietan başını sallar. "O ve en sadık destekçileri yemeklerini yiyip içkilerini içtikten sonra, coşkulu partinin ortasında saldırmayı planlayacağız. Saldırıya hazırlıklı olmayacaklar. Birçok düşmanı aynı anda ortadan kaldırabiliriz."

"Elimizdeki bilgilere göre, müttefiklerinin çoğu, aksi takdirde ailelerine yönelik tehditler nedeniyle ona sadık kalıyor. Aslında, birçok general ve idarecinin eşlerinin, iyi davranışlarını garanti altına almak için Engel Kalesi'nde saray mensubu olduğunu biliyoruz," diye onaylar Arnfried.

"Rehineler," diye tükürür Tess.

"Aynen öyle. Yeterince hızlı hareket edersek, kimsenin misilleme için kılıç çekmesi olası değildir," diyor Marcus.

Tess ekliyor: "Kalenin güvenliği sıkı olacaktır. Namreth, Kimse Görmez Ölüm'e kimsenin karşı koyamayacağından emindir, ama yine de, muhafızlarının taşıdıkları silahlar dışında kaleye silah sokulmasına izin vermez."

Jared ikna olmamış bir şekilde dudağını ısırır. "Şunu netleştirelim. Çok iyi korunan bir kaleye baskın yapıp, Whisting'i kontrol eden bir kralı öldürmeyi düşünüyoruz." Gözleri kısa bir süre Dietan'a kayar ve devam eder. "...Sadece yumruklarımızla. Üstelik tüm bunlara rağmen, bizim öylece içeri girip çıkmamızı mı bekliyorsun?"

"Zor mu sanıyorsun?" Dietan alaycı bir şekilde güldü.

"Onu ziyafette vurmazsak, ne zaman vuracağız? Ordusuyla yürüyüşe çıktığında mı? Yanında binlerce asker varken mi? Usurper ile buluşup güçlerini ikiye katladığında mı?" diye sorar Marcus. "Şu anda, en az beklediği anda yapmak çok daha kolay."

Jared masanın üzerine eğilmiş, derisi beyazlaşana kadar başparmağını ısırıyor. "İmkansız gibi geliyor," diyor. "İlk Çağ'ın kahramanları gibi imkansız zorluklarla cesurca yüzleşmeye tamamen varım, ama mirasçılarını Namreth'in ziyafet salonunda önlenebilir bir sonla karşılaşırsa, bu babanıza ve büyükbabanıza hiç yardımcı olmaz. Bu intihar."

"Teknik olarak, bu cinayettir," diyor Dietan neşeyle.

"Özür dilerim, Majesteleri, ama hala berbat görünüyorsunuz, ben de öyle," diyor Jared. "Silahsız ve fark edilmeden içeri sızmayı başarsak bile, oraya vardığımızda ne yapacağız? İç tasarım zevkini mi eleştireceğiz?"

Lambert gülüyor. "Oooh, iyi espri."

Ama masadaki diğerleri Dietan'a bakıyor. En azından Marcus'un, köprüdeki gösterisinden sonra Dietan'ın Whisting'i serbest bırakıp Namreth'e meydan okuyacağını umduğunu anlayabiliyorum. Çünkü büyü olmadan, ordu olmadan, plan açıkça saçma.

"Silahları bir şekilde buluruz, ama asıl önemli olan kaleye girmek." Dietan iç geçirir, artık ciddidir. Başını eğip gözlerini kapatır. Gözlerini açtığı anda, doğrudan bana bakar. "Plan hakkında ne düşünüyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım. "Ben mi?"

"İlk seferinde senin sayende kaçabildik. Bir fikrin var mı?"

Herkes bana dönüyor, ama zihnim tamamen boşalıyor. Askeri strateji konusunda tavsiyede bulunmak bir yana, böyle bir şeye katılmak için tamamen yetersizim. Ben asker ya da general değilim, kesinlikle de suikastçı değilim. Becerilerim mutfak ve

dikiş tezgahıyla sınırlı. İmkansız bir suikast girişiminin eşiğinde değil. Kum saatinin son kum tanelerinin akıp gitmesini izliyormuşum gibi hissediyorum.

Dietan'ın gözlerindeki sıcaklık, soğuk bir sabah bal lapası yemekten daha rahatlatıcı ve onun büyük yükünü hafifletmek için bir ordu, Veteria ya da Sirona'nın kendisini çağırmak istememe neden oluyor. Ama ben sadece Alarice'deki küçük bir kasabadan gelen, evinden çok uzak bir barmenim ve herkesin inandığı gibi bir prenses de değilim.

"Bize biraz zaman verir misiniz?" diye gruba soruyor. Nazikçe bizi masadan uzaklaştırıyor.

Sessiz salonda Dietan sırtını duvara dayamış, uzun kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor. Ben ise karşı duvara yaslanarak, dünyanın ağırlığı omuzlarımı ezip geçerken kendimi destekliyorum.

"İyi misin?" diye sorar, sesi alçaktır.

"Pek sayılmaz."

Dietan, yüzünde hiçbir yargılama belirtisi olmadan sessizce bekliyor.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söylersen, seni dinlerim," diyor. "Bu görevi tamamen iptal edebiliriz. Namreth'i alt etmeyi unut. Bunun yerine kaçışımızı planlayalım. Onun ordusunun önüne geçip Loegria'yı savaş alanında onlarla karşılaşmak için toplayalım. Sen söyle, ben seni takip ederim."

Düşünsenize, bir prens sıradan bir barmen kızıdan tavsiye alıyor. Zamanda geriye gidip geçmişteki kendime bunun olacağını söyleseydim, Aren kahkahalara boğulurdu. Ama o zamanlar, bir prensin benim gibi bir kıza ikinci kez bakacağını hiç düşünmemiştim.

"Ben sadece... Bilmiyorum... Ben *böyle biri* değilim." Ona ve odada bekleyen gruba işaret ediyorum. Yanlış bir karar verirsem, herkesin hayatını bir kez daha tehlikeye atmış olurum. Ve zaten çok fazla insan kaybettim.

Dietan, kelimelerle ifade edemesem de ne düşündüğümü anlıyor gibi görünüyor. "Krallığım için hayatımı tehlikeye atmak benim görevim," diyor ve elimi tutuyor. "Bu yüzden prensler savaşa gitmek için yetiştirilir. Babam ilk kez beş yaşımdayken elime bir kılıç verdi, aslında bu kraliyet bıçağıydı. Ama bu senin görevin değil. Marcus dışında, bu onların da görevi değil."

Ama Dietan bana çok yoğun bir şekilde bakıyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum. O, kaostun içinde sabit bir nokta.

İkizleri, babamı ve Usurper istila ederse ölebilecek Evandale'deki herkesi düşünüyorum. Dietan'ın gözlerindeki bakış, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Namreth'e şimdi karşı çıkmazsak, çok geç olabilir. Derin bir nefes alıyorum. "Sana bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğimi söylemiştim. O çılgın krala cehennemi yaşatalım."

Dietan, yan odada bekleyen arkadaşları ve müttefikleri olmasaydı, beni hemen yatağa atacakmış gibi bana bakıyor. Bunun yerine, elimi dudaklarına götürüyor, eğiliyor ve sanki gerçek bir prensesmişim gibi öpüyor.

D i k leştiğinde, her yönüyle bir prens gibi görünüyor. "Oradan kaçmak için ölümümü sahte gösterme fikri senin fikrindi. Beni oraya nasıl geri sokacaksın?" diyor.

Her bakımdan ortak olduğumuzu anlıyorum. Ona güveniyorum, o da bana güveniyor. Benim kararlarımı saygıyla karşılıyor ve Marcus'a ya da kraliyet danışmanlarına sorduğu gibi benim de fikrimi soruyor. Ne düşündüğümü bilmek istiyor. Peki ben ne düşünüyorum? Düşünüyorum da... Düşünüyorum da...

"Aren?" diye soruyor.

"Tamam, belki bir fikrim var."

Gülümsemesi genişliyor. "Aferin kızıma."

Ellinci Bölüm

Dietan

Beni kaleden kaçırmak bir şeydi. Beni içeri sokmak ise tamamen başka bir şey.

Plan basit ama karmaşık bir yapıya sahip. Kapıdan girebilmek için her adımın mümkün olduğunca mükemmel bir şekilde uygulanması gerekiyor.

Yavaşça sıradan bir insanın giysilerini giyiyorum, sade ve sıradan göründüklerinden emin oluyorum. Mütevazı, unutulabilir, görünmez olmam gerekecek.

Aren'in masaya benim için koyduğu öğütülmüş yaprakların bulunduğu küçük tabağı alıyorum. Altın rengi dalgalı saçlarım ikna edici bir kestane rengi olana kadar parmaklarımla saçımı taramaya başlıyorum. Başıma bir başlık geçirip, yüzümün çoğunu gizlemek için alnımın üzerine indiriyorum. Umarım kimse köylülerin yüzlerine, özellikle de ölümsüz prensler olabileceklerin yüzlerine çok yakından bakmaz.

Omzumun üzerinden, giyinmeyi bitiren Aren'i görüyorum ve sanki kalbimin tellerini karıştırmış gibi ona doğru çekiliyorum. Beni izlediğimi fark ediyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Seninle birlikteyken, aşkım, her şeye hazırım."

"Gerçekten mi?" Aren kaşlarını kaldırır. "Bütün bu 'aşkım' lafları? Hâlâ mı?"

"Öyle değil misin?"

Saçlarını basit bir topuz haline getirip ensesinin dibine sabitler. "Ama sen bana öyle seslenirdin çünkü nişanlıymış gibi davranıyorduk. Gerçekten öyle demek istemiyordun, o yüzden şimdi garip geliyor."

"Anlıyorum. Neyi tercih edersin?"

"Bilmiyorum."

"O zaman neden şikayet ediyorsun?"

Aren sırtıttı. "Daha yaratıcı bir şey bulacağınızı düşünmüştüm."

Ona doğru havalı bir şekilde yürüdüm. "Peki ya sevgilim, Aren'im?"

"Hmmm. Bu sanki ben senin malınmışım gibi geliyor."

Ellerimi kollarının üzerine koyarak onu kendime çekiyorum ve gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum. "Tamamen tersini düşünüyorsun. Sen benim sahibimsin, bedenim ve ruhum."

Onu bu kadar telaşlandırabilmeyi seviyorum. Kızardığını ve suskun kaldığını seviyorum. Gözlerini deviriyor, ama onu istediğim yerde tuttuğumu biliyorum... ve onu çok istiyorum. "Bunu sonra hallederiz," diye mırıldanarak onu kollarıma alıyorum.

"Ama... diğerleri?"

"Kapı kilitli," diyorum. "Ve herkes zaten dışarıda."

"Nerede olduğumuzu merak etmeyecekler mi?" diye soruyor, omzunun üzerinden pencereye bakarak.

"Hayır," diyorum, eteğini kaldırıp onu duvara yaslayarak pencereden uzaklaştırıyorum.

"Sessiz olmalıyız," diye fısıldıyor, elini pantolonumun içine kaydırırken bile. "Ve hızlı olmalıyız."

Gülümserim, her zamanki gibi vücudum onunla birlikteyken olduğu gibi ısınır. "Hanımefendinin emriyle."

...

Artık geri dönüş yok.

Kale arazisinin doğu kapısı ardına kadar açık, demir parmaklıklar kaldırılmış ve insanlar ile dolup taşmış durumda. Buraya geldiğimden beri, kalenin arkasındaki devasa kışlada barınan askerler dışında, şehirde çok az sayıda sakinin yaşadığı izlenimini edindim. Bu yüzden, askerlerin dikkatli gözleri altında, un çuvalları taşıyan veya baharat ve tatlılarla dolu arabaları çeken yüzlerce sıradan insanın kale kapılarından geçmesini görmek şaşırtıcı. Belli ki, başından beri buradaydılar. Kralın dikkatini çekmemek için, şüphesiz, gözden uzak bir yerde yaşıyorlardı. Bu zavallı insanların çoğunun Namreth'in askerlerinin aileleri ve arkadaşları olduğunu ve güvenlik ve refah vaadiyle çölün ortasına çekildiklerini tahmin ediyorum.

Aren ve ben kalabalığın içinde başlarımızı eğik tutarak ilerliyoruz. Güney kapısında Marcus, Jared ve diğerleri de aynı şeyi yapıyor, sıradan halk kıyafetleri giymiş olarak alana giriyorlar, kimse onları fark etmesin diye ortama karışmaya çalışıyorlar.

Muhafızlara yaklaşıırken başımı eğiyorum. Uzun boylu, daha da uzun bir mızrağı olan bir adam gözlerimi yakaladığında mızrağın sapını kavlıyor. Parmakları gerginleşiyor, beyazlaşıyor. "Sen oradaki!"

Siktir. O mızrağın ucunu çıplak toprağa sertçe vurup ilerlememizi durdurmak için öne doğru ittiğinde yumruğumu sıkıyorum. Ama mızrağın ucu önümde değil, arkamda iniyor.

Muhafız, arkamdaki zavallı adamı kalabalığın içinden hızla çekip çıkarır ve adam bağıırır. "Ne yaptım ben?"

"Hain," diye suçlar muhafız, sonra kaleye girmek için bekleyen herkesin önünde adamın karnını mızrağıyla deler. Adam ayaklarımızın dibinde ölür, göğsünden kan akar ve muhafız kalabalığa sert bir bakış atar ve "Bu hepiniz için bir uyarı olsun," der.

Adam rastgele seçildi. Bu zulme öfkemden damarlarım buz gibi soğudu. Ama şans eseri hayattayım ve kaderin bir cilvesiyle planımız devam ediyor.

Aren'e dikkat çekmekten korktuğum için ona bakmadan, kalabalığın içinde tekrar yürümeye başlıyorum. Yüzüklerin beni çağırmasını, geçmişte tehlikeli anlarda olduğu gibi kullanılmak için titremesini korkuyla bekliyorum, ama onlar sessiz kalıyor, sadece çok hafif, sabit bir uğultuyla varlıklarını belli ediyorlar. Aren ve ben o karanlık hücreye ilk kez hapsedildiğimizden beri, onların ısınısını derimin altında hissetmedim.

Kaleye doğru attığım her adım, buz gibi suya doğru ilerliyormuşum gibi hissettiriyor. O zindanlarda neler olduğunu, altın duvarların arkasında hangi dehşetlerin saklı olduğunu biliyorum.

Yaklaştıkça, muhafızlar hazırda bekleyerek kalabalığı gözetliyorlar. Bir adam kırbacını şaklatıyor ve ben irkiliyorum, başımı eğiyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin ve düzenli nefes alıyorum.

Asker bir halka mensubuna vurur ve kadın dizlerinin üzerine çöker. Asker kırbacını bir kez daha havada çırpır. Kurallara uymayan veya çok yavaş hareket eden herkese bir tehdit. Kimse ona bakmaya cesaret edemez.

Gözlerim öfkeyle yanıyor, ama başımı eğik tutuyorum. Bu sefalet sona ermeli. Bu gece.

Aren'in yanımda titrediğini hissediyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Neredeyse vardık."

Birkaç adım ileride, içinde zulümlerin olduğunu bilmeme rağmen, kale kapıları hoş bir manzara oluşturuyor. Yine, sadece benim görebildiğim garip bir sihirin kapılardan parıldadığını fark ediyorum.

Muhafızlar yeni işe alınanları tek tek kontrol edip içeri girmesine izin veriyor. Sıcak güneşin altında yavaş ilerleyen bir süreç. Bir kız içeri alınırken, diğeri reddediliyor. Yirmi kişi içeri alınırken, diğer ikisi geri gönderiliyor.

Sıra bize geldiğinde, gardiyanlar bizi baştan aşağı süzerler. Sorumlu asker, sert yüzlü bir kadın, iğrenç ve kahverengi bir şeyi çiğner, sonra onu ayaklarıma tükürür ve benim tepkimi dikkatle izler.

Vücudumdaki her kas gerilir. Bana verilen her türlü eğitim, bu muhafızı yerine oturtmam gerektiğini söylüyor, ama ben bu duyguyu bastırıp kontrol altında tutuyorum.

Parmaklarımı hareket ettirdiğimi ve alnımda bir damla ter gördüğünde, "Bir sorun mu var?" diye sorar.

"Sorun yok," diyor Aren, kolumdan tutarak. "Sadece biraz yorgunum."

"O zaman devam et. Yürü," der gardiyan, bizden çoktan sıkılmış bir şekilde. Sıradaki kişiye döner.

Bir sonraki grup muhafızlar daha titiz. "Güvenlik kontrolü," diyor siyah deri zırhlı, kılıcı kemerindeki kınında asılı duran bir muhafız.

Avuç içlerimi soğuk taş duvara dayarım.

Muhafız beni sertçe arar. Yüzümü ifadesiz tutar, başımı eğik tutarım.

Başka bir gardiyan Aren'i arar ve Aren, gardiyanın elleri göğsünde çok uzun süre kalmasına rağmen itiraz etmez. "Bunu hareme gönderecek miyiz?" Gardiyan güler.

Diğer muhafız burun kıvrır.

Öfke göğsümü doldurur, kulaklarımda kan uğuldar, ama bu konuda hiçbir şey yapamam. Henüz değil.

"Tamam, temiz," diyor gardiyan.

Üzerimizde silah bulamadılar. Kraliyet bıçağım şimdilik güvende. Elini sallayarak bizi içeri alır, ama önce Aren'in poposuna sertçe vurur.

Aren gözlerimi yakalar, tepki vermemem için bana yalvarır ve öfkemi kontrol etmek için tüm irademi kullanırım. Görüşüm daralır, ellerim titrer ve Yüzüklerin gücü erimiş altın gibi damarlarımdan akıp gittiğini hissederim.

"Hey, ben iyiyim," diyor Aren, sesini alçaltarak.

Çenemi sıkıyorum. "Bu, bunu doğru kılmaz."

"Hayır, doğru değil, ama burası şövalyelik yapmanın yeri ve zamanı da değil."

Onun haklı olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor. "Burada işimiz bittiğinde burayı yakıp kül edeceğim."

"Kibritleri ben getireceğim," diyor.

Hizmetçi kapısından girdiğimizde kale gürültülü ve kalabalıktır. Birinin alarmı çalarak bizi durduracağını düşünerek sinirlerim gergin, ama içerideki askerlerin çoğu şenliğe çoktan katılmış. Saat henüz erken olmasına rağmen, avludaki çeşmelerden şarap akıyor, yüksek tavanlı salonlar dumanla dolmuş, kahkahalar ve şarkılar havada yankılanıyor.

Namreth'ten henüz bir iz yok, ama o da burada bir yerlerde, ziyafet başladığında görkemli bir giriş yapmak için hazırlanıyor.

Lambert, Tess ve Arnfried birkaç saat önce gelerek, kendilerinin ve Aren'in kefil olabileceği kale hizmetçilerine planı yaymışlar. Aren, yeni işe alınanları denetleyen bitkin görünümlü uşakları tanıdığını belirten bir hareketle elini kulağına götürüyor. Uşak, saçlarımdan değişmesine rağmen beni tanıyor ve başını sallıyor. "Siz ikiniz mutfağa atandınız ve daha sonra ziyafette hizmet edeceksiniz, ama önce üstünüzü değiştirmeniz gerekiyor," diyor bize bir muhafız izlerken.

Bize güzel hizmetçi kıyafetleri, işlemeli ipekler ve hayvan yüzlerine benzeyen maskeler verilir. Aren'e tilki maskesi, bana ise beyaz kurt maskesi verilir.

Bu kesinlikle bir tesadüf, ama kurt Alarice kraliyet hanedanının amblemi. Bu sembol, dedemin Usurper'e karşı savaşta kullanacağı her bayrağa işlenmiş. Onu takmak bana güç verecek. Kafama sıkıca bağlıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Hizmetkarların odasında üstümüzü değiştirip yeni kıyafetlerimizi giyiyoruz. Aren maskeyi yüzüne takıyor, sadece gözleri görünüyor. Hayvan maskeleri şüphesiz bize

Namreth için hizmetçilerin insanlardan daha aşağı olduğunu hatırlatmak için tasarlanmıştır. Namreth'in benim kanımdan olduğunu hatırladığımda midem bulanır ve bir kez daha Yüzükleri bastırmak için mücadele ederim.

Henüz değil, diyorum ve onların heyecanı sessiz bir uğultuya dönüşüyor.

Aren nereye gittiğini biliyor, ben de onu takip ediyorum ve sorun çıkmasın diye gözümü dört açıyorum. Karşılaştığımız çoğu kişi şarap içmekle ya da sohbet etmekle meşgul, bu yüzden mutfaklara kolayca giriyoruz.

Kızarmış et, tereyağı ve baharat kokuları çok yoğun. Namreth, bu kavurucu çölde bile Alarician lezzetlerine olan ilgisini kaybetmemiş.

Mutfak, şimdiye kadar gördüğüm en kalabalık ve en sessiz yer. Kimse konuşmuyor. Herkes, iplerle oynatılan kuklalar gibi hareket ediyor, birbirlerinin etrafında koordineli bir dans gibi dönüyor. İçeri girdiğimizde kimse bize bakmıyor.

Kaç kişi bu plana dahil?

Aren beni kiler odasına götürüyor ve istediği özel baharat da dahil olmak üzere malzemelerini alıyor. Gözlerim tezgâhın üzerindeki tahta bloklardaki bıçaklara kayıyor. Orada altı tane sayıyorum. Ama sabırlı olmalıyım.

Bu arada, diğerleri de yerlerini almış olacaktırlar. Tek yapabileceğim, bana verilen görevlere odaklanmak ve zamanı geldiğinde kralı nasıl öldüreceğimi düşünmek.

Aren pastaları yaparken işin çoğunu o yapıyor, ben ise onun asistanı olarak istediği her şeyi ona uzatıyorum. Meyveleri ezip, hamurları katlayıp, hamurları kesiyor. Bu hassas bir işlem ve başka bir durumda, onun çalışmasını izlemeyi çok isterdim.

"Hey," diyor, tencerelerin çıkardığı sesin duyulmayacağı kadar sessizce. Ona bakıyorum. Kafasını, lavabonun kenarında duran, yeni temizlenmiş bir bıçağa doğru eğiyor. Bu bir oyma bıçağı, bıçağı iki parmağın genişliğinden biraz daha geniş, ama çok keskin.

Sırtımı bıçağa dönerek, sapını tutup ona hızlı ve sessizce uzatıyorum. O da onu beline sokuyor. Kimse fark etmiyor. Fark eden olsa bile, kimse bir şey söylemiyor.

Biri gitti. Daha çok var.

...

Fırından son pastayı çıkardığımda, süre dolmuş.

Güneş saatler önce batmış ve kalenin büyük balo salonundaki parti tüm hızıyla devam ediyor. Mutfaktan yemekleri taşıyan hizmetkarlar sürekli dolaşıyor ve bu hareketlilik şu anda bile neredeyse hiç azalmıyor. Aren, tüm mutfak personelinin ve balo salonuna yemek getirmek için görevlendirilmiş bazı garsonları silahlandırdı. Özel turtalar, hala buhar çıkaran ve servise hazır halde büyük bir arabada istiflenmiştir, ancak mutfakta görevli bazı muhafızlar sabırsızlanmaya başlamıştır.

"Sen, şunu buraya getir!" diye bağıyor bir muhafız. Şaraptan yüzü kızarmış ve küçük gözleriyle bana dik dik bakıyor.

Mükemmel bir kombinasyon: sarhoş ve huysuz.

Kimsenin benimle konuşacağına şaşırarak bakakalırım. Aren'e doğru bakarım ve o başını sallar. Pastayı gardiyana doğru uzatırım.

"Bırak şunu," diyor gardiyan.

Söyleneni yapıyorum ve hala sıcak olan pastayı tezgahın üzerine koyuyorum. Geri çekiliyorum, ellerimi arkamda saklıyorum, tıpkı babamın masasında diğer hizmetçilerin yaptığı gibi.

Muhafız, hiç tereddüt etmeden parmağını pastanın içine sokar. "Bu ne?" diye sorar muhafız, sesi alçak ve alaycıdır.

Parmağı hala turtanın kabuğunun içindeyken, benden bir cevap bekleyerek beni bekliyor. Sıcak olmalı, ama gardiyan sadece geniş, aç bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ravent," diyor Aren, yanıma gelerek, ve sonra ekliyor, "efendim."

Muhafızın gözleri Aren'e bakarken aç bir hale geliyor ve ben sinirleniyorum.

Muhafız parmağını yavaşça pastadan çıkarır ve yalar. "Lezzetli," der, Aren'e sinisi sinisi bakarak.

"Teşekkürler, efendim," diyor Aren. "Şimdi krala teslim edebilir miyiz?"

Muhafız eliyle işaret eder ve ben de pastayı diğerlerinin yanına arabaya koyarım. Hep birlikte arabayı salona ve taht odasına doğru iteriz, muhafız ise Aren'e şehvetli bir gülümsemeyle bakar.

İntikam arzusu içimde kaynıyor, Yüzükleri uyandırıyor.

Yüzükler çok uzun zamandır sessizdi. Attığım her adımda daha da heyecanlanıyorlar, tanıdık uğultuları canlanıyor. *Henüz değil, henüz değil*, diye düşünüyorum, onları kontrol etmeyi umarak. Kan kulaklarımda uğulduyor,

yürürken hiçbir şey duymamı zorlaştırıyor. Taht odasına yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyor.

Taht odası partinin kalbi. Müzik yüksek, sesler daha da yüksek. Konuklar salonun her yerine yayılmış, yastıklar ve kanepelerde uzanmışlar, arabayı masaya doğru sürerken ilerlememizi yavaşlatıyorlar.

Her yerde, şarap şişelerini yudumlayan insanlar ve maskeli, yarı çıplak erkek ve kadınlarla eğlenen askerler var. Bu, Çorak Topraklar'a doğru yola çıkmadan önceki son çılgın gece.

Ben duyuyorum çatlak çatlama duyuyorum kırılma
çıglıklar çıglıklar ya da ya da acının birbirinden ayırt
edilemeyen çıglıkları, etin ete çarpma sesi. Vücutlar yere serilmiş,
bazıları o kadar hareketsiz ki hayatta olup olmadıklarını anlamak zor.
Tek istediğim kulaklarımı kapatıp gözlerimi kapatmak. Aniden kendimi
zindanda buluyorum. *Soğuk, yalnız, incinmiş*. Dünya üzerime
çöküyor ve ben yine kendime kapanıyorum, kendimi küçük ve
çaresiz ve zayıf—

Aren elimi tuttu ve ben o ana geri döndüm. Nerede olduğumu unutmuştum, ama onun dokunuşu beni kendime getirdi. Elimi bıraktı ve tilki maskesinin arkasından bana baktı, gözleri sempatiyle parlıyordu.

Şimdi pes edemem. Sadece birkaç dakika daha dayanmam gerekiyor. Neredeyse vardık.

Hizmetçiler çoktan masaya bakmaya başlamış, Aren'in yaptığı kek ve hamur işlerini masaya koymuşlar, konuklar da aç kurtlar gibi üzerlerine atlıyorlar. İyi.

Namreth, masanın ucundaki altın tahtından tüm bunları izliyor, elleri önünde kavuşturulmuş, etrafındaki manzaraya gülümsüyor. Masa yiyecek ve içeceklerle dolu, ve daha fazlası geliyor.

Hizmetçiler taht odasına akın ediyor, içeri girip çıkıyorlar. Topallayan, kedi maskeli bir hizmetçi görüyorum. Jared. Kanım daha hızlı akıyor. Marcus'u göremiyorum ama yakınlarda olmalı. Artık çok uzun sürmeyecek.

Namreth, Aren'e "Sen! Bana onlardan bir tane getir!" diye seslendiğinde kalbim durdu.

Ondan uzak dur, pislik. Sakın yapma...

Aren özel turtalarından birini masaya koyar, ama Namreth ona aldırış etmez. Generallerinden birinin sarhoş bir kızla dans etmesine gülmekle meşguldür.

Aren uzaklaşıyor, kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana son bir kez bakıyor.

Sağımdan bir yerlerden kahkahalar yükseliyor. Odanın arkasından zevk dolu inlemeler geliyor. Namreth'e doğru pasta arabasını iterken kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür yankılanıyor.

Bu asla bitmeyecek.

Namreth asla durmayacak. İnsanlara zarar vermeye, Estyrion'u kurutmaya ve beni sonsuza kadar rahatsız etmeye devam edecek. Bir daha asla huzur bulamayacağım. Onu öldürmedikçe.

Hemen şimdi.

Elimi belimin arkasına sokuyorum, bıçağın sapını hissediyorum ve onu kavıyorum...

Sarhoş general masadaki turtayı fark eder ve artık bilinci kapalı olan dans partnerini yere bırakır. Kirli ellerini turtaya daldırır, avuç dolusu hamur ve iç malzemeyi ağzına tıktırır. Birkaç yudum aldıktan sonra, aniden durur. Nefesi kesilir, gözleri şişer.

Zehirin işe yaradığını bilmek güzel. Ama herkesin zehir yemesi gerekiyordu ve bu kadar çabuk etki göstermemesi gerekiyordu. General düşer düşer zemine düşüyor sonraki yanında onun dans

yanında, konvülsiyon geçiriyor ve ağzından köpükler çıkıyor. Devasa adam yere düşerken, başka bir tatlı arabasıyla bir hizmetçiyi deviriyor. Tabaklar ve bardaklar kırılıyor, taht odasındaki tüm müzikler bir anda kesiliyor.

Hizmetçinin üniformasının bel kısmından tek bir satır kayar
—tüm gözler bıçağa çevrilir.

Boku yedik.

Bölüm Elli Bir

Aren

Kimse kıpırdamıyor. Kimse nefes almıyor.

Tüm gözler, durana kadar kayan parlak bıçağa kilitlenir. Sonra da ölü generale. Dietan'ın gözlerine bakarım, bir kalp atışı boyunca bakışlarını tutarım.

Kahretsin.

Şimdi daha fazla kişi kusmaya başlıyor, özellikle de özel tatlılardan yiyenler. Sonra oda kaosa sürükleniyor.

"Muhafızlar," diyor Namreth, sesi sakın ve kontrollü.

Alarm çalar ve başka bir koridorda bir boru sesi duyulur. Ağır botların sesi koridorlarda yankılanır, yaklaştıkça sesleri daha da yükselir. Zırhların çınlaması havayı doldurur.

Kahretsin. Saldırdığımızda askerlerin çoğunun bilinçsiz olacağını ummuştum. Ya da yerde yatan, görünüşe göre ölmüş generali. Birinin bu kadar çok yiyeceğini tahmin etmemiştim. En azından partiye katılan komutanlar çok sarhoş görünüyorlar.

Göğüslerine parlak madalyalar takılı adamlar sendeleyip ağızları açık kalırken, ipek elbiseler ve mücevherler içindeki panik halindeki kadınlar kapılara doğru itişip kakışıyorlar, ancak yaklaşan muhafızlar tarafından engelleniyorlar.

Muhafızlar, mızrakları ve kılıçları hazır halde, birbiri ardına odaya giriyorlar. Savaşa hevesli, hatta fazla hevesli bir şekilde homurdanıyor ve bağıyorlar. Belki de sonuçta kışlada kutlama yapıyorlarmış.

Bu güç gösterisi konukları bir kez daha kaçışmaya zorlarken, maskeli isyancılar silahlarına ulaşmak için çab alıyor. Bir anda herkes koşmaya başlıyor, oda insanlarla dolup taşıyor ve Hasat Ana, Dietan'ı bulamıyorum.

Onu en son gördüğüm yere doğru koşarım, ama o gitmiştir. Kaybolmuştur. Panik içinde tökezleyip düşen mücevherlerle süslü bir kadına neredeyse takılıp düşüyorum. Dietan'ın beyaz kurt maskesinin izini arıyorum. Sesini arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Kalabalığın çığlıkları, askerlerin savaş şarkıları ve mütevazı bıçaklarıyla uğraşan isyancı hizmetkarların bağırılarıyla rekabet ediyor.

. Muhafızlar bunu fark eder ve her iki taraf da bıçaklara uzanır.

Bir asi yerde duran bıçağa uzanır, ancak eli bir muhafız tarafından bilekten kesilir. Bir hizmetçi bıçağını çıkarır, yüzünde zafer dolu bir gülümseme vardır. Ancak harekete geçmekte gecikir ve bir muhafız arkadan boğazını keser. Midem bulanır. Cesur kale hizmetçileri grubumuzun, çılgın kralın savaşa hazır askerlerine karşı hiç şansı olmadığını bilmeliydim.

Askerlerin yüzleri kızarmış, gözleri öfkeyle dolu, ya da belki de sadece içkiden. Nedeni ne olursa olsun, kan dökmeye susamışlar.

Bu kaosun ortasında, kral tahtında sakince oturuyor, ayaklarının etrafında bir rüzgar esiyor. Odayı tarıyor, sessizce durumu değerlendiriyor. Çarpıcı mavi gözleri, zehirli ikram tepsisinin yanındaki hasta misafirlere, sonra da giderek artan sayıda silahlı hizmetkarlara dönüyor. Neler olduğunu anlıyor ve intikamı hızlı oluyor. En yakınındaki hizmetçi kıza elini uzatır ve parmaklarını şıklatarak, bir rüzgar esintisiyle kızın yüzündeki maskeyi yırtıp alır. Kız, devamıza katılmış hizmetçilerden biri değildir, ama bu önemli değildir.

Namreth ayağa kalkar. Kızın çenesini kavrar ve kızın yüzü kanı çekilir. Elini bırakır ve kız titreyerek onun elinden düşer. Sonra hayatımda gördüğüm en korkunç şeyi görürüm, hayatımın geri kalanında hafızama kazınacak bir görüntü.

Kral parmaklarını şıklatır ve bir çatırtıyla kızın göğsü çöker, kaburgaları dal gibi kırılır, göğüs kemiği içe doğru katlanır. Tüm vücudu titrerken, önce ağzından, sonra burnundan ve gözlerinden kırmızı bir akıntı başlar. Kafası mermer döşemeye çarpmadan önce ölür.

Herkes çılgılık atıyor. Tanrım, odadaki herkes çılgına dönmüş.

Bir asker kaçmaya çalışan bir hizmetçiye yakalar, maskesini yırtıp çıkarır ve hareket edemeyecek hale gelene ve vücudunun etrafında kan birikene kadar yumruklarıyla yere vurur. Bir asi intikam almak için askerın sırtına atlar, ancak ikinci bir asker kılıcını onun açık ağzına saplar.

İki hizmetçi daha yan yana yere düşer. Üçüncüsü, kemik gibi zayıf, diğerlerinin üzerine düşerken, dördüncüsü, on iki yaşından büyük olmayan bir çocuk, yanlarına diz çöküp ağlamaya başlar. Bazıları kaçmaya çalışır, ama kapılar kapalı, çıkışlar engellenmiştir.

"Neredesin?" diye bağıyorum, ama Dietan hala ortalarda yok. Kaybediyoruz, hem de fena halde. Marcus'u, Jared'ı, herhangi birini bulmaya çalışıyorum, ama zırhlı bir el bileğimi sıkıca kavıyor ve kolumdan kendi kanım akıyor. Asker diğer eliyle yüzümdeki maskeyi yırtıp alıyor. Maske saçlarıma takılıyor ve kafamdan bir tutam saç koparıyor, ama acıdan çığlık atmıyorum. O piçe bu zevki tattırmayacağım.

Onun yumruğuna karşı direnerek kıvrılıp dönüyordum. Asker beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünde, kolum uyuşmuş, başım zonkluyor, acı giderek şiddetleniyordu. "Dietan," diye bir kez daha haykırdım.

İsyan tam bir felaket ve Dietan hala ortada yok. En kötüsünden korkuyorum, kaosun içinde öldürülmüş, ayaklarımızın altında ölü ve gözden kaçmış olabilir.

Namreth ise başka bir mesele.

Odanın diğer ucunda, soğuk ve yakışıklı yüzünde sıkılmış bir ifadeyle sahneyi izliyor, Dietan'a çok benziyor ama aynı zamanda çok da farklı. Tahtından kalkıyor ve odada dolaşırken etrafında şiddetli bir rüzgar esiyor, maskeli hizmetkarları birer birer öldürüyor, parmağını çevirerek nefeslerini kesiyor.

Namreth, bir kabus gibi yavaşça partinin içinden geçiyor. Kan, zemini lekeliyor. Hizmetkarlar dal gibi kırılıyor.

Tess bizi uyarmaya çalışmıştı.

Biz rüzgardan daha hızlı ya da daha güçlü değiliz. Görünmez Ölüm'ü yenemeyiz.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır. Bu bir hataydı. Şehirden kaçmalıydık. Bu ziyafet sırasında, bu kadar acı çeken yere geri dönmek yerine, uzaklara kaçmalıydık.

Namreth durur ve on altı yaşlarında ince bir kızın yüzündeki maskeyi kaldırır. Kız titrer, Namreth ise başını sallar ve iç çeker. "Gerçekten bana karşı kazanabileceğinizi mi sandınız? Hepinize anlamanız için elimden geleni yapmadım mı? Bunca yıldır her türlü muhalefeti bastırmadım mı? Hepiniz sadece benim merhametim sayesinde hayattasınız."

Sonra parmaklarını şıklatır ve kız yere düşer, ölür, nefesi kesilir.

O, ölüm gibi yürürken salonu geçip gider — duygusuz, solgun, hassas. Cesetleri parçalara ayırır, parçalar.

Bu iğrenç. O iğrenç.

Beni tutan asker bile kralın acımasızlığı karşısında şaşkına dönmüştür. Kavrayışını gevşetir ve ben kurtulurum.

O beni takip etmeye çalışmasa da, onun ulaşamayacağı bir yere kaçıyorum. Diğerleri gibi o da Namreth'in yıkım çılgınlığına donakalmış durumda. Askerler, misafirler, hizmetçiler... Herkes felç olmuş durumda. Sessizce uzaklaşıp Dietan'ı aramaya devam ediyorum.

Tanrıça, lütfen onun ölmesine izin verme.

Kalabalığın arasından dirseklerimle yol açarak, isyancılar ve sadıklar arasından geçiyorum, katliamdan kurtulmak için çaresizce ziyafetten kaçmak için kapılara doğru itişen son konukları da iterek geçiyorum.

İki muhafızın arasından geçiyorum, neredeyse bir hizmetçi arkadaşımınla çarpışıyordum.

—ve sonra onu görüyorum. Hayatta ama bir avuç ceset ve ona mızrak ve kılıçlarını doğrultmuş bir grup askerle çevrili. Çok kalabalıklar. Fazla kalabalıklar.

Kurt maskesi yırtılmış ve alnındaki bir kesikten kan akıyor. Hiç şansı yok, kılıcı yok, sadece bıçağı var, ama bu onu durdurmuyor. Cesur ve vahşi, ama durumu tersine çevirmenin bir yolunu bulamazsak, yakında ölecek.

"Dietan," diye sesleniyorum, arkasına koşarak.

Beni görünce "Aren" diye nefes nefese söylüyor. Hayatta olduğu için kalbim sevinçle çarpıyor.

Sırt sırta duruyoruz, sadece ikimiz tüm lanet olası dünyaya karşı. Ve lanet olsun, dünyanın geri kalanıyla savaşmak daha kolay olabilirdi, çünkü tam o anda Namreth bizi görüyor.

Kıpırdanır ve yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirir. "Prens ve barmen," der, yoluna çıkan insanları birbiri ardına öldürerek ilerlerken.

Ayaklarımın dibindeki bıçağı almak için diz çöküyorum. Elimde çok küçük geliyor, tavadan çok daha küçük. Namreth'e karşı işe yaramaz, ama yine de onu kaldırıyorum, Dietan da yanımda. Namreth'i nasıl yenebileceğimizi düşündük ki?

Çılgın kralın soğuk gözleri benimkilere
dikilir. Namreth elini kaldırır...

Hissettiğim şey boğazımda bir karıncalanma ile başlar. Sonra göğsümde bir sıkışma. Sonra... *Hasat Ana*, diye düşünüyorum, ciğerlerimden hava bir körük sıkılır gibi dışarı çıkarken. Başım dönüyor ve boğuluyorum. Öleceğim.

Demek bu, Görünmez Ölüm.

Namreth, sanki benim acı çekmemi izlemekten zevk alıyormuş gibi, kayıtsız bir şekilde duruyor. Belki de beni diğerlerinden iki kat daha yavaş öldürüyor. Ya da belki de zaman kavramını tamamen yitirdim. Ama ona acımdan duyduğu tatmini yaşatmayacağım. Dizlerimin üzerinde olsam da yalvarmayacağım.

"Siktir git," diyorum son nefesimle.

O hiç kıpırdamıyor. Gözleri bana sabitlenmiş. Yüzü çelik ve demir gibi, kötülük ve nefret dolu.

Öleceğim. Bunu hissedebiliyorum. Dünyanın kenarları kararıyor ve kafam, tüm vücudum yanıyor, sanki patlayacakmışım gibi.

Demek bu son. Belki Namreth de bunu hissediyor, çünkü deli gibi sırtıyor, ölümümün tadını çıkarıyor, onu uzatıyor.

Boğazımı
tutuyorum.

Başarısız olduk.

Bu deli benim hayatımı çalacak, sonra Dietan'ın hayatını çalacak ve sonra Gaspçı'ya katılarak vatanımıza yürüyecek. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Üzgünüm, Dietan.

Yeterli zamanımız yoktu. Ona gerçekte ne hissettiğimi bile söyleyemedim. Onu hiç tanımamış olmaksansa, onu sevmiş olarak burada ölmeyi tercih ettiğimi.

Oda soğuyor, sanki rüzgar etrafımda dönüyor. Parmaklarım uyuşuyor, mumlar titriyor, görüş alanımın köşelerinde sönüyor.

Ve rüzgar hala esiyor.

Sonra Namreth sendeliyor. Aniden yere düşüyor ve bir rüzgar esintisi yüzüme çarpıyor.

Hava ciğerlerime geri dolarken şaşkınlıkla Dietan'a dönüyorum. *Gerçekten* bir nefes daha alabiliyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha. Havanın bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum.

Kafam netleşmeye başlar ve Namreth mermer zeminde kayarak, bir göletin yüzeyinde sıçrayan bir çakıl taşı gibi fayansların üzerinde kayarken ayağa kalkarım. Yüksek *bir çatırtıyla* meşe masaya çarpar ve ahşap neredeyse ikiye ayrılır.

Bir an için savaş durur.

Bir dakika önce Namreth yenilmez görünüyordu, ama şimdi kışının üstüne oturmuş, yüzü kızarmış, dişlerini acıdan sıkmış durumda. Doğal olmayan gençlik özellikleri daha yaşlı görünüyor, şüphesiz odadaki tek güç olmadığını fark ederek sarsılmış.

"Dietan? *Tanrım*, Dietan. Bunu sen mi yaptın?" Hayretler içindeyim ve gurur duyuyorum.

Dietan cevap vermez. Garip bir şekilde...

sakindir. Hayır, sakın değildir.

Odaklanmış.

Elleri Namreth'e doğru kaldırılmış. Rüzgarlar etrafında çırpınıyor, yerden yukarı doğru dönüyor ve etrafındaki enkazları bir kasırga gibi karıştırıyor. Büyüyen fırtına saçlarını dalgalandırıyor. Giysilerimi ve yüzümü kesiyor, duvarlardan duvar halılarını yırtıyor, canlı bir varlık gibi salonun içinde kükrüyor.

Whisting ona geri dönmüş.

Elli İkinci Bölüm

Dietan

Kendimi
canlı
hissediyor
um.

Tanrılar, hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Güç, kalp atışlarımın ritmine uyarak vücudumda dolaşıyor. Whisting tüm şüpheleri ve korkuları silip süpürüyor. Whisting ayaklarımın dibinde açılırken her şey dönüyor, Yüzükler kullanılmamış güçle titriyor.

Kullanılmak istiyorlar. Kullanılmaları *gerekıyor*, riskler ne olursa olsun.

Aren'in dizlerinin üzerine çöktüğünü, ışığının sönmeye başladığını gördüğümde Whisting bana geri döndü. O kaybolurken, Yüzükler, bu kaleye geldiğimizden beri ilk kez, sanki bir ömür önceymiş gibi, sınırsız bir şekilde canlandı.

Güç o kadar beklenmedik bir şekilde yükseldi ki, düşünmek, plan yapmak ya da nefes ve iradeyle onu geri tutmak için zamanım olmadı. Sadece harekete geçtim. Rüzgarı kendime çağırdım ve Yüzükler cevap verdi, Namreth'i odanın öbür ucuna fırlattı.

Çılgın kral hala sırt üstü yatıyor ve muhafızları bana bakıyor. Ne yapacaklarını bilemiyor gibiler, Namreth ile aynı büyük güce sahip olduğumu fark edince aptallar gibi ağızları açık kalıyor. Sessizce seçeneklerini değerlendiriyorlar, bakışlarını değiştiriyorlar, kaçmaları mı yoksa savaşmaları mı gerektiğini kendilerine soruyorlar. Eminim hepsi benim nasıl ölümden geri döndüğümü merak ediyorlardır. Yarısı hayalet görmüş gibi bana bakıyor.

Ama ben hayalet değilim. Ben bir kabusum, intikam peşinde olan bir kabus. Ayaklarımın dibinde, Aren bana bakıyor, gözleri korku ve şaşkınlıkla açılmış. O hayatta.

Ona seslenmek istiyorum, ama yapamıyorum. Zar zor düşünce kurabilirim. İçimdeki güç yıldırım gibidir, derimin altında serbest bırakılması gereken bir fırtına gibidir.

Odanın diğer ucunda Namreth kıpırdanıyor.

Titreyerek ayağa kalkıyor. Saçları dağınık, gözleri şişmiş. Onun işinin bittiğini ummuştum. Adamın sırtının ve ruhunun da kırıldığını ummuştum. Elbette bu aptalca bir umuttu, ama ben her zaman umutlu bir aptal oldum. Aren bana bunu sık sık hatırlatır.

"Yeğenim," der Namreth, fazla şaşkınlık göstermeden. "Hâlâ hayattasın," der alaycı bir şekilde. "Hâlâ aptalsın." Namreth saçlarını geriye atar, alnındaki kiri ve bir damla kanı siler.

Göğsümdeki fırtına titreyip sarsılırken, düşüncelerime çarparak gözlerimi kapatıyorum. Benden başka bir enerji dalgası yayılıyor, ama odaklanmamış ve geçmişte olduğu gibi kontrolümü kaybedeceğimden korkuyorum. Yeterince güçlü olmadığım için, kendi ellerimle nefesimi yutacağım için korkuyorum. Babamın yıllar önce haklı olduğundan korkuyorum. On yaşındayken o yüzüklere dokunmamam gerekirdi, şimdi de dokunmamam gerek.

Yine de buradayım.

"Bu senin yaptığın mı?" Namreth, bana doğru bir adım atarak ve ellerini genişçe açarak, devasa altın salonuna dağılmış kırık bedenleri işaret ederek soruyor. "Bu saçma ayaklanma mı? Bu acınası isyan mı?"

Konuşmuyorum. Gücümü kontrol etmeye çalışırken alnımda ter damlaları beliriyor, ama şiddetli rüzgârla bir anda uçup gidiyor. Aren, etrafında cam ve porselen parçaları uçuşurken gözlerini kapatıyor. Etrafımdaki fırtına giderek şiddetleniyor, gücü kontrol edilemez hale geliyor.

Durun, Yüzüklere emrediyorum. Durun, durun...

Fırtınayı serbest bıraktım ve hala onu istediğim gibi kontrol etmeyi bilmiyorum. Öğretildiği gibi nefes almaya çalışıyorum, kalp atışlarımı sayıyorum, rüzgarı kontrol altına almak için çabalıyorum.

"Ne yazık ki, onu nasıl kullanacağını bilmiyorsun, değil mi?" diyor Namreth. "İçinde çok büyük bir güç barındırıyorsun, ama nereden başlayacağını bile bilmiyorsun. Ama ben biliyorum."

Etrafında ikinci bir fırtına yükselir. Fırtına genişler ve onu, savaşta yere saçılan enkazları toplayan bir girdapla çevreler. Her kırık tahta ve taş parçası girdap içinde süpürülür.

Namreth ilerler ve kasırga mermer fayanslarda derin oluklar açar. Sandalyeleri ve masaları keser, her yöne parçalar saçılır. Taht odasındaki cesetlerin arasından bir yol açar, yavaşça, tek tek adımlarla ilerler, böylece hayatta kalanlar onun gücünü görsün ve taraflarını seçsinler.

Uzun zaman önce, Whisting dağları ve vadileri oydu. Şimdi ise Namreth, benim yarattığım fırtınayı kesiyor. Kasırgalar birbirine çarptıkça hava, savaş davulunun içi gibi uğulduyor.

"Bana rakip olabileceğini mi sanıyorsun, yeğenim?" Namreth, uluyan rüzgârın üstüne bağırır. Muhafızları öne çıkar, kalkanlarını kilitler, mızraklarını bana doğru hazırlar.

Onlarca kişi, birbiri ardına sıralanarak düzgün bir hat oluşturuyor. Uzakta daha fazlası yaklaşıyor, salonlardan geçerek, düşen herhangi bir erkeğin veya kadının yerini almaya hazır.

I karşı çıkıyorum içinde kalbim kalbin bulunuyorum düşmanın düşmanın kalesinin İsyancılar isyan sayısı yüz kat fazla, belki de daha fazla. Namreth'e karşı koyabileceğimi sanmıyorum.

Kendi gücümü bile kontrol edemiyorum. Adam gülümsüyor, benim mücadelemi izlerken kremayı yalayan bir kedi gibi sırtıyor. Bir an sonra, Namreth'in fırtınası başlıyor. Kıymıklar derimi yırtıyor, ve aynı kıymıklar yerde Aren'in elbisesini ve derisini parçalıyor. Etrafındaki rüzgar girdabı genişleyerek tüm salonu dolduruyor ve yoluna çıkan her şeyi yok ediyor. Dost ve düşman ayrımı yapmıyor. Muhafızlar ve isyancılar aynı şekilde dizlerinin üzerine çöküyor. Bir tahta parçası şişman bir adamın şakağına saplanıyor; bir bıçak bir çocuğun göğsüne, bir diğeri ise gözüne saplanıyor. Muhafızları en büyük darbeyi alıyor, ama yakında Namreth'in fırtınasının tüm öfkesi üzerime çökecek.

Kısa bir an için, beni tehdit etmek için gönderilen askerler duvarı beni korur. Bu sakın anda, düşüncelerim netleşir.

Aren'e bakıyorum ve gözlerinde inanç görüyorum. Kendi inancım kaybolduğunda bile bana inanan birini görüyorum. Beni ele geçiren gücün karşısında çok küçük, çok zayıf görünüyor, ama o ikisi de değil. Gözlerinde bir ateş var ve o ateş ruhuma ulaşıyor. Onun sarsılmaz gücü bana güven veriyor. Namreth'in onu almasına izin veremem.

Aren için bunu yapabilirim. Onun için onu yeneceğim.

Yüzükleri çağırıyorum ve onlar cevap veriyor. Derimin altında ateş çiçek açıyor, şimşek çakmaları gibi parıldıyor. Bu, coşku, ecstasye gibi bir his. Muhteşem bir his.

Etrafımdaki fırtına genişliyor, Namreth'in yarattığı seli kesiyor. Amcamın aksine, benim hassasiyetim ya da inceliğim yok. Sadece

her şeyi mahveden, masaları ve sandalyeleri birbirine çarptıran, tabakları tencereleri kesen, muhafızları geri çekilmeye, uzun kalkanlarının arkasına saklanmaya ve fırtınanın geçmesini beklemeye zorlayan ham güç.

Namreth'in gücünü geri püskürtmeye odaklanıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, gücüm bedenim için çok büyük geliyor. Taht odasındaki hava kararıyor, fırtına bulutları emrimle toplanıyor.

Sonra gerçeklik değişir. Ve yeniden düzenlenir. Ve ben bir rüyaya taşınırım.

Savaş alanı.

Ve cesetler.

Gölgelerin krallığı.

Karanlık rüzgarlar etrafımda esiyor — bir fırtına yaklaşıyor. Sonra bir ses. Onun sesi.

"Dietan!"

Göğsüm sıkışıyor. Keder beni bir çekiç gibi vuruyor. Yine, Aren'in sesi rüzgârın uğultusunu kesiyor.

Gerçek beni vurur. Her şeyi yanlış anlamışım.

Görülerim Loegria ile ilgili değil. Namreth ile ilgili. Bu yıkılmış krallık, bu altın şehir ile ilgili. Her şey burada sona erecek.

Onun düşüşünü sağlayacak silah ben miyim?

Kaderin Yüzükleri benim hayatımı alacak, ama önce Namreth'in hayatını sonlandıracağım.

Aren'e bakınca artık anlıyorum. Yüzüklerin tüm gücünü kanalize ederek hayatta kalmam imkansız. Geçmişte, onların gücünün sadece bir kısmını kullanarak zar zor hayatta kalabildim. Yüzükler beni on yaşındayken seçtiği andan itibaren kaderim belliydi.

Sonuç böyle olacak.

Namreth'i yok etmek için kendimi feda etmeliyim. Başka yolu yok.

Aren bana bakıyor, yüzünde bir farkındalık belirliyor. Hatta bir parça öfke bile. Bu bakış, "*Beni bırakma. Ölme, seni piç kurusu*" diyor. Ama başka seçenek yok. Halkım için kendimi feda etmeliyim.

Daha da önemlisi... bunu benim için en önemli kişi için yapacağım. Onu kendimden çok kurtarmayı seçtiğim için çok kızacağımı düşününce gülümsüyorum.

düşüncesiyle gülümsüyorum.

Yüzükler canlı, güçleri serbest kaldı, her yerimi dolduruyor, içimden bedenimi parçalıyor.

Bunu *hissediyorum*.

Namreth'in bile sahip olamayacağı bir güce sahibim... onun ve benim hayatımı alacak bir güç.

Aren'in dehşete kapılmış bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yüzükleri babama geri ver," diyorum, Whisting'in rüzgârla sesimi sadece ona ulaştırmasını diliyorum. Beni duyduğunu biliyorum çünkü ağzını kapatıyor ve güzel yüzünden bir gözyaşı süzülüyor. "Seni seviyorum, Aren."

Sonra, Yüzükleri çağırarak, akrabam olan Çorakların çılgın kralına dönüyorum.

Elli Üçüncü Bölüm

Dietan

Kaderin Yüzüklerini taşıyorum.

Ben, rüzgâr ve havanın, kasırga ve hortumun gücünü elinde tutan, serbest bırakılmış Anemoi'yim. İçimde Whisting kükrer.

Namreth kollarını kaldırır. Büyülerimiz, boynuzlarını birbirine geçiren iki geyik gibi çarpışır.

Biri içeri koşarak Aren'i yakalar. *Marcus mu? İyi.* O güvende ve ben kendimi Yüzüklere teslim edebilirim. Düşüncelerim sanki yine su altındaymışım gibi dönüyor. Uzaklardan başka sesler duyuyorum. Tanıdık bir ses. Jared mi? Adı bu mu? Anılarım yağmur damlaları gibi zihnimden kayıp gidiyor. Yüzükler benden her şeyi istiyor ve ben onların gücünde kendimi kaybediyorum.

Bir kadın bana sesleniyor, ama sesi fırtınada kayboluyor.

Hizmetçiler ve askerler çığlık atıyor, fırtına şiddetini arttırırken korku içinde sinip kalıyorlar. Bir dakika önce Namreth'in gücü tabakları ve sandalyeleri fırlatıyordu, ama şimdi erkekleri ve kadınları fırlatıyor. Onları havaya atıyor, şanslıysalar duvarlara çarpıyor, şanssızlarsa mızraklara saplıyor.

Namreth'in gücü, tüm muhafızları ve isyancıları yere serer. Devam etmesine izin verilirse, bu salondaki her ruhu paramparça eder. Durdurulmazsa, Namreth'in kaleyi de yıkacağını *biliyorum*.

Namreth'in fırtınasına, geniş ve kötücül bir gülümsemeyle, siyah ve dönen bir fırtına ile karşılık veriyorum. Yüzükler benden bunu istiyor, bunca yıldır bunu bekliyorlardı.

Kollarımı birleştiriyorum ve tavandaki kirişler eğiliyor. Altımdaki zemin çöküyor, çatlamaya başlıyor. Sütunlar eğiliyor ve kemerli tavan tehlikeli bir şekilde sarkıyor. Oda parçalanıyor, duvarların ve tavanın parçaları fırtınada savruluyor. Kasırga beni çevreliyor ve kontrol bende.

Kasırgayı *kontrol* ediyorum.

Muhafızlar geri çekilir. Salonda hayatta kalan herkes geri çekilir. Bu artık ölümlüler arasındaki bir savaş değil.

Anemoi, karanlık aynası Kilandrar'a karşı.

Masum hayatları kurtarmak için fırtınayı odanın ortasına yönlendiriyorum ve sadece Namreth'e odaklanıyorum.

Çorakların Kralı, doğal olmayan bir sakinlikle önümde duruyor. Fırtına, kafasındaki en küçük saç telini bile kıpırdatmıyor. O, Görünmez Ölümün efendisi ve ben yine kendimi kandırıp kandırmadığımı merak ediyorum. Cevap olarak, sanki cevap veriyormuş gibi, içimdeki güç sıcak ve keskin bir şekilde yükseliyor.

Yeni keşfettiğim tüm gücümü Namreth'e yöneltiyorum. Dişlerimi gösteriyorum, Yüzükleri irademle yönetiyorum, ama Namreth daha hızlı. Daha iyi.

Nefes almaya çalışırken, onun fırtınası benim kasırgamı yararak geçiyor. Göğsüm kendiliğinden sıkışıyor, ellerim ve ayaklarım durduğum yerde uyuşuyor. Gözlerimin arkasında ani bir basınç oluşuyor. Boğuluyorum. Nefes alamıyorum ve bir dakika sonra bayılacağım. Görüşüm kararmaya başlayacak ve her şey sona erecek. Boğazım her geçen saniye daha da sıkışıyor. Karanlıkta Yüzüklerin gücünü arıyorum ama içimde yükseldiği kadar kolay bir şekilde kayboluyor.

Gitti.

İçimde hiç hava kalmadı. Namreth'in beni tutuşu mutlak. "Dietan!" *Aren?*

Hayır. *Geri çekil.* Sesi çok yakın.

Onun güvende olduğunu sanıyordum, ama o burada. Onun güvende olması gerekiyor. Yüzüklerin gücünü son bir kez daha arıyorum. Sadece bir parça buluyorum, Namreth onu çalmak için son bir nefes almaya yetecek kadar. onu çalması için yeterli. Ona doğru bir adım daha atıyorum...

Nefes alıyorum, ama çağırdığım hava tamamen yok olmuş. Duvarlar üzerime kapanıyor. Yine de, beni parçalara ayırmakla tehdit eden karanlığa ve rüzgarlara karşı mücadele ediyorum.

Keşke nefes alabilsem. *Sadece bir nefes daha.*

Ama ciğerlerimdeki hava bitti. Göğsüm yanıyor ve kaburgalarımın sıkışmaya başladığını, kemiklerimin kırılma noktasına geldiğini hissediyorum. Göğsümde bir şey çatlıyor. Ölümümün diğerleri gibi, aynı derecede korkunç olacağından korkuyorum.

Namreth bir adım öne çıkıyor, sonra bir adım daha. Sesi fırtınayı kesiyor. "Gerçekten benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Nefes bile alamıyorsun!"

Haklı. Ne avucumdaki kesik ne de kafama vurduğu tava beni bu durumdan kurtarabilir. Hava yok ve geriye sadece acı kaldı. Göğsümde ve kafamda acı, beni alt etmeye çalışan ezici, delici bir işkence.

"Bu güçten çok korkuyorsun. Ama ben yıllarımı onu kucaklayarak, bilinecek her şeyi, senin değerli büyükbabanın sana yasakladığı tüm büyüü öğrenerek geçirdim. Ve şimdi nerede olduğuna bak!"

Düşüyorum, önce bir dizim yere çarpıyor, sonra diğeri. Görüşümde siyah noktalar beliriyor.

Tabii ki bu beni korkutuyor. Ben Namreth gibi değilim. Bu yıkıcı gücü istemiyorum. Bunu ben seçmedim.

O beni seçti.

"Dietan!"

Adım kafamda boğuk bir yankı yapıyor, kulaklarımda çalan kalp atışlarımin ve göğsümdeki acının arasından geçiyor. Sonra anlıyorum — Aren beni çağırıyor. Fırtınanın kenarında, Marcus'un onu tutmaya çalışmasına karşı direniyor. Ne kadar inatçı...

"Odaklan! Nefes al!" diye bağılıyor Aren.

Yapamıyorum. Bir adım atacak gücüm kalmadı. Parmağımı bile kıpırdatacak gücüm yok.

Nefes almak için.

Görünmez Ölüm'ün acımasız pençesinde göğsüm çöküyor.

Uzaklarda bir yerde, Aren Marcus'un kollarından kurtulup fırtınanın içine koşuyor.

Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama kesin olan bir şey var: erkekler onu her zaman hafife almışlardır.

Fırtınanın içinden geçerken yüzünü koruyor. Uzaktan izliyorum, sanki uzak bir sahnede bir oyun izliyormuşum gibi. Namreth'in girdabına kapılmış, hiçbir şey yapamadan izlerken rüzgâr, açıkta kalan tenini parçalıyor. Kanlar içinde benim adımları haykırıyor ve onu korumak istiyorum ama çok güçsüzüm.

Fırtınada bana ulaşana kadar mücadele ediyor, kollarıyla beni sarıyor ve düşmemem için beni tutuyor. Neredeyse gitmişim, ve karanlıkta tek parlak şey onun yüzü.

Ne yapıyorsun? diye düşünüyorum.

Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. *Buradan git.* Ama tabii ki beni duyamıyor ve duyabilse bile dinlemez.

"Sen güçlüsün, harikasin ve en önemlisi..." Aren, başımı ellerinde tutarak fısıldıyor. "Ne dediğini hatırlıyor musun? Birlikte olduğumuzda nefes almana gerek yok."

Yüzümü ellerine alıyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor, bana nefes veriyor.

Benim *için* nefes alıyor.

Onun tatlı yaşam gücü içimde dalgalanıyor, derimin altında hapsolmuş Whisting ile karışıyor, ciğerlerimi sıkın mengeneyi parçalıyor ve beni Namreth'in pençesinden kurtarıyor.

Ben de onu öperim ve içimde kopan fırtına diner. Her şey tamamen sessizleşir. Dünyam, dudaklarımdaki yumuşak dudakları, soğuk yüzümdeki sıcak elleri, yanağımdaki nefesi ile daralır. Nefesi cildimde nazikçe kıvrılır, içime akar, içimden geçer.

Karanlık çekilir. Yüzü, benimkinden bir santim uzakta, gördüğüm tek şeydir. Tanrılar, o gerçekten dünyadaki en güzel kadın. Başka hiçbir şeyin önemi yok, ondan başka hiçbir şeyin.

Yüzükler çağırıyor, derimin hemen altında dalgalanıyor ve ben onlara sakin olmalarını emrediyorum.

Yüzükler beni seçmiş olabilir, ama beni kontrol etmiyorlar. Artık etmiyorlar.

Sonunda, onların gücünü nasıl kontrol edeceğimi anladım. Onlardan iki tane var, biz de iki kişiyiz, birbirine uygun bir çift. Birlikte, ve sadece birlikte, onları kontrol edebiliyoruz.

Dudaklarım hala Aren'in dudaklarında, dar ama güçlü bir rüzgar konisi çağırıyorum. Bir dağı yerle bir edecek güçle Namreth'in üzerine çöküyor. Bir zamanlar eski Albion'un zirvelerini vadilere dönüştüren şiddetle, çılgın krala saldırıyorum. Görmek için gözlerimi açmama gerek yok. İçimdeki Yüzükler görüyor, sanki altın avizelerin tepesinden izliyormuşum gibi.

Namreth bu büyük gücün bir parçasını kullanıyor, ama ben Whisting'in tüm gücüyle onu engelleyebilirim. O buna karşı savaşıyor, karanlık gücünü daha da artırıyor, yıllardır çalıştığı eski ve yasak büyülerini çağırıyor. Ama onun yarattığı her fırtına ve kasırga, benim kullandığım Yüzüklerin gücü altında sönüyor.

Namreth, keskin cam, elik ve tahta parçalarıyla binlerce kez delinir; etrafındaki kasırğa, kendi kanının damlalarıyla kırmızıya boyanır. Rüzgarlar, onun ılıklarından daha yüksek sesle ulur.

Ona yardım edecek hiçbir şeyi ve hiç kimsesi yok.

Yalnız... ve yalnız olduğu için zayıf.

Kirişlerden, Whisting birbirimize sarılıp öpüşen Aren ve bana bakıyor. Yüzükler sırtımdan, yırtık pırtık, kanlı gömleğimden yükselirken, sanki bir rüya izliyorum. Onları görmeyeli on yıllar oldu ve yetişkin gözlerime farklı görünüyorlar. Parlıyorlar ve uğulduyorlar, sihirden yapılmışlar, başlarımızın üzerinde yükseliyorlar, altın ve gümüş, güçle titriyorlar. İki bağlantılı yüzük gittikçe büyüyor, fırtınanın merkezinde süzölüyor, onlardan gök gürültüsü gibi güç yayılıyor.

Birbirlerinin üzerine bükölerek Namreth'in üzerinde asılı kalırlar, sonra düşerler, başının üzerinden omuzlarının ötesine düşerek onu çevrelerler.

Yüzükler parlak bir şekilde parlayarak Namreth'in kollarını ve gövdesini sıkıca sararlar. Namreth dişlerini sıkarak onlara karşı direnir. Sonra gözleri Aren'in ağızına, benim ağızıma, paylaştığımız nefese kayar ve yüzünden anladığını görebilirim. Aren ve benim birlikte gücümü kontrol edebileceğimizi biliyor. Kazandık.

Gerginleşir, vücudu acıdan kaskatı kesilir, titrer ve sarsılır. Ve işte böylece, her şey biter.

Vücudu gevşek ve hareketsiz bir şekilde yere düşer. Yüzükler onun gücünü elinden almıştır.

Aren'in dudakları hala benim dudaklarımın üzerinde, ama artık sadece yukarıdan izlemiyorum. Yüzüklerin içinden ve ötesini görüyorum. Ben fırtına, rüzgâr, deniz ve toprağım. Ve her şeyi hissediyorum. Rüzgârın dinmesini, yağmurun durmasını ve kollarımdaki Aren'i.

Yırtıcı bir acı ile sırtımdaki yara izi, damgalanmışım gibi yanıyor. Yüzeyin hemen altında Whisting'in uğultusu gibi tanıdık bir his geri dönüyor. Ama sonra Yüzükler avucuma düşüyor, sıcak, sağlam ve tanıdık. Biri altın, biri gümüş. Ve bir kovaya dökülen su gibi, kendime geliyorum. Yine sadece bir adamım. Hayatta olan ve sevgisini elinde tutan bir adam.

Aren geri çekilir ve gözlerinde yaşlarla bana bakar, ben ise sadece ona bakabilirim. O hayatta kaldı. Ben de hayatta kaldım — onun sayesinde.

Namreth inliyor. Hayatta, ama Yüzükler onun gücünü elinden aldı. Korkutucu, genç bir kral yerine, zayıflamış gri saçlı, yüzünde bir ömür boyu acıların izleri olan zayıf bir yaşlı adam. Başı acı verici bir açıyla yana eğilmiş, şoktan ağzı açık bir şekilde yerden bize bakıyor. Son bir hırıltılı nefesle, sefil piç sonunda ölüyor.

Savaş bitti. Kral öldü.

Her şey sessiz ve hareketsiz, sanki dünya nefes almayı unutmuş gibi.

Odanın etrafındaki enkazdan, tozla kaplı yüzler belirir. Kanlar içinde, giysileri paramparça olmuş, sanki enkazın bir parçasıymış gibi görünürler.

Devasa altın salon harap olmuş. Namreth'in tahtı toza dönüşmüş. Ayakta duran bir masa ya da çatlamamış ve yarısı yıkılmamış bir sütun yok. Işık tavandaki boşluklardan içeri sızıyor. Yardıma ihtiyacı olan insanlar var ve onlara yardım etmek için zaman olacak.

Şu anda tek umursadığım Aren. Onu tekrar kendime çekip, sıcaklığını hissederek gözlerimi kapatıyorum. O da kollarını bana dolayarak fısıldıyor: "Cesur aptal."

Uzaklardan bir tezahürat sesi geliyor, ardından bir tane daha.

Aren bana gülümserken, salonda rahatlama, minnettarlık ve sevinç çılgınlıkları yükseliyor.

"Vay canına, bu harika bir öpücüktü," diyorum.

Sonra beni tekrar öper. Çünkü evet, öyleydi.

Elli Dördüncü Bölüm

Aren

Dietan, Namreth ordusunun hayatta kalan savaşçılarını toplanmaya çağırdı.

Büyük salonun kalıntılarına sızarak avluya ve kale bahçesine yayılırlar. Zırhları paramparça, yüzleri kurumuş kanla kaplıdır. Bazıları şoktan titriyor. Diğerleri yaralılara yardım ediyor.

Tek bir altın apoletin sağlam kaldığı iri yarı bir adam kılıcını çekip diğerlerine seslenir, ayakta durabilenleri sıraya girmeye çağırır, ama bu askerlerde savaşma gücü kalmamıştır. Birçoğu korkudan sıraya giremez, bazıları ise Dietan önlerine çıktığında kılıçlarını düşürür.

Gözlerinde kötülük yoktur. Bu savaşan erkekler ve kadınlar muhtemelen sadece emirleri yerine getiriyorlardı, kale hizmetçileri gibi itaat etmeye zorlanmışlardı. Dietan elimi tutar ve ben de onun ne hissettiğini bilerek ona katılıyorum. Artık daha fazla şiddet istemiyor.

"Ben Namreth değilim, Osian, muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi," diyor, hala sersemlemiş bir halde başını sallayarak. "Ben Loegria Prensi Dietan'ım ve Engel Kalesi'ni kurtardım. Bu savaş bitti. Sizi temin ederim. Kılıçlarınızı atın ve gidin. Evlerinize, ailelerinize ve sevdiklerinize dönün. Bu kötü yerden kurtulun."

Çoğu kişi onun sözlerini memnuniyetle karşılar. Kavga etmek isteyenlerin sayısı fazla değildir herhalde, ama bir iki kişi etkilenmez. Belki gidecek yerleri yoktur. Belki de ne zaman durmaları gerektiğini bilmiyorlardır. Birinin saldırmasını beklerim, ama kimse saldırmaz.

"Majestelerinin sözlerini duydunuz," diyor Marcus. "Gidin buradan, aptallar. Kavgayı yeniden başlatmak istemiyorsanız, kavga bitmiştir. Yüzüklerle uğraşmak mı istiyorsunuz?"

Bunun üzerine, son muhafızlar da kılıçlarını yere atarlar. Bir adam dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başlar. Ama odada sadece askerler yok

odada bulunan tek kişiler değiller. Etrafımızdaki yüzlere bakıyorum ve arkadaşlarımı görüyorum.

Küçük isyancı grubumuz hayatta kalmayı başarmıştı. Şaşkınlık içinde boş boş bakıyorlar. Dietan'ın Whisting'in gücüne sahip olduğunu bilmiyorlardı. Ya da belki de hayatta olduklarına şaşırmışlardır. Lambert, Arnfried ve Tess, giysileri yırtık pırtık, yaralarını sararken yan yana duruyorlar. Kimse o fırtınadan zarar görmeden kurtulamadı.

Vücutları iyileşecek, ama yaralar kalacak. Hiçbirimiz bugün olanları unutmayacağız.

Engel halkı, Namreth'in korkunç hükümdarlığı altında, yıllarca Görünmez Ölüm'ün gücüyle yaşamıştı. Gözlerindeki korku hala duruyor. Dietan'ın da aynı güce sahip olduğunu bildiklerine göre, artık ona güvenecekler mi?

Marcus ve Jared de halkı izliyor, sessizce tepkilerini bekliyorlar.

Dietan'ın, az önce mağlup ettiği kral gibi olmadığını onlara temin etmek için ilk adımı benim atmam gerektiğine karar veriyorum. Dietan'ın elini bırakıp onun önüne geçiyorum ve beni hatırlayanlar ve hatırlamayanlar dahil herkese sesleniyorum.

"Loegria Prensi Dietan, Kral Osian'ı tahttan indirdi. Aslında o, onun büyük amcası, Alarice Prensi Namreth'ti ve Estyrion'un gerçek varisi değildi." Yerdeki cesedi işaret ediyorum ve salonda bir mırıldanma kopuyor. Onun kimliği şimdiye kadar herkes tarafından bilinmiyordu. "O piç kurusu öldü ve kimse sizi Loegria'ya yürümek zorunda bırakmayacak. Artık bir canavarın kölesi değilsiniz. Özgürsünüz. Prens Dietan sizi, Engel ve Estyrion'u özgür kıldı."

Kalabalıktan karışık, heyecanlı bir konuşma sesi yükselir.

"Selam sana, Estyrion'un Kurtarıcısı Prens Dietan!" diye haykırır Jared, kılıcını kaldırarak. Marcus da onunla aynı anda kılıcını kaldırır.

Sonra bir adam diz çöker ve yanındaki kız da onu taklit eder. Diğerleri de tek tek onu takip eder. Ellerinde tuttukları her şeyi bırakıp diz çökerler ve mermer üzerinde silahlarının çıkardığı ses, etrafımızda çan sesleri gibi yankılanır.

"Prens Dietan," diye bağırır Lambert, sonra yavaşça bir dizinin üzerine çöker. Başını eğirir. Salonun geri kalanı da aynı şeyi yapar ve

diz çökerek sadakatlerini gösterirler.

Dietan'ın yüzünde rahatlama belirir. Kral olmaya hazır hissetmiyor olabilir, ama "kurtarıcı" ona yakışır. Bunu hak etmiştir.

"Sanırım bu çok uygun..." diyorum. Dietan'ın önünde diz çöküyorum, eteğim etrafımda dalgalanıyor.

"Aren, lütfen. Yapma..."

"Majesteleri," diye itiraz ediyorum. "Bu sadece uygun olan şey."

Ama Dietan dirseğimi tutar ve beni ayağa kaldırır. Bunu yaparken, kendisi diz çöker. Gözleri parlayarak bana bakar ve daha basit zamanlardan bir anı aklıma gelir. Bir prens, taşra barmeninin ayaklarına diz çökmüş.

O, Loegria'nın prensi, Engell'in kurtarıcısı, Estyrion'un kurtarıcısı. Ve herkesin önünde diz çökmüş durumda. Ne yapacağımı bilmiyorum. Diğer herkes hala eğiliyor. Dietan bana gülümsediğinde, gözleri yaşlarla doluyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Onu kaybetmekten çok korkuyordum ve neredeyse yine kaybedecektim. Ama onu kurtardım. Ve o da herkesi kurtardı.

"Saçmalamayı kes. Cidden, onlar gülmeye başlamadan kalk."

Dietan dudaklarını elimin arkasına bastırıyor ve az önce onun bir parçası olan tanıdık altın yüzüğü parmağıma takıyor. O gümüş olanı takıyor. Loegria'nın madenleri için gümüş, Alarice'in buğday tarlaları için altın. Kaderin Yüzükleri. "Aren, aşkım, benim karım olarak bana en büyük onuru bahşeder misin?"

Epilog

Dietan

LUNDENWIC KALESİ

İKİ HAFTA SONRA

"Bize her şeyi anlatmalısın!" diyor Sonja, Aren'in ellerini tutarak. "Her şeyi!"

"Gerçekten Büyük Çorak'a gittin mi?" diye sorar Ophelia.

"Bekleyin! Önce pelerinimi çıkarayım!" Aren gülererek pelerinini çıkarır ve her iki yanından kız kardeşleri tarafından sıkıca kucaklanır.

Aren'in ikizlerden kurtulmaya çalışmasını eğlenerek izliyorum. Marcus ve Jared koridorda bekliyorlar ve ikisi de kızları haftalardır görmemiş olsalar da onları ayırmaya çalışmıyorlar. Jared ve Ophelia'nın planlamaları gereken bir düğün olduğunu söylemeye gerek bile yok. Yine de kimse parmağını bile kıpırdatmıyor ya da bu buluşmayı bozmaya cesaret edemiyor.

Hiçbir erkek bunun için yeterince cesur değil.

"Seni çok özledik!" diyor Ophelia, Aren'in yanağına öpücükler yağdırarak.

"Çok endişelendik!" diye ekliyor Sonja.

Aren gülümser. "Endişelenecek bir şey yok. Bu arada, bakın kimi getirdim," der ve Marcus ile Jared'ı bize katılmaları için işaret eder. Hepsi gülümseyerek odaya girerler. Sonja ayağa kalkarken Ophelia çığlık atar ve Jared'a atlar, Jared onu havada yakalar ve döndürür.

Sonja ve Marcus birbirlerinin karşısında garip bir şekilde dururlar ve Marcus elinde şapkasını sıkıştırır. "Mektuplarımı aldın mı?" diye sorar.

"Aldım," diyor kızarak. "Çok güzellerdi."

Marcus, Aren'in gözüne bakarak rahatlamış bir gülümseme atar. Aren ona göz kırpar ve sonra yanıma gelir. Elimi tutar ve iki çiftin huzur içinde yeniden bir araya gelmelerine izin verir.

"Burası senin evin mi?" diye sorar.

"Evimiz," diye düzeltiyorum ve onu kale avlusuna götürüyorum. İkizler, geldiğimde evde kimsenin olmadığını, babamın sınır kasabalarında olduğunu, annem ve kız kardeşimin ise yazlık saraya çoktan gittiğini açıkladı. Kız kardeşler de bugün onlara katılacaktı, ta ki biz gelene kadar.

Ailem yeniden bir araya gelmeden önce Aren ile bu anı paylaşabildiğim için mutluyum. Bahçelerde dolaşıyor, dolambaçlı patikalarda yürüyüş yapıyor, en sevdiğim antik ağacın önünde durup onun ne kadar nadir olduğunu övünerek anlatıyorum.

Onu kütüphaneye götürüyorum, orada eski kitapların karanlık rafları arasında öpüşüyoruz. Goblenlerin bulunduğu salonda yavaşça yürüyoruz, sonra tarihi zırhların sıralandığı koridorda biraz daha hızlı yürüyoruz ve Loegria kralları ve kraliçelerinin heykellerinin önünden geçip koşarak geçiyoruz.

"Sizi sıkıyorum," diyorum. "Mutfakları görmek ister misiniz?"

"Sanırım bir ömür boyu yeterince mutfak gördüm. Prensın yatak odası var mı?"

"Birkaç tane."

"Birkaç tane mi? İlginç. Beni birine götürür müsün?" diye soruyor ve ben aptalın tekiyim çünkü ancak o anda Lundenwic'e olan yolculuğun gerçekten çok uzun olduğunu ve bu yolculuk boyunca hiçbir zaman gerçekten yalnız kalmadığımızı fark ediyorum.

"Hemen," diye emrediyor.

"Hanımefendinin emri." Bir dakika daha kaybetmeden, özel odama girdiğimiz anda kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

...

Birkaç saat sonra, Aren sırt üstü yatakta yatıyor, nefesi kesilmiş ve okyanus tanrılarını ve onların sonsuz savaşlarını tasvir eden boyalı tavana gülümsüyor. Onun bakışlarından, bunun nefes kesici olduğunu düşündüğünü anlıyorum.

Bu yatak odası kalede en iyisi, özellikle de bu açıdan. Özellikle de Aren çıplak olarak yanımda yatarken. Ama tavan umurumda değil. Sanattan daha iyi şeyler var bakacak.

Vücudunda yukarı doğru sürünerek dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve ona bakıyorum, duvar resmini görmesini engelliyorum. O iç çekiyor ve bana rüya gibi bir gülümseme atıyor, hala sevişmemizin heyecanını yaşadığını biliyorum.

"İki haftan vardı düşünmek için," diyorum. "Benimle evlenir misin, gerçekten?"

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Tabii ki, bunu şimdi soruyorsun, ama..." Çıplak, terden kaygan bedenlerimizi işaret etti.

"İstediyini biliyorsun," diyorum, sırtarak. "Ama nedense, bunu itiraf etmek için fazla inatçısın."

"Sadece kraliyet hayatının lüksüne aşık olduğum için, çok teşekkürler," diyor. "Hayatımın geri kalanında yemek pişirmekten ve temizlik yapmaktan bıktım."

Gülüyorum ve yüzümü göğüslerinin arasına gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum. Onun sıcaklığını, kokusunu, dokunuşunu seviyorum.

Elini uzatıp, sırtımdaki halka şeklindeki izleri yavaşça okşuyor. Her ikimizin de parmaklarını süsleyen yüzükler olmasına rağmen, bu izler hala tam olarak iyileşmemiş. Ona bakıyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

"Acıyor mu?" diye soruyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Bir süredir yok."

Ondan sonra hiçbir şey söylemiyoruz. Sadece uzaktan gelen dalgaların sesini dinliyoruz, ses açık pencereden yankılanıyor. Ritim sabit, yatıştırıcı, kulağımın altında atan kalbi gibi.

Bir süre sonra, uykulu bir sesle konuşmaya başladı. "Dietan, gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?"

Gözlerimi aralarım. "Gerçekten sormak zorunda mısınız, Evandale'li Aren?" O hareket eder, ben de yanına sırt üstü yatarım, onu yanıma çekip başını çenemin altına yerleştiririm. Kolumu ona dolarım sıkıca sarıyorum.

"Artık Evandale'li Aren değilim. En azından Evandale'den ayrılan Aren değilim. Evandale'li Aren, kendini bir prensin layık gördüğü biri olarak görmüyordu," diyor.

Burnuna hafifçe bir öpücük kondurup, "Evandale'li Aren yanılmış," diyorum.

Gözlerimin içine derinlemesine bakar ve uzun zamandır duymayı beklediğim sözleri söyler. "Tamam."

"Tamam mı?"

"Evet," diye gülümsüyor. "Seninle evleneceğim."

Baştan aşağı sevinçle doluyorum, ama sonra söylediği sözler bu sevinci daha da artırıyor.

"Seni seviyorum Dietan," diyor, yüzünde ciddi bir ifadeyle. Ve şaka yapmıyor, gülmüyor, bana "efendim" ya da "aptal" demiyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, o bunu zaten biliyor olsa da. Hayatımın geri kalanında bunu tekrar tekrar söyleyeceğim.

O uykuya dalıyor, ben de öyle, ikimiz birbirimize sarılmışız.

Kalbim, gelecekteki karımın yanında, rahat ve düzenli bir ritme girer.

Aşk burada bitmiyor...

Ücretsiz kitapları seviyor musunuz? En çok satan kitaplarımızdan birini [BURADAN](#) indirin!

[Entangled Insiders'a katılın](#) ve ücretsiz kitaplar, hediyeler ve çok daha fazlasını kazanın!

EK

ALBION TOPRAKLARININ TARİHİ

Hafızadan Önceki Zaman

Albion ülkesi bir zamanlar ıssızdı. Vahşi, imkansız rüzgarların süpürdüğü kıta, yüksek kayalıklarla ve çorak ovalarla dolu, çorak ve kayalıktı. Çok az kişi bu ıssız yerde yaşamayı tercih etti. Yaşamayı tercih edenler, mağaralarda barınan, avlanan ama nadiren avlanmaya değer bir şey bulan göçebe halklardı. Halk rüzgarları Anemoi olarak adlandırıp tapıyordu; bu rüzgarlar o kadar güçlüydü ki, Eurys adlı büyü bir güçle donatılmışlardı.

İlk Çağ

Albion'un yüksek mağaralarındaki keşifler, hatırlanamayacak kadar eski zamanlarda Anemoi'ye tapıyorlardı, ancak Skiron adında biri, Anemoi'nin tanrılar değil, evcilleştirilebilecek bir elemental güç olduğuna inanıyordu. O, bu gücü kontrol etmeyi öğrendi. Bu gücü kullanarak vahşi rüzgarları evcilleştirdi ve Whisting adını verdiği yeni bir disiplin oluşturdu. Manastırında, bu güçle dört yardımcı rahibi eğitti ve birlikte Whisting'i kullanarak dağları düzleştirdiler, vadileri doldurdular, nehirlerin yönünü değiştirdiler ve göller oluşturdular. İssiz, dağlık ülkeyi yaşamaya ve çiftçiliğe uygun hale getirdiler. Böylece Albion'un ilk çağı başladı. Dört kişi barışı korudu ve bu sakin ve refah dolu dönemde dört krallık doğdu: Penrith, Loegria, Alarice ve Estyrion.

İkinci Çağ

Beş yüzyıllık barışın ardından, dördüden birinin torunu olan Boreas adında biri ortaya çıktı ve Sessizlik Gecesi'nde Whisting'e karanlık bir güç keşfetti ve bu yeni gücü daha önce hiç görülmemiş bir şey için kullandı: şiddet. Tek bir gecede, Kilandrar adlı yozlaşmış Anemoi çetesiyle birlikte, dördünün düzenini bozdu ve diğer üçünü uykularında öldürdü. Bu yeni karanlık büyü, diğerlerini sessizce öldürdüğü için Görünmez Ölüm olarak adlandırıldı.

Bu yeni çağda, Boreas tek başına Görünmez Ölüm'ü kullanarak toprağı bir kez daha yeniden şekillendirdi. Liderleri fethetti, orduları ezdi ve dört krallığı kendi yönetimi altında birleştirdi. Bir kale inşa etti ve Estyrion topraklarından hüküm sürdü. Yüzyıllar boyunca, Boreas'ın halefleri dört ülkeyi yönetti, ta ki Sessizliğin Gecesi'ne kadar. O gece, bir zamanlar kral ve kraliçe olan üç kişinin oğulları ve kızları, tuhaf bir şekilde uzun ömürlü olan Boreas'ı kendi ziyafetinde öldürdüler ve onun hükümdarlığını ve çağını sona erdirdiler. Ölüm anında, Boreas

Estyrion'un tamamına zarar verdi ve o zamandan beri, tıpkı hafızaların ulaşamadığı zamanlarda olduğu gibi, çorak ve boş bir yer olarak kaldı.

Üçüncü Çağ

İnançsız Boreas, Vindar şövalyeleri ve Anemoi tarafından kutsanmış, Whisting'in saf, elemental gücünü içeren Kader Yüzükleri tarafından yenilgiye uğratıldı. Boreas'ın canını alan üç kral ve kraliçe, Loegria, Alarice ve Penrith'in eski krallıklarını yeniden kurarak yeni hanedanlar oluşturdular. Whisting'in karanlık gücüyle ilgili tüm bilgi ve yazıtların yok edilmesi ve Görünmez Ölüm'ün kullanımı Boreas'la birlikte ortadan kalkması konusunda anlaştılar.

Yüzyıllar boyunca, Kader Yüzükleri tüm ülkede barışı korudu. Ama şimdi dünya değişiyor... rüzgar şövalyeleri artık yok, eski Estyrion krallığının Büyük Çölü'nde yeni bir şey yükseliyor ve Penrith krallığı Usurper'in eline geçti. Onun geri dönen Boreas'tan başkası olmadığı ve korkunç Kilandrar'ın bir kez daha havalandığına dair söylentiler dolaşıyor.

Teşekkürler

Entangled'daki inanılmaz, güçlü, muhteşem ve eğlenceli kadınlara kocaman bir çift madalya. Sizler çok eğlencelisiniz! Öncelikle, Liz Pelletier, tanrıça, bu kitabı tek satırlık bir tanıtımla satın aldığınız ve bize inandığınız için teşekkür ederiz! Tüm editör ekibine teşekkürler: Mary Lindsey, Sarah Guan, Justine Bylo, Becca Heyman, *in lumine Tuo videbimus* lumen—senin ışığında ışığı göreceğiz. Yolu aydınlattığınız için teşekkürler. Pazarlama, tanıtım, tasarım ve iletişim departmanındaki herkese teşekkürler—Britt M, Curtis, Rae, Hannah L, Justine, Stacy, Melanie, Heather, Victoria, Cai, Riki, Meredith, Lindsey, Hannah LP, Britt Z ve diğerleri—ve muhteşem kapak tasarımı için LJ Anderson ve Bree Archer'a.

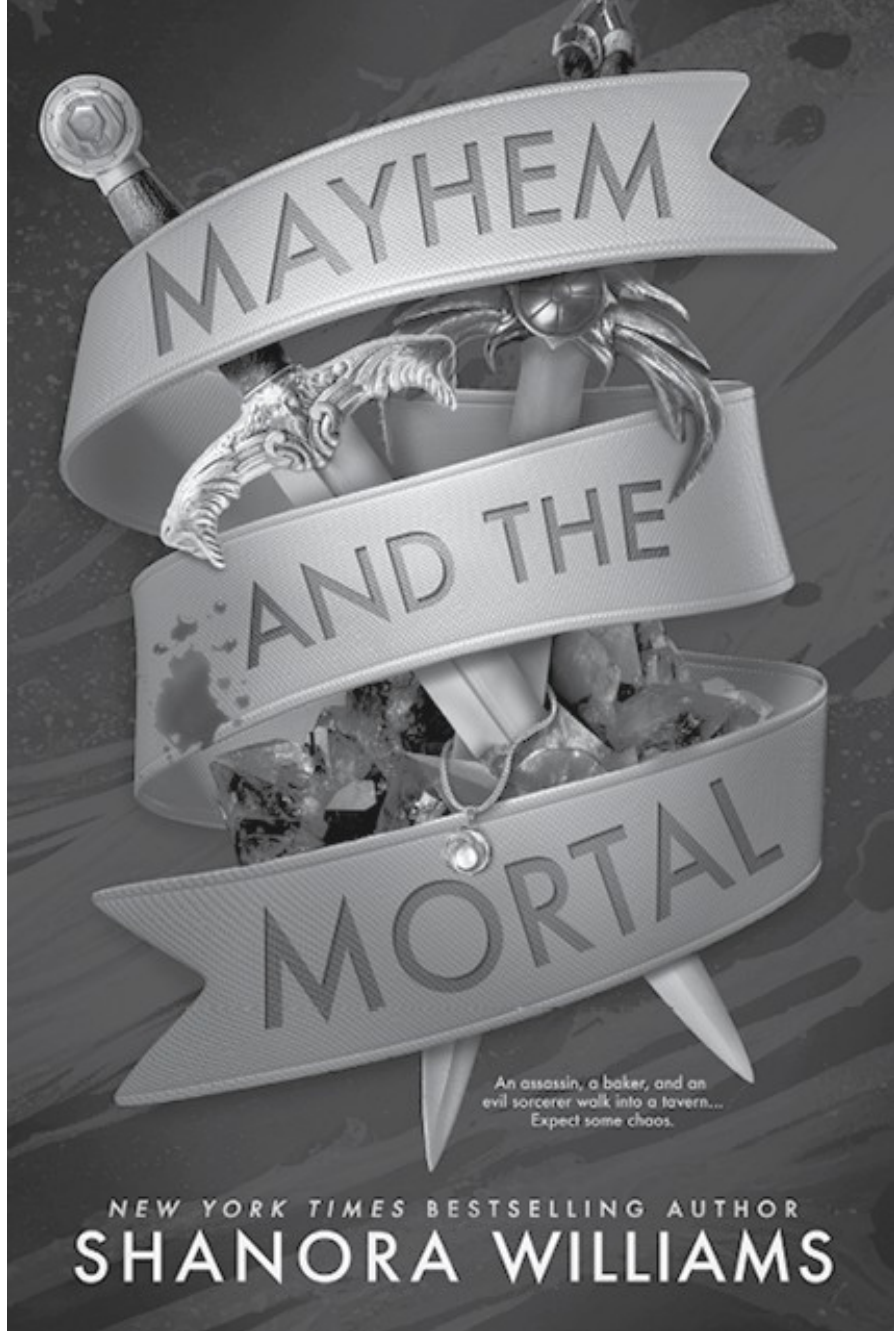
Beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan 3Arts'tan Richard Abate ve Hannah Carrende'ye teşekkür ederim. Tüm arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Hayat arkadaşım ve suç ortağım Mike'a teşekkür ederim. Hayatımızın ışığı olduğun için teşekkür ederim Mattie. Kitaplarımı okuyarak büyüyen ve çocukları için satın alan tüm harika okuyucularıma teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

[Melissa de la Cruz](#), her yaştan okuyucu için eleştirmenlerce beğenilen ve ödüllü birçok romanın yazarıdır ve *New York Times*, *Publisher's Weekly* ve *IndieBound'un* en çok satan yazarları listesinde 1. sıradadır. Elli'den fazla kitabının çoğu *USA Today*, *Wall Street Journal* ve *Los Angeles Times*'in en çok satanlar listesinde zirveye ulaşmış ve yirmiden fazla ülkede yayınlanmıştır. Eski bir moda ve güzellik editörü olan Melissa, *New York Times*, *Marie Claire*, *Harper's Bazaar*, *Glamour*, *Cosmopolitan*, *Allure*, *San Francisco Chronicle*, *McSweeney's*, *Teen Vogue*, *CosmoGirl!* ve *Seventeen* dergileri için yazılar yazmıştır. Ayrıca *CNN*, *E!* ve *Fox News* kanallarında moda, trendler ve şöhret konusunda uzman olarak yer almıştır. Melissa de la Cruz, Manila'da büyüdü ve ailesiyle birlikte San Francisco'ya taşındı. Burada The Convent of the Sacred Heart lisesinden ikinci olarak mezun oldu. Columbia Üniversitesi'nde sanat tarihi ve İngilizce okudu. Kocas ve kızıyla birlikte West Hollywood'da yaşıyor.

Bir suikastçı, bir fırıncı ve kötü bir büyücü bir tavernaya girerler...

Kaos Bekleyin.

Çevrimiçi olarak bizimle bağlantı kurun!

[@redtowerbooks](https://www.instagram.com/redtowerbooks)

[@RedTowerBooks](https://www.facebook.com/RedTowerBooks)

[@redtowerbooks](https://www.tiktok.com/@redtowerbooks)

RED TOWER
BOOKS™

İçinde

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Adanmışlık](#)

[Dünya Haritası](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[On sekizinci bölüm On](#)

[dokuzuncu bölüm](#)

[İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Yirminci bölüm Yirmi](#)

[birinci bölüm Yirmi ikinci](#)

[bölüm Yirmi üçüncü](#)

[bölüm Yirmi dördüncü](#)

[bölüm Yirmi beşinci](#)

[bölüm Yirmi altıncı bölüm](#)

[Yirmi yedinci bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Otuz İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm Otuz](#)
[Beşinci Bölüm Otuz](#)
[Altıncı Bölüm Otuz](#)
[Yedinci Bölüm Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm Kırk](#)
[Birinci Bölüm Kırk](#)
[İkinci Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Kırk Üçüncü Bölüm](#)
[Kırk Dördüncü Bölüm](#)
[Kırk Beşinci Bölüm](#)
[Kırk Altıncı Bölüm Kırk](#)
[Yedinci Bölüm Kırk](#)
[Sekizinci Bölüm Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm Elli](#)
[Bölüm Elli Birinci](#)
[Bölüm Elli İkinci](#)
[Bölüm Elli Üçüncü](#)
[Bölüm Elli Dördüncü](#)
[Bölüm](#)
[Epilog EK](#)
[Hafızadan Önceki Zaman](#)
[İlk Çağ](#)
[İkinci Çağ Üçüncü](#)
[Çağ Teşekkür](#)

Yazar Hakkında
Çevrimiçi olarak bizimle
bağlantı kurun!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM